karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Moartea împăratului

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
DER STERBENDE KAISER

KARL MAY
Opere — 5

Moartea împăratului

din ciclul
„De pe tron la eşafod”
*****
Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1994

Coperta de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

ISBN 973-96430 -0-0
973 -96430 -5-1

CUPRINS

1. De la Barcelona la Veracruz

Pe moşia întinsă, cu falnicul ei castel al vechii familii de Rodriganda y Sevilla, stăpânea, de şaptesprezece ani, falsul conte Alfonso şi părinţii săi, Clarissa şi avocatul Gasparino Cortejo. Pe când aceştia doi din urmă stăteau, într-o seară de la începutul anului 1867, de vorbă într-una din somptuoasele încăperi ale castelului, unul din servitori veni să aducă scrisorile sosite. Cortejo cercetă plicurile şi zise deodată cu mirare:

— A, uite ceva din Mexic!

Deschise scrisoarea şi începu s-o citească. Pe măsură ce citea, chipul i se îngălbenea şi, după ce sfârşi, căzu zdrobit pe canapea. Clarissa îl privea încremenită. Luă şi ea scrisoarea şi începu să citească răspicat, cuvânt cu cuvânt, următoarele:

„Dragă unchiule,

Îţi scriu în cea mai mare grabă de la hacienda del Erina, căci s-au petrecut evenimente foarte grave şi importante. Contele Fernando a reuşit să scape din sclavie şi s-a întors aici. Şi nu e singura lovitură pe care ne-o dă soarta. Toţi ceilalţi vrăjmaşi ai noştri, pe care îi credeam morţi de mult, sunt cu el: Sternau, cei doi fraţi Unger, Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs, Emma Arbellez, Karja, până şi Mariano! Landola a fost un ticălos care ne-a tras pe sfoară. În loc să-i omoare, i-a debarcat pe o insulă pustie, de unde au scăpat, nu ştiu prin ce mijloace şi acum se află toţi la fortul Guadalupe, în tovărăşia celui mai aprig duşman al nostru, Juarez.

Tata a plecat şi am trimis pe cineva după el ca să ia măsuri grabnice pentru a înlătura pe aceşti neîmpăcaţi duşmani ai noştri. Dacă nu reuşeşte, suntem pierduţi!

Nepoata ta,
Josefa”

Atât Cortejo cât şi demna lui tovarăşă nu bănuiau nici pe

departe că evenimentele descrise de Josefa se petrecuseră cu mult înainte şi că nu numai duşmanii lor, dar ei înşişi se aflau de câtva timp în puterea bizarului doctor Hillario.

— Trăiesc... toţi... toţi! bâigui Clarissa. În ce primejdie ne aflăm! Doamne! Doamne, nu ne putem şi noi bucura în tihnă de fructele muncii noastre?

— Lasă bocetele, că nu folosesc la nimic. Acum trebuie să vedem ce e de făcut. Mai întâi cu don Fernando. Îngăduinţa lui Pablo se răzbună.

— N-a fost îngăduinţă. Tu singur mi-ai spus că era numai o prefăcătorie, ca să ne aibă pe noi în mână.

— Negreşit că îşi avea motivele lui. El are o fată şi noi un băiat. Fiul meu e moştenitorul contelui; socotea să-şi mărite fata cu Alfonso, ca să aibă şi el parte la avere. Alfonso n-a vrut. Deşi i-am lăsat pe Pablo şi pe Josefa să se bucure de veniturile moşiilor din Mexic, nu ne-a iertat însă că fiul nostru n-a vrut să-i ia fata.

— Ai dreptate, Gasparino. Dar ce zici de reapariţia celorlalţi? Bănuiesc că-i o născocire de-a Josefei.

— Nu cred. Sunt încredinţat că Landola i-a lăsat în viaţă cu un anumit scop.

— Ce interes avea? Ca să se pomenească într-o bună zi cu ei în spinare?

— La asta nu se aştepta el. Credea numai că atâta timp cât vor trăi ei, acolo în insula aceea părăsită, o să aibă cu ce mă ameninţa ca să-mi stoarcă bani, măcar că i-am plătit serviciile împărăteşte. Mă mir chiar că m-a lăsat în pace până acum.

— Lasă că o să te pomeneşti cu el la timp, fii pe pace.

— Pungaşul! Când mă gândesc ce bine pusesem toate la cale! Rodriganzii înlăturaţi. Contele Manuel n-a putut face atâţia ani nimic împotriva noastră. Să vadă cum corbii gonesc pe vulturi din cuib ca să se aşeze ei în locul lor... Nu-ţi venea să râzi? Şi acum... tot ce-am clădit se năruie dintr-o dată din pricina lăcomiei acestui Landola. Îmi vine să înnebunesc, nu alta.

— Ce e de făcut? Trebuie să dispară toţi, ca acum şaptesprezece ani şi cât mai curând cu putinţă.

— Treaba asta o las în grija lui Pablo. Deocamdată

primejdia cea mai mare pentru mine e Landola. Fără mărturia lui nu se poate dovedi nimic împotriva noastră.

— Atunci omoară-l.

— Să vorbesc mai întâi cu el. Poate că e mai bine să-l las încă în viaţă, cel puţin cât mai pot trage foloase de pe urma lui.

— Tot la Barcelona e?

— Da. Se pare că a făcut o imprudenţă şi asta îl sileşte să stea ascuns de frica poliţiei. Ia şi scrie-i imediat lui Alfonso la Madrid. Trebuie să afle şi el ce s-a întâmplat şi să ne sfătuim ce e de făcut. Eu plec chiar azi la Barcelona. În astfel de împrejurări, cea mai mică zăbavă poate avea consecinţe dezastruoase.

În aceeaşi noapte, Gasparino Cortejo se afla în drum spre Barcelona. Odată ajuns acolo, trase la un han şi porni apoi pe jos pe străzile oraşului. Ajunse într-o uliţă mai dosnică şi intră în cocioaba unui cârpaci care închiria o odăiţă că vai de ea. Chiriaşul era Henrico Landola sub un nume fals.

Îl găsi pe acesta plictisit de moarte.

— Lasă că îţi aduc eu o afacere care o să te distreze, îi zise Gasparino Cortejo.

— Aş fi foarte bucuros, cu atât mai mult cu cât poliţia văd că a mai slăbit cercetările şi ştii că mie îmi place mai mult munca şi lupta decât pacea şi trândăvia.

— Foarte bine. O să-ţi dau eu imediat de lucru.

— Ce anume?

— O călătorie în Mexic. S-au ivit oarecare nemulţumiri că rămăşiţele contelui Fernando au rămas acolo, în loc să fie aduse şi îngropate aici în cavoul familiei de Rodriganda. Ca să împiedicăm aceste imputări, trebuie să se ducă neapărat cineva în Mexic să aducă sicriul cu osemintele contelui. Vrei să te însărcinezi dumneata cu afacerea asta?

— Du-te dracului cu afacere cu tot... mormăi Landola. Un cadavru pe bord atrage nenorocire.

— Aş! Superstiţii prosteşti. Nu te ştiam aşa slab de înger.

— Lasă-l pe conte să se odihnească acolo unde e.

— Unde adică?

— Cum unde? În Mexic.

— Ori în sclavie.

Landola tresări şi-l privi pe Cortejo încremenit.

— În sclavie? Ce vrea să zică asta?

— Că l-ai vândut pe conte ca sclav. Tăgăduieşti cumva?

— Cine ţi-a spus o minciună atât de gogonată?

— Minciună? Cunosc fiecare amănunt al trădării dumitale şi încă de mult.

— De la cine?

— De la Alfonso.

— Aşadar, fratele dumitale nu şi-a ţinut pliscul şi i-a spus nepotului său ce nu trebuia.

— Atunci, ai lucrat din ordinul lui Pablo? Eu nu mai însemnam nimic...

— Dumneata erai aici şi el acolo unde se petrecea povestea. Trebuia s-ascult de ce spune el.

— Hm... Tot aşa ai făcut pe urmă, de pildă, cu Sternau si tovarăşii săi?

— Ăştia sunt morţi.

— Sau sclavi...

— Prostii.

— Ori debarcaţi pe o insulă pustie...

— I-ascultă, senior, dumneata visezi ori vorbeşti aiurea.

— Aşa e, am visat şi ştii ce? Că din anumite motive nu i-ai înecat, ci i-ai lăsat undeva pe o insulă, ca să mă ai la mână când ţi-o veni să mă şantajezi. Toţi se află acum liberi în Mexic, mai bine zis la cartierul general al lui Juarez, cu prietenii şi partizanii preşedintelui.

Landola se făcu pământiu la faţă.

— Nu se poate! Poate stafiile lor...

— Atunci e şi don Fernando un strigoi, deşi recunoşti că trăieşte.

— Cum, e şi el cu ei? Cine ţi-a spus dumitale basmul ăsta, senior?

— Basm? Îndrăzneşti să mă şi înfrunţi? strigă Gasparino Cortejo înfuriat. Ce obrăznicie! Crezi că am făcut drumul de la Rodriganda la Barcelona ca să-ţi spun basme?

Landola se reculese. Văzu că totul fusese descoperit — pe ce cale nu ştia nici el — şi se gândi să ia o atitudine dârză ca să-l intimideze pe adversar.

— Obrăznicie? zise el pe un ton rece, deşi în pieptul lui

clocotea un adevărat vulcan. Te poftesc să nu mai întrebuinţezi astfel de expresii dacă vrei să-ţi răspund. Eu nu sunt un ticălos...

— Atunci cum numeşti dumneata un om căutat de poliţie? zise Cortejo privindu-l cu dispreţ.

— Senior, se indignă Landola, cercetările pornite împotriva mea sunt de ordin politic. Ştii foarte bine că sunt trimis de guvernul spaniol să aflu situaţia statelor din Europa centrală şi unul din aceste state are tot interesul să mă înlăture din cale.

— Eşti un spion ordinar.

— Senior Cortejo!

— Spion şi nu al Spaniei, altminteri n-ar avea ea nici un interes să te extrădeze, dimpotrivă, ar căuta să te ocrotească. De ce vrea atunci să te aresteze?

— În aparenţă numai ca să nu-şi atragă neplăceri.

— Gogoşi! Ştiu eu ce spun. Spania n-are nici un amestec în mârşăviile dumitale. Ai luat bani de la o putere străină — pentru ce, nu ştiu — şi acum eşti căutat să dai banii înapoi, o sumă foarte mare.

— Minciuni!

— Ei aş! Dar au să te prindă în cele din urmă şi au să te extrădeze, fiindcă nu eşti cetăţean spaniol.

— Să poftească! N-au să pună ei mâna pe mine.

— Nu fi atât de sigur. Ce-ar fi să opresc pe cel dintâi sergent de stradă şi să-i spun că eşti Henrico Landola?

— Te-aş avea tovarăş în puşcărie, fiindcă aş spune şi eu tot ce ştiu despre dumneata.

— Nu ţi-ar conveni defel. Eşti executorul tuturor planurilor mele, deci părtaş, ba încă şi mai mult şi pedeapsa ţi-ar fi cel puţin ca şi a mea.

— Crezi într-adevăr că asta m-ar împiedica să te denunţ?

— Sunt sigur, zise Cortejo cu glas hotărât.

— Atunci te înşeli grozav. Spuneai chiar dumneata adineauri că poliţia mă caută ca să mă aresteze şi să mă înlăture pentru totdeauna; adică: sau să mă condamne la închisoare pe viaţă sau la moarte. Aşa stând lucrurile, mi-e cu totul indiferent dacă denunţându-te pe dumneata soarta mea ar fi aceeaşi.

— N-ai decât s-o faci, tot n-o să te creadă nimeni.

— O s-aduc dovezi. Am destule la dispoziţie. De pildă, scrisorile dumitale, în care îmi spui cum să procedez în cutare sau cutare chestie.

— Degeaba vrei să mă sperii. Scrisorile nu mai există.

— Zău? Aşa crezi? hohoti Landola cu ironie.

— Convenisem amândoi ca să le distrugem reciproc după ce le vom citi.

— Aşa e. Sunt sigur că pe-ale mele le-ai ars imediat.

— Bineînţeles!

— Adevărat? întrebă Landola privindu-l iscoditor.

— Eu m-am ţinut de cuvânt.

— Ai procedat foarte cinstit, recunosc, dar şi prosteşte în acelaşi timp, zise Landola uşurat ca de o povară. Ar fi putut fi o dovadă împotriva mea.

Cortejo râse batjocoritor.

— Prosteşte, zici? Vezi mai bine de prostia dumitale! Scrisorile puteau fi în acelaşi timp şi dăunătoare mie.

— Ai dreptate. Reieşea lămurit din ele că îţi executasem ordinele. Si crezi, într-adevăr, că eu le-am distrus pe cele primite de la dumneata? Te înşeli, senior. Le am pe toate, nu lipseşte nici una din ele.

— Atunci eşti un mincinos şi un trădător. Cu toate astea n-ai ce face nici dumneata cu ele, fiindcă te-ar putea acuza în egală măsură.

— Zău? Cine poate dovedi că nu ţi-am executat ordinele?

— Eu. Te denunţ, spunând că eşti piratul Grandeprise.

— Întreprinderea ca şi corabia erau ale dumitale. Capitalul era al dumitale şi câştigul îl împărţeam.

— Pe din două; vorbă să fie! Sunt sigur că m-ai pungărit în mod ordinar.

Landola rânji.

— Tot ce se poate, stimate senior Cortejo. Se înţelege de la sine că nouăzeci la sută opream pentru mine.

— Nouăzeci! strigă Cortejo indignat.

— Era şi firesc. Dumneata stăteai frumuşel acasă, la adăpost şi eu cu băieţii mei ne puneam viaţa în primejdie. Las' că şi aşa ai câştigat destul.

— Nouăzeci la sută! mormăi cu disperare notarul. Trebuie

să se fi ridicat la sume fantastice... milioane... Şi ce-ai făcut, pentru Dumnezeu, cu atâţia bani?

— I-am băut, i-am jucat la cărţi... mai ştiu eu ce!

— Mare dobitocie...

— Pentru ce? Când nu ştii dacă mâine nu te vei bălăbăni în spânzurătoare, cauţi să-ţi trăieşti viaţa. Dar ca să te liniştesc, află că am pus şi ceva deoparte, atât cât să-mi petrec în tihnă bătrâneţile.

— I-ai ascuns? Unde? întrebă repede Cortejo.

— Nu cumva crezi că o să ţi-i dau?

— Bine, păstrează-i, fii însă sigur că mă voi purta cu dumneata tot aşa cum te vei purta dumneata cu mine.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie ce vrei să-nţelegi cu asta?

— Voi lăsa la o parte toate considerentele şi-ţi voi cere socoteală pentru faptul că l-ai lăsat în viaţă pe contele Fernando.

— Dovedeşte-mi mai întâi că trăieşte.

— Aşa mi-a scris nepoată-mea.

Landola păli.

— Nu l-am omorât, fiindcă fratele dumitale mi-a cerut să-l las în viaţă.

— Ţi-a spus şi pentru ce contele trebuia să dispară?

— Da, ca să-i lase locul lui Alfonso.

— Atunci ştii şi de ce nu te-a lăsat să-l omori.

— Nu, mi-am închipuit însă care e pricina. Dumneata ştii că Josefa era îndrăgostită la nebunie de Alfonso? Vroia cu orice preţ să fie contesă de Rodriganda. Dacă reuşea, contele s-ar fi odihnit pe veci în mormântul lui. Dar Alfonso nu vroia să ştie de ea.

— Nici eu. Bufniţa aceea, contesă de Rodriganda!

— Poate că ai dreptate, ea însă şi tatăl ei n-au zis tot aşa. Alfonso şi dumneata aveaţi tot, pe când ei n-aveau nimic. Vroiau şi ei partea lor, adică să stăpânească moşiile şi toată averea contelui din Mexic.

— Le-au şi stăpânit, fiindcă nu mi-au trimis un gologan din veniturile pe care le-au încasat.

— Nici nu le-ai cerut.

— Ba da, dar degeaba.

— Atunci înţeleg de ce nu s-a mai interesat fratele

dumitale de conte. Dacă nu-l lăsai să se bucure în voie de venituri, mă trimitea să-l aduc. Atât dumneata cât şi Alfonso aţi fi fost pierduţi.

— O să i-o plătesc eu lui Pablo, fii pe pace! Dar ce dracu' te-a făcut să te învoieşti la o trădare împotriva mea?

— M-a plătit bine şi eu sunt pentru cine dă mai mult.

— Eşti un nemernic! Vezi acum care e rezultatul mişeliei dumitale: don Fernando s-a întors acasă.

— Cum a scăpat din sclavie?

— Nu ştiu. Unde îl lăsaseşi?

— În Harar. Comunicarea cu ţara aceea e foarte anevoioasă şi o fugă e aproape imposibilă. Nici nu-mi vine să cred că e adevărat.

— O s-aflăm noi amănuntele. Dar cu ceilalţi despre care îmi scriseseşi că s-au înecat?...

— Pesemne că au scăpat înot, râse Landola.

Cortejo se înfurie.

— Mai îndrăzneşti să-ţi baţi acum şi joc de mine? strigă el indignat. Dumitale îţi arde de glume, când suntem ameninţaţi din toate părţile. De ce nu i-ai înecat, după cum ne fusese înţelegerea?

— Mai întâi fiindcă îmi plătiseşi prea puţin şi apoi, pentru că o dată morţi nu-mi mai puteau fi de nici un folos. Vezi că pungaşii nu sunt întotdeauna sinceri. Noi suntem amândoi nişte pungaşi. M-am gândit că poate o să vină o vreme când o să uiţi recunoştinţa pe care mi-o datorezi. De aceea am dus pe prizonieri pe o insulă pustie din Oceanul Pacific şi i-am lăsat acolo.

— Mare prostie ai făcut! Tocmai unde circulaţia vapoarelor e mai mare.

— Prostie? Te înşeli. Insula nu e cunoscută de nimeni, afară de mine.

— Vezi acum că o mai ştiau şi alţii, altminteri n-aveau cum fugi prizonierii. Ai procedat cu o nesocotinţă de neiertat.

— Afacerea e destul de neplăcută, recunosc şi eu, zise Landola. Aş putea zice chiar primejdioasă.

— Şi ştii dumneata de ce e atât de primejdioasă? Fiindcă toţi evadaţii se află acum la cartierul general al lui Juarez.

Landola se plimba îngândurat prin cameră. Deodată se

opri în faţa lui Cortejo şi zise hotărât:

— Cred că altceva mai bun n-am avea de făcut decât să plece cineva în Mexic şi să pună în practică planul de odinioară.

— Adică să-i omoare? Şi cine s-o facă?

— Eu.

— Dumneata? Hm... Să mă mai gândesc. Afacerea cere multă băgare de seamă. Nu mă pot învoi să pleci, decât după ce mă voi încredinţa pe deplin că nu o să mă tragi iar pe sfoară.

— Cât dai?

— Eu nu dau nimic. Cere dumneata.

— Ţii minte cât mi-ai dat atunci? Zece mii de duros. Acum să îmi dai douăzeci.

— Nici un gologan mai mult de cinci mii.

— Da? Atunci să nu ne mai răcim gura degeaba, zise Landola şi-i întoarse spatele.

— Oho! Se repezi Cortejo, stai că nu merge aşa. Vrei? Bine. Nu? Mă duc singur, fiindcă acum am de gând să supraveghez eu executarea.

Landola se dădu un pas îndărăt şi-l privi uluit.

— Cum, vrei să vii şi dumneata?

— Da. Mai întâi, vreau să fac o vizită prea scumpului meu frate Pablo şi pe urmă, să fac şi eu cunoştinţă cu stimata mea nepoată.

— Bine, bine, dar de ce tocmai acum?

— Pentru că aşa îmi place. M-ai tras pe sfoară. Pablo de asemenea. De data asta n-o să vă mai meargă.

— A, aşa? Vrei să ne supraveghezi... Crezi că suntem noi oamenii care să ne lăsăm controlaţi de alţii?

— N-am spus că vreau să vă controlez. Vreau să lucrez împreună cu voi.

— Hm... asta e altceva. Cum stau însă lucrurile, nu rămâne vreme multă de pierdut.

— Vom pleca la cea dintâi ocazie. O să mă interesez ce vapoare sunt în port.

— Pot să-ţi spun şi eu: unul singur care pleacă poimâine la Rio de Janeiro.

— Cu atât mai bine. Odată pe vapor, scapi de urmărirea

poliţiei şi la Rio vom găsi destule ocazii ca să ne îndreptăm spre Mexic.

— Tot ce se poate, dar cum să mă urc pe bord? Pe mandatul de arestare sunt trecute toate semnalmentele mele şi au să mă recunoască imediat.

— Foarte lesne de înlăturat primejdia. Ştii ce înseamnă *colle de face?*

— A, ce-a făcut francezul acela care a transformat pe o babă într-o fată tânără, căreia i-au dispărut toate zbârciturile?

— Da. Pe urmă o perucă şi o barbă false, un paşaport pe numele altuia şi treaba s-a făcut. De altminteri, n-ar fi pentru întâia oară, nu e aşa?

Landola rânji.

— Un paşaport pe numele altuia? Asta e o născocire a tartorului ca să-şi ajute drăcuşorii.

— O să ţi le procur eu pe toate. O să am şi eu trebuinţă de aşa ceva; când vom merge în Mexic nu e nevoie să mă recunoască nici pe mine, nici Sternau şi nici prietenii lui.

— Atunci deghizarea o vom face numai după ce vom ajunge acolo.

— Nu se poate. Paşapoartele şi înfăţişarea trebuie să fie de la început aceleaşi. Nu putem părăsi vaporul decât sub aspectul sub care ne-am îmbarcat.

— Bine zici.

— Atunci ascultă. Eu călătoresc sub numele de Antonio Veridante, avocat şi împuternicitul contelui Alfonso de Rodriganda. Mă duc în Mexic ca să iau în primire raportul despre mersul afacerilor de acolo, cu acte în regulă...

— Pe care ţi le vei fabrica singur...

— Nici cu paşaportul nu voi avea prea multă bătaie de cap. Cu toate astea o să-mi iau şi actele mele adevărate de legitimare fiindcă s-ar putea să am nevoie de ele.

— Eşti foarte prevăzător după cum văd.

— Bineînţeles că-mi trebuie şi un secretar.

— Şi conţopistul ăsta o să fiu eu? Ştii că o să mi se urce la cap!

Discutară amândoi planul în toate amănuntele.

— Rămâne acum de hotărât când şi unde să ne întâlnim, încheie Landola.

— Poţi pleca din oraş la lumina zilei? îl întrebă Cortejo.

— Nu prea, mai ales că am şi ceva bagaj cu mine.

— Atunci sunt silit să rămân până ce se înnoptează în Barcelona. Dumneata să te duci când s-o întuneca la marginea pădurii şi să mă aştepţi pe şoseaua care duce la Manreza. Dacă vezi o trăsură apropiindu-se, fluieră de trei ori, ca să ştiu că eşti dumneata. Eu mă duc acum în port, să mă interesez de vapor. Adios.

— Adios, senior.

Se despărţiră.

— Afurisit lucru!... mormăi Landola. Cum dracu' or fi scăpat, nu pricep. Ce prostie din partea mea să nu mă interesez atâta timp de ei! Nu e vorbă, cui i-ar fi trecut prin gând... La urma urmei, mie n-au ce să-mi facă, mă ascund şi atâta tot, dar Cortejo ăsta cu tot neamul lui e pierdut dacă nu reuşeşte să înlăture din capul locului primejdia. Cinci mii de duros... Lasă că o să dea el mai mult... o să-i scot şi dinţii din gură. O să-mi caut pe urmă un colţişor de lume tăinuit, unde să mă bucur în tihnă de rodul muncii mele.

Cortejo află în port ce vroia să ştie. Aşteptă la un han până se întunecă, apoi porni spre casă.

Când ajunse la locul hotărât, auzi un fluierat repetat de trei ori. Opri trăsura, Landola îşi puse cufărul pe capră, lângă vizitiu, se sui lângă avocat şi porniră mai departe.

— S-a isprăvit cu căpitanul! râse fostul pirat al mărilor. Când plecăm?

— Poimâine la nouă dimineaţă.

— Atunci avem destulă vreme să ajungem.

Până la Rodriganda nu mai schimbară nici o vorbă între ei. Ajunşi aici, Landola se ţinu tot la o parte, ca să nu fie văzut la lumina felinarelor. Cortejo îl duse într-una din camerele de musafiri şi-i aduse singur de mâncare, pe urmă trecu în apartamentul Clarissei, care-l aştepta cu nerăbdare.

— Ah, cum mă neglijezi! se miorlăi ea. Ai sosit de mai bine de o jumătate de oră şi de-abia acum vii să mă vezi.

— Am avut niţică treabă, răspunse el. Landola e aici.

— Vai de mine! Nu ştii că e urmărit de poliţie? Ce-ai făcut, pentru Dumnezeu?

— Nu-ţi fie frică, n-o să vină nimeni să-l caute în castel.

— Şi cât stă?

— Până mâine noapte, pe urmă plecăm.

— A mărturisit?

— Da, tot...

— Banditul! Pentru ce a făcut ticăloşia asta?

— Ca să mă aibă la mână. De altfel, fratele meu l-a plătit şi el destul de bine ca în loc să-l omoare pe don Fernando, să-l ducă undeva departe.

— Aşadar frate-tău a fost şi el un ticălos care s-a purtat prost cu tine.

— Cam aşa ceva! O să mă răfuiesc eu cu el, fii pe pace.

— Cum o să faci? Tu aici şi el acolo...

— Piedica asta o s-o înlătur eu, n-avea grijă.

Clarissa se înspăimântă.

— Ce... nu cumva vrei să pleci în Mexic?

— Ai ghicit, mai ales că sunt silit s-o fac.

— Şi când pleci?

— Mâine seară.

— Singur?

— Nu, cu Landola.

— Cu trădătorul ăsta! Te mai poţi încrede tu în el?

— Întreabă-te mai bine dacă se poate încrede el în mine.

Clarissa îl privi întrebător.

— Ce înseamnă cuvintele tale?

Notarul zâmbi cu înţeles.

— Mă ştii pe mine că vorbesc fără rost?

— Hm... citesc în ochii tăi că ai ceva de gând.

— Fă-te cărturărească, dragă, râse el. Ce ghiceşti în ochii mei?

— Nimic bun.

— Tot ce se poate.

— Ai aflat de la Landola ceva ce nu ştiam noi?

Cortejo îi povesti amănunţit convorbirea pe care o avusese cu fostul pirat.

— Toate bune, zise ea la urmă, dar nu văd de ce te-ai deghiza şi tu.

— Am eu motivele mele. Uiţi că cei din Germania ne-au urmărit mereu fiecare mişcare.

— Ai dreptate. Poate că o fac şi acum.

— Mai mult ca sigur. Sunt convinşi că Alfonso nu e adevăratul fiu al contelui. Probabil au şi aflat că dispăruţii s-au reîntors. Cine ştie ce le vor fi scris de pe acolo? Şi apoi, nu ştim cum stau lucrurile în Mexic. Frate-meu e suspectat, de aceea nu trebuie să se ştie că sunt şi eu un Cortejo.

— Bine zici. Nu înţeleg însă de ce trebuie să te duci şi tu peste ocean.

— Zău? Ce crezi tu că o să facă don Fernando când s-o întoarce acasă?

— O să-şi ceară îndărăt moşiile.

— Asta se-nţelege de la sine. Mai vine şi chestia cu mormântul.

— A, o să pună să-l deschidă.

— Nici asta n-ar fi nimic. Fusese îngropat fiind crezut mort, deşi nu era decât o moarte aparentă. Ştii tu ce este un somn cataleptic?

— Mi se pare că e ceva groaznic. Auzi tot ce se petrece în jurul tău.

— Aşa e. Deci, contele era în somn cataleptic. Alfonso al nostru se afla acolo. Contele a auzit tot ce a vorbit el cu Pablo şi Josefa lângă catafalc şi a aflat probabil cum stau lucrurile.

— Madonna! Atunci trebuie negreşit să moară de-a binelea.

— Moartea lui e o necesitate, un lucru bine stabilit, fiindcă nu numai că o să-şi reclame averea, dar o să ceară autorităţilor o pedeapsă foarte aspră pentru noi. Pe urmă mai e şi altceva. Doctorul acela Sternau e şi el tot atât de primejdios.

— Bine zici. Bănuia el ceva atunci când a fost operat don Manuel.

— Da. Şi-am observat eu bine. Era convins că Alfonso nu e veritabilul fiu al lui don Manuel.

— Să moară şi el!

— Nici nu se poate altfel. De asemenea, nici una din persoanele amestecate în această afacere nu trebuie să scape.

— Doamne sfinte, pe câţi i-ai condamnat la moarte, Gasparino dragă?

Cortejo se întinse cu voluptate pe divan şi-şi aprinse

tacticos o ţigară.

— Stai să ţi-i enumer: don Fernando, Pedro Arbellez, fiică-sa, Karja, Maria Hermoyes, Sternau, Mariano, cei doi Unger, Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs şi Juarez.

— Cum şi Juarez? întrebă Clarissa înfiorându-se de plăcere.

— Da. La el se întâlnesc toate iţele. Ştie tot. Acum e vorba să aflăm cine ne mai cunoaşte secretul. Crezi că mă pot eu bizui, în împrejurarea asta, pe Landola şi pe frate-meu?

— Nici vorbă nu poate să fie, amândoi sunt nişte pungaşi şi trădători.

— Şi apoi Pablo e foarte urât acolo şi surghiunit, aşa că nu ne poate fi de nici un folos.

— Ai dreptate. Văd şi eu că trebuie neapărat să pleci.

— Nu e aşa? Să nu crezi că nu-mi vine greu să te părăsesc, Clarissa...

— Nici mie să te las să pleci, dar pentru copilul nostru trebuie să ne supunem sorţii. Reuşim? Va fi revederea cu atât mai plăcută. Te rog însă din suflet, Gasparino, fereşte-te de acest Landola.

— Fii fără grijă.

— Vrei să-i dai banii înainte?

Un zâmbet diavolesc apăru pe buzele lui Cortejo.

— Banii? rânji el. N-o să-i vadă niciodată.

Clarissa îl privi nedumerită.

— Cum, vrei să-l tragi pe sfoară?

— Ai mai văzut tu să tragă cineva pe sfoară un mort? râse el.

— Ce... o să-l omori şi pe el? întrebă ea sărind de pe scaun.

— După ce nu voi mai avea nevoie de el, îl expediez la repezeală pe lumea cealaltă. Cine a îndrăznit să mă înşele pe mine, Gasparino Cortejo, acela trebuie să-şi primească pedeapsa, chiar de-ar fi propriul meu frate.

— Adică... bâigui ea.

— Ce, adică?

— Şi fratele tău te-a înşelat...

— Nu numai atât, el e singurul vinovat de tot ce s-a întâmplat, strigă Cortejo, izbind înfuriat cu pumnul în masă. L-

a plătit pe Landola ca să-l lase pe don Fernando în viaţă, ca să mă aibă la mână şi ticălosul acela s-a gândit să facă acelaşi lucru cu ceilalţi.

— Înţeleg că ai dreptate, dar vezi că e fratele tău... zise ea cu un zâmbet perfid pe buzele ei cărnoase.

— Aşadar şi aici suntem de aceeaşi părere, râse Cortejo. Nu te-ai supăra deloc dacă l-aş învăţa niţel minte şi pe frate-meu.

— Te miri? Auzi! Să ne păgubească băiatul de o grămadă de parale...

— Ca să-i arunce pe fereastră! În gura revoluţiei...

— S-a făcut de râs. Mai întâi vreau să mă slujesc de el pentru a mă scăpa de vrăjmaşii mei neîmpăcaţi, pe urmă vine rândul lui şi al lui Landola.

— Şi cu Josefa ce vrei să faci? întrebă ea cu ochii sclipitori de ură.

— Ceea ce o să fac şi cu ceilalţi.

Clarissa îi puse atunci mâna pe umăr şi zise răsuflând adânc:

— Mulţumesc, Gasparino. Numai aşa Alfonso al nostru poate fi adevăratul conte de Rodriganda, iar noi stăpânii unei averi imense.

2. Deghizarea

În rada portului din Rio de Janeiro, capitala Braziliei, se putea vedea într-una din zile un vapor ancorat, care, deşi nu era mare, era însă foarte cochet şi elegant. Se cunoştea imediat că vaporaşul nu era un vas comercial, ci particular, pentru excursii de plăcere. Vaporaşul se pregătea tocmai să ridice ancora, căci pe coş ieşea o trâmbă de fum gros, când marinarii de pe bord văzură o barcă, în care vâsleau cu putere patru oameni vânjoşi, alunecând ca o săgeată pe apă şi îndreptându-se spre vapor. Persoana care stătea pe banca din mijloc părea să fie un marinar adevărat. Ochii lui albaştri, cu privirea blajină, priveau cu plăcere la vaporaş şi, când ajunse lângă el, sări sprinten pe scăricică şi într-o clipă fu pe punte. Aici timonierul îi ieşi înainte şi-i zise:

— Domnule căpitan, au venit doi domni care vor să vorbească imediat cu dumneata. Au aflat că ne ducem la Veracruz şi...

— Vor să vină şi ei, nu e aşa? Hm... vom vedea noi, adăugă căpitanul, înaintând spre cei doi străini.

— Ce doriţi dumneavoastră, domnilor?

— Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Antonio Veridante, avocat în Barcelona, iar domnul acesta e secretarul meu, zise unul din ei. Am auzit că vă duceţi la Veracruz şi v-aş ruga să aveţi bunătatea să ne luaţi şi pe noi.

— Îmi pare rău, domnilor, dar nu se poate.

— De ce nu? întrebă avocatul încruntând sprâncenele. Plătim bine şi...

— N-are importanţă. Vasul nu e un vapor comercial şi nici de pasageri, ci particular.

— Atunci ne refuzaţi?

— Regret, dar n-am încotro.

— Ne bizuisem atât de mult pe amabilitatea dumneavoastră încât adusesem şi bagajul cu noi pe punte.

— Cum, aţi trimis înapoi luntrea care v-a adus aici?

— Nu, nu, n-a vrut timonierul să ne lase. E de partea cealaltă a vasului.

— Atunci, domnilor, vă urez să găsiţi cât mai curând o altă

ocazie.

— Bine ar fi, oftă avocatul, altminteri ar trebui să pierd o mulţime de bani într-o afacere care nu suferă întârziere.

— Aha, aşa!

Căpitanul îşi aruncă ochii la cei doi străini. Păreau să fie oameni de treabă.

— Vreo bancă al cărei reprezentant sunteţi? întrebă el.

— Nu, afaceri cu totul particulare. Sunt trimis de o persoană din aristocraţie pentru... în sfârşit, ce să fac dacă nu se poate!

— Îmi daţi voie să vă întreb despre cine e vorba?

— Mă rog... contele de Rodriganda.

La cuvintele acestea căpitanul se dădu mai aproape.

— Cum, ce-aţi spus? Contele de Rodriganda, care are un castel pe moşia cu acelaşi nume în Spania?

— Da.

— Ştiu că are şi în Mexic câteva moşii întinse. Bine, vă iau. Aveţi acte de legitimare la dumneavoastră?

— Cum să nu! Doriţi să le vedeţi?

— Nu acum, mai târziu. Vaporul e gata de plecare şi mai am o grămadă de treabă. Trimiteţi luntrea care v-a adus îndărăt la mal. Peters!

Un marinar veni în fugă.

— Du pe domnii în cabina din faţă. Tu vei avea grijă de dumnealor pe tot timpul călătoriei aşa că eşti dispensat de serviciu.

— Am înţeles, domnule căpitan! Salută marinarul, apoi întorcându-se spre cei doi străini, zise într-o spaniolească stricată: Urmaţi-mă!

Îi duse într-o încăpere mică, dar drăguţă, cu două paturi suprapuse.

— Asta e cabina dumneavoastră. Poftiţi şi vă instalaţi, eu mă duc s-aduc apă şi ce mai trebuie.

Când îl văzură plecat, Cortejo întrebă mirat pe tovarăşul său:

— Ce-o mai fi şi asta, senior Landola? Căpitanul cunoaşte familia Rodriganda.

— Deocamdată s-aşteptăm, vom afla noi mai târziu ce şi cum, răspunse Landola.

Peste puţin timp veni şi Peters cu apă şi prosoape.

— Sunteţi de mult în Rio? întrebă Cortejo.

— Numai de trei zile.

— De unde veniţi?

— Dinspre capul Horn.

— Probabil din Australia.

— La drept vorbind da, acum însă din Mexic.

— Din ce port?

— Guyamas.

— Aţi încărcat marfă?

— Nu. Am debarcat nişte călători.

— Căpitanul spunea parcă adineauri că nu e vapor de pasageri.

— Nici nu e. E proprietatea contelui Fernando de Rodriganda.

Cei doi străini se priviră speriaţi. Marinarul nu băgă de seamă.

— Fernando de Rodriganda? întrebă Cortejo stăpânindu-şi cu greu emoţia. Tu îl cunoşti pe conte?

— Nu l-am văzut niciodată la faţă.

— Parcă spuneai că l-aţi debarcat la Guyamas?

— Păi e adevărat, dar eu nu eram atunci pe bord. Avusesem un afurisit de căpitan şi l-am dat dracului la Valparaiso. A venit căpitanul Wagner, ăsta de acum, cu vaporaşul pe care vă aflaţi şi fiindcă i s-a îmbolnăvit un marinar pe care a trebuit să-l bage în spital, m-a angajat pe mine în locul lui.

— Atunci nu ştii nimic despre vaporaş?

— Ştiu şi eu ce-am aflat de la ceilalţi marinari.

— Ce anume?

— Că vaporul era al unui englez şi a fost cumpărat de contele de Rodriganda, undeva în Indii.

— Ce căuta contele în Indii?

— Păi fusese acolo cu Wagner, pe vasul „Sirena” din Germania, din Kiel. O întreagă poveste. Contele stătuse multă vreme în Harar ca sclav, dar a reuşit să fugă. A dat pe urmă de „Sirena” undeva pe coastă şi, după ce a cumpărat vaporul, s-a dus în Australia să-i ia şi pe ceilalţi.

— Care ceilalţi?

— Hm... Omul îl măsură cu privirea şi apoi tăcu.

— Pentru ce nu răspunzi? îl întrebă Cortejo.

— Fiindcă nu mai ştiu altceva.

— Aşa! Până acum ştiai — şi foarte bine.

— Vezi că omul uită lesne când vrea, îi tăie scurt vorba marinarul şi ieşi pe uşă.

Cortejo se uită nedumerit la Landola.

— Ce mai fu şi asta? mormăi el. Pun capul meu că omul ştia multe, dar n-a vrut să spună.

— Dumneata eşti de vină, zise piratul. Prea te interesai de aproape de conte şi i-ai trezit bănuiala. Dacă nu eşti în stare să te stăpâneşti, să mă laşi altă dată pe mine să vorbesc.

— Nu se poate, eşti doar secretarul meu. Dar fiindcă zici aşa, o să bag de seamă de acum înainte.

— Şi foarte bine o să faci. Ai auzit cum stau lucrurile. Căpitanul ăsta l-a eliberat pe conte din sclavie şi l-a dus în India. Numai un lucru nu înţeleg eu.

— Care?

— Vaporul ăsta trebuie să coste o avere.

— Bine zici. De unde a avut contele atâtea parale?

— În robie nu se câştigă bani, asta e sigur, în sfârşit, o să aflăm noi.

— Parcă spunea marinarul că s-au dus cu vaporul ăsta în Australia să-i ia şi pe ceilalţi. Cine să fie ăştia?

— Sternau şi tovarăşii săi — nu mai încape îndoială. Dar cum a putut afla contele în izolatul Harar despre acest Sternau, mai ales că insula unde i-am debarcat nu e cunoscută de nimeni şi nu e însemnată pe nici o hartă — vezi asta nu pricep eu.

— O să aflăm noi şi asta.

— Te rog însă să iei bine seama la ce faci. I-ai spus căpitanului că eşti administratorul contelui de Rodriganda. Cum o să ieşi acum din buclucul în care te-ai vârât singur?

— Foarte lesne. Pot foarte bine să fiu omul de încredere al lui Alfonso, fără să fiu duşmanul celorlalţi.

— Ar fi fost de dorit să-i spunem că l-am cunoscut pe bătrânul conte Manuel.

— Ideea nu e rea. Sper că din cele ce vom afla despre planurile lui Sternau să putem ajunge repede la ţintă.

Nu trecu mult şi vaporul ridică ancora. Căpitanul stătu pe puntea de comandă până ce ieşiră în larg, pe urmă coborî în cabina lui, lăsând comanda în grija timonierului. Peters intră după el, salută milităreşte şi se opri lângă uşă.

— Ce vrei, băiete? îl întrebă Wagner deprins să fie cât se poate de prietenos cu oamenii săi.

— Pasagerii...

— Ei, ce e cu dânşii?

— Hm! Prea vor să ştie multe...

— Da? Şi ce vor să afle?

— Cât mai multe despre vaporaşul nostru.

— Nu face nimic, n-au decât.

— Şi despre conte.

— Nici asta nu face nimic, băiatule.

— Păi... vedeţi că mai e şi felul cum întrebau.

— Nu e de mirare, fiindcă îl cunosc şi ei pe conte.

— Aha, aşa!...

— Mai ai ceva de spus? Nu? Du-te şi spune bucătarului că străinii mănâncă la mine în cabină, pe urmă pofteşte-i la masă.

„Hm... hm... gândi Peters după ce ieşi. Zic că-l cunosc pe conte. O fi, dar mie mutrele lor nu-mi plac defel. Au ei ceva de gând, asta nu mi-o scoate nimeni din cap. Eu zic că n-ar strica să fiu cu ochii-n patru”.

Peters era din oamenii aceia care nu ştiu să se prefacă, au însă înnăscut în ei simţul de-a ghici prefăcătoria altora. Când intră în cabina pasagerilor zise pe un ton pe care vroia să-l facă politicos, dar care suna mai mult a poruncă:

— Poftiţi la căpitan, domnilor, dar acum, numaidecât!

— Unde e? întrebă Cortejo.

— În cabina dumnealui.

— Bine, venim îndată.

— N-ar fi rău să vă luaţi şi hârtiile, încheie el şi plecă dar se puse la pândă.

Un marinar care trecea pe acolo îl întrebă râzând:

— Ce e, Peters? Parcă ai fi un motan care pândeşte şoarecele.

— Aşa şi e, răspunse el scurt.

— Cum adică, pândeşti un şobolan?

— Ba doi.
— A, de ăia de câmp?
— Ai ghicit. Sst, uite-i!

Chipurile celor doi străini se vedeau desluşit la lumina felinarelor. Landola mergea înainte şi Cortejo după el.

— Ai văzut? întrebă Peters pe camaradul său.
— Ce să văd, mă?
— Că unul din ei e marinar.
— După ce cunoşti?
— După mers. Şi apoi, am fost la ei să-i poftesc la căpitan. Alţii ar fi întrebat imediat unde e cabina.
— Poate că au mai călătorit cu vaporul.
— N-are a face, pe al nostru n-au mai fost până acum. Numai un adevărat lup de mare găseşte pe un vas străin şi pe întuneric, drumul la cabina comandantului.
— Bine, bine, dar pentru ce îi pândeşti, ce-ai cu ei?
— Nu ştiu nici eu. Nu-i pot suferi.

Dacă ar fi bănuit Landola că Peters avea un astfel de spirit de observaţie s-ar fi ferit, dar habar n-avea că e spionat.

Când intrară în cabina căpitanului, Wagner îi primi cu multă bunăvoinţă.

— Bine aţi venit la bordul vasului meu, domnilor, le zise el. Să isprăvim mai întâi cu nişte formalităţi destul de neplăcute. Aveţi hârtiile de legitimare la dumneavoastră?
— Poftim, senior comandant, răspunse Cortejo şi-i întinse paşapoartele.
— Dreptul meu ar fi să le opresc la mine, urmă căpitanul, după ce-şi aruncă ochii pe ele, nu cred însă că e nevoie să fiu atât de sever. Luaţi-le îndărăt. Şi acum, şedeţi, vă rog, să bem un pahar cu vin. Să mai pălăvrăgim puţin.

După ce mâncară şi dădură pe gât câteva pahare, conversaţia deveni foarte însufleţită.

Cortejo şi Landola aşteptau cu nerăbdare momentul să aducă vorba despre Rodriganda. În sfârşit, după multă vreme, căpitanul începu:

— Parcă ziceai, domnule Veridante, că eşti administratorul contelui de Rodriganda. Îi cunoşti bine toată familia?
— Cât se poate de bine.
— Aş vrea să aflu şi eu câte ceva despre ei. Vrei să-mi

spui din câţi membri se mai compune?

— Cu cea mai mare plăcere. Din nenorocire nu mai trăiesc astăzi decât doi dintre ei: contele Alfonso, care locuieşte la Madrid şi contesa Rosetta, măritată cu un medic Sternau, în Germania.

— Aşadar o „mezalianţă”.

Cortejo ridică din umeri.

— Hm... Se naşte întrebarea ce înţelegi dumneata prin „mezalianţă”. Cunoştinţele şi reputaţia acestui medic valorează cât un titlu de conte.

— Aşadar, dumneata îl cunoşti pe acest Sternau, întrebă cu bucurie comandantul. Ia descrie-mi-l şi mie, te rog.

— Cu plăcere. E înalt şi voinic ca un uriaş.

— Perfect. Şi unde l-ai cunoscut?

— Da Rodriganda. L-a operat pe contele Manuel de o tumoare foarte primejdioasă şi cu prilejul acesta a cunoscut-o pe contesa Rosetta.

— Îl cunoşteai de mai înainte pe don Manuel?

— Da, demult.

— Mi se pare că administratorul lui era un avocat pe nume Cortejo.

Cortejo făcu o mutră ca şi când ar fi auzit un nume cât se poate de dispreţuit.

— Da, aşa e. Cortejo era însărcinat cu afacerile mărunte, fleacuri aş putea să zic. Când era vorba însă de ceva mai important, contele îmi făcea cinstea să mă viziteze în biroul meu de la Barcelona.

— Aşa! L-ai cunoscut probabil şi pe Cortejo?

— Mai bine decât aş fi vrut.

— Pari să-l dispreţuieşti, după tonul cu care vorbeşti.

— Aşa şi e. N-aş putea să spun că-l urăsc, dar n-am nici cea mai mică stimă pentru el. Îl cred capabil de orice mişelie.

— Aşa am auzit şi eu. Mi se pare că mai are şi un frate în Mexic?

— Da, pe unul îl cheamă Gasparino şi pe celălalt Pablo.

— Ce fel de individ este acest Pablo?

— Un nemernic şi un pungaş ordinar. Tocmai, din pricina lui mă duc acum în Mexic. Vreau să văd ce jaf a făcut din averea contelui.

Căpitanul privi îngândurat înaintea lui, pe urmă zise cu mâhnire în glas:

— Vă doresc succes, căci am aflat şi eu multe ticăloşii ale acestui Cortejo.

Avocatul se prefăcu mirat.

— De unde poţi şti dumneata manevrele acestui ticălos? N-ai vrea să-mi spui şi mie, poate că mi-ar fi de folos ce-aş afla de la dumneata.

— Nu vi s-a părut bizar când aţi aflat atunci de moartea neaşteptată a lui don Fernando?

— Ba da. Se zicea că l-a lovit damblaua. Eu, drept să-ţi spun, n-am crezut nici un moment că e adevărat...

— Pentru ce?

— N-aş putea să-ţi spun, senior. Omul mai gândeşte şi unele lucruri pe care le păstrează pentru sine.

— Eşti un om chibzuit, după cum văd. Dar cum se împacă prudenţa asta a dumitale cu slujba de administrator al contelui Alfonso?

Cortejo zâmbi cu înţeles.

— Vrei să spui că ar fi vreo legătură între bănuiala mea şi contele Alfonso, nu e aşa? Poate că ai dreptate şi nu mă dau înlături să-ţi răspund. Mi-am propus să descopăr taina castelului Rodriganda şi nu o pot face decât rămânând în relaţii cu locatarii lui. De aceea am continuat să mă ocup de afacerile tânărului conte, după cum o făceam înainte cu bătrânul.

Căpitanul nu se mai putu stăpâni.

— Atunci, zise el cu însufleţire, pot să-ţi spun că-ţi vei ajunge în curând scopul.

— Înţeleg eu bine sau mă înşel? Nu cumva vei fi dumneata în stare să mă ajuţi? Mă minunam până adineauri de cunoştinţele pe care vedeam că le ai despre situaţia Rodriganzilor, acum văd că ştii mai mult decât mi-aş fi putut închipui. Atâta pot să-ţi spun: vai şi amar de acela care va fi dovedit vinovat. Nu există iertare pentru el.

Ticălosul se ridicase în picioare şi vorbea cu atâta indignare încât Wagner se simţi entuziasmat. Îi întinse amândouă mâinile şi strigă:

— Foarte bine! Atunci o să fiu şi eu sincer cu dumneata.

Ştii dumneata cine e proprietarul acestui vas? Însuşi contele Fernando de Rodriganda.

— Cu neputinţă! Contele a murit demult!

— Nu, trăieşte!

— Ce spui dumneata, domnule? Nu se poate! Don Fernando trăieşte? Pentru Dumnezeu, unde e acum?

— Aşteaptă, o să mai afli şi altele. Ştii dumneata cine mai trăieşte în afară de conte? Sternau şi Mariano, presupusul moştenitor al contelui. Am petrecut zile şi săptămâni întregi cu ei pe bordul acestui vapor.

— Povesteşte, senior, sau mai bine îngăduie-mi, rogu-te, să te întreb şi dumneata să-mi răspunzi.

— Poftim, întreabă.

— Cunosc toate peripeţiile prin care a trecut Sternau până la plecarea lui din Spania. Ce-a căutat în Mexic?

— Ca să dea de urma unuia Landola. Cred că n-ai auzit până acum de el.

— Nu. Cine e?

— Un căpitan de corabie. În realitate îl cheamă Grandeprise, temutul comandant al vasului pirat „Lion”, despre care nu se poate să nu fi auzit.

— Parcă.

— Adevăraţii instigatori sunt însă cei doi Cortejo. Cel dintâi şi mai primejdios complice al lor a fost Landola, pe care l-aş face piftie dacă mi-ar cădea vreodată în mână.

— Aşa i s-ar şi cuveni, zise foarte calm Landola...

— Cunoşti dumneata pe una Clarissa, care locuieşte la castelul Rodriganda? urmă comandantul adresându-se lui Cortejo.

— Da, răspunse acesta.

— Era amanta lui Cortejo, cu care a avut un băiat. Părinţii copilului s-au gândit să-şi facă băiatul conte, de aceea l-au substituit adevăratului fiu al lui don Manuel.

— Auzi, domnule! Nici nu-ţi vine să crezi...

— Şi totuşi e adevărat. Băiatul contelui Manuel fusese cerut de unchiul său din Mexic ca să-l crească şi să-i lase toată averea. Ce şi-au zis atunci ticăloşii? Hai să schimbăm copilul şi să-l trimitem pe al nostru. Pe adevăratul fiu al contelui l-au dat unui şef de bandiţi că să-l omoare. Acesta a

fost însă mai milos decât Cortejo. A crescut copilul şi l-a dat la învăţătură. I-a pus numele de Mariano şi, când s-a făcut mare, l-a trimis la castelul Rodriganda sub aparenţa unui locotenent de cavalerie francez, cu numele Lautreville.

Tot ce spunea căpitanul era atât de adevărat, încât lui Cortejo îi venea să răcnească de turbare. Totuşi se stăpâni şi zise cu o indignare bine simulată:

— Santa Madonna! Atunci acest Mariano e adevăratul conte de Rodriganda, nicidecum Alfonso, după cum se crede?!

— Da şi o să se dovedească.

— Dacă aş fi ştiut... rosti nemernicul cu o părere de rău prefăcută.

— Mariano trebuia înlăturat, urmă căpitanul, a fost însă salvat la timp şi a venit cu Sternau în Mexic, dar de-abia după ce se comisese o crimă odioasă împotriva contelui Fernando. I se dăduse o otravă care să-i provoace un somn cataleptic. Auzea şi vedea tot, fără să poată face o mişcare. L-au înmormântat, pe urmă l-au scos din coşciug, l-au băgat într-un coş şi l-au dus pe o corabie a lui Landola, care l-a vândut ca sclav în Harar.

— Ce maşinaţie diabolică! Şi ce-a mai fost cu el?

— Vai de capul lui ce-a pătimit, până ce s-a întâlnit acolo cu cineva care-l cunoştea.

— În Harar unde nu există picior de european? Imposibil!

— Şi totuşi a fost. Era unul, Mindrello din Manreza, care fusese adesea pe la castelul din Rodriganda.

Cei doi nemernici se îngălbeniră, dar căpitanul nu băgă de seamă.

— Şi cum a ajuns omul acesta în Harar? întrebă Cortejo.

— Întocmai ca si contele. Aflase unele secrete de-ale lui Cortejo; ticălosul a prins de veste, l-a predat şi pe el lui Landola, care l-a vândut ca sclav în Africa.

— Doamne, Doamne, minunate sunt căile Tale! se minună ticălosul împreunându-şi mâinile şi privind cu evlavie în tavan.

— Stai s-auzi ceva şi mai de mirare. Într-una din zile, un negustor aduse de vânzare o sclavă albă foarte frumoasă. Fata plăcu sultanului şi vru s-o cumpere, dar fiindcă nu

înţelegea limba ţării, sultanul trimise după conte ca să-i slujească de interpret.

— Şi contele a putut să se înţeleagă cu sclava? întrebă Cortejo, tremurând aproape de curiozitate.

— Da, foarte bine chiar. I-a spus şi pe nume. S-ar putea zice o minune dumnezeiască, fiindcă sclava era — ghiciţi, domnilor?...

— Imposibil de ghicit.

— Dacă spui că într-adevăr cunoşti atât de bine situaţia Rodriganzilor, trebuie să fi auzit şi de o moşie a lor, căreia i se zicea del Erina. Arendaşul, acum proprietarul haciendei, Pedro Arbellez, are o fată, Emma. Ea era sclava.

Cortejo sări ca ars, se uită încremenit la căpitan, apoi bâigui:

— Emma Arbellez? Nu se poate! Fata a fost...

Era cât pe aici să se trădeze, dar Landola îl dădu un picior pe sub masă şi-l făcu să tacă.

Din fericire, căpitanul nu băgă de seamă şi urmă:

— Nu crezi? Stai să vezi.

După ce Wagner isprăvi de povestit cele ce ştim şi ajunse la aflarea insulei singuratice din mijlocul oceanului, Landola exclamă cu admiraţie:

— Dumneata eşti un adevărat marinar! Să găseşti o insulă atât de mică într-o întindere nesfârşită de apă, numai după indicaţiile unei femei care a rătăcit atâta timp pe o plută şubredă, bătută de valuri, e într-adevăr ceva nemaipomenit.

— Nu, nu, ar fi fost cu neputinţă, răspunse căpitanul. Meritul e al lui Sternau, care calculase fără instrumente şi aparate, latitudinea şi longitudinea insulei şi Emma şi-o memorase din întâmplare.

— A, aşa! exclamă piratul. În orice caz, Sternau ăsta trebuie să fie foarte inteligent.

— Aşa şi e. Ajungem deci în Indiile Răsăritene şi ne procurăm, cu o părticică din comoara luată de la sultan, un vapor. Cu o altă sumă de bani, contele cumpără bonuri ale statului englez iar bijuteriile le păstrează pentru sine. Pornim la drum, găsim insula, îmbarcăm pe nenorociţii lăsaţi acolo de Landola şi ne ducem în Mexic.

— De ce tocmai în Mexic?

— Fiindcă majoritatea celor salvaţi trebuia să pornească de acolo în urmărirea criminalilor şi pentru că ne venea geograficeşte mai aproape. Ancorăm la Guyamas. Aici, am primit ordinul să ocolesc capul Horn şi să mă duc la Veracruz, ca să aduc în patrie pe Sternau şi pe ceilalţi europeni.

— Când trebuie să fi la Veracruz?

— N-am hotărât o zi anumită. Cum voi ajunge, voi trimite pe cineva în Mexic. Cred că-i va găsi pe toţi în palatul contelui de Rodriganda. Dacă nu, omul meu se va duce la hacienda del Erina, unde nu se poate să nu-i găsească. Dar acum, domnilor, vă rog să mă iertaţi că vă părăsesc, dar am o mulţime de ordine de dat.

Cu aceste cuvinte căpitanul se uită la ceas şi se ridică apoi de la masă.

— Mulţumesc din suflet pentru cele ce mi-ai povestit, domnule comandant, zise Cortejo. Ceea ce am auzit m-a impresionat cât nu pot să-ţi spun; aproape că nu mă mai ţin picioarele.

— Duceţi-vă în cabina dumneavoastră, domnilor şi căutaţi să dormiţi ca să vă treacă emoţia. Vom mai discuta şi mâine despre afacerea asta. Acum, noapte bună.

Cortejo şi Landola plecară. În cabina lor vorbiră încă multă vreme cu aprindere despre cele ce aflaseră.

În vremea asta, Peters stătea rezemat de un stâlp din apropierea coşului şi privea la stelele de pe cer. Nu ştia dacă să-i spună sau nu căpitanului gândurile care îi frământau mintea. Auzi deodată paşi în spatele lui şi întoarse capul. Era căpitanul, care îşi făcea rondul de seară. Peters salută.

— Domnule căpitan... începu el.

— Ce e, băiete?

— Îmi daţi voie să vă întreb cine sunt ăşti doi pasageri?

— N-ai decât să-l întrebi pe timonier, nu pe mine.

— Ştiu, domnule căpitan, dar să vedeţi... cu oamenii ăştia nu e lucru curat...

— De ce? Unul e avocat şi celălalt secretarul lui.

— Nu cred. Avocatul o fi el avocat, dar secretarul e unul de ai noştri.

— A! După ce cunoşti?

— A găsit cabina dumneavoastră pe întuneric, fără să mai

întrebe unde e.

— Da? Văd eu că oamenii ăştia nu-ţi plac defel.

— Chiar aşa, domnule căpitan.

— Află atunci că sunt două persoane foarte învăţate şi oameni cât se poate de cumsecade. Bănuielile tale n-au nici un rost şi te rog să mă scuteşti de acum încolo de astfel de prostii.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Peters plecă bombănind şi se întinse în hamacul lui. Nu mai spuse un cuvânt căpitanului, dar nu-i slăbea din ochi pe cei doi pasageri.

Când ajunseră la Veracruz, îi văzu stând de vorbă pe punte cu căpitanul.

— Ziceţi că vă duceţi de-a dreptul în Mexic? întrebă Wagner pe Cortejo.

— Da. Dacă nu-l găsim acolo pe don Fernando, pornim călare spre hacienda del Erina.

— Tot într-acolo se duce şi omul meu. Păcat, zău, că nu puteţi face drumul împreună. Nu-l pot trimite decât abia mâine.

Ajunşi în port, îşi lăsară bagajele la vamă şi ei o luară pe jos în oraş, ca să se ducă la Gonzalvo Verdillo, agentul lui Cortejo, a cărui locuinţă Landola o ştia foarte bine.

— Ce doriţi, domnilor? îi întrebă agentul, nerecunoscându-i sub deghizarea lor.

— Am vrea să cerem o informaţie, răspunse piratul.

— Despre?

— Unul Landola, căpitanul unui vas-pirat.

Agentul se îngălbeni şi bâigui speriat:

— Nu te înţeleg... senior.

— Ba mă înţelegi foarte bine, tâlharule. Agentului i se îmbrobonă fruntea de sudoare.

— Vă asigur, senior, că nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Zău? Despre mine, neghiobule! Ce, nu mă mai recunoşti?

Landola, care îşi schimbase adineauri glasul, îi spuse aceste cuvinte râzând în hohote. Spaniolul îi întinse acum mâna, râzând şi el.

— Trebuie într-adevăr să fiu tare schimbat sub deghizarea

mea, ca să nu mă poată recunoaşte cineva care a călătorit doisprezece ani sub ordinele mele, zise piratul.

— Señor capitano, nici fratele dumitale nu te-ar putea recunoaşte, îl asigură agentul.

— Dar domnul acesta ştii cine e?

Agentul se uită lung la Cortejo, apoi clătină capul zicând:

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Ba da, l-ai văzut, dar nu numai o dată.

— Unde?

— La Barcelona.

— Nu-mi aduc aminte.

— E armatorul nostru.

— Cum, senior Cortejo? îşi împreună omul mâinile de mirare. Zău? Ce schimbare, domnule! Nici prin gând nu mi-ar fi trecut. Dar pentru ce deghizarea asta?

— Fiindcă avem nevoie de ea. Acum, ia spune, ştii ceva despre senior Pablo ori Josefa?

— Nu.

— Cum se face că nu poţi să-mi dai nici o informaţie despre ei?

— Seniorita mi-a trimis într-o zi o scrisoare, pe care s-o expediez lui senior Gasparino Cortejo. Am însemnat-o cu numărul 87. Aţi primit-o?

— Da. Cu două zile înainte de plecarea noastră.

— De atunci nu mai ştiu nimic. Capitala ţării mişună de francezi.

— Ei drăcia dracului! Aşadar, omul nu mai e sigur de viaţa lui, zise cu spaimă Cortejo.

— Nu, nu, nu omoară pe nimeni, fiţi pe pace. În orice caz, mai bine e să nu spuneţi că vă cheamă Cortejo.

— Nici nu mă gândesc. Sunt Antonio Veridante, administratorul averii contelui Alfonso de Rodriganda, actualmente în Spania şi domnul de colo e secretarul meu. Bagă la cap ce ţi-am spus, fiindcă s-ar putea să fie nevoie s-o ştii.

Agentul îşi însemnă numele şi zise:

— Trebuie să vă mai spun încă un lucru, senior. De câtva timp se află aici în oraş un om, care vine zilnic să mă întrebe dacă n-a sosit vreo scrisoare de la senior Cortejo, din Spania.

Mi-a arătat o dovadă de la senior Pablo ca să-i eliberez scrisoarea. Individul vine întotdeauna la aceeaşi oră, adică la... apoi uitându-se la ceas... trebuie să sosească peste un minut.

— Sunt curios să-l văd şi eu, murmură Cortejo.

De-abia îşi sfârşi vorba şi se auzi bătând în uşă.

— Intră! răspunse agentul.

Un individ înalt şi vânjos păşi pragul. Era Grandeprise, vânătorul.

— Mă rog, a venit scrisoarea? întrebă el politicos.

Landola îşi încleştă pumnii ca să nu ţipe. Recunoscuse pe fratele său vitreg. Se stăpâni însă şi zise, schimbându-şi glasul:

— Aştepţi degeaba, senior. În locul scrisorii am fost trimişi noi de senior Gasparino Cortejo, ca să tratăm personal cu fratele său. Deoarece eşti omul lui, trebuie să ştii negreşit unde se află.

— Da. E la doctorul Hillario, în mănăstirea della Barbara din Santa Jaga. Acolo trebuia să-i şi duc scrisoarea, răspunse vânătorul.

— Înainte de a te întreba, luă acum cuvântul Cortejo, dacă vrei să ne duci la el, îngăduie-mi o altă întrebare: Dumneata eşti unul din partizanii lui?

— Nu. Eu nu fac politică.

— Cum ai ajuns atunci la el?

— L-am găsit rănit pe malul lui Rio Grande del Norte şi l-am tămăduit.

— Ce căuta acolo?

— Un englez aducea bani şi arme pentru Juarez. Senior Cortejo vroia să i le ia şi s-a iscat o luptă între oamenii lui şi indieni. L-au rănit la amândoi ochii şi a rămas leşinat în păpuriş, unde am dat din întâmplare eu de el.

— Dumnezeule, a orbit! strigă Cortejo.

— Nu de tot. A pierdut un ochi, dar pe celălalt am reuşit să îl tămăduiesc cu o buruiană cunoscută de mine.

Grandeprise istorisi apoi cum s-a dus cu Cortejo la hacienda del Erina, pe care a găsit-o în stăpânirea mixtecaşilor, cum a eliberat-o pe Josefa, fugind pe urmă cu toţii de acolo.

— Cortejo nu ştia încotro s-o ia, urmă el. La francezi nu putea să se ducă, la indieni de asemenea şi nici mexicanii nu-i erau binevoitori. Unul din partizanii săi, Manfredo, îl sfătui să se ducă la mănăstirea din Santa Jaga, unde unchiul lui era medicul spitalului. Cortejo i-a urmat sfatul şi ne-am dus cu toţii acolo.

— De ce ai plecat?

— Trebuie mai întâi să vă mărturisesc că l-am urmat pe Cortejo numai fiindcă îmi făgăduise să mă pună faţă în faţă cu unul Landola, pe care-l caut de ani de zile. Cortejo mi-a spus că aşteaptă o scrisoare de la un frate al lui din Spania, care îi va comunica unde se află Landola. Pentru scrisoarea asta am venit aici.

— Aşa! Ce treabă ai dumneata cu Landola?

— Nu trebuie s-o afle nimeni afară de el.

— Pesemne că nu e ceva bun dacă nu vrei să spui.

Grandeprise înălţă din umeri.

— Bine, zise piratul, dacă ne duci la mănăstirea della Barbara îţi promit că o să-l vezi pe Landola. Mi-am dat şi eu întâlnire cu el şi va sosi mâine la mănăstire, chiar în aceeaşi zi cu noi.

— Atunci ne-am înţeles, vă duc la mănăstire.

— Trebuie să ne oprim mai întâi la México.

— N-am vreme.

— Atunci n-o să mai dai de Landola.

Vânătorul se uită cu băgare de seamă la cei doi străini, zise apoi izbind cu patul puştii în pământ:

— S-ar putea să vreţi să mă trageţi pe sfoară, senior; vă spun însă hotărât că dacă e aşa, n-o să fie bine de dumneavoastră. Bine, mergem la México. Când plecăm?

— Cât mai curând. Au făcut francezii vreo cale ferată în direcţia aceea?

— Da, ca să-şi transporte repede trupele din Veracruz, unde bântuie frigurile galbene. În două ceasuri ajung la Lomalto, trecând prin La Soledad.

— La Lomalto nu mai bântuie molima?

— Nu, e zonă temperată.

— Foarte bine. Plecăm cu primul tren, după ce vom scoate bagajele de la vamă.

— Aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Nu. Dumneata să ne aştepţi la gară.

— Am înţeles. Mă încred în cuvântul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte Grandeprise înclină uşor capul şi ieşi pe uşă.

— Ce-o fi având cu dumneata? întrebă Cortejo pe pirat când rămaseră singuri. De ce nu i-ai spus cine eşti?

— Fiindcă n-am poftă să mă pomenesc cu un glonte în creier ori cu un pumnal în inimă.

— Zău? Atât de primejdios e individul? Îl cunoşti?

— Şi încă foarte bine, fiindcă e frate-meu.

Cortejo se uită uluit la pirat.

— Ţi-e frate şi vrea să te omoare?

— De douăzeci de ani mă caută, numai pentru plăcerea asta.

— Dar ce i-ai făcut, omule?

— Hm... treaba mea!

— Şi care din voi doi are dreptate?

— În nici un caz eu. I-am suflat moştenirea rămasă de la tată-său.

— Trânteşte-i un glonte în cap şi scapă-te de el.

— Ei aş! Am nevoie de prea scumpul meu frate vitreg, care e o călăuză admirabilă.

— Cum adică, ţi-e frate vitreg şi mai stai la îndoială? Isprăveşte mai repede cu el, ca să scapi de belea. Şi acum, să dăm fuga la vamă, ca să ieşim o dată din afurisitul ăsta de orăşel, cu aerul îmbâcsit de molimă.

Spuseră agentului ce mai aveau de spus, pe urmă se duseră să îşi scoată bagajele. Găsiră pe vânător aşteptându-i la gară.

Curând după sosirea vaporului căpitanului Wagner, ancoră în radă încă un vas, dar ceva mai departe.

Wagner îndeplini în port formalităţile şi după ce dădu ordinele trebuincioase pe bord, vru să se ducă niţel în oraş, deşi ştia că e bântuit de friguri. Când să coboare scăricica, văzu pe Peters rezemat de parapet şi privind îngândurat înaintea lui. Se opri un moment şi-i zise zâmbind:

— Ei, băiatule, aşa e că te-ai înşelat în privinţa străinilor pe care i-am avut pe bord?

— Nu, domnule căpitan.

— Nu? exclamă Wagner impresionat.

— Tot eu am avut dreptate, domnule căpitan. Unul era marinar ca şi noi, iar celălalt un pungaş. Pot să vă dovedesc.

— În ce fel?

— Numai pungaşii îşi iau nume false, nu-i aşa?

— Adevărat, dar paşapoartele lor erau în regulă.

— Tot ce se poate, numai că, să vedeţi dumneavoastră, când erau între ei îşi spuneau altfel.

— Ai auzit tu?

— Nu numai o dată şi foarte desluşit chiar. Avocatului îi zicea celălalt senior Cortejo, iar acesta îi spunea lui când căpitane, când senior Landola.

Căpitanul ameţi, ca şi când l-ar fi izbit cineva cu măciuca în cap.

— Bine mă, de ce nu mi-ai spus imediat?

— Am îndrăznit de două ori să vă vorbesc despre ei şi dumneavoastră mi-aţi spus să-mi ţin gura.

— Afurisită treabă! mormăi căpitanul şi începu să se plimbe agitat pe punte.

— Acum înţeleg eu... mormăi el. De aceea ştiau atâtea despre Rodriganda. Mare dobitocie am făcut! M-am lăsat păcălit ca un copil. Trebuie neapărat să îndrept lucrurile, Peters!

— La ordin, domnule căpitan!

— Îmbracă-te numaidecât şi vino cu mine. I-ai putea recunoaşte dacă i-ai vedea?

— Cale de o poştă, domnule căpitan.

— Bine. Repede, trebuie negreşit să-i găsim.

Încântat de cinstea care i se făcea să meargă alături de căpitanul lui, Peters se duse în fugă să se schimbe şi se întoarse imediat, gătit ca de paradă.

Coborâră în luntre şi se îndreptară spre mal. Văzură aici o întindere mare împrejmuită, cu morminte înşirate unele lângă altele.

— Asta e cimitirul francezilor pe care i-a secerat molima, zise căpitanul. Sărmanii, unde a fost să le putrezească oasele!...

Porniră să cutreiere străzile oraşului. Aflară la vamă că

domnul Veridante fusese acolo să i se controleze bagajul, atâta tot.

Intrară pentru a doua oară într-un restaurant unde mai fuseseră o dată şi căpitanul vru să stea jos să se odihnească. Era zdrobit de oboseală. Se apropie de o masă pe care o văzu mai liberă, dar se dădu deodată îndărăt speriat. La masă stăteau doi inşi, unul tânăr şi altul mai bătrân, care avea un nas atât de grozav încât te înspăimântai de el la prima vedere.

Acesta scuipă o dată printre dinţi, se uită lung la căpitan, pe urmă zise cât se poate de calm:

— Nu-ţi fie frică, senior, că nu-ţi face nimic. E cel mai blând nas din câte sunt pe lume, zău aşa.

— Atunci pot să iau loc la masă fără frică, râse Wagner.

— Poftim, n-avea grijă că nu te mănâncă.

Tânărul avea o aparenţă atât de distinsă încât Wagner se înclină fără să vrea şi zise:

— Wagner, căpitan de marină.

Celălalt răspunse prezentându-se:

— Căpitan Unger!

Tovarăşul lui se recomandă şi el:

— Căpitanul de dragoni, Plisc-de-uliu.

Wagner nu încercă să-şi dea seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte, căci privirile i se aţintiseră asupra tânărului şi nu-şi mai putea lua ochii de la el.

Acestuia i se păru curios şi întrebă cu un zâmbet de politeţe:

— Am avut poate plăcerea să ne fi cunoscut în altă parte?

— Nu cred, domnule, dar mă surprinde o asemănare pe care o aveţi cu un camarad de-al meu. De altminteri purtaţi şi acelaşi nume, răspunse Wagner.

Kurt deveni atent.

— Din ce loc era? întrebă el cu încordare.

— Din Rheinswalden, Germania.

Vorbiseră până acum în spaniolă, dar omul se exprimă atât la bucurie cât şi la durere mai uşor în limba lui maternă. Kurt sări în picioare şi strigă în limba germană:

— Tata! Îl cunoşti dumneata pe tata? Ce bine îmi pare!...

— Eşti german? întrebă mirat Wagner servindu-se de

aceeaşi limbă.

— Desigur că sunt german. Spune-mi repede, căpitane, unde l-ai cunoscut pe tata... când te-ai despărţit de el... unde se află acum?

— Nu ştiu nici eu bine, e însă mai mult ca sigur că e aici în Mexic. Am sosit adineauri cu vaporul meu în port ca să-l duc pe el şi pe tovarăşii săi în patrie.

— Domnule căpitan, zise Kurt potolindu-se, spune-mi, te rog, tot ce ştii despre el.

— Cu plăcere, dragul meu, dar fii bun şi ai niţică răbdare. Am intrat aici în restaurant să beau un pahar cu vin şi să mă odihnesc niţel. Alerg de un ceas să găsesc nişte criminali ca să pun să-i aresteze.

— Ce crimă au comis?

— Au... a, trebuie să-i cunoşti şi dumneata pe aceşti ticăloşi. Unul e Gasparino Cortejo iar celălalt Landola, piratul.

Kurt păli.

— Cum, pe ei îi cauţi? Sunt aici, în Veracruz?

— Da, domnule Unger. Uită-te bine la mine: ai în faţa dumitale pe cel mai mare dobitoc de pe suprafaţa pământului. I-am avut de la Rio de Janeiro pe bordul vasului meu, fără să am habar cine sunt. Băiatul acesta simplu, un marinar de-al meu, a bănuit ceva şi mi-a atras atenţia, dar nu i-am dat ascultare. De-abia după ce au părăsit vaporul am aflat cine sunt şi acum colind toate străzile, alerg din cârciumă în cârciumă, doar voi da de ei.

Kurt îl asculta cu încordare.

— Eşti sigur că ei sunt? întrebă el. Dacă e aşa, atunci cu siguranţă că au venit să pună iar la cale vreo crimă, pe care trebuie neapărat s-o împiedicăm. Aveai dreptate adineauri când ziceai că nu e timp de povestit. Se impune să-i prindem pe aceşti ticăloşi. Cum erau îmbrăcaţi?

Wagner descrise cu amănunţime îmbrăcămintea şi chipul lor.

— Să ne mulţumim deocamdată cu atât, zise Kurt. Spui că i-ai căutat pretutindeni?

— Da, dar degeaba, nu i-am găsit nicăieri.

— La gară ai fost?

— La gară? Nu, nu m-am gândit, răspunse bietul căpitan

cam ruşinat.

— Cum? întrebă Kurt mirat. Ăsta era cel dintâi drum pe care trebuia să-l faci. Grăbiţi cum erau, nici vorbă nu putea fi să plece cu trăsura sau călare. Să mergem imediat la gară, domnilor, încheie tânărul sculându-se în grabă de la masă.

3. Sicriul gol

Cortejo, Landola şi Grandeprise se interesară, imediat ce-au ajuns la gară, despre primul tren care pleca spre México. Slujbaşul pe care-l întrebară se nimerise să fie chiar conductorul. Omul îi privi lung şi zise dând din umeri:

— Trenul pleacă peste zece minute, vreţi să plecaţi cu el?

Cortejo dădu din cap.

— Regret. Trebuie s-aşteptaţi altă ocazie. Asta e numai pentru soldaţi şi persoanele care fac parte din personalul nostru sau care au un permis special din partea ministerului.

— Neplăcut lucru, zise Cortejo necăjit. Suntem foarte grăbiţi.

— Aveţi ceva, vreo recomandaţie?

— Din nenorocire nu. N-avem decât paşapoartele noastre.

— Hm! Din ce ţară sunteţi?

— Noi doi suntem supuşi spanioli, iar domnul de colo un vânător american.

— Şi mai rău. Pe spanioli n-avem voie să-i luăm în tren şi pe americani încă şi mai puţin.

Grandeprise scoase atunci din buzunar un portmoneu şi zise:

— Eu am o astfel de hârtie, senior.

— Da? E valabilă?

— Aşa sper.

— Ia s-o vedem.

— Poftim. Era o bancnotă de douăzeci de dolari. Ei, ce zici? E valabilă sau nu?

Slujbaşul zâmbi şi dădu din cap.

— Cât se poate de valabilă şi dacă domnii ceilalţi au şi ei o astfel de legitimaţie, nu mai am nimic de zis.

Cortejo scoase atunci două hârtii de o sută de franci şi le puse în mâna conductorului.

— Toate bune, trebuie însă să lucrăm cu prevedere. Aveţi paşapoarte spaniole?

— Da. Eu sunt avocatul Antonio Veridante şi dumnealui e secretarul meu.

— Bine, zise conductorul, vă iau, dar o să călătoriţi în

compartimentul meu. Acum urcaţi-vă repede, că pleacă trenul, încheie el şi îi vârî într-un compartiment rezervat, lăsându-i câteva momente singuri.

— Mare noroc am avut, murmură Cortejo.

Banul deschide şi porţile raiului, îşi dădu cu părerea vânătorul.

— În orice caz a fost cam îndrăzneţ lucru.

— Nu e nici o îndrăzneală să arunci douăzeci de dolari pe fereastră.

Cortejo înţelese aluzia, scoase iar o bancnotă din buzunar şi o întinse americanului.

— Poftim. Ai cheltuit banii ăştia pentru noi.

— Poate la fel de bine şi pentru mine, răspunse Grandeprise. Nu vreau însă să vă jignesc, de aceea îi primesc. Mulţumesc.

Băgă bancnota în buzunar şi tăcu.

Locomotiva fluieră, conductorul dădu semnalul şi trenul se puse în mişcare.

În Lomalto se ştia de venirea lui, căci peronul era înţesat de soldaţi francezi care aşteptau să fie trimişi îndărăt, în patrie, prin portul Veracruz. Vagoanele sosite fură cuplate cu cele din gară şi trenul porni peste puţin timp înapoi.

Diligenţa, care făcea legătura între Lomalto şi México, stătea gata de plecare. Cortejo şi Landola luară loc înăuntru, pe când Grandeprise, căruia îi plăceau aerul şi câmpul deschis, se urcă pe imperială, ceea ce dădu prilej celorlalţi doi să poată discuta în voie. După ce porni diligenţa, Cortejo zise tovarăşului său:

— Mare noroc ai avut că eşti deghizat. Dacă te recunoştea vânătorul, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Ei aş! Nu e vorbă, tot mai bine că nu bănuieşte cine sunt, dar nu sunt eu omul care să se teamă de cineva, fiindcă, fie el cine o fi, nu l-aş povăţui să intre-n cârd cu mine.

— Ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată avem trebuinţă de el, pe urmă voi vedea eu.

— Crezi că e adevărată povestea cu doctorul Hillario?

— Fără îndoială.

— Atunci vom găsi la el pe fratele meu sau vreo urmă de-

a lui?

— Hotărât.

— Va trebui deci să terminăm cât mai curând afacerea noastră în capitală ca să ne ducem mai repede la Santa Jaga.

— Afacerea noastră în capitală? Hm! Ce înţelegi dumneata cu asta?

— Povestea aceea afurisită cu mormântul.

— S-ar putea să te înşeli. Mai am eu şi altele de făcut în México.

— Pot să ştiu şi eu ce anume?

— Moşiile contelui de Rodriganda au rămas fără stăpân.

— Au ele stăpân, n-avea grijă.

— Uiţi că don Fernando e considerat mort iar fratele meu exilat din ţară, aşa că, pentru moment, n-are cine se interesa de ele.

— Dar statul unde e?

— Vrei să spui că au fost confiscate?

— În nici un caz, căci contele Alfonso, adevăratul proprietar, nu a fost exilat şi se bucură de toate drepturile lui.

— Aşadar, crezi că statul le administrează numai? Mă îndoiesc.

— De ce? se interesă Landola.

— Hm... Cine reprezintă pentru dumneata statul?

— Împăratul.

— Împăratul e numai un om de paie al francezilor şi nu poate face nici o mişcare fără învoirea mareşalului Bazaine.

— Atunci guvernul.

— Crezi că n-are altă treabă decât să se ocupe de moşiile Rodriganzilor? N-are el timp pentru aşa ceva.

— Pentru bani se găseşte întotdeauna vreme.

— Cum adică, se miră Cortejo.

— Puţine parale a pus fratele dumitale de o parte? Din ce şi-a făcut averea, nu din veniturile moşiei? Au să facă şi cei de la guvern la fel. Noi nu putem întreprinde nimic în situaţia în care ne găsim.

— Cum să nu! Am doar în buzunar procura lui Alfonso pentru că să pun la punct chestia.

— Se poate, se naşte însă întrebarea dacă o vor lua în seamă. În sfârşit, vom vedea noi.

— În orice caz, de îndată ce voi ajunge în México, mă voi duce să iscodesc ce e pe la palatul contelui Fernando.

— La ce bun? Ca să ne vârâm în cine ştie ce bucluc?

— De fel. Am hârtii în regulă şi sub deghizarea asta nu mă recunoaşte nici dracu.

— Bine, fă ce ştii. Pe mine însă să nu mă târăşti după dumneata, ci să mă laşi să te aştept undeva într-un loc sigur.

Ajunşi la México, Grandeprise şi Landola rămaseră la hotel, în timp ce Cortejo se duse de-a dreptul la palatul contelui. Văzu lângă poartă două gherete în care păzeau santinelele. Înţelese că erau încartiruiţi militari.

— Pe cine cauţi? întrebă una din santinele.

— Cine locuieşte în palat?

— Generalul Clausemonte.

— Mulţumesc, nu vreau să deranjez pe domnul general. Aş vrea însă să vorbesc cu proprietarul.

— Vrei să spui cu administratorul. Parter, la dreapta.

Cortejo intră în gang şi văzu pe una din uşi o tăbliţă pe care scria „Administrator”. Bătu în uşă.

— „Intră!” îi răspunse cineva dinăuntru.

Se pomeni într-o încăpere cu mai multe birouri, la care lucrau câteva persoane.

— Ce doriţi? îl întrebă una din ele.

— Să vorbesc cu domnul administrator.

— E ocupat, stă la masă.

— Anunţă-mă, te rog.

— N-am voie, nu permite să fie deranjat când mănâncă.

Cortejo luă o poză mândră şi zise dârz:

— Ţi-am spus să mă anunţi.

Omul îl privi cu mirare. Păru întrucâtva impresionat.

— Cine sunteţi dumneavoastră, senior?

— Nu te priveşte pe dumneata. Spune-i că a sosit un domn din Spania, care doreşte să-i vorbească în privinţa administrării averii contelui de Rodriganda.

— A, atunci e altceva. De ce n-aţi spus de la început? Poftiţi în camera de alături, eu mă duc să-l chem pe domnul administrator.

Camera în care intră Cortejo părea mai mult un salon de cucoană decât un birou de afaceri.

— Hm... mormăi spaniolul, domnului administrator îi place să trăiască bine, pe cât văd. Poate că are dreptate Landola.

De-abia după un sfert de ceas auzi paşi şi un domn îmbrăcat după ultima modă se ivi în prag. După cioc şi mustaţă se cunoştea imediat că e francez. Se uită cercetător la Cortejo, apoi îl întrebă fără să-l salute:

— Cine eşti dumneata, domnule?

— Numele meu e Antonio Veridante.

— Îmi pare bine. Spaniol, deci?

— Da. Avocat în Barcelona. Administratorul şi împuternicitul contelui Alfons de Rodriganda.

— Aşa! Ai dovezi?

— Da, poftiţi procura mea, dată de conte şi legitimaţia.

Cortejo întinse francezului hârtiile, acesta le examină cu atenţie, pe urmă i le dădu îndărăt zicând:

— Regret, dar hârtiile dumitale nu sunt valabile.

— Cum, vă îndoiţi de autenticitatea lor?

— Câtuşi de puţin. Veniţi direct din Rodriganda sau Barcelona?

— Da.

— N-aţi trecut pe la Madrid sau Paris?

— Nu.

— Atunci aţi făcut călătoria degeaba. Trebuia să vă prezentaţi mai întâi ambasadorului francez la Madrid sau celui spaniol la Paris.

— N-am crezut că e nevoie. Credeţi că e nevoie de o confirmare a ambasadei?

— Nici nu se poate altfel.

— Avem şi aici în México un ambasador al Spaniei.

— Aşa e, dar autoritatea lui nu e de ajuns.

— Ah! O să mă informez.

— N-ai decât s-o faci, domnule, zise francezul zâmbind cu ironie.

— Sunt avocat şi cunosc legile.

— Că eşti avocat, se poate, dar că eşti atât de versat în textele de legi, mă îndoiesc.

— Vreţi să mă insultaţi, domnule?

— Nici nu mă gândesc! îi răspunse francezul cu dispreţ.

Tonul acesta dispreţuitor îl enervă pe spaniol.

— Văd însă că vă îndoiţi de cunoştinţele mele profesionale.

— Cam aşa ceva. Convingerea dumitale că intervenţia ambasadorului spaniol ar fi de ajuns, s-ar potrivi în alte timpuri, acum însă suntem pe picior de război şi ne aflăm într-o situaţie excepţională.

— Fir-ar să fie legile astea ale dumitale!

— Expresia dumitale nu e tocmai cuviincioasă, dar să zicem că n-am auzit. Aşadar suntem pe picior de război. Împăratul, văzând că averea contelui de Rodriganda a rămas fără stăpân, a găsit cu cale s-o treacă sub administrarea statului. Atâta vreme cât ne aflăm în această situaţie excepţională, nu pot recunoaşte procura dumitale decât după ce va fi autentificată de statul francez. Această autentificare nu o poţi avea decât prin ambasadorul dumneavoastră la Paris sau al nostru la Madrid.

— Atunci trebuie să fac călătoria înapoi? Îngăduie-mi cel puţin să-mi arunc niţel ochii în registre.

— Nu se poate.

— Administrarea averii se afla până acum în mâinile lui Pablo Cortejo. De ce i s-a luat?

— Fiindcă s-a dovedit că e trădător de ţară şi instigator la revoltă şi a fost exilat.

— Unde se află acum?

— De unde vrei să ştiu eu? Nu fac parte din jandarmerie. De altminteri, mi-e perfect egal unde se află acest Cortejo, care e nu numai trădător, dar şi escroc şi un pungaş ordinar.

— Senior! strigă Cortejo fără să-şi dea seama.

— Domnule?

— Insulţi pe Pablo Cortejo. Ai dovezi împotriva lui?

— Câte pofteşti!

— Arată-le!

— Cui? Dumitale? râse francezul. Ţi-am mai spus că n-ai ce să te amesteci. Văd însă că iei cu prea multă căldură apărarea acestui pungaş şi devii şi dumneata suspect.

— Eu nu suspectez pe nimeni fără dovezi...

— Nici eu. Repet numai că am mai multe dovezi decât ţi-ai putea închipui. Aproape fiecare rând din registre, fiecare cifră e o dovadă. A pungăşit pe contele de Rodriganda cu sume

fantastice. Dacă va fi prins, e de ajuns atât ca să-l ducă la spânzurătoare, fiindcă dobitocia pe care a făcut-o punându-şi candidatura la preşedinţie, e numai un caraghioslâc.

— Aşadar, e într-adevăr plecat din ţară?

— Nu ştiu. Mai doreşti ceva?

— În situaţia de faţă, nu.

— Atunci regret că am lăsat să fiu deranjat. Bună ziua, domnule!

Cu aceste cuvinte francezul ieşi mândru din cameră.

— Stai tu, nemernicule, o să vină vremea să mi-o plăteşti cu vârf şi îndesat... mormăi printre dinţi spaniolul.

Ieşi în stradă şi se interesă unde locuieşte ambasadorul Spaniei. Află de la el că tot ce-i spusese actualul administrator era adevărat. Se întoarse la hotel şi-l găsi pe Landola aşteptându-l cu nerăbdare.

— Ei, ce-ai făcut? îl întrebă el. Văd după mutra dumitale că ţi s-a întâmplat ceva neplăcut.

— Aşa şi e, răspunse cu ciudă Cortejo — şi-i povesti cum stau lucrurile.

— Atunci, afacerea asta a dat deocamdată greş. Acum ce facem? zise Landola.

— Să umplem coşciugul, pe urmă plecăm la Santa Jaga.

— Cu ce să-l umplem?

Deşi erau singuri în cameră, Cortejo şopti cu teamă:

— Nu aşa tare ca să nu ne-audă cineva. Cu ce vrei să-l umplem? Cu un cadavru.

— Vrei să spui că ne informăm unde a murit cineva şi-i punem leşul în coşciugul gol al lui don Fernando?

— Ar fi cea mai mare nebunie pe care am putea face-o. Recunoşti şi dumneata că vrăjmaşii noştri ne-ar putea aluneca printre degete, nu e aşa?

— Da, ceea ce ar însemna o mare primejdie pentru noi.

— Şi că s-ar putea întoarce aici în oraş? Cel dintâi lucru pe care l-ar face ar fi să deschidă mormântul.

— Cu atât mai bine. Ar da de cadavru, ceea ce ar fi o dovadă că don Fernando a murit cu adevărat.

— Aşa?... exclamă spaniolul privindu-l batjocoritor.

— Nu cumva eşti de altă părere?

— Ia spune, prea deşteptule señor secretario, ce crezi

dumneata că au să facă mai întâi cu cadavrul?

— Au să-l examineze.

— Foarte bine. Şi ce-au să găsească?

Landola se uită întrebător la Cortejo şi fiindcă nu pricepea ce vroia să spună, răspunse râzând:

— Un mort ca toţi morţii.

— Da, dar au să găsească şi de ce boală a murit.

— Bine zici. Acum pricep eu. Trebuie găsit cadavrul cuiva care a murit în acelaşi timp cu don Fernando.

— De unde să-l luăm?

— Din cimitir, de unde vrei să-l luăm!

— Ai nimerit-o în sfârşit! Trebuie să dezgropăm peste noapte cadavrul şi să-l băgăm în sicriul contelui. N-avem decât să citim inscripţiile de pe morminte şi vom găsi unul cu anul şi data când a murit contele.

— Bine, bine, dar îmbrăcămintea?

— Despre asta nici o grijă. Am cercetat în drum pe medicul vaporului, care pare să fie un foarte bun chimist.

— Rău ai făcut. Dacă prindea bănuieli, ce te făceai?

— Prea mă crezi prost. Mi-a spus din proprie iniţiativă o mulţime de mijloace care prefac hainele în scrum la cea mai mică atingere cu aerul.

— Dar nu aşa ca să pară arse, ci putrezite de vreme?

— Da.

— Ar fi formidabil. Rămâne acum să ne procurăm hainele.

— Le găsim la orice croitor sau negustor de vechituri.

— Trebuie însă să semene cu acelea pe care le purta atunci contele.

— Fiul meu mi-a descris toată înmormântarea şi cum era îmbrăcat don Fernando, aşa că în privinţa asta nu mă pot înşela.

— Îmi aduc şi eu foarte bine aminte cum mi l-au adus pe bord.

— Atunci o să fi şi dumneata de faţă când voi cumpăra hainele.

— Bineînţeles. Acum să discutăm ce e mai important. Să zicem că dezgropăm un cadavru. N-o să se bage de seamă a doua zi?

— Să procedăm şi noi aşa ca să nu se observe nimic.

— Afurisită afacere! Cum să ne procurăm sapă, lopată, felinare, scânduri şi o scară?

— Felinare o să cumpărăm, celelalte se vor găsi poate în cimitir. Groparii au de obicei un loc unde le ţin peste noapte.

— Trebuie mai întâi să ne convingem. Mai rămâne de stabilit ceva: avem nevoie de un om care să stea de pază ca să nu fim deranjaţi şi să ne dea de veste dacă se iveşte primejdia de a fi descoperiţi, ca să putem fugi la timp.

— Pune-l pe fratele dumitale, dacă o vrea.

— A, pe dobitocul ăsta îl convingi lesne. Am şi un mijloc foarte bun. Mă urăşte de moarte şi îi vor îndruga o poveste pe tema asta care îl va hotărî cu siguranţă să ia parte la întreprinderea noastră. Acum doarme, să-l lăsăm să-şi vadă de somn. Ei, ce zici, eşti gata?

— Da. Să mergem.

Ieşiră din hotel şi porniră să cutreiere străzile care forfoteau de soldaţi. Întrebând din om în om li se spuse unde e cimitirul şi se îndreptară într-acolo. Poarta era descuiată.

Soarele ardea cu putere şi cimitirul era pustiu.

Căutară mai întâi cavoul familiei Rodriganda, pe care-l găsiră lesne. Avea un grilaj de fier a cărui portiţă era încuiată.

— O să putem noi s-o descuiem? întrebă Cortejo.

— Ne trebuie unelte, zise Landola.

— De unde să le luăm?

— De la un lăcătuş.

— Da, dar n-are voie să ne vândă o cheie falsă.

— Uiţi că ne aflăm în Mexic. Cu bani vom putea obţine şi alte lucruri de care avem trebuinţă.

Porniră să se plimbe printre morminte şi să citească inscripţiile. De-a lungul zidului văzură nişte mici clădiri, aşezate la rând, una lângă alta.

— Şi astea tot morminte trebuie să fie, zise Landola. A, mi-a venit ceva în gând! Mi se pare că n-o să ne mai trebuiască nici sapă, nici lopată şi n-o să fie nevoie să dezgropăm nici un cadavru, Ia te uită la cavourile astea...

— Ghicesc ce vrei să zici. Ideea nu e rea defel.

— Nu se poate să nu fie în vreunul din aceste cavouri vreun cadavru cam de vârsta lui don Fernando. Mai toate aceste dormitoare macabre sunt descuiate. Ia să vedem ce

scrie pe ele.

Se opriră la fiecare cavou ca să citească numele şi data morţii celor ce odihneau aici pe veci. După câtva timp Cortejo arătă o cruce şi zise lui Landola:

— Ia citeşte, señor secretario, ce scrie colo pe peretele acela.

Landola se apropie, privi printre gratii şi văzu diferite nume de persoane decedate de multă vreme.

— Aha, vrei să spui inscripţia aceea de sus? Răposatul a fost bancher, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani şi a murit acum optsprezece ani.

— Se potriveşte de minune. Dumneata ce zici?

— Hm... ai dreptate. Dar cum să găsim coşciugul lui printre celelalte care se află în cavou?

— Să le citim la rând şi vom vedea al câtelea vine la număr.

Landola făcu după cum îl sfătui Cortejo, apoi zise:

— Bancherul a fost cel din urmă dintre cei îngropaţi aici, aşa că sicriul lui trebuie să se fi păstrat încă foarte bine...

— ... şi va fi foarte uşor de găsit. Trebuie însă să ştiu un lucru: nu o să-ţi pierzi cumpătul când te vei vedea jos în cavou?

— Nu cumva crezi că mi-e frică?

— Vezi că una e să te afli cu arma în mână în faţa unui om viu şi alta să te cobori în mijlocul nopţii într-un mormânt, ca să despoi un cadavru şi să-l îmbraci pe urmă la loc.

— Nu te teme, mie mi-e totuna dacă dezbrac ori îmbrac un om viu sau un mort. Chiar de-ar fi dracul în persoană, nu mi-e mie frică de el. Ba dacă mi-o cere un foc, îi aprind şi ţigara. Aşadar, nu te îngriji de mine, vezi mai bine de dumneata, să n-o iei la fugă.

— De mine sunt sigur, mă întreb însă ce-o să zică fratele dumitale?

— Nici nu trebuie să vadă cadavrul. Îl lăsăm să păzească la poarta cimitirului, fără să-i spunem la ce-am venit. O să-i îndrug cu nişte poveşti, să te cruceşti şi dumneata. Acum hai să vedem de unde facem rost de o scară.

Găsiră ce căutau într-un colţ al cimitirului, unde îşi ţineau groparii uneltele. Se întoarseră apoi în oraş şi se duseră la o

prăvălie să cumpere haine pentru mort.

Când se înapoiară la hotel, era vremea prânzului. Cerură să li se servească masa în camera lor, căci restaurantul era plin şi preferau să fie singuri. Grandeprise se săturase de somn şi veni şi el la masă, dar mâncărurile acelea delicate nu-i plăceau defel. De altminteri, era şi aşa rău dispus şi morocănos. Da întrebarea pe care i-o adresă Landola în privinţa asta, răspunse necăjit.

— Cum ai vrea să fiu altfel, master? Ce caut eu în afurisitul ăsta de México unde mă plictisesc de moarte? Să-mi pierd vremea dormind? Am eu altceva mai bun de făcut.

— A, te plictiseşti? Plimbă-te şi dumneata niţel prin oraş.

— Îl cunosc şi-l prea cunosc. Trebuie să plec neapărat la Santa Jaga.

— Plecăm împreună îndată ce ne vom fi sfârşit treburile pe care le avem aici. S-ar putea să fie chiar mâine. Întâmpinăm însă o piedică, de aceea mă tem că va fi nevoie să mai amânăm plecarea. Nădăjduim totuşi să găsim omul de care avem nevoie şi în care să putem avea toată încrederea.

Grandeprise ridică repede capul şi-l privi cercetător.

— Cum adică, în mine n-aveţi? întrebă el mirat.

— De, ştiu şi eu ce să spun! Da şi nu. E vorba de o taină, o taină foarte mare.

— De afaceri?

— Nu.

— Ceva unde nu vă pot fi eu de folos?

Landola clătină îngândurat capul.

— Mă văd silit să-ţi dau o explicaţie. E vorba de ceva unde ne poţi fi, dimpotrivă, de mare folos. Dacă am termina repede, am putea pleca mâine chiar la Santa Jaga, dar vezi că...

Grandeprise ardea de nerăbdare să se afle cât mai curând faţă în faţă cu nemernicul de frate-său şi spera să-l întâlnească în mănăstirea della Barbara. De aceea şederea în México îl enerva şi ar fi vrut să plece imediat de acolo.

— Te somez să-mi spui ce te face să nu ai încredere în mine, zise el încruntând sprâncenele.

— Greu ce-mi ceri dumneata, îşi tărăgănă Landola cuvintele, fiindcă eşti prietenul aceluia care... na, m-ai făcut

să spun mai mult decât aş fi vrut.

— Vânătorul deveni curios.

— Al cui prieten sunt? Hai, spune o dată.

— Bine, fie! Eşti prietenul lui Landola, împotriva căruia e îndreptată întreprinderea noastră.

— Eu, prietenul lui Landola! strigă americanul izbind cu pumnul în masă, încât farfuriile şi tacâmurile zăngăniră cu zgomot. Alerg de zeci de ani, ca diavolul după un suflet, ca să pun mâna pe el şi să-l trimit în fundul iadului unde îi e locul.

Tonul cu care Grandeprise spusese aceste cuvinte îl făcu pe Landola să se înfioare. Se stăpâni însă şi îi zise ca şi când s-ar fi bucurat de cele ce auzea.

— Adevărat? Nu cumva am găsit în dumneata un aliat? Mare noroc ar fi!

— Aşadar, îl urmăriţi şi dumneavoastră? Atunci sunt omul pe care-l căutaţi. Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

Piratul se uită la Cortejo, parcă l-ar fi întrebat ce e de făcut. Îl văzu dând aprobator din cap.

— Eu zic că putem avea încredere în dumnealui. Pare să fie om de treabă şi nu cred că o să ne înşele, murmură spaniolul cu glas mieros.

— Să vă înşel eu! strigă vânătorul. Puneţi-mă la încercare, senior şi o să vă daţi seama că vă puteţi bizui pe mine.

— Bine, zise Landola, părând să ia o hotărâre. E vorba de o mică plimbare la cimitir.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Chiar în puterea nopţii?

— Nu-mi pasă. Dar ce să faceţi acolo?

— Să descoperim o ticăloşie de-a lui Landola.

— Aha, încep să pricep!

— Cu atât mai bine. Dumneata ştii că Landola a locuit câtva timp aici în oraş? Avea o drăguţă...

— Săraca! Mai bine s-ar fi măritat cu diavolul decât...

— Nu s-a măritat nici cu dracu' nici cu Landola. S-a logodit cu altul, tot atât de fioros ca el: moartea!

— Ei drace! A murit? Adică a trebuit să moară, nu e aşa?

— Aşa bănuim. Landola vroia să scape de ea fiindcă aflase cine e. Când ticălosul a încercat să-i dea cu piciorul, fata l-a ameninţat că-l denunţă. A doua zi dimineaţă a fost găsită

moartă.

— A, a ucis-o?

— Probabil. Eu am bănuit aşa ceva şi am adus medici să constate, dar n-au găsit nimic; ziceau că a murit de un atac de apoplexie. Hm! E însă ciudat că Landola fusese în ajun la ea, se luaseră amândoi la ceartă, iar a doua zi fata era moartă. Mie lucrul mi s-a părut suspect, de aceea am cerut o anchetă. Trebuie să ştii că biata fată mi-era nepoată. Pusesem să-l aresteze pe Landola, i s-a dat însă drumul şi eu am fost acuzat de calomnie şi dat în judecată. De atunci m-a urmărit cu o stăruinţă diavolească pe mine şi pe toţi ai mei. Din pricina lui mi-am pierdut toată averea; copiii mi-au murit în chip misterios, nevasta de asemenea şi de câte ori se abătea o astfel de nenorocire peste capul meu, Landola era pe aproape. M-a cuprins atunci o furie nebună. Nu puteam să-i fac nimic pe cale legală dar am jurat să mă răzbun. Mai curând sau mai târziu trebuia să-mi cadă în mână ticălosul.

— Ţi s-a întâmplat întocmai ca şi mie.

— L-am căutat pretutindeni, dar zadarnic. Am aflat că ar fi în legături de afaceri cu Gasparino Cortejo. M-am dus în Spania şi am intrat ca secretar la senior Antonio Veridante, administratorul contelui de Rodriganda. Cu timpul ne-am împrietenit. Cortejo nu bănuia că prin el am dat de urma vrăjmaşului meu de moarte. Acum îl voi găsi cu siguranţă în Santa Jaga. Înainte de a pleca însă, vreau să mai examinez o dată cadavrul nepoatei mele. Mi-am adus aminte de ceva. Ştii dumneata cum se poate ucide cineva care are părul mare şi mătăsos, fără să lase urme?

— Nu. Ce are a face părul...

— Vezi, aici e aici; tocmai părul ascunde urmele.

— Bine zici. Am auzit şi eu despre un astfel de caz. O femeie şi-a omorât bărbatul înfigându-i, pe când dormea, un cui subţire în creştet.

— Aşa e. Un cui retezat la cap care se înfige adânc în creier; părul acoperă locul şi nu se mai cunoaşte nimic.

— Hm! Şi asta vrei să dovedeşti dumneata acum?

— Da.

— Noaptea... în cimitir.., adică într-ascuns. De ce n-o faci ziua şi cu ajutorul autorităţilor?

— Zău? Ca să fiu acuzat iar de calomnie şi profanare de morminte? Nici nu mă gândesc! Şi acum te întreb încă o dată: Vrei să mă ajuţi sau nu?

— Vreau. Ce trebuie să fac?

— Nimic decât să stai de pază, ca să nu ne surprindă cineva. Dacă bănuiala mea se adevereşte, mâine dimineaţă pornim la Santa Jaga ca să-l arestăm pe criminal.

— Ne-am înţeles. Aş vrea să vină mai repede noaptea ca să isprăvim cât mai curând cu afacerea asta.

Răbdarea lui Grandeprise fu pusă la grea încercare, însă, căci mai era mult până în seară.

Cortejo se duse după-amiază în oraş şi se întoarse cu mai multe chei şi unelte cu care spera să poată descuia cavoul. Dacă nu va reuşi, trebuia să-l deschidă cu forţa.

— Mare dobitoc şi Grandeprise ăsta! râse Landola.

— Probabil că nu e bănuitor din fire, fiindcă se vedea bine că povestea dumitale era trasă de păr, răspunse Cortejo. Bine că avem cel puţin pe cineva ca să stea de pază.

În sfârşit se întunecă. Cerul se umplu de stele. Cei trei complici mâncară tot sus, în camera lor şi aproape de miezul nopţii ieşiră din hotel şi se îndreptară spre cimitir. Lăsară la poartă pe Grandeprise şi ei se apucară de treabă. Reuşiră să scoată cadavrul bancherului din cavou, îl îmbrăcară şi-l duseră la mormântul Rodriganzilor.

— Să isprăvim mai repede ca să nu se plictisească paznicul nostru, zise Cortejo.

— O să se mire că zăbovim atâta, îşi dădu cu părerea Landola.

— Şi-o fi închipuind că vrem să dăm de cuiul bătut în creier.

Cortejo încercă zadarnic să descuie uşa cavoului cu cheia. Scoase în cele din urmă o daltă din buzunar şi puse mâna pe clanţă ca să se sprijine. Uşa se deschise atunci de la sine.

— Santa Madonna! exclamă el speriat! Nici nu era încuiată.

— Nu se poate! Trebuie să te fi înşelat.

— Poftim, vezi şi dumneata.

— Nu cumva o fi cineva jos în cavou? murmură Cortejo, încredinţându-se şi el că era adevărat ce spunea Landola.

Deschiseră uşa şi stătură câtva timp s-asculte. Nu se auzea însă nimic.

— Pesemne că vreuna din cheile dumitale s-a potrivit la broască şi ai descuiat-o fără să-ţi dai seama, zise Landola.

— Oare? Aş fi simţit când am vrut să vâr cheia în broască.

— Se poate să nu fi băgat de seamă. Văd eu că ţi-e frică. Nervii îţi sunt mult prea solicitaţi.

— Tot ce se poate. Să mai ascultăm niţel.

— Ne pierdem numai vremea zadarnic; să coborâm în cavou, zise enervat Landola.

— Bine, dar cu băgare de seamă. Să lăsăm deocamdată mortul aici.

Cortejo aprinse felinarul şi începură să coboare treptele, Landola înainte, Cortejo cu felinarul după el.

Ajunseră în cavou fără să li se pară ceva suspect.

— Luminează în jurul dumitale, zise Landola. Nici acum nu văzură nimic.

— Aşa e că am avut eu dreptate? S-a potrivit vreuna din chei şi ai răsucit-o în broască fără să bagi de seamă. Să ne apucăm imediat de treabă; ştii bine că n-avem vreme de pierdut. Care e sicriul lui don Fernando?

— Aici, răspunse Cortejo arătând un coşciug în partea de jos a căruia scria cu litere aurite: „Don Fernando, conte de Rodriganda y Sevilla”.

— Bineînţeles gol, mormăi Landola.

— Din nenorocire. Aş fi dat nu ştiu ce să-l ştiu pe conte înăuntru, chiar şi pe diavol în persoană, ca să văd dacă lăudăroşenia dumitale e adevărată: I-ai oferi şi acum foc să-şi aprindă ţigara?

— Ba bine că nu!

— Nu te cred, senior Landola. Cel puţin nu în deghizarea asta. Cu chipul dumitale adevărat l-ai fi putut înfrunta lesne, fiindcă te cunoaşte şi ştia că nu poţi să-i scapi. Aşa însă, părându-i străin, te-ar apuca numaidecât de guler.

— Zău? râse Landola. Hai să vedem! Ridică acum capacul să iasă dracul.

Nu văzură însă că, la cea dintâi atingere, capacul se ridică foarte uşor. În clipa următoare un răcnet de spaima ieşi de pe buzele celor doi complici. În coşciug stătea întins un om lung

şi deşirat cu un nas enorm, asemenea unui plisc de uliu.

Se uitau înmărmuriţi la mortul acela misterios care nu semăna defel cu don Fernando de Rodriganda.

4. O aventură înfiorătoare

Când Unger, Plisc-de-uliu, căpitanul Wagner şi Peters ajunseră în gară, văzură pe peron un soldat francez, bandajat la mână, care părea să îndeplinească slujba de macagiu.

Kurt se apropie de el şi-l întrebă în franceză:

— Dumneata faci parte din personalul gării, camarade?

Omul văzu numaidecât după înfăţişarea tânărului că are de-a face cu un ofiţer în civil.

— Da, domnule, răspunse cuviincios soldatul. Am fost rănit şi aştept un vapor care să mă ducă în patrie; până atunci, ca să nu stau degeaba am vrut să-mi câştig câţiva gologani pentru tutun.

Kurt băgă mâna în buzunar şi scoase o piesă de cinci franci pe care o întinse soldatului.

— Ţine, camarade! De când ţi-ai început astăzi serviciul?

— De dimineaţă.

— Când a plecat ultimul tren?

— Acum un ceas, dar numai până la Lomalto, mai departe nu merge.

— Au plecat şi ceva civili?

Soldatul clipi şiret şi zise zâmbind:

— La drept vorbind, nu e voie.

— Dar fără voie?

— Păi, să vedeţi dumneavoastră... eu sunt macagiu şi ăla de i-a luat era superiorul meu.

— Am înţeles. Câţi erau?

— Numai trei, dar i-a luat în compartimentul lui.

— Ai putea să-mi spui ce fel de mutre aveau?

Soldatul îi descrise amănunţit.

— Ei sunt, zise Wagner, dar cine era cel de-al treilea nu ştiu, nu l-am văzut la mine pe vapor.

— O s-aflăm noi, răspunse Kurt. Mai pleacă vreun tren pe ziua de astăzi?

— De-abia după trei ceasuri, când s-o întoarce maşina de la Lomalto. Aduce o grămadă de vagoane pline cu soldaţi, zise macagiul.

— Nu pleacă vreun tren de marfă mai înainte?

— Nu, domnule.

— Bine. Mulţumesc camarade. Să mergem domnilor.

— Aşadar, ne-au scăpat... scrâşni Wagner. Şi numai eu sunt de vină. Acum ce e de făcut?

— S-avem răbdare, dragul meu, încercă Kurt să-l potolească. În orice caz, ştim că s-au dus la México. Ne ducem şi noi după ei. Din nenorocire pierdem trei ceasuri până la plecarea primului tren, sper însă că vom pune mâna pe ei la México.

— A, mi-am adus aminte de ceva: Trebuie neapărat să trimit un om la del Erina cu nişte rapoarte, zise Wagner. I-aţi da voie să meargă cu dumneavoastră, domnule Unger?

— Cu plăcere, numai să nu ne stânjenească.

— Nu te teme. Ţi-ar conveni marinarul ăsta al meu?

— Cred că da, mai ales că, după cât mi-ai spus, cunoaşte bine pe fugari.

— Mai bine chiar decât mine. Ei, ce zici, Peters?

— Ce să zic, domnule căpitan? Mă duc, cum să nu mă duc!

— Parcă ştii niţel spaniola?

— Ce-au uitat spaniolii, râse marinarul.

— Şi câteva boabe franţuzeşte, nu e aşa?

— Cât să nu mor de foame în ţara francezilor.

— Atunci ne-am înţeles. Acum să ne întoarcem pe bord ca să-ţi dau hârtiile şi să-ţi spun ce ai de făcut, pe urmă ne întoarcem în oraş. Unde să ne întâlnim, domnule Unger?

— Cel mai nimerit ar fi în cârciuma asta de lângă gară.

— Perfect. Eu mă duc şi mă înapoiez cât se va putea mai repede. La revedere.

Căpitanul urmat de Peters se îndreptă spre port, pe când Kurt şi Plisc-de-uliu se duseră îndărăt la gară şi cerură să vorbească cu şeful. Acesta îi privi curios aşteptând să vadă ce vor.

— V-aş ruga să-mi spuneţi când pleacă primul tren spre Lomalto, zise Kurt şefului de gară, deşi ştia de la macagiu.

Funcţionarul se uită la ceas.

— Peste două ceasuri şi jumătate, răspunse el. Doriţi poate să plecaţi cu el? Regret, dar trenul e numai pentru militari.

— Daţi-mi voie să mă prezint.

Cu aceste cuvinte Kurt scoase o hârtie din buzunar şi o întinse şefului de gară. Acesta o citi, apoi zise înclinându-se:

— La ordinele dumneavoastră, domnule locotenent. Câte locuri doriţi?

— Numai trei.

— Vi se va rezerva un compartiment de clasa întâi.

— Mulţumesc. Trenul are legătură cu diligenţa care pleacă de la Lomalto la México?

— Cel care a plecat înainte avea, dar acesta nu. Drept să vă spun, diligenţa aceea e o haraba care-ţi scoate sufletul şi n-aş sfătui pe nimeni să se servească de ea. Dacă vreţi să ajungeţi mai repede la México, cel mai bun lucru ar fi să vă duceţi călare.

— N-avem cai.

— Găsiţi destui pe aici.

— Socoteam să-mi cumpăr la México.

— De ce acolo unde sunt cu mult mai scumpi şi nici măcar mai buni?

— Ştiţi aici pe cineva care să aibă cai de vânzare?

— Chiar eu. Nişte cai grozavi: au rămas de la ofiţerii care s-au întors acasă; i-au lăsat fiindcă nu se puteau căra cu ei. Doriţi să-i vedeţi?

— Da.

— Atunci să mergem. Dacă ne învoim din preţ, nu mai aveţi nevoie de diligenţă, vă încarc eu caii pe gratis în tren.

Făcură târgul. În mai puţin de o jumătate de ceas Kurt se văzu proprietarul a trei cai voinici, care păreau să întrunească într-adevăr toate calităţile.

— Slavă Ţie Doamne! rosti Plisc-de-uliu fericit. O să-mi simt iar picioarele bălăbănind pe lângă burta unui cal. Dacă mai ţinea mult, mă tem că încălecam pe nasul meu şi o luam razna la galop.

Mai era vreun ceas până la plecarea trenului, când veni şi căpitanul Wagner cu Peters.

— Măi băiete, tu ştii să călăreşti? întrebă Plisc-de-uliu pe marinar. Avem nişte cai straşnici. O să facem drumul de la Lomalto la México călare.

— Păi... calul e un animal care trăieşte pe lângă casa

omului, aşa ne-a învăţat pe noi profesorul în clasa întâi primară. Şi apoi, ce crezi dumneata că dacă eu sunt marinar n-am călărit niciodată? Când eram copil, mă urcam din fugă în spinarea celui mai afurisit armăsar.

— Cu atât mai bine, fiindcă altminteri aş fi silit să te leg cu un odgon de şa.

Şezură la o masă în cârciumă şi Wagner le povesti pe scurt cum se întâlnise cu don Fernando şi călătoria lor la insula aceea necunoscută. Kurt ştia toate astea de la Plisc-de-uliu. La sfârşit, povesti şi el căpitanului ce se mai petrecuse de la debarcarea dispăruţilor la Guyamas. Wagner ascultă cu încordare.

— Cum? exclamă el înspăimântat, au dispărut iar?

— Din nenorocire. Sper însă să-i găsesc şi vai de aceia care s-au atins de ei!

— Poate că am şi dat de urma lor, am eu ideile mele, zise Plisc-de-uliu. Unde credeţi dumneavoastră că s-au dus Cortejo şi Landola? Probabil că după ei.

— Tot ce se poate, de aceea trebuie neapărat să vedem ce au făcut aceştia doi şi să aflăm ce scop urmăresc.

— O să ceară însă timp, îşi dădu cu părerea Wagner şi nu pot să-mi expun prea mult băieţii la clima primejdioasă din Veracruz.

— Atunci caută un port apropiat dar sănătos.

— Bine. O să v-aştept în golful Bermeja.

Trenul era gata de plecare. Kurt se încredinţă că şeful se ţinuse de cuvânt şi caii se aflau în vagonul de animale; îşi luară rămas-bun de la Wagner şi se urcară în compartimentul rezervat pentru ei. Când trenul se puse în mişcare, Wagner le strigă de pe peron, fluturând şapca:

— Drum bun, domnule căpitan. Adu-i pe ai noştri sănătoşi pe vapor şi dă-le la cap ticăloşilor pe care îi ştii.

După două ceasuri trenul se opri în gara Lomalto. Conductorul, acelaşi care-i adusese pe Cortejo şi pe Landola, veni în fugă să le deschidă, serviabil, uşa compartimentului. Kurt îl luă prin surprindere:

— Tot dumneata ai dus cu trenul celălalt, doi civili de la Veracruz la Lomalto, nu e aşa? îl întrebă el.

Omul nu cuteză să tăgăduiască.

— Da, domnule, răspunse el cu glas şovăitor.

— Nu-ţi fie frică, îl linişti Kurt, aş vrea numai să ştiu încotro s-au dus.

— La México. I-am văzut când s-au urcat în diligenţă.

— Bine, mulţumesc, zise prietenos tânărul şi-i dădu un bacşiş.

După ce cumpărară în grabă ceva provizii de drum încălecară şi plecară imediat. Plisc-de-uliu, care cunoştea drumul, făcea pe călăuza. Deşi erau toţi trei buni călăreţi, nu reuşiră totuşi să prindă diligenţa care era trasă de opt cai zdraveni. Ştiau că Landola şi Cortejo trebuie să fi sosit înainte de amiază în México, iar acum soarele se lăsase spre apus.

— Cum dracu' să găsim noi acul în carul cu fân, mormăi Plisc-de-uliu cu ciudă. Să fie afurisit oraşul ăsta cu uliţele lui întortocheate şi atâta forfoteală de-ţi vine ameţeală. Să fi fost în pădure ori pe câmpie, fiţi pe pace că le-aş fi dat eu repede de urmă ticăloşilor.

— N-avem decât două căi să-i găsim, zise Kurt. Tare m-aş mira să nu se fi dus la palatul Rodriganzilor, să iscodească pe cineva de acolo.

— Bine zici. Trebuie să ne ducem şi noi la wigwamul ăsta. Şi calea a doua care ar fi?

— Dumneata ştii foarte bine că sicriul lui don Fernando e gol, nu e aşa?

— Cum dracu' să nu ştiu dacă l-am văzut pe conte viu cum te văd şi cum mă vezi?

— Landola o să-şi închipuie cu siguranţă că toată atenţia noastră o să fie îndreptată spre acest lucru. Vor avea deci grijă să bage mai întâi de toate un cadavru în sicriu.

— Ăştia ar fi în stare! Master căpitan, halal să-ţi fie! Eşti tânăr dar tare deştept, după cum văd eu. Trebuie să le-o luăm înainte. Deci înainte, spre satul ăsta păcătos!

Traseră la cel dintâi hotel care le ieşi în drum şi, după ce se odihniră niţel, Kurt se duse de-a dreptul la palatul Rodriganda, pe care i-l descrisese portarul de la hotel.

Fu şi el oprit de santinelă, dar după ce spuse că are treabă cu administratorul, îl lăsară să intre. Îl găsi pe acesta în biroul lui. Kurt trimise mai întâi cartea lui de vizită şi fu primit numaidecât.

— Cu ce vă pot servi, domnul meu? îl întrebă cu multă amabilitate francezul.

— Vă rog mai întâi să mă iertaţi că vă deranjez, mai ales că vin într-o afacere cu totul particulară răspunse tânărul scuzându-se. Aţi primit astăzi vizita unui individ care s-a dat drept împuternicitul contelui de Rodriganda?

— Da. Urmăriţi un anumit scop cu întrebarea aceasta?

— Desigur. V-a cerut informaţii relativ la administrarea dumneavoastră?

— Mai mult încă; cerea să i-o cedez lui.

— Mi-am închipuit eu. S-a prezentat sub numele de Antonio Veridante, nu e aşa?

— Da.

— Ştiţi unde ar putea fi găsit?

— Nu, nu mi-a spus la ce hotel a tras.

— Ţin mult s-o aflu. Trebuie să ştiţi că individul acesta e un pungaş foarte viclean şi primejdios. S-ar putea să mai vină pe la dumneavoastră, în cazul acesta v-aş ruga foarte mult să-l arestaţi imediat şi să anunţaţi pe ambasadorul Germaniei în Mexic.

— Să-l arestez? Îmi pot lua eu o astfel de răspundere?

— Fără cea mai mică şovăială. Acest Veridante nu e altul decât Gasparino Cortejo, fratele lui Pablo Cortejo pe care-l ştiţi şi dumneavoastră.

— Cred şi eu! Reputaţia lui e destul de bine stabilită.

— Şi aşa-zisul lui secretar care-l însoţeşte e Grandeprise, sub numele de Landola, fostul căpitan al vasului-pirat „Lion”. Amândoi sunt deghizaţi perfect şi paşapoartele lor sunt false. Eu îi urmăresc de la Veracruz.

— Cele ce mi-aţi spus, ajung. Cum îl voi vedea pe Cortejo, îl arestez imediat.

Kurt mai dădu câteva explicaţii — atât cât găsi el de cuviinţă — francezului, apoi se duse la domnul von Magnus, ambasadorul Germaniei, ca să îi predea documentele secrete trimise prin el. În cursul conversaţiei, deschise vorba şi despre afacerile lui particulare care-l aduseseră în Mexic. Diplomatul îl ascultă cu luare-aminte, pe urmă zise cu amabilitate:

— Îţi făgăduiesc tot concursul meu, în limita posibilităţilor,

bineînţeles. Zici că vrei să te convingi mai întâi ce e cu mormântul contelui? Trebuie să-ţi atrag atenţia că se cere să fii foarte prudent. La o cercetare a cavoului e nevoie să fie de faţă şi o persoană cu greutate, ale cărei mărturii să nu fie puse nici un moment la îndoială. Eu în locul dumitale nu m-aş încrede nici în francezi şi nici în vreun slujbaş de-al statului şi aş prefera un mexican. Ce-ar fi să te adresezi alcadehii care i-a somat pe Pablo Cortejo şi pe fiică-sa să părăsească ţara?

— Şi credeţi că alcadele o să vrea?

— Sunt mai mult ca sigur. Mi-e bun prieten. O să-ţi dau câteva rânduri din partea mea.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi Kurt predase alcadelui scrisoarea ambasadorului. Din ce citea, chipul mexicanului se întuneca tot mai mult. După ce sfârşi, zise întinzând mâna tânărului:

— Aflu din scrisoarea ambasadorului dumneavoastră că e vorba să vă fac un serviciu. Vă stau bucuros la dispoziţie, deşi timpul mi-e măsurat şi, în vremurile tulburi prin care trecem, afacerile particulare rămân pe planul al doilea. Mă rog, luaţi loc şi spuneţi-mi despre ce e vorba.

Îşi aprinseră amândoi câte o ţigară şi Kurt se apucă să povestească. Alcadele îl ascultă până la sfârşit, fără să-l întrerupă, pe urmă începu să se plimbe cu paşi rari prin cameră.

— Ceea ce mi-aţi povestit, e într-adevăr extraordinar, zise el la urmă. Mă voi duce împreună cu vreo câţiva din funcţionarii mei la cimitir. Mă însoţiţi şi dumneavoastră, nu e aşa?

— Tocmai vroiam să vă rog.

— Bine. O să trimit la palatul contelui pe cineva ca să-mi aducă cheia cavoului.

— Părerea mea ar fi — dacă-mi îngăduiţi să v-o spun — să nu ştie prea multe persoane de planul nostru.

— Hm! Poate că aveţi dreptate. Noi, judecătorii, avem chei false — e trebuinţă câteodată de ele — aşa că nu mai e nevoie. Vreţi să plecăm imediat?

— Mă rog...

Alcadele dădu câteva ordine apoi plecară; în drum luară cu ei pe Plisc-de-uliu şi se îndreptară spre cimitir.

Găsiră aici vreo câţiva poliţişti care îi aşteptau, în urma ordinului dat de alcade. Acesta dădu unuia din ei cheia şi poliţistul se duse singur să descuie cavoul, ca să nu atragă atenţia cuiva.

Când acesta se întoarse ca să spună alcadelui că treaba s-a făcut, porniră unul câte unul, răzleţi, spre cavou; apoi când fură toţi la un loc, aprinseră felinarele şi coborâră treptele. Deschiseră coşciugul dar... acesta era gol!

— Santa Madonna! zise alcadele înmărmurit, e deci adevărat!

Cercetară, poate vor găsi oseminte sau rămăşiţe de îmbrăcăminte, însă nu găsiră nimic.

— Văd şi eu că s-a comis într-adevăr o crimă odioasă împotriva contelui, zise alcadele. O să fac tot ce e omeneşte posibil să-i descopăr pe criminali. Din momentul acesta cimitirul şi mai ales cavoul va fi pus sub supraveghere poliţienească.

— Credeţi că ar fi nimerit? întrebă Kurt. Criminalii sunt oameni vicleni şi deştepţi, n-au să vină ei la lumina zilei ca să pună un cadavru în sicriu, fiţi sigur.

— Aşa e, aveţi dreptate, o vor face numai în întunericul nopţii. Dar de unde să ia cadavrul?

— Astea sunt nimicuri pentru oameni ca Landola şi Cortejo. Le trebuie un cadavru de sex masculin, om care să fi murit cam în acelaşi timp cu presupusa moarte a contelui; au să-l găsească ei, fiţi pe pace! Cred că nu e nevoie să ne pierdem vremea degeaba atâta timp cât e încă lumină. Cum se va înnopta însă, trebuie să fim cu ochii în patru.

— O să pun oameni de pază lângă cavou.

— Şi să-i arestaţi? Eu cred că e mai bine să-i lăsăm să coboare înăuntru, fiindcă vor fi mai lesne de prins.

— Bine zici. Acum să ne împrăştiem şi să ne întâlnim la noapte aici în cimitir.

Aşa şi făcură.

— Acum e vorba să luăm măsurile trebuincioase, zise alcadele. Voi pune doi oameni la poarta cimitirului.

— Nu ar fi bine, fiindcă nu sunt ei proşti să intre pe poartă. Probabil că o să sară peste zid, fu de părere Plisc-de-uliu.

— Atunci au să ne trebuiască vreo câţiva poliţişti, mormăi

alcadele cam nemulţumit.

— Pentru ce, master alcade? Eu găsesc că sunt şi aşa prea mulţi. Dumneata o să stai aici lângă sicriu şi restul mă priveşte pe mine.

— Pe dumneata? întrebă alcadele cu mirare. Crezi că un singur om ajunge?

— Păi vezi că urechile unuia ca mine aud mai bine ca zece poliţişti de-ai dumitale la un loc. Auzul lor nu e deprins s-audă gângania târându-se prin iarbă, ca al meu.

— Vrei să spui că o să-i auzi pe criminali venind?

— Cu siguranţă.

— Chiar de la distanţă mai mare?

Pe american îl plictiseau întrebările alcadelui. Scuipă o dată cu necaz drept pe sub nasul lui şi zise:

— Socot că-mi poţi încredinţa mai mult ca oricui paza cimitirului; atât e tot ce pot să-ţi spun. Dacă crezi însă, poţi pune regimente întregi pe sub zidurile lui, ca şi când ar fi vorba să luăm cu asalt o fortăreaţă, dar fii sigur că indivizii noştri au să ne simtă ei pe noi, înainte de-ai vedea noi pe ei şi atunci ne-am şters pe bot, aşa să ştii.

— Bine. Atunci rămânem aici în cavou şi dumneata stai sus să păzeşti.

— Unul din oamenii dumitale poate să stea şi el sus, aproape de mine, ca să am pe cine trimite dacă trebuie să vă dau de ştire şi să nu fiu silit să vin eu singur.

Plisc-de-uliu luă cu el un poliţist şi lăsă în cavou pe alcade, Kurt, Peters şi încă trei oameni.

Răbdarea lor fu pusă la grea încercare, căci se apropiase miezul nopţii fără să se simtă vreo mişcare.

— Poate că nici nu mai vin, zise alcadele.

— Tot ce se poate; dacă e aşa, trebuie să veghem şi mâine seară, răspunse Kurt.

— Sau vor fi şi venit, dar vânătorul ăsta...

Se întrerupse căci auzi paşi apropiindu-se.

Era poliţistul pus de pază.

— Vin? întrebă alcadele cu bucurie.

— Da, senior. Sunt trei. Americanul vă roagă să ascundeţi felinarele. El s-a dus să vadă ce fac. Doi din ei au dispărut printre morminte, iar cel de-al treilea a rămas să păzească

poarta.

Vestea îi puse într-o încordare de neînchipuit. Peste puţin veni şi Plisc-de-uliu la ei, dar ca să nu fie luat drept unul din cei doi profanatori de morminte, îşi spuse în şoaptă numele.

— Ce fac? Unde sunt? îl întrebară toţi cu nerăbdare.

— O să punem îndată mâna pe ei. Scot un don Fernando din mormânt, râse americanul. Trimiteţi doi inşi să pună mâna pe cel de la poartă, dar numai după ce vor fi văzut pe ceilalţi doi coborând în cavou.

Plisc-de-uliu se întoarse la postul lui, în vreme ce doi din poliţişti se furişară spre poartă.

Mai trecu o bună bucată de vreme până să vină iar americanul. De astă dată părea însă foarte grăbit.

— Vin! şopti el. Aduc şi mortul.

— Atunci să ne ascundem repede după sicrie.

— Staţi, zise el, când văzu că vor să acopere felinarele. Mai am ceva de făcut.

— Ce?

— Ridicaţi capacul sicriului, o să vedeţi pe urmă de ce.

Ridicară capacul şi-l văzură cu mirare pe Plisc-de-uliu vârându-se înăuntrul sicriului.

— Asta ce mai e? întrebă uluit unul din poliţişti.

— Lasă jos capacul, băiatule, îi porunci el întinzându-se foarte liniştit în sicriu.

— Bine, bine, dar nu înţeleg ce rost...

— Tacă-ţi gura dacă nu înţelegi, neghiobule. Ia închipuie-ţi tu ce mutră au să facă dumnealor când or deschide sicriul şi au să dea de nasul meu. Hai, lasă jos capacul!

Omul se codea şi chiar lui Kurt i se păru gluma cam prea boacănă, dar auziră zgomot şi nu mai era timp de pierdut.

Acum domnea o tăcere cu adevărat mormântală în cavou. Se auzi sus un scârţâit de cheie şi după câteva momente, paşi coborând treptele. La lumina felinarului lui Cortejo, chipurile celor doi criminali se vedeau cât se poate de lămurit.

— Ei sunt? şopti Kurt la urechea marinarului.

— Da.

— Fă lumină în jurul nostru, auziră ei pe Landola spunând lui Cortejo.

Găsiră repede sicriul căutat, după literele aurite. Poliţistul nici n-avusese vreme să pună la loc capacul sicriului aşa cum trebuia. De aceea capacul căzu cu zgomot la pământ şi cei doi ticăloşi văzură cu groază pe Plisc-de-uliu cu nasul lui enorm privindu-i cu ochi sticloşi de mort.

— Sfinte Dumnezeule! Ăsta cine o mai fi? strigă Cortejo după ce-şi veni niţel în fire.

— Diavolul! şuieră Landola îngrozit.

Şi nemernicii aceia care uciseseră atâţia inşi cu mâinile lor, oameni pentru care crima cea mai fioroasă era o jucărie, se simţiră cuprinşi de o frică nebună.

— Diavolul! murmură Landola iarăşi.

— Aşa e, Satana... gemu Cortejo.

Pşşş!" ţâşni o dâră groasă de scuipat drept pe feţele lor.

— Da, Diavolul, Satan, Belzebut, eu sunt! strigă americanul sărind din coşciug. Am venit să vă iau cu mine în iad, ticăloşilor. Uite semnul pe care vi-l trimite tartorul, părintele meu!

Şi cu aceste cuvinte le cârpi câte o palmă atât de zdravănă încât îi ameţi de tot. Le smuci apoi armele şi le aruncă într-un colţ al cavoului. Luă pe urmă felinarul lui Cortejo într-o mână, scoase cu cealaltă pumnalul de la brâu şi se aşeză în dreptul uşii cavoului.

Cei doi criminali se dezmeticiră repede.

— E om! strigă Cortejo, spumegând de furie.

— Ce cauţi aici? răcni Landola care, crezându-l singur, îşi recăpătase îndrăzneala. Răspunde, ori te...

— Ei aş! Pe cel dintâi care cutează să se atingă de mine îl pocnesc cu felinarul în cap să vadă stele verzi. Să încetăm acum cu gluma şi să vorbim serios. Vă declar prizonierii mei.

Tonul fu atât de aspru încât însuşi Landola înţelese că se pregătea ceva grav. Se dădu cu un pas înapoi şi-şi căută cu ochii armele.

— Eşti nebun, omule! Cum putem fi noi prizonierii tăi? murmură el.

— Nu mă crezi? Priveşte! zise Plisc-de-uliu şi arătă cu mâna în spatele lor.

Toţi ieşiseră din ascunzătoarea lor şi la lumina felinarelor cei doi ticăloşi înţeleseră ce îi aştepta.

— Aşa? Nu puneţi voi mâna pe mine! răcni Landola.

— Nici pe mine! scrâşni Cortejo şi se repeziră amândoi ca turbaţi la Plisc-de-uliu.

Dar acesta era pregătit. Fără să se slujească de cuţit, pocni pe Landola, care i se părea mai primejdios, cu felinarul în obraz cu atâta putere încât geamul se făcu ţăndări şi dădu în acelaşi timp lui Cortejo un picior în pântece încât îl făcu să se rostogolească la pământ. Într-o clipă poliţiştii se năpustiră asupra lor şi le puseră cătuşele. Cortejo văzu că orice împotrivire ar fi zadarnică, Landola însă se zbătea ca un nebun, cu spume la gură, aşa că trebuiră să-l lege zdravăn ca să nu mai poată face vreo mişcare.

— Am pus în sfârşit mâna pe ei, zise alcadele. Vrei să le luăm chiar acum interogatoriul? întrebă el pe Kurt.

— Nu e aici locul şi nici timpul, răspunse acesta. Trebuie mai întâi să vedem ce-au făcut cu mortul dezgropat şi să-l arestăm pe individul pus de pază la poarta cimitirului.

— Pe acesta îl vor fi arestat până acum oamenii mei.

Dar alcadele se înşela. Grandeprise era un vânător iscusit. Pe când stătea lângă poartă şi aştepta pe cei doi tovarăşi ai săi, auzi în spatele lui un zgomot uşor. Cu auzul lui experimentat înţelese că erau paşii a doi inşi. Ca fulgerul se întinse la pământ, se târî la o parte, apoi veni pe la spatele lor.

— Nu văd pe nimeni, zise unul din ei.

— Nici eu, răspunse celălalt.

— Cine ştie ce i s-o fi năzărit ăluia cu nasul lung; te pomeneşti că nu e nici un om de pază la poartă.

— Hai să căutăm.

— Hai!

Grandeprise înţelese că erau poliţişti.

— Ei drăcia dracului! îşi zise el. Asta ce-o mai fi? Nu cumva pe mine mă caută? Ia să mă duc eu să dau de veste tovarăşilor mei.

Se furişă încotro văzuse pe cei doi îndreptându-se, dar nu-i găsi. Mai căută în dreapta şi-n stânga ascultând cu încordare. Zări o rază de lumină şi ajunse la cavoul familiei Rodriganda de unde se auzeau glasuri omeneşti.

— Uite-l! zise cineva.

— A! Un cadavru! Pesemne că pe ăsta vroiau să-l bage în mormântul contelui. Trebuie să aflăm de la ei de unde l-au luat.

— De la cine?

— De la arestaţi.

— Aha, sunt arestaţi... îşi zise Grandeprise. Prost lucru. Nu au făcut nimic rău, săracii, dar francezii n-au să tărăgăneze mult lucrurile şi au să le pună ştreangul de gât. Şi eu ce mă fac, cum mai pun eu atunci mâna pe Landola? Să vedem dacă nu e chip să-i scap.

Se ascunse după un monument de unde putea să vadă tot ce se petrece.

În vremea asta Landola şi Cortejo fură scoşi din cavou şi duşi lângă cadavru.

— De unde aţi luat mortul? Îi întrebă alcadele.

Nici unul nu răspunse.

— Lăsaţi-i, zise Kurt. De obicei criminalii tac când văd că nu mai e scăpare pentru ei. Vom vedea mâine la lumina zilei din ce mormânt au furat cadavrul.

— Bine zici. Până atunci să lăsăm toate cum sunt. Voi pune oamenii mei să păzească să nu se mişte nimic din loc. Noi ceilalţi vom duce pe criminali în oraş.

Nu văzură însă că o umbră îi urmărea de la distanţă ca să vadă unde-i duc pe arestaţi.

Ajunşi la închisoare, li se luă iar interogatoriul, dar nici de data asta nu vrură să răspundă la întrebări şi fiindcă nu era destul loc în temniţă, îi băgară pe amândoi în aceeaşi celulă.

— Şi acum, senior Cortejo, zise Kurt la urmă, să nu crezi că tăcerea îţi va folosi la ceva. Ştiu tot şi n-am nevoie de nici o mărturisire. Dovezile vor vorbi ele în locul dumitale.

— Ce poţi şti şi cine eşti dumneata? întrebă de astă dată cu dispreţ Cortejo.

— Mă numesc Kurt Unger şi sunt fiul căpitanului Unger, pe care l-a dus Landola împreună cu ceilalţi în insula aceea pustie. Iertare nu încape pentru voi, dar o mărturisire completă v-ar uşura poate pedeapsa.

— Şi ce ştii dumneata despre noi, cum văd că te lauzi, tinere? zâmbi Landola batjocoritor.

— Atât cât să vă ducă la spânzurătoare, răspunse foarte

calm, Kurt Unger.

5. O farsă reuşită

Grandeprise se tot învârtise în jurul închisorii şi cercetase cu băgare de seamă zidul care o împrejmuia. Văzu că nu era nimic de făcut dinspre partea asta. Zări însă lumină la o fereastră zăbrelită.

— Aha, mormăi el, trebuie să fie celula unde i-au dus. Bine că ştiu deocamdată şi atât. Vorba e: i-o fi pus pe amândoi în aceeaşi celulă?

Mai aşteptă câtva timp să vadă dacă nu se luminează şi altă fereastră, dar nu văzu nimic.

— Aşadar i-a pus la un loc, îşi zise vânătorul. Rămâne acum să vedem plecând pe cei care i-au arestat.

Se apropie de poarta închisorii şi se puse la pândă. Nu trecu mult şi văzu patru inşi ieşind pe poartă.

— Ei sunt. Au plecat. Ei, şi-acum, ce e de făcut? Trebuie însă să lucrez repede, mâine poate să fie prea târziu.

Porni îngândurat pe stradă. Auzi deodată zgomot de pinteni în spatele lui. Un ofiţer care se întorcea pesemne de la o petrecere trecu pe lângă el.

„Asta ar fi ceva! îşi zise vânătorul. Ofiţerul e cam de statura mea. Înainte, nu e vreme de gândit, altminteri scap prilejul şi nu mă mai întâlnesc cu altul mai bun.”

Se luă după ofiţer şi-l ajunse din urmă.

— Domnule, domnule, zise el cu glas scăzut.

— Ce vrei? întrebă ofiţerul stând în loc.

— Nu eşti dumneata căpitanul Mangard de Vaittier?

— Nu şi nici nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Nici eu, zise Grandeprise, râzând şi cu o mână îl apucă pe francez de gât iar cu cealaltă îi dădu un pumn în ceafă de-l lungi la pământ.

— Aşa, s-a făcut! Acum să-l iau de aici, ca să nu mă vadă cineva, mormăi el.

Luă pe umăr pe ofiţerul leşinat, îl duse după un colţ al zidului, îl dezbrăcă de uniformă, îl legă zdravăn, îi puse un căluş în gură, se îmbrăcă el cu uniforma, îşi puse armele în buzunar şi se îndreptă zăngănind din pinteni spre poarta închisorii. Se opri în poartă şi sună.

— Cine e? îl întrebă santinela dinăuntru.

— Ofiţerul de ordonanţă al guvernatorului. Deschide! răspunse el cu glas poruncitor.

Se auzi cheia răsucindu-se în broască. Santinela deschise poarta, ridică felinarul, văzu o uniformă şi salută.

— Directorul închisorii s-a culcat?

— Da, trăiţi, domnule căpitan. Se sculase mai adineauri, fiindcă se aduseseră nişte arestaţi, pe urmă s-a culcat iar.

— Cine-i ţine locul?

— Un paznic.

— Unde, jos la parter?

— Da.

Grandeprise străbătu curtea, se opri la uşa închisorii şi sună. Portarul veni să-i deschidă.

Întrebă şi aici tot aşa de poruncitor:

— Ce face directorul, doarme?

— Da. Trebuie să-l scol, domnule căpitan?

— Nu e nevoie. Câţi oameni aveţi în camera de gardă?

— Opt.

— Sunt ofiţerul de ordonanţă al guvernatorului. Pot avea doi oameni pentru trimiterea unui arestat?

— Da.

— Cheamă-i! Repede! N-am timp!

În vreme ce portarul se îndepărta pentru a asculta de ordinele falsului căpitan, îndrăzneţul vânător examină dintr-o aruncătură de ochi încăperea în care se afla.

Pe o tăbliţă era însemnat numele fiecăruia din arestaţi. Citi sub numărul 32: „Avocatul Antonio Veridante cu secretarul său”. Ştia acum ce vroia să afle. Pe birou erau câteva foi de intrare şi ieşire a arestaţilor. Luă repede tocul şi completă una din ele cu numele celor doi arestaţi, punând jos semnătura guvernatorului, fără să-i fi văzut vreodată scrisul. Vârî apoi foaia în buzunar şi aşteptă întoarcerea portarului, care nu întârzie mult.

— V-am adus oamenii, domnule căpitan, zise acesta intrând.

— Bine. Aveţi o cheie care să se potrivească la toate uşile celulelor?

— Da. O am în buzunar.

— Înainte, marş! După mine!

Deoarece Grandeprise văzuse de-afară luminată fereastra celulei, ştia că arestaţii se aflau la etajul întâi. Porni deci înainte pe scară şi se opri la uşa pe care văzu scris numărul 32.

— Deschide! porunci el portarului.

Acesta nu cuteză să se împotrivească. Santinela se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă.

Arestaţii văzură intrând un ofiţer francez şi nu se clintiră de la locul lor.

— Dumneata eşti avocatul Antonio Veridante? întrebă Grandeprise, cu glas schimbat, pe Cortejo.

— Da.

— Şi omul acesta e secretarul dumitale?

— Da.

— Daţi încoace felinarul, se răsti vânătorul la portar.

Luă felinarul din mâna lui şi veni aproape de arestaţi, ca si când ar fi vrut să-i vadă mai bine.

În realitate însă făcu însă ca lumina felinarului să-i cadă lui pe faţă, ca să-l vadă ei pe el. Cortejo şi Landola înţeleseră numaidecât.

— Da, chiar ei sunt, mormăi falsul căpitan. Guvernatorul a fost deşteptat din somn ca să i se comunice arestarea lor. Cere să îi vadă imediat, deoarece sunt bănuiţi că sunt în legătură cu preşedintele Juarez.

Zicând acestea, Grandeprise scoase foaia din buzunar şi o întinse portarului cu următoarele cuvinte:

— Uite ordinul guvernatorului pentru transportarea arestaţilor. Peste un ceas îi aduc îndărăt.

Grandeprise împinse pe arestaţi pe uşă şi făcu semn soldaţilor să-i ia între ei; portarul citi la lumina felinarului foaia de hârtie şi nu îndrăzni să murmure.

Ajunşi în stradă, soldaţii porniră în direcţia palatului guvernatorului. Era întuneric beznă; străzile n-aveau felinare, aşa că soldaţii apucară fiecare de câte un braţ pe arestaţi ca să nu fugă. După ce merseră o bucată de vreme, Grandeprise scoase din buzunar cuţitul lui ascuţit de vânătoare. Băgase de seamă că arestaţii aveau cătuşe de curea, nu de fier, ceea ce îi uşura mult sarcina.

— Vedeţi să nu vă scape, zise falsul căpitan cu glas aspru, soldaţilor.

— Nu, domnule căpitan, îi ţinem strâns de braţ.

— Dar curelele?

— Par să fie foarte trainice.

— Ia să văd şi eu.

Grandeprise se dădu mai aproape prefăcându-se că pipăie cătuşele, dar le tăie repede fără ca soldaţii să bage de seamă. Arestaţii se simţeau acum liberi, nu făcură însă nici o mişcare, ca să nu se dea de gol.

— Bine. Să mergem, zise Grandeprise.

După ce trecură colţul străzii, auzi pe unul din soldaţi răcnind:

— Aoleu! M-a ucis, ticălosul!

— Ce e, ce s-a întâmplat? îl întrebă vânătorul.

— Ce să fie, domnule căpitan, nemernicul ăla mi-a dat un ghiont în burtă de m-a rostogolit la pământ, pe urmă a luat-o la fugă.

— Ia-te după el.

Soldatul se ridică de jos, văietându-se şi porni după fugar. Nici nu se gândea să tragă, căci tot nu l-ar fi nimerit prin întuneric.

— Vezi de-l ţine bine pe ăstalalt. Afurisit lucru dacă ne scapă şi el... mormăi Grandeprise.

— Lăsaţi, domnule căpitan că nu-l las eu pe ăsta să-mi... Aoleu, mamă!...

— Ce e, mă?

— A fugit şi ăsta, domnule căpitan...

— Fir-ar ai dracului de tâmpiţi! Unde e?

— Uite-l colo... a luat-o la fugă...

— Aleargă după el, tontule! Dacă nu-l prinzi, te-ai dus pe copcă!

Soldatul fugea de-i sfârâiau călcâiele. Grandeprise se întoarse din drum.

— Bine i-am mai tras pe sfoară pe francezi! Îşi zise el mulţumit. Soldaţii nu i-au văzut încotro au luat-o, dar eu, da. M-aş mira să nu dau nas în nas cu ei, chiar acum.

Nu merse mult şi auzi pe cineva lângă el şoptind:

— Ei ce zici, domnule căpitan? Era Cortejo.

— Iată-mă şi pe mine, râse Landola. Unde sunt soldaţii?

— S-au dus la dracu', mormăi americanul.

— Ce idioţi! Îşi închipuiau că o s-o luăm ca nebunii pe stradă, când eu m-am lăsat frumuşel la pământ.

— Eu tot aşa, zise Cortejo. Dar ia spune, senior, de unde ai luat uniforma asta?

— Am doborât la pământ un ofiţer, l-am dezbrăcat şi m-am îmbrăcat eu cu ea.

— Ce îndrăzneală! Şi cu ofiţerul ce-ai făcut?

— I-am vârât un căluş în gură ca să nu crâcnească şi l-am târât undeva, pe aici pe aproape. Acum îl caut ca să-i dau îndărăt uniforma.

În vremea asta Kurt şi cu Peters, după ce se despărţiseră de alcade, se duseseră la hotel să se culce, iar Plisc-de-uliu, care ştia că tot n-o să se lipească somnul de el, porni să hoinărească pe străzi.

Oare arestaţii vor fi ei bine păziţi în închisoare? Se întreba el cu o nelinişte neînţeleasă. Afară, prin prerii îşi păzesc oamenii singuri prizonierii şi sunt siguri că n-au să le scape, pe când aici trebuie să-i duci la închisoare. Cucoana asta, închisoarea, e o persoană ciudată şi pe timpurile acelea, prea puţin sigură. De aceea Plisc-de-uliu se gândi să iscodească niţel în jurul ei ca să vadă dacă totul e în regulă. Ajunsese aproape de locul unde se afla închisoarea, când se pomeni într-o ulicioară mărginită de două ziduri nu tocmai înalte, unde unul din ele făcea un cot; strada parcă era şi mai întunecoasă decât celelalte străzi.

Cu auzul lui de cutreierător al savanelor, i se păru că aude un zgomot uşor. Se apropie şi ochiul lui ager zări jos la pământ o grămadă care părea că se mişcă. Scoase cuţitul de la brâu şi se aplecă să vadă ce e, dar se dădu îndărăt înmărmurit. Văzu un om aproape despuiat, legat zdravăn, cu un căluş în gură şi alături de el un pachet de haine. Îi scoase deocamdată căluşul, vrând mai întâi să ştie cine-i individul acela legat fedeleş.

— Ei, domnule, cine eşti şi ce cauţi aici în halul ăsta? îl întrebă el.

— Mon Dieu! gemu individul. Bine că pot în sfârşit să

răsuflu în voie.

— Ce-mi pasă mie de răsuflarea dumitale, eu te întreb cine eşti?

— Sunt un ofiţer francez şi mă numesc Durand.

— Asta s-o spui la alţii! Un ofiţer francez nu se lasă despuiat şi legat burduf ca dumneata.

— M-a izbit mai întâi cu pumnul în tâmplă şi mi-am pierdut cunoştinţa, mormăi francezul ruşinat.

— Aşa se întâmplă când ai ştiinţa în cap şi nu în pumni. Dar de ce te-au dezbrăcat?

— Nu ştiu. Dezleagă-mă, te rog.

— Mai domol, frate-meu. Trebuie mai întâi să ştiu ce şi cum. Ale cui sunt hainele astea?

— Ale mele, probabil.

— Aşa? De când umblă un căpitan francez în haine civile pe timp de război, ai putea să-mi spui?

— Eram în uniformă, nu civil.

— Eu văd aici nişte cizme grosolane, pantaloni de pânză, un surtuc vechi, o basma, o curea lată şi o pălărie ponosită.

— Atunci nu sunt ale mele, trebuie să fie ale individului care m-a atacat.

— Foarte frumos! Aşadar s-a dezbrăcat de hainele lui şi s-a îmbrăcat în uniforma dumitale. Ia povesteşte-mi şi mie cum s-au petrecut lucrurile.

— Mă întorceam de la o petrecere, începu ofiţerul, când mă întâlnii cu un individ care m-a întrebat dacă nu sunt căpitanul cutare — am uitat numele. I-am răspuns că nu cunosc pe nici un căpitan cu numele ăsta şi el mi-a zis atunci râzând: „Nici eu” — şi mi-a trântit un pumn în tâmplă de am căzut jos leşinat.

— Hm... ăsta e pumn de vânător al preriilor. Chiar şi hainele astea pe care nu le văd, dar le simt murdăria la pipăit, par să fie ale unui om al savanelor.

— Nu ştiu. Dezleagă-mă, te rog, mai repede.

În mintea lui Plisc-de-uliu începu să se trezească o bănuială.

— Unde s-a întâmplat agresiunea, aproape de închisoare? întrebă el.

— Da.

— Am înţeles! Pe cel care stătea de pază la poartă nu l-am putut prinde. Cine altul decât un om al preriilor e mai indicat pentru pândă?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Nici nu trebuie. Stai niţel liniştit că mă întorc numaidecât.

Zicând aceste cuvinte, Plisc-de-uliu o luă la fugă pe când ofiţerul strigă disperat după el.

— Pentru Dumnezeu, nu mă lăsa aşa despuiat în stradă!

Dar Plisc-de-uliu nici nu-l auzi. Alergă într-un suflet la închisoare şi sună la poartă.

— Cine e? întrebă dinăuntru santinela.

— Plisc-de-uliu.

— Nu-l cunosc.

— Nici nu trebuie. Deschide!

— Nu e voie.

— Păi am mai fost şi adineauri când au adus pe cei doi arestaţi.

— Da, dar era şi alcadele cu dumneata.

— Fir-ar a dracului de treabă! Dacă ar putea trece scuipatul prin zidul ăsta afurisit, te-aş împroşca din cap până-n picioare. Arestaţii sunt tot aici?

— Nu.

— Na, nenorocirea s-a şi întâmplat! Unde i-au dus?

— La guvernator, a venit un căpitan francez de i-a luat.

— Şi pe ăsta l-aţi lăsat să intre, nu? Păi aşa e. Pe pungaşi da, dar pe oamenii de treabă nu. Ştii tu cine era ăla, mă? Nu era căpitan, ci un pungaş care s-a îmbrăcat în haine de ofiţer, auzi? Dacă toţi oamenii împăratului vostru sunt tot atât de tâmpiţi ca voi, atunci nu mă mir că vă trimite tocmai aici ca să scape de nişte vite încălţate cu care n-ar avea ce face.

— Stai! strigă santinela răsucind cheia în broască, acum poţi să intri. Poftim înăuntru, prietene.

— Foarte mulţumesc! Fiindcă te-am luat niţel în răspăr mă pofteşti înăuntru. Ca să mă arestezi, ai? Degeaba, nu sunt eu aşa de prost ca voi. Dacă mai aveţi vreun loc liber în palatul vostru, pune să te închidă în locul meu pe tine. Am onoarea să te salut, fiule!

Când ieşi în stradă santinela ca să pună mâna pe el, Plisc-

de-uliu pierise ca în pământ. Coti după colţ şi se întoarse la ofiţer.

— Te-ai întors? Credeam că n-o să mai vii, se tânguia francezul.

— Vorbeşti prostii! Vroiam numai să văd dacă nu m-ai minţit. M-am încredinţat însă că tot ce mi-ai spus e adevărat.

— Atunci dezleagă-mă o dată că nu mai pot!

— Aş face-o bucuros, dar ne-ar scăpa din mână ticălosul care te-a atacat. Îşi închipuie probabil că o să te găsească unde te-a lăsat. I-a trebuit numai pentru câtva timp uniforma dumitale şi o să vină să ţi-o aducă îndărăt. Sst, vine!

Plisc-de-uliu ciuli urechile şi ascultă cu încordare.

— Nu e unul, sunt trei, şopti el. Doi păşesc ca orăşenii, pe când al treilea are pas de vânător. Ei sunt. Repede căluşul în gură! Prefă-te leşinat şi nu crâcni, altminteri ţi s-ar putea întâmpla ceva şi mai rău!

Până să prindă ofiţerul de veste, Plisc-de-uliu îi şi vârâse căluşul în gură şi sărise sprinten peste zid. Se ghemui la pământ ca să nu fie văzut, dar putea auzi de acolo foarte bine tot ce s-ar fi vorbit.

Paşii se opriră. Se auzi un murmur de voci, pe urmă o umbră se desprinse din întuneric şi se aplecă peste ofiţer.

— Ei drăcia dracului! se miră individul. Pesemne că l-am pocnit mult prea tare, de nu şi-a mai venit în simţiri.

— Te pomeneşti că l-ai omorât, răspunse un glas.

— Nu, răsuflă. O să scot acum uniforma de pe mine, ca să mă îmbrac cu hainele mele.

— Vrei să-l dezlegi?

— Da.

— Bine. Noi ne ducem, fiindcă mai avem niţică treabă; ne întâlnim pe urmă toţi trei la hotel.

— Ne-am înţeles.

— Pentru ce i-ai spus că avem niţică treabă? întrebă Cortejo pe Landola după ce se îndepărtară.

— Cum, nu ghiceşti? Ca să ne scăpăm de el.

— O să vină după noi la hotel.

— Până să vină el, noi vom fi plecaţi. Părăsim imediat oraşul.

— Nu se poate, nu ne-am ajuns încă scopul.

— Nici nu ni-l mai putem ajunge. Acum ne întoarcem la hotel, ne luăm ce avem mai de trebuinţă şi fugim. Când o vedea că bagajul e tot acolo, o să creadă că nu ne-am întors încă şi o să ne aştepte cine ştie cât degeaba.

— Ca să vină pe urmă la Santa Jaga şi să dea de noi? zise Cortejo nemulţumit.

— Până să vină el, noi ne vom fi sfârşit de mult treburile.

— Bine, bine, dar cum ajungem până acolo? Pe jos nu se poate!

— Ne ducem călare. Cumpărăm doi cai de la un negustor a cărui firmă am văzut-o eu astăzi în apropiere de hotel.

— Atunci să ne grăbim.

Ajunşi la hotel, săriră zidul şi se furişară înăuntru. Îşi luară ce credeau mai trebuincios şi se întoarseră pe aceeaşi cale în stradă. Bătură la uşa negustorului şi-l sculară din somn ca să-i spună că sosiseră chiar atunci, pe cai închiriaţi, de la Queretaro şi trebuie să plece numaidecât la Puebla, dar neavând timp de pierdut vor să-şi cumpere îndată cai pe seama lor.

Negustorul îi duse în grajd să le arate ce are de vânzare şi căzură repede la-nvoială.

În vremea asta Grandeprise se apucase să se dezbrace de hainele ofiţerului, ca să se îmbrace iar cu ale lui. După ce sfârşi, scoase căpitanului căluşul din gură, îl dezlegă şi porni pe-aici încolo. Plisc-de-uliu se descălţă, sări zidul şi se luă după el. Urmări pe vânător pas cu pas şi-l văzu oprindu-se la poarta unui hotel. Grandeprise aşteptă ce aşteptă, apoi sări peste gard ca să se ducă la culcuşul lui.

Plisc-de-uliu se duse ceva mai departe şi privi spre cer. La răsărit se vedea o geană de lumină. Deodată zări deschizându-se o poartă şi doi inşi ieşind călare în stradă. Un om rămase în poartă şi strigă după ei:

— Adios, senior, drum bun şi să ne vedem sănătoşi.

— Adios, răspunse unul din ei.

Călăreţii se îndepărtară şi omul închise poarta la loc. Plisc-de-uliu se uită lung în urma lor.

— Ce dracu'! mormăi el, glasul ăsta parcă era al unuia din cei trei pe care îi văzui lângă ofiţer. Nu se poate, trebuie să mă fi înşelat eu, fiindcă ăştia par să plece într-o călătorie

lungă, pe când Landola şi Cortejo s-o fi întors cu siguranţă la hotel.

Mai făcu vreo câţiva paşi şi se opri iar îngândurat.

— Naiba ştie ce-o mai fi asta! Bodogăni el. În lumea asta plină de păcătoşi, cel bun e întotdeauna păcălit de ceilalţi. Ce e bine nu e rău. Ia să mă informez eu, măcar că în wigwamul de-i zice hotel nu se vede încă ţipenie de om.

Se întoarse la hotel.

De când cu ocupaţia francezilor se introdusese şi aici moda nouă: chelneri, chelneriţe, oameni de serviciu şi portar. De-abia după ce sună pentru a treia oară, veni un individ somnoros şi morocănos să-l întrebe:

— Cine dracu' sună aşa, de scoală lumea în picioare?

— Eu, răspunse Plisc-de-uliu foarte liniştit.

— Văd! Şi cine eşti dumneata?

— Un călător străin.

— Văd şi asta! Ce pofteşti?

— Să vorbesc cu dumneata.

— Până şi asta o văd. Dar n-am vreme! Noapte bună!

Portarul vru să-i trântească uşa-n nas, americanul fusese însă destul de prevăzător ca să-l împiedice. Îl apucă de braţ şi, deşi omul era mai în vârstă ca el, îi zise cu glas mieros:

— Ştii tu, băiatule, ce e un duros ori un dolar?

— De cinci ori pe-atât cât un franc.

— Uite, îţi dau doi dolari sau zece franci, dacă binevoieşti să-ţi deschizi guriţa şi să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Portarul îl privi uluit pe mărinimosul străin.

— Zău, senior? Dă încoace banii.

— Nu aşa, băiatule, spune-mi mai întâi dacă vrei să-mi răspunzi.

— Răspund.

— Bine, ţine banii.

— Mulţumesc, senior. Drept e că şi somnul e bun, dar bacşişul nu e nici el de lepădat. Acum întreabă.

— Aveţi mulţi călători la hotel?

— Nu prea. Vreo zece ori doisprezece cu totul.

— Sunt printre ei, trei veniţi împreună?

— Nu, cel puţin aşa cred. Fiecare îşi are odaia lui, afară de doi care stau în aceeaşi cameră. Unul e senior Antonio

Veridante şi celălalt secretarul lui.

— Nu e şi un al treilea cu ei?

— De venit au venit toţi trei deodată, dar ăsta din urmă nu stă la un loc cu ei. Cum îl cheamă nu ştiu. Umblă îmbrăcat prost, parcă ar fi un argat ori un vânător.

— I-ai văzut ieşind aseară în oraş?

— Da.

— Şi când s-au întors?

— Nu ştiu.

— Aş avea ceva de vorbit cu vânătorul ori argatul ăsta, după cum îi zici. Se poate?

— Răspunzi dumneata pentru mine să nu se supere când l-oi scula — dacă o fi cumva acasă?

— E acasă şi iau asupra mea răspunderea. Aveţi vreo încăpere unde putem vorbi fără să ne audă cineva?

— Doarme într-un hamac şi te poate primi oricând. Să-i spun cine-l caută?

— Da. Spune-i că don Velasquo d'Alcantaro y Perfido de Rianza y Hallendi de Salvado y Caranna de Vesta-Vista-Vusta doreşte să-i vorbească.

Americanul înşiră cu atâta trufie numele acestea, încât portarul nu bănui măcar un moment că-şi bate joc de el.

O scară de lemn ducea din curtea hotelului în camerele de oaspeţi. Portarul urcă scara şi bătu la una din uşi. Grandeprise nu dormea încă. Stătea întins în hamac, aşa îmbrăcat şi se gândea.

— Cine e? întrebă el foarte mirat.

— Portarul. Pot să intru?

— Da.

Omul deschise uşa şi păşi în vârful degetelor, ca să nu trezească pe ceilalţi locatari.

— Ce vrei?

— E jos un domn care doreşte să-ţi vorbească, senior. Îi zice don... don... don Alcanto de Valesquo y... y... y... un nume lung, lung cât toate zilele. Trebuie să fie un boier din cei mari de tot.

Vânătorul clătină capul.

— Ştii că m-ai făcut curios? Bine, spune-i să vină.

După ce ieşi portarul, Grandeprise aprinse lumina şi-şi

puse revolverul la-ndemână.

În momentul acela străinul intră pe uşă, o incluse în urma lui şi trase zăvorul. Când fură faţă-n faţă, se priviră încremeniţi.

— Ei drăcie, păi ăsta e Grandeprise! exclamă Plisc-de-uliu.

— Plisc-de-uliu! Ce cauţi aici, omule, te ştiam cu Juarez? întrebă celălalt uluit.

— Şi eu te ştiam pe malul lui Rio Grande del Norte. Ştii dumneata că numele îţi sună foarte frumos, dar se potriveşte aidoma cu al unui mare ticălos?

— Aşa! Îl cunoşti şi dumneata?

— Foarte bine chiar. Şi personal şi din auzite.

— Adevărat? Pentru omul ăsta răscolesc eu pământul de ani şi ani de zile, ca să dau de el.

— Hm! Şi nu l-ai găsit încă? zise Plisc-de-uliu privindu-l cu mirare.

— Din nenorocire nu.

— Zău? Hm! Hm! Eu socoteam că un vânător trebuie să aibă ochii ageri.

— Să sperăm că ai mei sunt destul de ageri.

— Nu prea cred.

Chipul lui Grandeprise se întunecă.

— Nu cumva vrei să mă jigneşti?

— Defel. Ia culcă-te iar în hamacul dumitale şi dă-mi şi mie voie să-mi iau un scaun, pe urmă o să vorbim ce avem de vorbit amândoi.

— Bine, şezi. Ce-ai să-mi spui?

Plisc-de-uliu îşi trase un scaun lângă hamac, scuipă o dată cu sete, vârî un ghemotoc de tutun în gură, îi potrivi locul, pe urmă începu:

— Trebuie să-ţi spun mai întâi prieteneşte că ori eşti un pungaş fără pereche, ori un mare dobitoc.

Grandeprise sări ca ars din hamac, puse mâna pe revolver şi se aşeză ameninţător în faţa lui Plisc-de-uliu.

— Ştii dumneata cum se răspunde la o astfel de insultă? întrebă el cu ochii fulgerând de mânie.

Plisc-de-uliu dădu din cap.

— Da. Între noi, vânătorii, cu o înjunghietură de cuţit, ori cu un glonţ de puşcă, dacă nu poţi să dovedeşti că e adevărat

ce spui.

— Sunt sigur că nu ai cum s-o dovedeşti, master.

— Aş! Pune jucăria aia la o parte şi ascultă încoace la mine. Dacă n-am cumva dreptate, sunt gata să ne găurim amândoi pielea. Până atunci, o să-ţi vorbesc deschis şi fără înconjur.

— Bine, vorbeşte, dar să ştii că dacă spui un cuvânt prea mult, îţi trăsnesc un glonţ în cap.

— Ori eu dumitale, râse Plisc-de-uliu. Zici că mă cunoşti; te înşeli însă grozav. Aş fi avut în noaptea asta de mai multe ori prilejul, poate chiar şi motivul să-ţi trântesc un glonţ în cap. Asta e însă lucru secundar. Acum să-mi răspunzi la o întrebare: Ai fost la Veracruz, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ai cunoscut acolo pe un individ Antonio Veridante şi secretarul său. Aţi venit împreună la México şi ai stat peste noapte de pază la cimitir, pentru ca ei să profaneze un mormânt şi să comită o înşelătorie.

Grandeprise îl privi încremenit.

— Cum îţi vine să presupui aşa ceva? E adevărat că am stat de pază la cimitir, dar nu era vorba de nici un sacrilegiu şi nici de o înşelătorie.

— Eşti convins de ce spui?

— Pot să jur pe ce vrei.

— Hai să te cred, dar cu asta dovedeşti că nu eşti pungaş, ci un mare dobitoc.

Grandeprise vru să izbucnească iar Plisc-de-uliu îl potoli însă cu un gest.

— Stai liniştit, omule! O să-ţi dau dovezi. Cei doi tovarăşi ai dumitale au fost prinşi, aşa e?

— Din nenorocire da.

— Şi ca să-i faci scăpaţi, ai doborât la pământ pe un ofiţer francez şi i-ai scos pe ei din închisoare.

Grandeprise se înspăimântă.

— De unde ştii dumneata asta? A fost o farsă foarte reuşită de a noastră, vânătorii şi sper că dumneata, camaradul meu, n-o să mă dai de gol.

— Eu nu sunt un trădător şi de felicitat nu te felicit defel pentru această farsă reuşită — cum îi zici dumneata. Dar ia

spune-mi, de unde-l cunoşti pe nemernicul acela de Grandeprise?

Vânătorul îl privi drept în faţă şi zise:

— Toată lumea ştie că Plisc-de-uliu e un om cinstit şi un vânător iscusit, de aceea îţi îngădui să vorbeşti cu mine aşa cum nu cred că ar îndrăzni un altul. Află că acest pirat e duşmanul meu cel mai înverşunat şi-l caut de atâta amar de ani ca să mă răfuiesc cu el, o dată pentru totdeauna.

— Aşa, aşa... zise Plisc-de-uliu râzând. Ştii ca ai haz! L-ai căutat, l-ai găsit şi, după ce mi-am dat atâta osteneală ca să pun mâna pe el, dumneata îl faci scăpat.

Şi Plisc-de-uliu povesti pe scurt ceea ce ştia de la don Fernando. Grandeprise îl asculta cu gura căscată.

— Sfinte Dumnezeule! strigă el la urmă şi tot eu am fost acela care l-am salvat pe Cortejo şi pe fata lui?...

— Dumneata? întrebă cu mirare Plisc-de-uliu.

— Da. Acum înţeleg... Dacă nu eram eu, rămânea orb şi se prăpădea, iar scorpia de fiică-sa putrezea în închisoare.

— Ia s-aud şi eu cum s-au petrecut lucrurile.

Grandeprise puse la curent pe vânător cu tot ce se întâmplase din momentul când îl găsise pe Cortejo rănit în tufele de pe malul lui Rio Grande del Norte, până la evenimentele din ultima zi.

Plisc-de-uliu îl ascultă cu încordare, apoi zise:

— I-ascultă master, ştii că-mi pare foarte bine că ne-am întâlnit, fiindcă pot să aflu prin dumneata unde se găsesc dispăruţii! Şi acum, o să-ţi spun în sfârşit cine este acest avocat Antonio Veridante şi secretarul său: cel dintâi e Gasparino Cortejo...

— Cu neputinţă! îl, întrerupse Grandeprise.

— Caută pe frate-său, urmă Plisc-de-uliu. Aseară vroia să pună un cadavru în coşciugul gol al lui don Fernando. L-am prins asupra faptului, dar dumneata n-ai avut de lucru şi i-ai dat drumul.

— Îţi spun că e cu neputinţă.

— Ei aş! Şi mai ştii dumneata cine e acest aşa-zis secretar al lui Gasparino Cortejo? Nimeni altul decât omul pe care îl cauţi cu atâta îndârjire, Henrico Landola, căpitanul-pirat Grandeprise.

Vânătorul stătea ca împietrit. Sărise mai adineauri din hamac şi acum părea o stană de piatră.

— Ăsta... ăsta... bâigui el în cele din urmă, ăsta să fie Henrico Landola?

— Da. Te-a înşelat, şi-a bătut ioc de dumneata şi dumneata ai crezut toate minciunile pe care ţi le-a îndrugat. Şi când am reuşit să-l avem în mână pe acest diavol cu chip de om, dumneata ţi-ai pus în primejdie cinstea, libertatea, viaţa chiar, ca să-l scapi şi să dai posibilitate viperei să ucidă şi alţi nevinovaţi cu înţepăturile ei veninoase.

— Ştiu... îl ştiu de ce e în stare... mi-e doar frate vitreg... murmură întunecat Grandeprise.

— Cum, ţi-e rudă?

— Da. Rudenia asta a fost blestemul care m-a urmărit toată viaţa. Totuşi, susţin că nu se poate să fi fost el.

— N-ai băgat de seamă că aveau ceva pe faţă, ştie dracul ce fel de zugrăveli, ca să nu fie recunoscuţi?

De-abia acum i se luă lui Grandeprise vălul de pe ochi.

— Aşa e! strigă el. De câte ori îi auzeam glasul, mi se părea că nu mi-e străin şi mi se înfigea parcă un cuţit în inimă. O, dobitoc ce-am fost! Măgar... idiot, asta sunt. Aveai dreptate, Plisc-de-uliu, acum recunosc şi eu. Îţi dau voie să-mi faci ce vrei, fiindcă merit!

— Lasă, lasă, râse îngăduitor vânătorul, când îşi recunoaşte cineva greşeala, înseamnă că începe să se cuminţească.

— Dar urmările! se tângui Grandeprise. Cum ai descoperit dumneata că am stat de pază la poarta cimitirului, că l-am atacat pe ofiţer şi i-am scăpat pe criminali din închisoare, nu pricep.

Plisc-de-uliu îi povesti cum şi adăugă:

— Negreşit că afacerea este cât se poate de încurcată. Dar eşti vânător ca şi mine şi te ştiu om de treabă. Suntem camarazi şi în savane avem legile şi moravurile noastre. Ce ne pasă nouă de legile altora? Şi apoi, prin dumneata am putut afla unde-i putem găsi acum pe Landola şi pe cei doi Cortejo: în mănăstirea della Barbara, de la Santa Jaga.

Grandeprise se lumină la faţă.

— Te înşeli, zise el, îi avem mai aproape şi nici nu-ti

închipui ce uşor putem pune mâna pe ei!

Plisc-de-uliu zâmbi cu milă.

— Crezi că sunt acum aici în hotel şi poţi pătrunde în camera lor?

— Oricând.

— Bine, hai să vedem.

— Să-i deşteptăm din somn şi să le cerem socoteală de faptele lor.

— Prostii! N-o să avem pe cine deştepta, fiindcă n-o să-i găsim.

— Aşa crezi? Hai cu mine!

— Hm... să mergem, sunt însă sigur că ne ducem degeaba.

Se duseră, cu lumânarea aprinsă, în camera unde Grandeprise ştia că locuiesc cei doi criminali, dar nu găsiră pe nimeni.

— Au să se întoarcă, zise Grandeprise.

— Aşa de proşti îi crezi? Cum s-o lumina bine de ziuă întâmplarea cu ofiţerul şi fuga arestaţilor o să se răspândească în tot oraşul cu iuţeala fulgerului şi au să înceapă imediat cercetările. Nu sunt ei nebuni să stea pe loc şi s-aştepte să fie arestaţi din nou. Părerea mea e că au şi fugit.

— Şi m-au lăsat pe mine aici?

— Ba bine că nu! Vrei să-ţi dau o dovadă? Ia te uită!

Şi Plisc-de-uliu se aplecă să ridice ceva de jos.

— Ce e asta? întrebă el pe Grandeprise.

— Noroi.

— Pipăie-l. Cum ţi se pare?

— Moale şi umed.

— Când au ieşit ei din cameră ca să se ducă la cimitir?

— Pe-nserate.

— Aşadar, dacă ar fi urmele lăsate de aseară, noroiul s-ar fi uscat de mult, pe când ăsta pe care-l vezi e proaspăt de tot, semn că nu sunt nici trei sferturi de ceas de când au fost aici.

— Bine zici. Numai că fuga le-a fost degeaba, o să-i găsim noi la Santa Jaga, fii pe pace.

— Tot ce se poate. Ţi-aş da însă un sfat: poliţia o să afle repede că fugarii au locuit aici în hotel. Dacă te găsesc, te-ai

dus pe copcă.

— Ai dreptate. Plec. Dar unde?

— Cu mine odată. Plăteşte portarului socoteala şi să plecăm. O să-i spun că am venit eu să te iau.

Aşa şi făcură. După zece minute ieşeau amândoi tacticoşi pe poartă. Când trecură pe lângă casa geambaşului, îl văzură stând în poartă. Plisc-de-uliu se opri şi-l întrebă aşa, într-o doară:

— Ai mulţi cai în grajd, senior?

— Azi n-am decât patru, zise el.

— Vinzi vreunul din ei?

— Unul da, ceilalţi îmi trebuie şi mie. Mai aveam doi de vânzare, dar mi i-au cumpărat azi-noapte doi străini care veneau de la Queretaro şi se duceau la Puebla.

Plisc-de-uliu puse pe geambaş să-i descrie cum erau străinii şi se încredinţă imediat că nu puteau fi alţii decât Landola şi Cortejo. Grandeprise căzu la învoială cu negustorul şi-i cumpără calul pe care acesta îl mai avea de vânzare, pe urmă se îndreptară spre hotelul unde trăsese Kurt.

Îl sculară din somn şi-i povestiră şi lui cele întâmplate.

Hotărâră să pornească imediat pe urmele fugarilor: Kurt mai avea însă de vorbit cu ambasadorul şi alcadele, de aceea ar fi trebuit să mai zăbovească un timp. Nu era însă vreme de pierdut, deoarece, după evenimentele de peste noapte, Grandeprise nu mai putea să rămână nici un moment în oraş; Plisc-de-uliu plecă odată cu el, după ce se înţelesese cu Kurt ca amândoi să-l aştepte pe el şi pe Peters la Tuia. Erau siguri că Landola şi Cortejo spuseseră dinadins că vin de la Queretaro şi se duc la Puebla ca să inducă în eroare eventualele cercetări.

Vestea evadării lor se răspândi ca fulgerul în oraş şi poliţia descoperi repede — după cum prevăzuse Plisc-de-uliu — hotelul unde găzduiseră. Bănuielile căzură şi asupra lui Grandeprise, ba nici Plisc-de-uliu nu fu exclus. Portarul mărturisi că peste noapte venise un boier mare ca să-l ia pe vânătorul sau argatul acela — ce-o fi fost — şi au plecat apoi împreună. Cercetările stabiliră că era un bărbat înalt, slab şi cu un nas enorm. Şi iată-l pe don d'Alasquo Velantario, adică Plisc-de-uliu al nostru, cu un cazier la poliţie, cu

semnalmentele de mai sus şi cu un mandat de arestare care dădea drept oricui îl va întâlni să-l apuce de guler şi să-l predea pe mâna celui dintâi sergent de stradă.

6. În mănăstirea Della Barbara

Doctorul Hillario stătea în biroul spitalului din fostul lăcaş al mănăstirii, cufundat în citirea unui studiu foarte interesant, Arta de a stăpâni pe regi, a lui Luigi Regerdis. Auzi pe cineva bătând la uşă şi strigă: „Intră”, supărat că fusese întrerupt tocmai la un capitol care i se părea din cale-afară de pasionant. Dar cum văzu pe cel care venea să-l tulbure, ivindu-se în prag, chipul i se lumină şi se sculă de la birou ca să-i iasă înainte.

Noul sosit era un om scurt şi îndesat, cu nişte ochi mititei şi obrajii plini, cu un zâmbet prietenos pe buzele lui cărnoase. Ochii aceia care priveau acum râzători puteau fi însă în unele împrejurări aspri şi cruzi.

— A, bine ai venit, senior Arrastro, îl întâmpină Hillario cu mâinile întinse. Drept să-ţi spun, la plăcerea asta nu m-aşteptam.

— Îţi aduc o veste bună, doctore.

— De la cartierul general al lui Juarez, nu e aşa?

— Nu, din vizuina lupului nu poate veni nimic bun.

— Atunci din lagărul mareşalului francez?

— Nici. De la cartierul general al împăratului.

— Aha, chiar de la împărat?

— Aş! Ăsta e o momâie care o să se prăvălească la pământ la cea dintâi suflare de vânt. Vine de la şeful asociaţiei noastre, care m-a trimis să-ţi pun câteva întrebări.

— Sunt gata să-ţi răspund. Dar ca să ne iasă mai lesne vorba din gură, o să ne udăm niţel gâtlejurile.

Cu aceste cuvinte, doctorul scoase dintr-un dulăpior o sticlă înfundată, o destupă şi umplu două pahare cu un lichid gros şi dulce. Ciocniră şi duseră paharele la gură. Musafirul aşteptă mai întâi să vadă dacă Hillario bea într-adevăr şi numai după ce-l văzu deşertând paharul până aproape de fund, bău şi el. Nu cumva îl bănuia pe bătrân de vreun gând?

Puseră paharele pe masă, pe urmă musafirul întrebă uitându-se cu grijă în jurul lui:

— Eşti sigur că nu ne-aude nimeni?

— Fii fără grijă. Nepotul meu are ordin să nu mă deranjeze

nimeni când stau cu cineva de vorbă în biroul meu.

— Atunci să discutăm politică, sau mai bine zis despre o latură a politicii, zise el aruncându-şi ochii pe titlul cărţii de pe birou.

Luă în mână cartea, o răsfoi, apoi zâmbi dând din cap.

— Citeşti cartea asta? Ştii că în unele ţări e interzisă?

— Da, găsesc însă că autorul are unele concepţii admirabile!

— Atunci merită s-o citeşti. O am şi eu şi pot să-ţi spun că mi-a procurat câteva momente foarte plăcute. Ce zici de capitolul care i-a inspirat titlul cărţii?

— Hm... murmură bătrânul cu prudenţă, mi se pare că autorul şi-a îngăduit prea multă libertate.

Burtosul îl privi iscoditor.

— În totul, ca şi în fiecare individ în parte, urmă el, sălăşluieşte spiritul Domnului, care-i vorbeşte, după cum poate fiecare să-l priceapă, învăţăturile şi regulile aplicabile unuia nu se potrivesc altuia. Astfel se creează concepţii personale şi legi anumite, inspirate de Dumnezeu, mai sfinte şi imuabile decât cele stabilite de domnii jurişti. Omul, influenţat de spiritul divin, e răspunzător numai sieşi şi n-are de dat socoteală nimănui de ce gândeşte, vorbeşte sau înfăptuieşte. Aceasta e rezultanta adevăratei filosofii. Nu vom ajunge niciodată la domnia libertăţii absolute, în care fiecare să fie judecătorul şi legiuitorul său propriu. Sunt prea puţini din aceşti „aleşi”. Autorul acestei cărţi dovedeşte că e unul dintre aceştia.

Era o filosofie grozavă, împotriva tuturor legilor, care îngăduia oricui să facă tot ce-i trăsneşte prin cap: filosofia răului şi a nelegiuirilor omeneşti.

Burtosul privi îngândurat înaintea lui, ca şi când ar fi cugetat adânc la cele ce spusese, dar pauza aceasta avea ca scop să observe efectul pe care îl făcuseră cuvintele lui asupra lui Hillario. Chipul acela dolofan luase acum expresia unei păsări de pradă, mulţumită de sine.

— Pot deduce din tăcerea dumitale că împărtăşeşti vederile mele? întrebă el după câtva timp pe doctor.

— În general da, dar nu şi individual, răspunse Hillario, înălţând din umeri. Mă măguleşte faptul că sunt şi eu ca

ceilalţi oameni, inspirat de duhul divin, dar împrejurarea că fiecare e inspirat după însuşirile sale mă face să cred că niciodată doi indivizi na pot fi de aceeaşi părere în totul, ci numai în linii generale. De aceea trebuie să-mi păstrez individualitatea în ce priveşte felul meu de a gândi şi acţiona.

Să fi bănuit Hillario că Arrastro adusese intenţionat vorba despre tema aceasta şi că urmărea un anumit scop? Bănuia el şi care era acest scop, pe care încerca să-l înlăture?

Celălalt părea să fie de această părere, căci ochii i se făcură şi mai mititei şi-şi muşcă niţel buza de jos, înainte de-a începe un pe ton indiferent:

— Nu se gândeşte nimeni să se atingă de individualitatea dumitale, senior Hillario. Ziceai că autorul acestei cărţi merge prea departe cu aserţiunile sale şi eu am găsit de datoria mea să-i justific părerile.

— N-am vrut să-ţi fac nici o imputare, senior, se scuză bătrânul.

— Mă bucur, cu atât mai mult cu cât împrejurările ne silesc adesea să procedăm după vederile expuse de acest autor. Dovada o vei avea imediat, deoarece ţi se iveşte prilejul să procedezi după spiritul dumitale într-o chestiune de care poţi fi mândru şi care îţi va aduce în acelaşi timp o răsplată neaşteptată.

— Sunt dispus să te ascult, senior.

Burtosul luă paharul, îşi muie buzele în el, ca şi când ar fi căutat să capete curaj, se aşeză bine pe scaun şi începu iarăşi:

— Cunoşti situaţia ţării noastre şi ştii ce aşteptăm noi, adică oamenii cu aceeaşi mentalitate, de la ea. Sau crezi poate că salvarea va veni de la Juarez?

— O, defel!

— Ori de la austriac, sau alt conducător care e departe de principiile pe care le avem şi nici nu se gândeşte să recunoască revendicările noastre?

— Nici.

— Foarte bine. Atunci să cumpănim acum dacă suntem în drept să renunţăm la toate speranţele noastre. Ce părere ai dumneata despre continuarea dominaţiei franceze?

— Francezii trebuie înlăturaţi.

— Dar de domnia lui Maximilian?

— Va cădea de la sine, de îndată ce nu va mai avea sprijinul francezilor.

— Juarez va veni iar la cârmă.

— Şi ce ne putem aştepta de la el?

— La o răzbunare neînduplecată, o asuprire grozavă.

— Văd că ne înţelegem de minune. Trebuie să înlăturăm o astfel de eventualitate; iată pentru ce se cere să ne unim toate puterile ca să rezolvăm problema.

— Nu cred că vom reuşi.

— De ce? întrebă burtosul cu un zâmbet ironic pe buze.

— Putem noi reţine pe francezi?

— Nici nu trebuie.

— Sau să nutrim o speranţă nesăbuită că-l vom câştiga pe Juarez de partea noastră?

— Şi mai puţin. Ştii dumneata ce a spus în ultimul timp despre noi? Că există în ţară un partid, căruia i se poate spune pe drept cuvânt partidul diavolului. Nici republican, nici imperial şi nici cu alte principii, alcătuit din oameni care nesocotesc legile omeneşti ca şi pe cele divine, oameni care s-au desprins de biserică, dar s-au adunat sub steagul creştinătăţii ca să înşele opinia publică. Membrii acestui partid nu sunt numeroşi, dau au o putere de acţiune şi o ferocitate care îi face de temut.

Înainte de a răspunde, doctorul Hillario zâmbi mulţumit de cele ce auzea, apoi zise:

— Acest Juarez pare să ne cunoască foarte bine; părerea lui despre noi nu e departe de adevăr.

— De aceea, urmă Arrastro, nu ne putem aştepta nici la milă, nici la îndurare din partea lui. Vine preşedinte, suntem cu toţii pierduţi. De aici porneşte politica noastră actuală: francezii să plece şi Juarez să dispară.

Bătrânul clătină capul.

— Politica ar fi bună, dacă ar avea şanse de reuşită.

Şi iarăşi flutură un zâmbet ironic pe buzele burtosului.

— Cine nu ştie să se ajute singur, nu-i ajută nici Dumnezeu, zise el. Din fericire avem în fruntea noastră pe Miramon, care ştie să se descurce oricând, aşa că o să ştie şi acum ce e de făcut.

— Nu există nimic altceva de făcut decât să ne ocupăm de Juarez. Omul acesta trebuie să moară.

— Crezi că e într-adevăr singura posibilitate? Dumneata n-ai mai auzit că de multe ori indivizii dispar dar ideile lor trăiesc şi după moarte? Moare Juarez, vin alţii în locul lui ca să lucreze în spiritul lui. Spiritul lui trebuie ucis, nu el.

Hillario, cu toată inteligenţa lui, rămase perplex.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, senior.

— Atunci te compătimesc din suflet. E nevoie ca Juarez să rămână în viaţă şi să facem din el unealta noastră. Spiritul lui însă, ideile lui, activitatea lui trebuie ucise atât politic cât şi moral, în clipa când va crede că opera lui a fost încoronată de succes, o să izbucnească flacăra care va distruge tot, până-n temelie.

— Văd că urmăreşti un plan bine hotărât, dar mi-e cu neputinţă să-l ghicesc.

— Atunci o să ţi-l spun pe scurt şi fără înconjur: împăratul Maximilian e un om bun şi nenorocit care a comis totuşi o mare greşeală, vrând să fericească Mexicul; se bucură însă de simpatia întregii omeniri. Soarta lui era abdicarea. Nouă nu ne convine soarta asta, ea trebuie să fie mult mai cumplită şi Juarez înfăptuitorul ei. Într-un cuvânt: Juarez trebuie să fie ucigaşul împăratului.

Doctorul sări drept în picioare.

— Ei drace! Juarez ar fi atunci pierdut. Hulit, condamnat de toată lumea, ar fi distrus din toate punctele de vedere.

— Aşa e. Pe urmă s-a isprăvit şi cu Napoleon şi cu Bazaine şi cu austriacul şi cu Juarez şi rămânerii noi biruitori pe toată linia.

— N-au să ajungă lucrurile până acolo. Nimeni n-o să-l poată convinge pe Juarez să-l omoare pe împărat.

— Cunosc eu pe cineva care o să poată şi o s-o şi facă: dumneata, doctorul Hillario din Santa Jaga.

Bătrânul făcu o mutră care nu se poate descrie. Totuşi se vedea bine că nici nu se mira şi nici nu se speria auzindu-şi numele.

— Şi ce dracu' vreţi să fac eu? strigă el necăjit.

— Cum, nu-ţi vine nimic în gând? Sunt doar atâtea căi subtile şi dibace.

— Eu nu văd decât una: împăratul nu poate muri decât asasinat.

— Nu, nu aşa. Cunoşti şi dumneata comunicatul lui, prin care ordonă ca orice patriot să fie considerat drept tâlhar şi împuşcat.

— Negreşit că-l cunosc.

— Dar nu ştii că efectul acestui comunicat va fi aplicat însuşi celui care l-a redactat.

— Ba ştiu. Dacă Maximilian cade în mâinile revoluţionarilor, trebuie să fie judecat şi condamnat. Juarez nu poate proceda altfel, altminteri îşi pierde toată autoritatea şi e un om distrus.

— Bine că ai început să pricepi în sfârşit. Noi n-avem altceva de făcut decât să-l împingem pe Maximilian în mâinile republicanilor.

— Cum?

— Nu-ţi închipui cred că francezii se vor retrage de bunăvoie.

— El o să plece odată cu ei. Napoleon e obligat să-şi târască după el victima, dacă nu vrea să se facă urât de toată lumea.

— Aşa e. Dar dacă victima asta nu o să vrea să plece?

— Ar fi o mare nebunie.

— Desigur. Nebunia însă de-a vrea să domnească peste noi era tot atât de mare. Maximilian e o fire moale şi influenţabilă. Arată-i o coroană de carton poleit şi el o să creadă că e de aur veritabil. Nu ne trebuie decât un om, cel mult doi, ca planul nostru să reuşească. Pe unul îl avem, al doilea vei fi dumneata.

— Eu? strigă bătrânul uluit. Să-l hotărăsc eu pe împărat ca să nu plece odată cu francezii? Imposibil!

— Au să ţi se dea în mână toate mijloacele ca să-l convingi.

— N-o să mă creadă.

— Nu-l cunoşti, noi însă îl ştim cum e.

— Ar trebui să plec din Santa Jaga şi nu pot. Am o mulţime de obligaţii care mă ţin legat de spital.

— Spune cât ceri şi o să ţi se dea.

— Şi apoi, nu mă simt în stare de o misiune ca asta.

— Te înşeli, noi ştim cu toţii că eşti persoana cea mai indicată.

Doctorul se găsea într-o situaţie cu adevărat grea. Nu că nu se simţea în stare de rezolvarea unei astfel de probleme, dar avea pe prizonierii care trebuiau hrăniţi şi supravegheaţi de aproape.

— Nu, zise el după ce cumpăni bine, vă rog să renunţaţi la mine, mai sunt şi alţii vrednici de o astfel de misiune.

— Ceilalţi îşi au şi ei însărcinările lor. Am venit să-ţi aduc personal ordinul ca de azi în zece zile să fii în capitală.

— Pe cât ştiu împăratul se află la Guernavacca.

— Vei primi la México o invitaţie din partea lui ca să te prezinţi acolo. Vezi deci că totul e de mai dinainte pregătit şi nu mai poţi da îndărăt.

— Şi cu toate acestea sunt silit să refuz.

Arrastro se ridică în picioare. Chipul lui luă o expresie aspră şi neînduplecată, iar ochii lui se înfipseră ca două suliţe de foc în ai bătrânului.

— Refuzi, cu tot ordinul strict pe care ţi-l aduc?

— Sunt silit s-o fac.

— Cunoşti dumneata statutele asociaţiei noastre?

— Da.

— Şi la ce se expune acela care nu se supune la ordinele ei?

— Da, la o pedeapsă.

— Aşa e, o pedeapsă, adică la pedeapsa cu moartea, zise burtosul zâmbind cu ferocitate.

— Moartea! repetă Hillario îngălbenindu-se. Cine are dreptul să osândească la o astfel de pedeapsă? Nu recunosc nimănui dreptul să dispună de viaţa mea.

— Ai recunoscut acest drept când ai intrat în asociaţia noastră.

— O astfel de pedeapsă ar fi o grozăvie, ceva neomenos...

— Ştii că ai haz! zise burtosul privindu-l batjocoritor. Dumneata vorbeşti aşa? Există un bandit mai fioros, mai crud ca doctorul Hillario?

Bătrânul se dădu cu un pas îndărăt.

— Cum îţi vine să vorbeşti aşa. Ce ştii dumneata despre mine?

— Multe, mai multe decât îţi închipui. Crezi că noi nu ştim ce fac membrii societăţii noastre? Dacă nu i-am avea sub ochi nici nu am putea exista. Ne cunoaştem oamenii mai bine decât se cunosc ei singuri. Cât pentru pedeapsă, repet că nu e decât una: moartea. Şi acum: vrei sau nu să execuţi ordinul?

— Dă-mi timp de gândit.

— La ce bun odată ce totul e hotărât? Trebuie să asculţi orbeşte, după cum ascultăm toţi. Pot să-ţi mai spun că deşi moartea e singura pedeapsă cunoscută de statutele noastre, o putem înăspri încă printr-o execuţie oficială în chiar capitala ţării.

— Cum? întrebă bătrânul înfiorându-se.

— Hm! Deşi nu sunt dator să-ţi răspund atât de sincer, totuşi o s-o fac de hatârul dumitale. A, mi-am adus aminte de ceva: există vreo otravă care să omoare spiritul în om?

Doctorul îşi închipui că nu era decât o simplă curiozitate din partea burtosului şi răspunse fără să se gândească la consecinţele pe care le va avea:

— Da, ar fi curara, o otravă care transpune pe om într-o stare cataleptică. Pare într-adevăr mort, dar aude şi ştie tot ce se petrece în jurul său. Amestecată însă cu un alt preparat, efectul e altul, adică dă loc la nebunie, fără să influenţeze asupra altor organe, decât numai asupra sistemului nervos.

— Ştii dumneata care e preparatul?

— Nu.

— Mai există şi altă otravă care să provoace nebunie?

— Nu, răspunse bătrânul, de astă dată mai prevăzător.

— Totuşi, mi s-a spus că ar fi una. I se zice *toloadşi.*

— *Toloadşi?* repetă bătrânul prefăcându-se mirat.

— O cunoşti?

— Nu.

— Mă mir. E o plantă care creşte pe la noi.

— Se poate, dar eu nu-i cunosc efectul.

— Se zice că se aseamănă foarte mult cu laptele cucului. Câteva picături din sucul ei, care n-are gust, nici culoare, provoacă o nebunie incurabilă, pe când corpul rămâne perfect sănătos şi nebunul poate ajunge la adânci bătrâneţi. Adversari politici, rivali, tot felul de vrăjmaşi şi concurenţi se

pot face nevătămători pe calea asta. A, n-ai auzit că s-a întâmplat în istorie ca şi capete încoronate să fie făcute inofensive, dându-li-se să bea din această otravă?

— Eu nu ştiu de aşa ceva, mormăi Hillario cu glas nesigur.

— De pildă, urmă Arrastro, se aminteşte de o împărăteasă care fusese impusă cu sila poporului. Într-o fostă mănăstire trăia un doctor bătrân care se ocupa foarte mult în viaţa lui cu otrăvurile şi cunoştea perfect planta *toloadşi* şi efectele ei.

Hillario tuşi ca şi când s-ar fi înecat cu ceva.

— Tuşeşti? Nu cumva ai răcit? îl întrebă burtosul în bătaie de joc.

— Nu.

— Sau te plictiseşte ceea ce pălăvrăgesc eu?

— Defel.

— Atunci să-ţi povestesc mai departe cazul, într-o zi veniră doi inşi la doctor şi-i cerură o otravă care să provoace nebunia. Îi spuseră pe şleau că le trebuie ca s-o dea împărătesei. Obţinură otrava în schimbul unei sume de bani, pe care pot să ţi-o şi spun dacă vrei.

— Mi se pare că e o poveste fantastică, zise bătrânul, pe care îl treceau năduşelile.

— Nu, căci împărăteasa căpătă otrava care începu încetul cu încetul să-şi facă efectul şi, peste puţin, nebunia izbucni în toată grozăvia ei.

— Poate că alta să fi fost pricina.

— Nimeni în afară de noi nu ştie că otrava a provocat nebunia. Ştii dumneata despre ce împărăteasă e vorba?

— Bă... bănuiesc... bâigui bătrânul.

— Atunci nu mai e nevoie să-ţi spun. Dar cine a fost otrăvitorul ştii?

— Nu.

— Otrava se afla într-o sticluţă neagră.

Bătrânul gemu de spaimă.

— Luni a fost comandată şi vineri a şi adus-o lui senior Ri...

— Taci, pentru Dumnezeu! strigă Hillario împreunându-şi mâinile.

— Ce ţi-e, omule?

— Nu pot s-aud astfel de... grozăvii...

— Dumneata, ca medic, ar trebui să ai nervii ceva mai tari.

— Totuşi mă impresionează.

— Cred şi eu! râse Arrastro. Îţi închipui atunci ce l-ar mai impresiona pe adevăratul făptaş. Cam ce crezi că i s-ar întâmpla dacă ar fi denunţat?

— Fără dovezi...

— Există şi dovezi, n-avea grijă... Dar văd că ne-am abătut de la problemă. Despre ce vorbeam, frăţioare, adineauri?

Doctorul îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Despre ordinul pe care mi-l aduci.

— Bine zici. Ei, îţi convine sau nu?

— Hm... nu prea.

— Totuşi o să-l execuţi, nu e aşa?

— Da.

— Atunci ne-am înţeles. Povestea aceea cu otrava şi nebunia împărătesei s-o lăsăm încolo, fiindcă sper să nu mai fie nevoie să ţi-o reamintesc. Cred că ştii însărcinarea care ţi se dă. Amănuntele le vei afla când vei fi în capitală. Totuşi, o să-ţi mai fac câteva comunicări. Dumneata ce crezi, are vreun gând rău Juarez împotriva împăratului?

— Dimpotrivă.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere. Mai mult încă, am chiar dovezi. E sigur că Juarez va cruţa pe cât se poate pe împărat. După cât am aflat, va intra pe ascuns în tratative cu el el să-l salveze.

— Are vreun om de-al lui pe lângă împărat?

— Da, o femeie. O fiinţă foarte primejdioasă. Frumoasă, inteligentă, dibace şi vicleană, cum numai o femeie poate fi. E creată parcă anume pentru o spioană. Noi am ghicit-o, alţii încă nu. E o partizană înfocată a lui Juarez, dar a reuşit să convingă pe francezi că e de-a lor.

— Am cunoscut şi eu o astfel de femeie.

— Sunt totuşi foarte rare. Aceasta despre care-ţi vorbesc i-a înşelat pe francezi, predându-i lui Juarez oraşul Chihuahua.

Bătrânul tresări.

— Nu cumva o cheamă Emilia? întrebă el repede.

— Da, i se zice seniorita Emilia. Te pomeneşti că e aceeaşi...

— Cu siguranţă. Unde se află acum?

— La Guernavacca.

— Atunci are acces liber la împărat?

— Asta nu, dar tratează cu personajele din jurul lui.

— Misiunea pe care mi-o încredinţezi mă va pune în contact cu ea?

— Negreşit; veţi fi adversari. Ea lucrează pentru Juarez şi dumneata vei lucra împotriva lui. Pe când spioana va face tot posibilul ca să-l hotărască pe împărat să plece, dumneata vei face tot posibilul ca să-l reţii.

Atitudinea lui Hillario se schimbă ca prin farmec. Perspectiva de a da ochi cu spioana îl transformase brusc, făcându-l să uite chiar şi povestea cu împărăteasa cea nebună.

Cei doi conspiratori se despărţiră foarte prieteneşte. Misteriosul vizitator părăsi călare mănăstirea. Aproape de poalele dealului se întâlni cu doi călăreţi care urcau la mănăstire. Caii păreau istoviţi şi oamenii de asemenea.

— Nu e aşa, senior, că orăşelul de colo e Santa Jaga şi clădirea aceea, mănăstirea della Barbara? întrebă unul din ei oprindu-şi calul.

— Da.

— Probabil că dumneata cunoşti oamenii de pe acolo. E şi vreun doctor Hillario printre ei?

— Desigur. Vrei să vorbeşti cu el? întrebă Arrastro privindu-i pe sub gene. E în camera lui. O să găsiţi poarta mănăstirii deschisă, intraţi în curte şi întrebaţi de doctor. E un medic foarte priceput. Sunteţi bolnavi?

— Nu. Dar de ce întrebi?

— Fiindcă vi se ia pielea de pe obraz şi vă curge vopseaua jos. Cine suferă de astfel de pete nu e bine să se arate în lume, altminteri o să creadă cine-i vede că nu e o boală ci vreun mijloc ca să se facă de nerecunoscut. Şi dacă o mai vedea că sunteți doi la fel, bănuiala se întăreşte şi mai mult. Adios!

Burtosul îşi văzu de drum zicându-şi în gând:

— Indivizii ăştia s-au machiat. Se duc la bătrân. Tare mă tem că moşul se îndeletniceşte cu unele lucruri pe care noi nici nu le bănuim. Trebuie să-l dezvăţăm de obiceiul ăsta.

Cei doi călăreţi rămaseră în loc speriaţi, uitându-se după el.

— Ne-a simţit... mormăi Landola.

— Ce dracu, eu credeam că nu se cunoaşte, zise Cortejo cu ciudă.

— Altul nu ar fi văzut, dar ăsta pare să aibă o privire foarte ageră, ca să poată vedea zbârciturile de sub fard.

În orice caz, să fim prevăzători! Intrară în curtea mănăstirii şi întrebară pe un servitor de doctorul Hillario. Din întâmplare, Manfredo se afla pe aproape şi se oferi să-i ducă chiar el la unchiu-său.

Bătrânul îi măsură cu privirea, apoi întrebă după ce ieşi Manfredo:

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnilor?

— O vei afla îndată senior, dacă ne dai voie să-ţi cerem o informaţie, zise Cortejo.

— Bine, vorbeşte.

— Cunoşti dumneata numele de Cortejo?

Doctorul se sculă de pe scaun şi-l privi atent.

— Pentru ce mă întrebi?

— Nu pot să-ţi spun până ce nu-mi vei răspunde la întrebare.

Hillario clătină capul şi zise cu prudenţă:

— Numai după nume.

— Personal nu?

— Nu.

Cortejo se uită stăruitor la bătrân şi murmură nedumerit:

— Ciudat, foarte ciudat...

Hillario se încruntă.

— I-ascultă, domnule, eu nu te înţeleg. Dai buzna la mine în casă şi mă iei la cercetări, parcă ai fi judecător de instrucţie şi eu criminal. Te miri că mă vezi prevăzător, pe când dumneavoastră veniţi la mine cu o mască pe faţă.

— Mască? Ce fel de mască?

— Nu te mai preface. Sunt bătrân, dar ochii mi-au rămas încă buni. Să ştiţi de la mine că e lucru primejdios să ţii prea multă vreme fardul pe piele. Trebuie spălat şi aplicat iar, din când în când, din pricina năduşelii şi fiindcă la noi, bărbaţii, barba creşte repede. Fiţi buni şi spălaţi-vă mai întâi bine pe

faţă, pe urmă vom sta de vorbă.

Zicând acestea, bătrânul împinse pe Cortejo spre un lighean din colţul camerei.

— Te asigur că te înşeli, se amestecă acum Landola în vorbă, tremurând de furie.

Hillario scoase un obiect mititel dintr-un sertar al biroului, pe urmă se aşeză în dreptul uşii şi zise hotărât:

— Trebuie să recunoaşteţi că am tot dreptul să mă mir de vizita unor persoane cu chipurile mâzgălite. Spălaţi-vă mai întâi; poate că aşa o să mă conving că a fost vorba de o farsă. Nu vreţi, atunci înseamnă că e ceva grav la mijloc şi am tot dreptul să-mi iau măsurile pe care le găsesc de cuviinţă.

— Pentru ce? Despre ce măsuri vrei să vorbeşti? zise Landola îngrijorat.

— Uite-le! zise Hillario şi îndreptă revolverul spre ei. Supuneţi-vă, dacă nu vreţi să chem numaidecât oamenii în ajutor.

— Aşa? Avem şi noi arme... ameninţă Landola.

— Dacă faceţi vreo mişcare, trag.

Ameninţarea îşi făcu efectul.

— Bine, fie! mormăi Landola scrâşnind şi se îndreptă spre lighean.

În vreme ce ei se spălau, Hillario se uita cu mare atenţie la Cortejo. Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Gata! Acum eşti mulţumit? îl întrebă Landola după ce isprăviră.

— Da, senior.

— Spune drept, ţi-a fost frică de noi?...

— Deloc, am vrut însă să ştiu cu cine am de-a face. Şi acum, cum vă numiţi dumneavoastră, domnilor?

— Pe mine mă cheamă Bartolomeo Diaz, arendaş din ţinutul Parsedillo.

— Şi tovarăşul dumitale?

— Miguel Difetta, avocat. Îl căutăm pe Pablo Cortejo fiindcă am un proces cu el. L-am luat pe senior Difetta cu mine, deoarece am nevoie de cunoştinţele sale juridice în chestia procesului.

— Dar pentru ce v-aţi vopsit pe faţă?

— Ca să nu ne cunoască împricinatul şi să vorbim cu el, ca

şi când ar fi vorba de altul; poate că ar scăpa vreun cuvânt care ne-ar folosi la câştigarea procesului.

— Sunteţi oameni deştepţi, după cum văd, numai că sunt alţii şi mai deştepţi ca dumneavoastră. De pildă, eu. Zici că eşti arendaş. Nu pot să te cred, n-ai dumneata mutră de arendaş.

— Atunci ce fel de mutră am?

— Privirea dumitale nu e a unui om care se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor ci a... a unuia care e deprins să cerceteze zarea depărtărilor, a unui cercetător al savanelor sau a unui marinar. Aş putea să jur că eşti unul din aceştia din urmă.

— Te înşeli, senior.

— Bine, vom vedea noi dacă mă înşel sau nu! Mai spuneai că eşti din ţinutul Parsedillo. Din întâmplare cunosc foarte bine oraşul şi împrejurimile lui. Nu există nici un arendaş cu numele de Bartolomeo Diaz. Hacienda dumitale trebuie să fie vreo insulă pustie în Oceanul Pacific.

Cuvintele acestea fură spuse atât de apăsat încât Landola deveni foarte atent.

— Ce vrei să spui, senior? întrebă el bănuitor.

— Că v-am recunoscut foarte bine. Dumneata eşti Henrico Landola şi dumnealui de colo Gasparino Cortejo.

Vorbele lui făcură o impresie de nedescris asupra celor doi ticăloşi. Să fie bătrânul acesta un vrăjitor sau vreun bandit ca şi ei, care îi cunoştea mai de mult şi-şi bătea acum joc de ei? În amândouă cazurile, situaţia era cât se poate de neplăcută. Cel mai bun lucru ce aveau de făcut era să tăgăduiască.

— Degeaba, nu se potriveşte, zise Cortejo.

— N-ai ghicit, adăugă Landola.

Bătrânul însă clătină capul cu gravitate.

— Nu căutaţi să mă-nşelaţi, domnilor. E întocmai după cum am spus şi sunt în stare să v-o dovedesc.

— Scoase apoi din sertar o fotografie şi le-o arătă.

— Fir-ar!... strigă Landola.

— ... al dracului! întregi Cortejo, în vreme ce bătrânul petrecea pe socoteala lor.

— Nu ştiu cine e omul acesta, încercă Landola să se apere.

— Nici eu, adăugă Cortejo.

— Da? Şi nu găseşti nimic deosebit la fotografia asta? întrebă Hillario.

— Ba da, seamănă puţin cu mine.

— Numai puţin?

— Chiar mult, dacă vrei, dar nu sunt eu...

— Atunci nu mai avem nimic de vorbit, încheie bătrânul şi vârî iar fotografia în sertar. Aşadar ne-am înşelat toţi trei. Dumneavoastră nu vreţi să credeţi că ştiu cine sunteţi şi eu văd că asemănarea nu e decât un joc al naturii. Fotografia e a unuia Gasparino Cortejo din Manreza sau Rodriganda. E deci sigur că ne-am înşelat. Să ne despărţim în bună înţelegere. Adios, domnilor.

Bătrânul le făcu un gest prietenos cu mâna şi porni spre uşă care dădea în camera de alături.

— Stai, senior! strigă Cortejo după ce se înţelese din ochi cu Landola. Te-am ruga să ne mai răspunzi la o întrebare.

— La ce bun? zise bătrânul, prefăcându-se mirat. Cred că nu mai avem ce ne spune.

— Poate că da. Fotografia pe care ne-ai arătat-o e proprietatea dumitale?

— Da. Mi-a dat-o un bolnav care a fost în îngrijirea mea.

— N-ai vrea să-mi spui cum îl cheamă?

— Cum să nu! Mariano.

— Mariano? întrebă Landola tresărind. De unde era?

— Din Spania. Omul acesta trecuse prin multe în viaţa lui. Odinioară i se zicea Alfred de Lautreville.

— De unde până unde a ajuns la dumneata?

— Mi-a fost dat în îngrijire de un coleg al meu.

— Cine era acest coleg?

— Un medic german cu numele de Sternau.

— Doctorul Sternau! exclamă fără să vrea Cortejo. Şi ştii dumneata unde se află acum acest Sternau?

— Da. Îl cunoşti?

— Am auzit şi eu de el. Se zice că e un...

— Taci! strigă Landola furios, apucându-l de braţ. Nu vezi că bătrânul ăsta se joacă cu noi de-a şoarecele şi pisica?

Cortejo îşi dăduse şi el seama, dar încerca încă să se apere, pe când Landola, mai puţin stăpân pe sine, simţea

cum îi clocoteşte sângele în vine de indignare. Hillario se uita zâmbind batjocoritor la el.

— Cum îţi poţi închipui una ca asta, senior? Mi se pare că dumneavoastră vreţi să vă jucaţi cu mine, nu eu cu dumneavoastră. De ce nu-mi spuneţi făţiş ce aveţi de spus?

— Pentru că nu putem.

— Vă ascundeţi chipul sub o mască, vă daţi nume false şi vă prefaceţi că nu cunoaşteţi pe nici una din persoanele despre care mă întrebaţi.

— Trebuia. Dar dumneata de ce nu vrei să ne spui adevărul?

— Pentru că n-aţi fost sinceri cu mine. Sper însă că v-aţi convins în sfârşit că e mai nimerit să vă daţi pe faţă. Nu e aşa că dumneata eşti Henrico Landola, fostul căpitan de corabie Grandeprise?

— În numele tuturor dracilor din iad şi de pe pământ, fie! Eu sunt Landola.

— Şi dumneata Gasparino Cortejo, nu e aşa?

— Da, mărturisi avocatul.

— În sfârşit! Dar ia spuneţi-mi şi mie, ce căutaţi aici în Mexic?

— Ştii, pentru ce ne mai întrebi? Cine ţi-a spus, cine? răcni Landola bătând cu pumnul în masă.

— Stai că nu merge pe-aşa senior. Dacă vrea cineva să-i răspund, trebuie să se poarte cuviincios cu mine, aşa să ştii! Luaţi loc şi să ne înţelegem omeneşte, nu cu ameninţări.

Se aşezară pe scaune, pe urmă bătrânul zise:

— Sunt în casa mea şi deci în drept să pun întrebări, la care cer să mi se răspundă fără înconjur.

Landola puse picior peste picior şi zise încruntat:

— Întreabă, senior.

— Da şi noi o să-ţi răspundem pe cât se va putea de sincer, adăugă Cortejo.

— Mai întâi: cine v-a trimis la mine?

— Vânătorul Grandeprise.

— Unde v-aţi întâlnit cu el?

— La agentul nostru, Gonzalvo Verdillo în Veracruz.

— Unde s-a dus de acolo?

— La México, unde se află şi acum.

— Ce face acolo?

— Prostii care pot să-i mănânce capul. De altminteri, a fost o mare nesocotinţă din partea dumitale că tocmai pe el ţi-ai găsit să-l trimiţi. Nu e nici cinstit şi nici chibzuit.

Bătrânul zâmbi.

— Crezi că un pirat e mai cinstit decât el?

— Da, izbucni Landola înfuriat. Dumneata îţi închipui că un pirat e un ticălos şi un trădător? Un pirat de treabă e întotdeauna cinstit cu oamenii săi.

— Şi crezi că acest Grandeprise nu e? S-a purtat necinstit cu dumneavoastră? În ce chip?

— Nu te cunosc aşa că nu pot să-ţi răspund la întrebare.

— Mi se zice doctorul Hillario.

— Nu e de-ajuns. Nu ştim ce fel de om eşti.

— Puteţi s-o aflaţi foarte uşor.

— Asta şi vrem. Trebuie neapărat să ştim dacă vom găsi în dumneata un prieten sau un duşman.

— Prieten, desigur. N-aţi văzut că vă cunosc toate secretele?

— Pari într-adevăr să ştii câte ceva.

— Câte ceva numai? Ştiu totul!

Landola clătină cu neîncredere capul.

— Zău? S-auzim ce ştii.

— Bine, începu bătrânul zâmbind. A venit unul, anume Pedro Arbellez, să ia cu sine împreună cu una, Maria Hermoyes, pe un băiat care a fost schimbat la Barcelona, cu fiul unuia, Gasparino Cortejo şi al Clarissei.

— La dracu'! Cine ţi-a spus toate astea? întrebă Cortejo.

— Stai că o să afli. Acest fals Alfonso a fost dus în Mexic şi crescut de un conte Fernando. Ce să vă mai spun, ştiu tot! Moartea aparentă a celor doi conţi, Manuel si Fernando, sclavia acestuia din urmă în Harar, intervenţia lui Sternau, căsătoria lui cu Rosetta, călătoria în insula pustie, salvarea lor de un căpitan — după cum vedeţi, nimic nu mi-a scăpat.

Cei doi ticăloşi de-abia îşi puteau stăpâni furia. Se priveau încremeniţi.

— De unde ştii dumneata toate astea, senior? întrebă în cele din urmă Landola.

— Recunoaşteţi deci că e adevărat?

— Din nenorocire, da.

— Din nenorocire? O s-auziţi îndată că sunt iniţiat în secretele acestea numai spre folosul vostru. Senior Pablo şi seniorita Josefa mi-au povestit tot.

— Aşadar ei? Cum s-a întâmplat asta?

— Ce rol politic nesocotit au jucat, ştiţi. Au fost exilaţi din ţară. Viaţa lor e în primejdie. Deoarece nu au vrut să ia în seamă ordinul de expulzare, au căutat un refugiu sigur şi...

— L-au găsit? întrebă repede Cortejo.

— Da, aici la mine, în mănăstire.

— Slavă Domnului! Răsuflă notarul. Sunt aici la dumneata?

— Desigur.

— Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Pot să vorbesc cu ei?

— Cum să nu!

— Atunci adu-i încoace repede.

— Mai domol, senior. Nu pot să-i aduc aici în cameră. Nu cumva crezi că sunt singur în mănăstire? Nu trebuie să ştie nimeni de prezenţa voastră.

— Aha, sunt bine ascunşi...

— Atât de bine, încât numai eu pot să-i văd.

— Unde?

— În subterană.

— Ptiu, drăcia dracului!

— Nu se poate altminteri, senior. De altfel nu trebuie să-ţi închipui cine ştie ce grozăvie despre subteranele noastre. Au acolo tot ce le trebuie, dar din nenorocire se plictisesc al naibii.

— O să-i distrăm noi. Ia spune, senior, cum s-a făcut de ţi-au spus şi dumitale tainele lor?

— Foarte simplu. Cortejo şi fiică-sa au fost siliţi să fugă. Nepotul meu e unul din partizanii lui, a luptat alături de el şi i-a salvat fata de la moarte. Le-a ajutat să evadeze şi i-a adus aici la mine. Eu le-am oferit un refugiu şi i-am ascuns de urmăritorii lor. Bineînţeles că au fost nevoiţi să-mi spună tot, ca să ştiu cum să mă pun la adăpost.

— Cine sunt urmăritorii? întrebă Landola.

— Mai întâi, adversarii lui politici, adică oamenii lui Juarez

şi ai împăratului. De asemenea şi francezii. Aceştia sunt însă cei mai puţin primejdioşi. Cu totul altfel stau însă lucrurile când e vorba de Sternau, Mariano, Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs şi toată şleahta lor. Fratele dumitale a socotit că e bine să ştiu şi eu despre ce e vorba şi cred că bine a făcut — nu e aşa?

— Să sperăm, zise Cortejo. Mulţumesc, senior şi fii sigur că vom şti să ne arătăm recunoştinţa faţă de dumneata.

— Dar unde se află acum Sternau cu tovarăşii săi? întrebă Landola cu nerăbdare.

— O, foarte aproape de aici, zâmbi bătrânul.

— Probabil în cartierul general al lui Juarez?

— Nu, într-al meu.

— Într-al dumitale? Nu cumva în mănăstire?

— Aşa e.

— Ce? strigă Cortejo sărind în sus, sunt aici?

— Da.

— Prizonieri?

— Ai spus-o singur.

— Mulţumesc... mulţumesc de mii de ori diavolului... Dar cine a putut înfăptui o astfel de operă?

— Eu, răspunse cu mândrie Hillario şi le povesti cele ce s-au întâmplat cu prizonierii.

— Admirabil! Cu adevărat nemaiauzit! jubila Cortejo. Putem să-i vedem şi noi, senior?

— Se-nţelege de la sine. Îndată după ce o să-ţi îmbrăţişezi neamurile te duc la ei.

— Ah, ce satisfacţie! Mutra lor când m-or vedea!

— Au să se bucure grozav... râse bătrânul.

— Spune-mi repede, rogu-te, pe care din ai ai reuşit să pui mâna?

Hillario îi enumeră pe toţi, până şi pe micul André, care era singurul pe care nu-l cunoşteau. Landola privea îngândurat înaintea lui.

— Toate bune, zise el, dar n-ajunge. E neapărată nevoie să nu existe nici un martor. Oricine cunoaşte taina lui Sternau, Mariano, contelui Fernando sau a oricăruia dintre ei e tot aşa de primejdios ca şi ei.

— Trebuie să dispară toţi... toţi... murmură Cortejo cu

ferocitate.

— Care toţi? întrebă Hillario cu mirare.

— Stai să-i socotim, zise Landola. Mai întâi Emma şi Karja. Pe urmă Pedro Arbellez şi bătrâna Maria Hermoyes. Se cere să aflăm ce s-a mai petrecut la fortul Guadalupe şi oricare din cei de acolo ştie ceva, trebuie să moară.

— O să fie cam mult de lucru, îşi dădu cu părerea Hillario.

— Aşa e. Cu toate acestea tot nu e destul, mai e nevoie să îndrepţi o mare greşeală pe care ai făcut-o, senior.

— Care?

— Că l-ai trimis pe Grandeprise după scrisoare!

— Aş! Ăsta nu ştie nimic.

— Se poate, dar a fost împreună cu noi şi pot să-ţi spun cu siguranţă că ticălosul ne-a trădat.

Minţea dinadins ca să-l piardă cu orice chip pe vânător.

— V-a trădat? În ce chip?

— Stai să-ţi spun. În Germania sunt câteva persoane care par să ştie totul şi...

— A, înţeleg, zise Hillario. Contesa Rosetta şi toate neamurile lui Sternau şi ale Ungerilor.

— Ai ghicit. Cu ei ne răfuim noi mai pe urmă. Feciorul timonierului Unger a venit în Mexic cu unul care îşi zice Plisc-de-uliu şi cu încă unul nu ştiu cum îl cheamă — să descopere secretele noastre. Noi vroiam să punem în sicriul gol al contelui un cadavru şi ne trebuia o a treia persoană ca să stea de pază la cimitir. Cum n-aveam pe altcineva la îndemână şi fiindcă ştiam pe Grandeprise trimis de dumneata, ne-am închipuit că putem s-avem încredere în el şi...

— Ce imprudenţă! exclamă bătrânul.

— Ai dreptate, recunosc şi eu acum, dar ce s-a făcut s-a făcut. Grandeprise ne-a trădat în faţa feciorului lui Unger; pe când duceam la cavou cadavrul scos dintr-un mormânt al cimitirului, am fost arestaţi şi...

— Ce bine-mi pare că vă văd aici la mine! îl întrerupse Hillario.

— Pentru ce?

— Cum pentru ce? Fiindcă e cea mai bună dovadă că aţi scăpat, râse bătrânul cu viclenie.

— Aşa e, numai vezi că afacerea a făcut vâlvă în oraş şi afurisitul acela de Unger, cu şleahta lui, o să ne urmărească până o să dea de noi aici.

— De unde ştiu ei că aţi venit la mine?

— De la Grandeprise, nu mai încape îndoială.

— Hm! Asta nu-mi convine defel. În orice caz trebuie să ne scăpăm şi de ei.

— Foarte bine ai vorbit. Mai e însă încă unul pe care-l uitasem: lordul Dryden.

— A, englezul? Bine zici.

— Oare unde s-o fi aflând acum?

— Ca ambasador al Angliei, probabil în suita lui Juarez.

— Atunci o să-i vină rândul mai târziu. Hacienda del Erina pare să fie viesparul, aşa că trebuie să-l distrugem neapărat.

— Greu... are o mare întindere şi clădirea conacului e clădită din piatră.

— Atunci ce e de făcut?

— Aş şti eu ceva, zise Cortejo. Dumneata eşti doar doctor, senior Hillario.

— Ce-are a face asta cu hacienda?

— Foarte mult. Ar trebui să se ducă un om la conac... nu ştiu dacă o să se poată, ce cred eu. În ce fel se găteşte la o astfel de hacienda? Probabil pentru slugi într-un fel şi pentru boieri alt fel.

Hillario înţelese numaidecât ce vroia Cortejo.

— De gătit se găteşte separat, dar apa pentru gătit se ia din acelaşi cazan.

— Bun, foarte bun... Planul meu ar putea reuşi deci cu uşurinţă. Ar trebui să se strecoare cineva în bucătărie şi să arunce un prăfuleţ în cazan.

Atât Cortejo cât şi Landola se uitară cu încordare la Hillario. Acesta ţinea capul în jos şi nu zicea nimic.

— Nu se poate să nu existe astfel de prafuri, urmă Cortejo.

— Destul! porunci Hillario fără să ridice capul.

— Dintr-acelea care nu lasă urme... adăugă Landola.

— Sunt şi de astea. Ideea nu e rea, dar greu de îndeplinit. Pe cine să trimitem la conac?

— Eu nu pot să mă duc, zise Cortejo.

— Nici eu. Emma Arbellez m-ar recunoaşte imediat. Hm... mormăi Landola uitându-se iscoditor la bătrân, e mai bine să nu mai ştie şi altcineva de planul nostru.

— Nu o să se poată altfel, răspunse Hillario.

— Atunci o să trebuiască să se ducă unul din noi. Ce-ar fi să te duci dumneata, senior Hillario?

Acesta clătină încet capul, în vreme ce un zâmbet ciudat îi flutura pe buze.

— Ori dumneata... răspunse el tot zâmbind.

— Eu nu. Ţi-am spus motivul. Au să mă recunoască imediat.

— Şi eu nu pot să plec de aici. Mai ai niţel din fardul acela cu care v-aţi mâzgălit pe faţă, senior Cortejo?

— Da.

— Dacă e aşa, puteţi să vă faceţi singuri treaba.

— Ne dai dumneata otravă?

— Da, vom vorbi despre asta mai pe urmă, acum să vedem de prezent. Unde aţi tras? În oraş?

— Nu, am venit de-a dreptul la mănăstire.

— V-aţi lăsat caii în curte? Hm... Nu trebuie să se afle că sunteţi aici.

— Vrei să ne găzduieşti dumneata?

— Bucuros.

— La un loc cu fratele meu şi cu nepoată-mea? întrebă Cortejo.

— Da. Înainte însă de a vă duce la ei, o să vă trimit prin nepotul meu de mâncare, fiindcă trebuie să fiţi flămânzi după atâta drum şi-mi cunosc destul de bine datoria de gazdă.

Hillario se duse să-l caute pe Manfredo şi-i spuse să ducă de mâncat şi de băut străinilor, apoi îi zise:

— I-ascultă, băiete, aş vrea să-ţi pun o întrebare. M-ai slujit ani de zile cu o credinţă neclintită, fără să mă întrebi vreodată de ce fac cutare sau cutare lucru. M-am gândit de multe ori că trebuie să-ţi răsplătesc odată şi odată această credinţă.

— N-ar fi rău, unchiule! râse Manfredo.

— Nu ţi-am spus nimic până acum, aşteptând să găsesc ceva potrivit pentru tine.

— Şi ai găsit în sfârşit?

— Da. Răsplata a sosit cu străinii aceştia doi.

— Zău? făcu Manfredo curios.

— Măi băiete, vrei tu să fii conte?

— Conte? Eşti bine dispus astăzi, unchiule, răspunse tânărul, râzând cu poftă.

— Aşa e, dar şi chestia cu contele e adevărată, încă o dată: vrei să fii conte?

— Ce fel de conte?

— Conte de Rodriganda.

— Nu mai spune! Pe cât ştiu, mai sunt încă vreo patru. Doi bătrâni, daţi drept morţi, un altul mai tânăr care vrea să fie şi nu e şi un al patrulea care nu e şi ar trebui să fie.

— Toţi aceştia sunt problematici şi tu eşti al cincilea care vrea şi trebuie să fie!

Hillario spuse lui Manfredo cine sunt străinii sosiţi adineauri şi-i povesti toată convorbirea avută cu ei.

— Ştii că e ceva extraordinar! exclamă Manfredo la sfârşit. Probabil că o să-i închizi şi pe ei la un loc cu ceilalţi. Ba socot că ăştia merită mai mult ca toţi.

— Ai dreptate. O să le plătesc eu pentru toate nelegiuirile lor, căutând în acelaşi timp să trag foloase pentru noi amândoi. Să ştii că de mâine încolo las pe prizonieri sub paza ta, fiindcă eu trebuie să mă duc neapărat la del Erina.

— A, la hacienda! Ce să faci acolo?

— O s-o afli mai târziu.

— Şi cât ai de gând să lipseşti?

— Vreo cinci-şase zile.

— Până atunci sper să n-am vreo neplăcere din partea prizonierilor!

— Cu toate astea, o să mai fii silit să-i păzeşti şi pe urmă, deoarece trebuie să fiu peste zece zile în capitală.

— În capitală? întrebă cu mirare Manfredo. Pentru ce?

— Mi s-a încredinţat un important rol politic. Nu se ştie ce poate să iasă din asta. Te pomeneşti că eu ajung ministru şi tu conte de Rodriganda. Ce vrei mai mult decât atât!

— Pe toţi sfinţii, unchiule, încep să cred că vorbeşti serios! Numai nu prea ştiu cum o să poţi tu să mă faci conte.

— Foarte bine: te prezinţi în locul veritabilului conte de Rodriganda.

— Adică Mariano. Dar dovezile?

— Le vom lua cu sila de la prizonieri, pe urmă ne scăpăm de ei la repezeală. Lasă pe seama mea. Dacă a putut un Pablo Cortejo să-l facă pe nepotul său conte de Rodriganda, cu atât mai mult pot s-o fac eu. Acum du-te, ca să nu laşi pe musafiri să se plictisească singuri. După ce vor fi mâncat, vino cu ei jos. Eu mă duc să le pregătesc o primire strălucită.

Manfredo se duse să ducă de mâncat şi de băut celor doi şi după ce sfârşiră le zise foarte prietenos:

— Acum, domnilor, vă rog să poftiţi după mine. Unchiul vă aşteaptă jos, ca să vă arate prizonierii.

— Şi lucrurile noastre?... Caii?

— Sunt deocamdată la loc sigur, pe urmă o să am eu grijă de ele.

Grija aceasta se manifestă prin aceea că Manfredo vându caii iar lucrurile şi le opri pentru sine.

Coborâră treptele şi porniră cu băgare de seamă prin gangurile acelea întunecoase. Manfredo mergea înainte, cu un felinar aprins în mână. Ajunseră într-o încăpere boltită unde îi aştepta Hillario.

— Aţi venit? zise el cu o bucurie de-abia stăpânită.

— După cum vezi, răspunse Cortejo. Dar ia spune, senior, aici în beci vrei să ne găzduieşti?

— Vai de mine, se poate să spui aşa ceva! Vă duc mai întâi la prizonieri, pe urmă în camera dumneavoastră.

Doctorul păşi înainte, Landola şi Cortejo după el şi Manfredo încheia alaiul. Când fură după un colţ de zid, bătrânul scoase un fel de sul din buzunar, îi dădu foc la un capăt, îl aruncă jos şi făcu o săritură înapoi, pe când Manfredo o lua la fugă îndărăt pe gangul pe care venise.

O flacără mare ţâşni. Landola şi Cortejo vrură să ţipe, dar un fum gros îi înăbuşi şi căzură leşinaţi la pământ.

Când Cortejo se trezi din leşin, îşi simţi capul aşa de greu, încât nu putu lega un gând. Pipăi în juru-i şi văzu cu groază că e ferecat de un zid de piatră.

— Doamne! răcni el ca un nebun.

— Aha, unul s-a trezit! şopti un glas înăbuşit de bărbat.

— Auzi-l... vorbeşte, adăugă de partea cealaltă altul subţire de femeie.

— Cine sunteţi? întrebă cu glas tremurător Cortejo.

— Prizonieri ca şi tine, răspunse glasul de bărbat.

— Parcă am auzit şi un glas de femeie...

— Da, e fiica mea.

— Tu cine eşti?

— Un nenorocit — mai mult nu pot să-ţi spun, fiindcă nu te cunosc.

Cortejo nu-şi dădea încă bine seama ce se petrecuse cu el.

— Ce dracu' fac eu aici? Se întrebă el nedumerit.

— Ai fost prins şi închis în subterană.

— Închis? Nu se poate!

Pipăie zidul şi o să simţi lanţurile.

Lanţurile zăngăniră sinistru. Cortejo pipăi în juru-i şi dădu de un codru de pâine uscată şi un ulcior cu apă.

— Sfinte Dumnezeule! Trebuie să fie o glumă... strigă el înspăimântat.

— Glumă? O nu, e crudul adevăr. La început am crezut şi noi tot aşa. Călăul nostru ne-a spus că o să ne aducă nişte tovarăşi care au să ne facă o mare bucurie. Tovarăşii sunteţi voi. Dar bucuria care e?

— Cine e omul pe care-l numeşti călău? întrebă Cortejo.

— Acelaşi care e şi al vostru: doctorul Hillario.

— Doctorul e prietenul meu...

— Prieten? Atunci te-ai încrezut şi tu în vorbele lui. Nu el ţi-a suflat gazele otrăvitoare în faţă?

Lui Cortejo nu-i revenise încă bine memoria. Răspundea ca un om care se trezeşte încetul cu încetul din vis. Glasul înăbuşit pe care-l auzea i se părea că vine din mormânt şi că el însuşi se află într-o groapă adâncă.

— V-a adus prin întuneric, nu i-am văzut la faţă, dar ştiu că el şi nepotul său erau. Spune, cine eşti tu, străinule?

— Spune mai întâi cine eşti tu. Ziceai că ne-a adus. Mai e cineva aici?

— Da, unul pe care l-a ferecat la dreapta ta.

— Ah, nu cumva o fi Lan... Se opri însă la timp şi urmă: Nu cumva o fi tovarăşul meu?

— Probabil. Sunteţi amândoi morţi ca şi noi. Aici nu există lumină, viaţă, milă sau îndurare. Singurul lucru viu e dorul de

răzbunare.

Cortejo se înălţă atât cât îi era cu putinţă şi zise:

— Pentru voi poate, dar nu şi pentru mine. Eu nu vreau şi nu trebuie să fiu prizonierul nimănui. Încercă să-şi desfacă lanţurile, dar nu putu. Atunci, răcni ca un nebun: eu sunt închis şi ceilalţi liberi!

— Care ceilalţi?

— Mi-a spus că vrăjmaşii mei cei mai neîmpăcaţi sunt aici în subterană!

— Să te fi înşelat şi pe tine ca şi pe noi? Şi eu am nişte vrăjmaşi aici, nu-ţi închipui că ai tăi sau ai mei sunt liberi. Cine a coborât treptele acestei subterane nu mai vede niciodată lumina zilei. Care sunt vrăjmaşii tăi?

— Nu pot să-ţi spun. Dar ai tăi cine sunt?

— Nici eu nu pot să-ţi spun, fiindcă nu trebuie să afle nimeni cine sunt.

Se auzi un suspin adânc sub bolta umedă şi întunecoasă. Landola începu să se mişte. Fiind cel dintâi, Landola inspirase gaze mai puternic şi leşinul lui ţinuse mai mult ca al lui Cortejo.

— Vai! gemu el încercând să-şi întindă mădularele. Lanţurile zăngăniră. Ah... gemu el iar, ce e... asta?

— Henrico, Henrico, dumneata eşti? întrebă Cortejo cu spaimă.

— Henrico? întrebă Landola cu glas obosit şi tărăgănat. Da, Henrico... aşa mă cheamă.

— Doamne, Doamne, el e! Henrico, eşti dumneata într-adevăr? strigă iar Cortejo, ferindu-se să pronunţe numele de Landola.

— Henrico... gemu piratul, cine... cine vorbeşte? Unde mă... aflu?

— Suntem prizonieri amândoi.

— Pri... zonieri... bolborosi el iar. A, ce... zăngăne aşa... cine mă ţine şi nu vrea să-mi... dea drumul?

— Lanţurile... lanţurile, Henrico.

— Lanţuri? Da, lanţuri... Bătrânul vroia doar să ne arate pe... pri... zonieri... Stern...

— Taci! se răsti Cortejo. Nu pronunţa nume...

— De... ce... să nu pro... nunţ nume, Cortejo?

— Taci! răcni iar Cortejo.

— Cine mă cheamă? se auzi glasul din celula de alături.

Gasparino tresări.

— Nu te cheamă nimeni, zise el speriat.

— Ba da, fiindcă eu sunt Pablo Cortejo.

Gasparino smuci lanţurile cu furie şi strigă turbat de mânie:

— Aşa? Acum înţeleg eu! Ştii tu cine e ăsta care ţi-a pronunţat numele? E Henrico Landola.

Lanţuri zăngăniră şi un glas îngrozit răcni:

— Henrico Landola, piratul?

— Da, eu sunt, răspunse Landola, căpitanul vasului-pirat, Landola... Landola...

— Este oare posibil? Şi asta încă! strigă Pablo, lovind lanţurile sale cu furie. Şi tu cine eşti, cel cu care am vorbit mai întâi?

— Eu? Ascultă aici şi blestemă pământul şi tot ce este viu pe el. Sunt Gasparino Cortejo, fratele tău!

Se auziră două strigăte concomitent, unul al unui bărbat, celălalt scos de o femeie. După care, dincolo, se făcu o linişte absolută. Pablo şi fiica sa leşinaseră. Numai din partea asta mai putea fi desluşit zăngănit de lanţuri.

7. O piedică neprevăzută

După ce sfârşi vizitele în México, Kurt încălecă şi porni împreună cu Peters după Plisc-de-uliu şi Grandeprise, pe care îi găsi la Tula, pe urmă toţi patru îşi urmară drumul. Kurt avea în buzunar un permis în regulă şi cei doi vânători erau două călăuze pe care se putea bizui fără nici o teamă. Cortejo şi Landola însă, ştiindu-se urmăriţi, tocmiseră o călăuză şi o luaseră pe căi întortocheate, ceea ce le îngreuiase mult calea şi-i făcea să înainteze foarte încet. Era deci de prevăzut că, dimpotrivă, Kurt şi cu tovarăşii săi vor ajunge înaintea lor în Santa Jaga. Totuşi evenimentele le fură potrivnice.

A doua zi, pe înserate, când sosiră în Zimapan, găsiră oraşul mişunând de trupele franceze care se pregăteau să se îndrepte, în frunte cu un general, comandantul lor, spre Queretaro, ca de acolo să ajungă la Veracruz şi să se îmbarce pentru Franţa. La nordul oraşului, temutul general Marquez aştepta cu trupele imperiale plecarea francezilor, pentru a ocupa el oraşul. Până atunci, o parte din soldaţii lui hoinărea pe străzi şi prin localuri, fraternizând cu camarazii lor francezi.

Kurt şi tovarăşii săi îşi făceau cu anevoie drum prin această forfoteală de oameni. Mai bucuros ar fi poposit peste noapte undeva pe câmp, dar cei doi vânători nu-l sfătuiră s-o facă, temându-se să nu vină în conflict cu soldaţi beţi din amândouă armatele, pe când în oraş lucrul era cu totul exclus. Se duseră din hotel în hotel, întrebară din han în han, dar nu găsiră nicăieri un locşor unde să-şi pună capul sau să lase caii în grajd, ca să-i aibă odihniţi a doua zi. Şi-apoi, aveau nevoie şi de nutreţ ca şi de adăpat, căci bietele animale nu avuseseră toată ziua o clipă de odihnă. Din fericire aflară de la o indiancă bătrână, pe care o văzuseră ghemuită în pragul colibei ei dărăpănate, că la marginea oraşului curge un pârâiaş unde şi-ar putea adăpa caii şi e şi iarbă destulă primprejur. Degeaba însă, nu găsiră nici pe câmp loc, căci cavaleria franţuzească îşi făcuse aici tabăra şi soldaţii stăteau la taifas în jurul focurilor. Totuşi Kurt se apropie de ei şi se aşeză ceva mai departe în iarbă.

— Ce mai vor şi ăştia? bodogăni un sergent, uitându-se cu ciudă la ei.

— Să se ducă dracului, nu ne trebuie nouă civili printre noi... mormăi un altul.

— Ascultă, domnule sergent-major, se răsti un soldat mai dârz, cum îngădui dumneata haimanalelor astea să ne tulbure liniştea? Ori ţi-e frică de nişte civili?

Sergentul-major aruncă soldatului o privire fulgerătoare, apoi zise cu dispreţ:

— Tacă-ţi gura, găgăuţă! Tocmai un mucos ca tine s-a găsit să-mi facă observaţie? Frică, ai? Stai că-i iau eu acuşica la goană pe civilii ăştia, o să vezi tu numaidecât.

Se apropie de Kurt, care stătea întins pe iarbă şi fuma o ţigară, pe când tovarăşii săi adăpau caii la pârâu.

— Ce cauţi aici? Hai, cară-te! se răsti francezul.

— Unde ţi-e încartiruirea în noaptea asta, plutonier? îl întrebă Kurt foarte liniştit.

— Cum! strigă francezul indignat, cu ce drept mă întrebi pe mine aşa ceva? Nu ştii că vorbeşti cu un erou de-al Maiestăţii Sale împăratul?

— Bine, mă scol, ţin însă să-ţi spun că o fac numai ca să nu dau loc la gâlceavă, dar te mai întreb încă o dată: unde ţie încartiruirea pentru noaptea asta?

— Nu te priveşte pe dumneata!

— Ba mă priveşte şi încă foarte mult. Dacă trupa dumitale are ordin de la comandant să poposească peste noapte aici, îţi cedez imediat locul; dacă nu, atunci am şi eu dreptul, ca şi dumneata, să stau aici unde sunt.

Sergentul-major îl privi uluit.

— Cine eşti dumneata, domnule? Pari să cunoşti niţel regulile milităriei.

Soldaţii făcuseră acum cerc în jurul lor şi ascultau curioşi la ei.

— Ştii să citeşti, plutonier? îl întrebă Kurt.

— Milles tonnerers! strigă francezul, cum îndrăzneşti să mă întrebi?...

— Fiindcă mi s-a mai întâmplat să cunosc de-alde dumitale care nu ştiau carte. Dar, deşi aş putea să mă adresez comandantului, hai să-ţi fac hatârul.

Cu aceste cuvinte, Kurt scoase din buzunar paşaportul lui în limba franceză şi-l întinse plutonierului.

— Cine ştie ce fleac o mai fi şi ăsta, mormăi acesta şi se apropie de foc ca să vadă mai bine.

Cum citi însă paşaportul, veni la Kurt, salută milităreşte şi zise cu respect:

— Iertaţi, vă rog, domnule căpitan. Nu puteam să ştiu că...

— Trebuie să te interesezi cu cine vorbeşti. Unde sunteţi încartiruiţi?

— În oraş.

— Atunci rămân pe loc. Poţi pleca!

Plutonierul — un om mai în vârstă — făcu stânga-mprejur şi se întoarse la locul lui ruşinat.

— De ce n-a plecat? îl întrebă un soldat pe şoptite.

— Fiindcă n-avem dreptul să-l gonim. E ofiţer şi eu m-am purtat ca un mojic. Noroc că plecăm mâine dimineaţă.

— E francez?

— Nu, german.

— Ce grad are?

— Căpitan.

— Numai?

— Da, dar vezi că e la Statul Major.

În vremea asta se apropie de ei un soldat care venea din oraş. Era unul din aceia care luptase în nordul ţării. Se informă despre ce e vorba, se uită la străini, pe urmă se bătu cu palma peste frunte exclamând:

— Sacré bleu! Pe ăsta parcă l-aş cunoaşte...

— Pe ofiţer? întrebă plutonierul.

— Nu, pe ăla cu nasul lung. Să-mi faceţi mie ce-oţi vrea dacă n-o fi unul din aceia care au luptat la Cena Sonores. Ce de mai soldaţi de-ai noştri au căzut de mâna lui!

— Cum... ce... e un duşman?... mormăi plutonierul încremenit.

— Da. Era cu Juarez. E un vânător american poreclit Plisc-de-uliu.

— Atunci e spion, zise unul din soldaţi ceva mai tare.

— Eşti sigur de ceea ce spui? întrebă plutonierul.

— Foarte sigur. O să mă duc să-i aduc pe Mallou şi Renard, care au luptat alături de mine, să vedem ce zic ei.

— Du-te, flăcăule. Tare mă tem că nu e lucru curat la mijloc. Un ofiţer străin în civil, cu un spion de-al lui Juarez şi încă doi inşi care trebuie să fie tot spioni, ar fi ceva grozav dacă am putea pune mâna pe ei.

— O să-i arătăm noi atunci dumnealui că n-are ce să caute aici. Ştim noi unde îi e locul.

— Ha-ha-ha! râseră soldaţii.

— Tăcere, băieţi! porunci plutonierul. Să nu prindă de veste spionii şi să o ia la fugă. Mare păcat ar fi.

— Să fugă? Nu-i las eu! se lăudă soldatul.

— Tacă-ţi gura, mă prostule. Tu nu ştii de ce e în stare un vânător de ăsta, altminteri n-ai vorbi aşa. Dacă Juarez reuşeşte să-şi recapete puterea, numai ăstora o să aibă să le mulţumească. Ăştia-s oameni, nu glumă!

În vremea asta soldatul se întoarse cu Mallou şi Renard.

— Să vă spună şi ăştia doi dacă am sau nu dreptate, zise el.

Cum îşi aruncară însă soldaţii ochii, la american, Renard strigă înspăimântat:

— Ăsta e Plisc-de-uliu, vânătorul ăla vestit!

— Face parte din trupele lui Juarez, asta e sigur, adăugă Mallou. Mulţi de-ai noştri au căzut seceraţi de gloanţele lui.

— Sunteţi siguri că el e? întrebă plutonierul, neîndrăznind să procedeze cu uşurinţă într-un astfel de caz, atât de serios.

— Putem să jurăm. Cine l-a văzut o dată, nu-l mai uită în viaţa lui.

— Hm... mormăi plutonierul, ăstora le e pielea în joc. Dar pe ceilalţi îi cunoaşteţi?

— Nu.

— Nu face nimic. Acum e vorba să ne asigurăm că n-au să fugă, trebuie însă să lucrăm cu băgare de seamă, fiindcă unul din ei e ofiţer. Noi trei ne ducem să-i raportăm generalului, iar voi, ăştialalţi, nu-i scăpaţi o clipă din ochi.

Kurt şi cu tovarăşii săi habar n-aveau de ce se uneltea împotriva lor.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi apăru un căpitan de cavalerie, însoţit de câţiva soldaţi înarmaţi conduşi de plutonier. Mallou şi Renard rămăseseră în oraş, ca să slujească de martori. Când îl văzu pe căpitan apropiindu-se

de el, Kurt se sculă în picioare.

— După cum înţeleg, dumneata nu eşti de pe-aici, începu căpitanul adresându-se tânărului.

— Aţi ghicit, domnule căpitan, răspunse cuviincios Kurt.

— Eşti numai în trecere, nu-i aşa?

— Da.

— De unde vii?

— Din Germania.

— Şi nu crezi că e primejdios pentru cineva să călătorească prin Mexic în timpurile astea tulburi?

— Permiteţi-mi să vă spun că nu înţeleg ce vreţi să ziceţi, zise tânărul privindu-l uimit.

— O să-nţelegi numaidecât. Deocamdată te rog să-mi spui încotro de duci.

— Mai întâi la Santa Jaga, iar de acolo la hacienda del Erina.

— Aha, conacul de odihnă — cum i se zice, zâmbi ofiţerul cu subînţeles.

— Nu ştiu cum i se zice fiindcă n-am fost niciodată acolo, răspunse Kurt, de bună-credinţă.

— Ce scop are călătoria asta?

— E de ordin cu totul personal: mă duc să-mi văd nişte neamuri.

— Persoanele care te însoţesc sunt tovarăşii dumitale?

— Aş putea spune mai degrabă că-mi sunt prieteni.

— Aşa? Hm! Prieteni... Nu e printre ei unul pe care-l cheamă Plisc-de-uliu?

— Ba da.

— Atunci trebuie să mergeţi toţi cu mine la generalul-comandant.

Kurt îl privi uluit.

— Ce înseamnă asta, domnule căpitan?

— Nu sunt obligat să-ţi dau socoteală, răspunse dârz francezul.

— Nu cumva sunt arestat?

— Nu ştiu. Generalul m-a trimis să vă aduc la el.

— Bine, vă stau la dispoziţie.

Îşi luară caii de căpăstru şi-l urmară pe ofiţer, înconjuraţi de soldaţii care îl însoţeau.

— Ei drăcia dracului! Ce-o fi având cu noi? mormăi Plisc-de-uliu la urechea lui Grandeprise.

— Ştiu şi eu! Te pomeneşti că ne bănuiesc de spionaj, răspunse vânătorul îngrijorat.

— Proastă afacere! Am auzit cum căpitanul îmi pronunţa numele. Ce i-o fi păsând generalului cum mă cheamă?

— O să aflăm noi numaidecât.

— Ce cinste, domnule, să stăm de vorbă cu un coşcogeamite general! Lua-l-ar dracu'!

Când ajunseră în oraş se opriră în faţa unei clădiri impunătoare, în care comandantul suprem al trupelor îşi făcuse cartierul general. O mulţime de ofiţeri îi aşteptau în poartă şi-i priveau răutăcioşi şi bănuitori. Căpitanul care îi însoţise pe prizonieri rămase în uşă cu vreo câţiva soldaţi, ca să păzească ieşirea.

Generalul se adresă mai întâi lui Plisc-de-uliu, a cărui mutră părea să-l amuze foarte mult.

— Numele dumitale!

Plisc-de-uliu îi zâmbi prieteneşte.

— Numele meu?

Generalul se încruntă şi întrebă de astă dată ceva mai aspru:

— Numele dumitale!

Vânătorul păru că nu bagă de seamă. Făcu cu ochiul generalului şi repetă chicotind:

— Da, da, numele meu...

— Ce faci, omule? se răsti generalul. Vreau să ştiu cum te cheamă.

— Aha, vrei să ştii cum mă cheamă! Vedeam că nu-ţi mai luai ochii de la năsucul meu şi fiindcă de la el mi se trage numele, credeam că ştii şi cum mă cheamă. Văd însă că nu e cazul.

— Eşti nebun? Trebuie să ştiu neapărat cum te cheamă!

— Aha, aşa! Dacă îmi spune cineva: „Stimate domn, vrei să fii atât de bun să-mi spui cum te numeşti?” înţeleg îndată ce vrea; dar când zice numai atât: „Numele dumitale!”, îmi închipui că se referă la ceva în legătură cu numele meu. Ce, dracu' ştie, eu nu!

Generalul nu ştia ce să creadă. Era omul din faţa lui un

obraznic sau un nebun? Se stăpâni însă şi zise:

— Bine. Acum ştii că vreau să aflu: numele dumitale.

— Pe cel adevărat, ori pe celălalt?

— Pe cel adevărat.

— Păi, o să fie greu, mormăi Plisc-de-uliu.

Generalul se încruntă.

— Pentru ce? Ai motiv să nu te slujeşti de el? Porţi un nume fals? Asta e ceva suspect.

— Hm! Vezi că de atâta vreme nu mi s-a mai spus pe numele meu adevărat, încât aproape că l-am uitat.

— Aminteşte-ţi-l. Ei, s-auzim!

— Mi se pare că mă cheamă William Saunders.

— De unde?

— De unde mă cheamă aşa?

— Nu, de unde eşti? se răsti generalul.

— Din Statele Unite.

— Şi numele celălalt?

— Plisc-de-uliu.

— A, un *nom de guerre,* o poreclă pe care şi-o dau criminalii între ei. Cine te-a poreclit aşa?

— Camarazii mei.

— Mi-am închipuit eu. Camarazii ăştia erau probabil complicii dumitale?

— Complicii mei? repetă Plisc-de-uliu uimit. Nu înţeleg.

— Vreau să spun indivizi care îţi erau tovarăşi de rele.

— Aha, pungaşi sau bandiţi adică?

— Da.

— Ptiu, drace! Pşşşş! ţâşni scuipatul pe sub nasul generalului, care sări speriat la o parte.

— Cum îndrăzneşti? Ştii în faţa cui te afli?

— Da, răspunse vânătorul fără să se tulbure.

— Atunci poartă-te cuviincios, m-ai înţeles? Şi cine ţi-erau complicii?

— Complicii? Să mă spânzuri de limbă dacă ştiu ce vorbă e asta. Vei fi vrând să spui camarazii?

— Da.

— Tii, ce mai băieţi! Nu le păsa dacă vorbeau cu un general ori cu un papagal. Toţi unul şi unul. Vânători, cutreierători ai savanelor, squateri şi indieni. Trebuie să ştii

că în prerii nu există vânător care să n-aibă o poreclă. Unuia i se dă după vreo însuşire, altuia după vreun defect. Însuşirea mea cea mai mare mi-e nasul. Nu e deci de mirare că afurisiţii aceia de camarazi m-au botezat Cioc-de-uliu sau Plisc-de-uliu — cum vrei să-mi spui.

Generalul nu ştia nici acum ce să creadă despre acest om ciudat, de aceea trecu de-a dreptul la fapt.

— Te-ai ocupat întotdeauna numai cu vânătoarea?

— Nu; în acelaşi timp am mâncat, am băut, am dormit, mi-am cârpit pantalonii, am mestecat tutun şi am mai făcut şi alte lucruri.

— *Milles tonnerres!* Nu cumva vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Nici nu te-aş sfătui s-o faci. Pe Juarez îl cunoşti?

— Da, foarte bine chiar.

— Ai luptat alături de el?

— Nu, ceva mai departe.

— Împotriva noastră, a francezilor?

— Nu noi împotriva lor, ci ei împotriva noastră.

— Ai omorât pe vreunul din ei?

— Se prea poate. În luptă n-ai vreme s-alergi după fiecare glonţ ca să vezi dacă a nimerit ori a dat greş.

— Ai luat parte şi la lupta din Cena Sonores?

— Da.

— Dar pe oamenii aceştia îi cunoşti?

— Şi generalul arătă spre cei trei soldaţi aduşi ca martori.

— I-am văzut mai adineauri, afară, pe câmp.

— Mai înainte nu?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ei spun că te-au văzut pe câmpul de luptă de la Cena Sonores.

— Treaba lor!

— Susţin că gloanţele dumitale nimereau în plin.

— Zău? Îmi pare bine, fiindcă nu există mai mare necaz pentru un vânător decât să afle că a tras în vânt.

— Lasă gluma! se răsti generalul înfuriat. Nu vezi că aici e vorba de viaţă şi de moarte?

— De viaţă şi de moarte? zise Plisc-de-uliu cu mirare. Pentru ce?

— Dacă nu-ţi dai singur seama, eşti de plâns, crede-mă. Eşti acuzat că ai omorât o mulţime de francezi. Eşti deci un asasin.

— Asasin? întrebă Plisc-de-uliu repede.

— Da şi cu ucigaşii nu se tărăgănează mult lucrurile.

— Ştiu. Ori un glonţ în cap ori ştreangul de gât. Dar cine poate dovedi că sunt un ucigaş?

— E dovedit.

— Oho, eu sunt luptător, nu ucigaş! Acum pricep eu ce e. Indivizii ăştia m-au văzut în luptă, acum m-au recunoscut şi au venit să mă denunţe.

— Aşa e. Un comunicat imperial ordonă că oricine e acuzat de rebeliune să fie împuşcat imediat ce va fi prins.

— Rebeliune? Eu un rebel? Ia citeşte, te rog, hârtia asta, domnule general, rosti americanul indignat, scoţând din buzunar o hârtie şi întinzându-i-o generalului.

— A, eşti căpitan de cavalerie în armata Statelor Unite? citi acesta.

— Da, cu tot nasul meu enorm.

Generalul se făcu că n-aude.

— Nu-ţi foloseşte la nimic. Te-ai asociat cu o bandă de mexicani revoluţionari.

— Armata lui Juarez e o bandă? Poftim, citeşte şi asta, zise Saunders înfuriat, şi-i întinse o a doua hârtie.

Generalul înălţă din umeri.

— E numirea dumitale de căpitan voluntar în armata lui Juarez.

— Da. M-am întâlnit din întâmplare cu el şi, cum avea acelaşi drum cu mine, m-a numit comandantul unei companii de vânători.

— Atunci eşti dezertor.

— Pentru ce?

— Fiindcă ai luptat împreună cu el, deşi erai ofiţer al Statelor Unite.

— Asta numeşti dezertare? Şi chiar aşa să fie, e treaba preşedintelui meu, nu a dumitale. Am un concediu nelimitat de la el şi permisiunea să mă înrolez în armata lui Juarez. Nu sunt deci nici dezertor, nici ucigaş.

— Exprimă-te pe alt ton, te rog! Chiar de-ar fi să renunţ la

aceste două acuzări, rămâne totuşi faptul că, fiind aliat de-al lui Juarez, ai fost prins în tabăra noastră şi ştii ce înseamnă asta.

— Prizonier de război adică?

— Nu, ceva şi mai rău. Te-ai furişat printre noi; eşti deci spion.

— Stai că nu-i aşa. Nu mai sunt aliatul nimănui. Poftim, convinge-te.

— Cu aceste cuvinte Plisc-de-uliu întinse iar o hârtie generalului.

— Ce-mi arăţi dumneata, zise generalul după ce-şi aruncă ochii pe ea, e dovada concedierii din cadrele armatei lui Juarez, ceea ce nu schimbă întru nimic situaţia. Ai fost găsit în tabăra noastră, eşti deci spion!

— Atunci, după dumneata, orice străin care a nimerit din întâmplare într-un loc unde se află trupe militare trebuie numaidecât să fie spion?

— Toate pretextele dumitale sunt de prisos. De altfel n-am nici timp, nici poftă să stau de conversaţie. Comunicatul împăratului e cât se poate de lămurit: orice individ care se ridică împotriva lui cu arma în mână e un rebel şi trebuie tratat ca atare, adică împuşcat. Sentinţa e pronunţată.

Plisc-de-uliu se îndreptă din mijloc şi zise cu mândrie:

— Generale, eşti supusul împăratului Franţei, care îl recunoaşte pe arhiducele Maximilian al Austriei drept împărat al Mexicului; ce zice sau face Napoleon sau Max poate să aibă valabilitate pentru dumneata, eu însă sunt supus al Statelor Unite, al cărui preşedinte nu a recunoscut şi nici nu-l va recunoaşte vreodată pe împăratul Mexicului, aşa că hotărârile lui ne sunt indiferente, atât preşedintelui meu cât şi mie.

— Vei vedea că nu are de ce să-ţi fie indiferente. Te afli pe teritoriul stăpânit de noi şi vei fi tratat conform legilor stabilite de noi.

— Încercaţi! Mă opun oricărei silnicii. Preşedintele meu vă va cere satisfacţie.

— Aşa! Un preşedinte de băcani! zise generalul cu dispreţ.

Pşşşş! porni o dâră de scuipat din gura lui Plisc-de-uliu şi se lipi de peretele de la spatele generalului.

— Băcani? Ia spune-mi, generale, de ce îşi iau acum

tălpăşiţa francezii din Mexic? Fiindcă acest preşedinte de băcani — cum îi zici dumneata — i-a spus ritos lui Napoleon că nu mai tolerează nici un francez în Mexic şi marele vostru împărat v-a poruncit să vă întoarceţi acasă. Asta vrea să zică, pare-mi-se, că aceşti băcani nu sunt aşa de nesocotiţi după cum crezi dumneata şi ordinele lor sunt luate în seamă la Paris.

Nimeni nu îndrăznise să-i vorbească până acum în felul acesta fudulului general. Rezemat de puşcă, mândru şi impunător, conştient de cele ce spune, Plisc-de-uliu părea să fie el acela care-l domina pe francez. Generalului îi venea să dea ordin să-l împuşte pe loc, dar înţelegea adevărul susţinut de vânător. Se stăpâni deci şi zise cu o răceală ca de gheaţă:

— Am avut indulgenţa să te ascult, acum însă îţi poruncesc să taci şi să iei aminte la cele ce urmează.

Apoi, întorcându-se spre Grandeprise:

— Cum te cheamă?

— Grandeprise.

— De unde eşti?

— Din New Orleans.

— Aşadar, tot supus al Statelor Unite?

— De origine da, pe urmă nu şi acuma iar.

— Nu înţeleg. Explică-te.

— Sunt vânător şi locuiesc pe malul de dincolo al lui Rio Grande, adică pe teritoriul Texasului.

— Ai luptat şi dumneata sub Juarez?

— Nu.

— Ce cauţi în Mexic?

— Sunt în serviciul domnului căpitan Unger.

— Şi dumneata? îl întrebă generalul pe Peters.

— Sunt marinar, venit cu o însărcinare particulară în Mexic; poftim hârtiile mele.

Răspunsul era scurt şi precis.

Generalul citi hârtiile şi zise arătând spre Kurt:

— Ceea ce nu te-a împiedicat să intri în serviciul acestui domn.

— Fiindcă însărcinarea mea e în legătură cu afacerea care l-a adus pe dumnealui aici.

— Atunci să lămurim mai întâi lucrurile.

Cu aceste cuvinte generalul se întoarse spre tânărul care stătea nepăsător la o parte, ca şi când tot ce se vorbea nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin.

— Numele dumitale?

— Poftim actele mele de legitimaţie, răspunse el scurt.

Generalul le citi, se uită cu oarecare curiozitate la neamţ, apoi întrebă:

— Te cheamă Kurt Unger şi eşti căpitan în regimentul de gardă din Berlin, da?

— Aşa e.

— Detaşat actualmente la Marele Stat Major?

— Întrebările dumneavoastră sunt de prisos, domnule general; ar însemna să repet ceea ce aţi citit în actele mele de legitimaţie.

— Eşti cam semeţ, tinere! râse cu răutate generalul. Degeaba, cu mine nu se prinde. Te întreb fiindcă documentele prezentate mi se par suspecte. Nu prea-mi vine să cred că un ofiţer — cum zici că eşti — poate fi în acelaşi timp şi spion.

Lui Kurt i se urcă sângele la cap, dar se stăpâni.

— Domnule general, aţi spus un cuvânt pentru care nu există decât două căi: sau dovediţi cele ce-aţi spus, sau îmi daţi satisfacţie pe calea armelor.

— Nu te aprinde aşa, tinere, ci spune-mi mai bine de unde vii acum?

— De la México.

— Ce treabă ai avut acolo?

— Afaceri pur personale.

— Şi acum unde te duceai?

— La Santa Jaga, pe urmă la hacienda del Erina.

— Aha, la faimoasa hacienda! Ştii că în momentul de fată e în mâinile lui Juarez?

— Da.

— Ajunge. Vii din capitală şi vrei să te duci la Juarez.

— Am spus că vin din capitală şi vreau să mă duc la Santa Jaga cu afaceri personale. De-abia pe urmă mă voi duce la del Erina, n-am spus însă că vreau să mă duc la Juarez.

— Nu e nevoie, se-nţelege de la sine.

— Aşadar, presupuneri. Cred că atâta nu e de ajuns ca un

ofiţer şi om de onoare să fie insultat şi arestat fără dovezi.

— Le voi găsi eu, fii pe pace! se răsti generalul. Percheziţionaţi-i!

— Protestez! strigă Kurt cu indignare.

— Protestele dumitale n-au nici o valoare. Ordinul meu va fi executat.

Cu toate împotrivirile lui Kurt şi ale camarazilor săi, li se cercetară lucrurile; până şi buzunarele le fură scotocite, dar nu se găsi nimic suspect.

— Admiţând că nu sunteţi spioni, zise cu ciudă generalul, admiţând că-l graţiez pe acest Plisc-de-uliu, trebuie totuşi să vă ţin închişi pentru câtva timp.

— De ce? întrebă tânărul ofiţer.

— Crezi că o să vă las să vă duceţi la Juarez ca să-i spuneţi ce se petrece aici la noi? Locotenente, luaţi pe aceşti patru indivizi şi duceţi-i la închisoare, porunci generalul unui ofiţer francez.

Li se luară arestaţilor lucrurile care nu erau de neapărată trebuinţă şi fură duşi într-o încăpere de unde le-ar fi fost cu neputinţă să evadeze. Kurt ceru o anchetă, protestă din toate puterile lui, dar totul fu zadarnic. Abia după mai multe zile, când trupele franceze erau departe, fură puşi în libertate.

Cei patru tovarăşi clocoteau de furie. Dacă în intervalul acesta Cortejo şi Landola făptuiseră iarăşi vreo crimă împotriva persoanelor în ajutorul cărora alergau?

8. Pirnero îşi atinge ţinta

Cine crede în Dumnezeu şi în destin are uneori prilejul să se convingă că soarta se împlineşte adesea, tocmai atunci când ţi-ai pierdut orice speranţă. Fortul Guadalupe era pustiu. Apaşii păzeau acum pentru Juarez ţinuturile mărginaşe, iar vânătorii şi oamenii capabili de luptă îl însoţeau toţi pe Juarez, care înainta mereu în inima ţării.

Era într-o după-amiază, aproape de-nserat. Resedilla stătea la fereastră şi împletea. Părea acum ceva mai palidă la faţă, dar parcă şi mai frumoasă, privirea-i era mai blajină şi pe buze îi flutura un zâmbet de blândă resemnare. La fereastra cealaltă stătea Pirnero cu o carte în mână, dar ochii lui erau pierduţi în zare. Bătrânul se schimbase şi el foarte mult. Chipul i se zbârcise, chelise aproape de tot şi privirea îi era întunecată şi duşmănoasă. În încăperea pustie domnea o tăcere apăsătoare. În cele din urmă bătrânul nu mai putu răbda. Tuşi niţel şi începu cântecul lui vechi.

— Afurisită vreme!

Resedilla nu răspunse.

— Afurisită de tot, repetă el.

Aceeaşi tăcere.

— Ei, se răsti el.

— Ce-i, tată?

— A dracului vreme!

— Ba e foarte frumos.

— Cum, ce, frumos? zise el privind-o uluit, ca şi când ar fi auzit ceva nemaipomenit.

— Uită-te şi dumneata.

— Păi ce fac de azi-dimineaţă? Numai că nu văd nimic frumos. Soare, pomi şi tufe, apă, câteva case şi păsări, ici-colo un câine, dar nici ţipenie de om. Nu mi-a deschis unul uşa ca să bea un păhăruţ de rachiu sau să cumpere ceva din prăvălie, ca să aibă omul cu cine schimba o vorbă, două.

— Ai dreptate, nu ne mai calcă nimeni pragul, oftă ea adânc şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nimeni, nici măcar un ginere, zise cu asprime bătrânul privind-o pe sub gene.

Resedilla lăsă capul în jos şi nu răspunse.

— Ei, nu zici nimic? Unde-ţi sunt gândurile? Câtă osteneală mi-am dat, săracul de mine, ca să găsesc unul, dar degeaba. De pildă, Andrei ăla, mititelul. Frumuşel băiat.

— Hm!

— Păi sigur, dumitale nu ţi-a plăcut! Şi avea, domnule, o groază de bulgări de aur. Pe urmă ălălalt.

Ea nu întrebă care, ştia ce vrea să spună.

— Îţi mai aduci aminte de el?

— De cine?

— Aşa zău! Mă zbat şi mă zbucium să-i aduc un ginere şi dumneaei nici nu ştie cine îi sunt peţitorii. Americanul ăla, care-a venit cu luntrea din josul râului.

— A, Plisc-de-uliu?

— Da. Un scout renumit, trimis încoace de lord. De nasul lui nu trebuia să-ţi pese, că numai fetele seamănă cu taţii, nu şi băieţii. Pe urmă a venit încă unul.

Fata plecă ochii şi tăcu.

— Ei? mormăi el. Nici de ăsta nu-ţi mai aduci aminte?

— Vrei să spui... Gérard? întrebă ea de astă dată într-un murmur.

— Da. Acesta îmi plăcea parcă mai mult ca toţi. Ţie nu?

— Ba da... şopti ea de-abia auzit.

— Păi cred şi eu. Halal să-i fie! Voinic, viteaz şi chipeş cum nu sunt mulţi ca el. Şi blând, domnule, ca un mieluşel. Ba mai e şi bogat. Patul puştii îndesat cu aur. Îţi mai aduci aminte ce mai bulgăre a scos din el?

— Cum să nu-mi aduc aminte, că doar eram de faţă.

— Da' când i-a făcut piftie pe francezi, sus în odaie, măcar că era tot ciuruit de gloanţe? Săracul! Atâta vreme între viaţă şi moarte! Prin ce griji am trecut, nu-i aşa?

— Mari griji, tată.

— Până ce a dat Dumnezeu şi l-am văzut scăpat. Ştii tu, fată, ce-mi trecu mie acum prin gând?

— Ce?

— Că o să vină să te ceară de nevastă.

Resedilla tăcu.

— Ori măcar să-ţi spună că te iubeşte.

Nici un răspuns.

— Ce, nu s-a mai văzut aşa ceva, ai? se răsti bătrânul.

— Ba da.

— Şi zi-i, nu te-a sărutat niciodată? clipi el cu subînţeles.

— Nu.

— Ori să te ciupească niţeluş de obraz?

— Nu.

— Da' mâna nu ţi-a strâns-o oleacă?

— Ba da, la plecare.

— Tocmai la plecare? Prostul! Cu ochiul ţi-o fi făcut, asta e sigur.

— Nu-mi aduc aminte.

— Mă, da mare tont! Ce-am mai ciupit-o şi-am înghiontit-o eu pe maică-ta când umblam după ea! Vezi că noi ăştia bătrâni ştiam ce e dragostea, nu ca voi. Auzi dumneata, să-ţi strângă mâna la plecare, ca boierii! Dobitocul! Aşa ginere, halal să-i fie! Dar de spus ţi-a spus unde se duce?

— Da.

— Cum, ţie da şi mie nu? Auzi al dracului! Să ştii, fetiţo, că mie nu-mi place să umble omul cu mişmaşuri. Eu una ştiu: ce mi-e-n guşă, şi-n căpuşă, m-ai auzit? Parcă ziceai că nu ştii unde s-a dus.

— Ba ştiam.

— Auzi dumneata! Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— Era un secret.

— Cum? Ce? Aveţi secrete între voi? Stai că nu merge pe-aşa, fetiţo! Eu nu îngădui secrete nici când veţi fi bărbat şi nevastă, aşa să ştii!

— Trebuia, tată. Văd însă că timpul trece şi nu se mai întoarce; cine ştie ce s-o fi întâmplat cu el...

— Ţi-e frică să nu fie vreo primejdie?

— Da, mai ales slăbit cum e...

— Ia s-aud şi eu despre ce e vorba.

— Vroia... o, Doamne!

Resedilla îşi întrerupse vorba şi rămase cu ochii pironiţi în zare, în timp ce-şi stăpânea cu mâna bătăile inimii.

Pirnero se uită în direcţia în care privea ea şi strigă entuziasmat:

— Uite-l că vine! apoi o zbughi pe uşă ca nebun. Resedilla îşi veni în fire şi lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obrajii

împurpuraţi.
— El e... murmură ea. Slavă, Ţie, Doamne! Dar nu... nu vreau să mă vadă aşa... nu... nu... nu acum...
Simţea că nu se va mai putea stăpâni şi-i va cădea plângând în braţe. De aceea se ridică de la fereastră şi dădu fuga în camera ei. Pirnero însă ieşi înaintea lui Gérard şi-i întinse amândouă mâinile.
— Bine-ai venit, senior, strigă el. Unde-ai fost până acum, omule?
— O s-o afli îndată, dragă senior Pirnero, lasă-mă mai întâi să descalec.
Era acelaşi Gérard de mai-nainte. Înalt, voinic ca şi Sternau; nici urmă nu-i mai rămăsese din boala grea prin care trecuse. Hainele de pe el erau ferfeniţă, dar ochii îi sclipeau de voie-bună.
Sări de pe cal şi în loc să-i dea bătrânului mâna, îl cuprinse în braţele lui vânjoase şi-l sărută pe amândoi obrajii.
— Bine te-am găsit, moşule! strigă el cu glas tremurător de fericire. Nici nu-ţi închipui ce bucuros sunt că mă aflu iar printre voi...
Aşa ceva nu i se mai întâmplase încă bătrânului. Ochii îi lăcrimară de emoţie.
— Zău? Eşti bucuros? Şi m-ai şi sărutat şi m-ai strâns la piept cum i-ai strâns Resedillei mâna la plecare... Senior, eşti un băiat tare de treabă şi... tot degeaba dacă vrei să rămâi flăcău...
— Desigur. Dar seniorita Resedilla unde e, ce face, e tot veselă cum o ştiu?
— Veselă? Nu prea. Pesemne că şi-a stricat stomacul, fiindcă nu mănâncă mai nimic. Slăbeşte pe zi ce trece, suspină şi oftează ca şi când ar fi pe patul morţii. I-am spus să-şi pună muştar pe piept şi-să se frece cu oţet de trandafir. Aş! Ţi-ai găsit! Nici nu vrea s-audă. Să fie un bărbat, să vezi cum ar asculta!
Gérard îl cunoştea prea bine pe bătrân ca să ia în seamă vorbele lui.
— Unde e acum?
— În prăvălie.
— Atunci îngăduie-mi să mă duc să-i dau bună ziua.

Gérard păşi înăuntru.

— Nu văd pe nimeni, zise el cu mirare.

Bătrânul se uită şi el spre locul unde şedea de obicei fata.

— Adevărat... mormăi el necăjit. Auzi dumneata purtare! Dar bine, ce i-ai făcut domnule?

— Eu?

— Nu vezi că nu te poate suferi?

— Zău dacă-nţeleg...

— Cum te-a văzut s-a făcut albă ca varul şi-a luat-o la fugă. Pesemne că n-are ochi să te vadă!

— Aşa e, oftă Gérard nedumerit. Spune-mi, senior Pirnero, ai avea loc să-mi pui undeva calul şi catârii la adăpost?

— Cum să nu!

— Numai că povara de pe ei ar trebui s-o încui undeva.

— E ceva de preţ?

— Da, plumb.

— Zău? Plumbul se caută foarte mult pe la noi. Unde vrei să-l duci?

— Deocamdată o să-l las aici. Socot să facem o afacere împreună. Cunoşteam o mină de plumb undeva în Sierra şi, fiindcă ştiam că o să-mi trebuiască în curând foarte multe parale, m-am dus de mi-am luat de-acolo cât am socotit eu că mi-ar ajunge.

— Numai să nu-mi ceri prea mult pe el. Dar pentru ce îţi trebuie atâtea parale?

— Ia ghiceşte!

— Eu nu sunt ghicitor. Ei, s-auzim!

— Mă-nsor.

— Bătrânul tresări speriat.

— Te-nsori! Nu se poate!

— Uite că se poate.

— Când?

— În curând.

— Cu cine?

— Cu o domnişoară de pe-aici.

— Ce, ai înnebunit omule? Pentru însurătoare trebuie să fie cineva ori nebun, ori prea deştept.

— Vreau şi eu să fiu o dată fericit în viaţa mea.

— Fericit? Să te ia dracu'! Crezi că însurătoarea te face

fericit? Te legi la gard prosteşte, te bagi la stăpân, îţi iei belea pe cap... Drept să-ţi spun, eu nu te-aş sfătui.

— Prea târziu.

— Deloc. Dă-o dracului. Părinţi are?

— Numai tată; din nenorocire ăsta nu poate să mă sufere.

— Păi atunci trimite-o la plimbare. Ce-ţi trebuie fata, dacă n-ai nici măcar un socru ca lumea? Pentru ce se însoară omul? Ca să aibă un socru cu care să trăiască în bună înţelegere.

— Ai dreptate, numai că n-am ce face, acum e prea târziu.

— Te plâng din toată inima.

— Zici că putem descărca povara? întrebă Gérard, ca să schimbe vorba.

— Da. Mă duc numaidecât să-mi chem oamenii să-ţi ajute. Ei drace, văd că ai pus peceţi la gura sacilor. Pentru ce atâta pază?

— Fiindcă, vorba ceea: ce e bine nu-i rău. Te rog să ai grijă, senior, să nu umble nimeni la saci şi dă-mi ceva de mâncare că-s flămând ca un lup.

Bătrânul alergă la bucătărie ca să dea ordine pentru masă.

— Unde-i Resedilla? o întrebă el pe servitoare.

— Nu ştiu, am auzit-o însă urcând în fugă scările.

— Pesemne că n-a vrut să dea ochii cu el, mormăi bătrânul. Nici nu mă mir. Mare dobitoc şi băiatul ăsta.

— Pentru ce? întrebă slujnica, mirându-se că-l aude vorbind aşa.

— Fiindcă vrea să se însoare, de aia.

— Şi pentru atâta lucru te superi, senior? Mai întâi, seniorita Resedilla e tare drăguţă, ba chiar frumoasă; al doilea — e bogată şi al treilea...

— Întâi, al doilea şi al treilea te poftesc să-ţi ţii gura, se răsti el. Nu cu Resedilla vrea să se-nsoare.

— Nu? întrebă slujnica, uluită.

— Nu. Şi dacă şi-o fi închipuit, neghiobul, că-i dau fata de nevastă se-nşeală amarnic. Să fie el aurit din cap până-n picioare, tot nu i-o dau şi pace! Altfel de ginere vreau eu, nu un nespălat ca ăsta.

Cu cât vorbea, bătrânul se înfuria tot mai mult. Gândul că

Gérard se însura cu alta îl scoase din fire.

— Mă bucur, încheie el, că fata nici nu vrea să-l vadă în ochi. Bine-a făcut că a fugit de el. O să-i pregătim noi ceva de mâncare şi fără ea.

În vremea asta Gérard urcă scara şi bătu la uşa camerei ei.

— Intră, auzi el un glas aproape şoptit.

Resedilla stătea la fereastră cu ochii plânşi.

— Te superi că am venit, seniorita? îngăimă el.

— Nu.

— A, ai plâns?

— Puţin, răspunse ea zâmbind printre lacrimi.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce-ai plâns?

Ea tăcu.

— Pentru ce ai fugit când m-ai văzut venind? Nici un cuvânt de bun sosit nu mi-ai spus... îţi sunt într-adevăr atât de nesuferit?

Rosti cuvintele acestea cu atâta mâhnire, încât ea nu se mai putu stăpâni şi-i întinse amândouă mâinile.

— Bine-ai venit, senior.

— Adevărat? tresări el. Îţi pare bine?

— Da.

— Şi totuşi ai fugit de mine, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea ezitând.

— Pentru ce?

Fata se roşi şi bâigui:

— Pentru că... nu vroiam să mă vezi încă... pentru că... nu mă sili să-ţi răspund, senior...

— Te rog, seniorita. Aş da mult să ştiu...

— Fiindcă nu eram singură.

— Cum nu erai singură?

— Nu, era şi tata de faţă.

Pe Gérard îl străbătu un fior de fericire.

— Şi?

— Nu voiam să vadă cât îmi eşti de drag, Gérard şi cu câtă îngrijorare te-am aşteptat... murmură ea încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Tânărului îi venea să ţipe de bucurie. O cuprinse de mijloc şi glasul îi tremură când o întrebă:

— E-adevărat ce-mi spui...?

— Da, mi-eşti drag, atât de drag...!

— Iubito! Atât putu şopti el, beat de fericire şi buzele lor se împreunară într-un sărut lung.

— Aşadar mă iubeşti? o întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Mai mult decât poţi să-ţi închipui, Gérard.

— Mă iubeşti tu pe mine, un biet vânător sărac... un străin care în ţara lui n-a fost altceva decât un...

— Taci! Să nu mai pomeneşti niciodată cuvântul. Dumnezeu ţi-a iertat păcatul şi te va face fericit.

— Prin tine, numai prin tine, iubito! Nu puteam să sper în atâta noroc. Mi se părea că întind mâna la un bun pe care nu-l voi atinge niciodată.

— Şi totuşi l-ai atins. Sunt a ta, Gérard, a ta pentru totdeauna.

— A mea! jubilă el nebun de fericire. Dar ce-o să spună bătrânul?

— Cine, tata? zâmbi ea şiret. Ţi-e frică de el?

— Zău că da.

— Cum, tu, vestitul vânător şi luptător neînfricat, te temi de bătrânul Pirnero? zise ea cu voioşie.

— Da, repetă el zâmbind.

— N-ai nici un motiv, dragul meu. Tata e aproape tot atât de îndrăgostit de tine ca şi mine.

— Atunci eşti de părere să-i vorbesc?

— Da.

— Când?

— Când vrei, răspunse ea roşindu-se toată.

— Astăzi chiar?

— Da, zise ea privindu-l cu ochii strălucind de bucurie.

— Mulţumesc, Resedilla mea scumpă. I-am şi spus adineauri că vreau să mă însor. M-a întrebat cu cine şi i-am răspuns că fata e de pe-aici. Când a auzit, m-a sfătuit să nu cumva să fac aşa ceva.

Resedilla râse cu poftă.

— Vai de mine! strigă ea prefăcându-se speriată. A crezut probabil că vrei s-o iei pe alta şi trebuie să fie foarte rău dispus. Unde-i acum?

— În bucătărie; îl rugasem să-mi dea ceva de mâncare.

— Mă tem să nu rămâi flămând, râse ea. Vrei să te instalezi tot în camera ta de mai-nainte?

— Aceea în care am adormit aproape, vorbind?

— Şi unde am cercetat, pe când dormeai, dacă patul puştii tale e de aur.

— Te-aş ruga chiar să mi-o dai pe aceea.

Resedilla coborî după un timp în bucătărie, şi-l găsi pe bătrân robotind printre oale şi străchini cu slujnica.

— Unde-ai fost? o întrebă el.

— Sus, în camera mea.

— Du-te înapoi, n-avem trebuinţă de tine.

— Bine, dar trebuie să văd de mâncare...

— Prostii! Lasă că suntem noi aici. Nu cumva crezi că o să-i dau lui Gérard ăsta cine ştie ce bunătăţi?

— Credeam că ţii puţin la el, zise ea ascunzându-şi un zâmbet.

— O fi fost odată... mormăi el.

— Şi acum nu?

— Nu e treaba ta. Unde-i dumnealui?

— În camera lui.

— Da' ce, nu poate să stea la un loc cu slugile? Nici măcar un rachiu n-a cerut de când a venit. O să-i dau o mâncare să-i placă şi lui! I-am pus în loc de unt seu, în loc de piper, zahăr, în loc de oţet, lapte şi în loc de o bucată de muşchi de vacă, nişte carne de bou. O s-o las să se prăjească până ce s-o face scrum, pe urmă o să i-o dau s-o mănânce.

— Dar bine, tată, se poate să faci...

— Ssst! Tu să taci! Pentru cineva care-i aşa de prost să se însoare, e prea bună şi o friptură de bou arsă, fiindcă nici pe asta n-o merită.

Zicând acestea, Pirnero o împinse afară din bucătărie şi închise uşa în urma ei. Resedilla se duse la Gérard şi-i spuse râzând ce papară îl aşteaptă, pe urmă se aşeză iar la locul ei în prăvălie.

După un timp veni servitoarea să pună masa, apoi îl chemă pe Gérard să mănânce. Pirnero şedea la fereastră, dar în aşa fel încât să fie cu faţa spre masă şi să-l vadă pe Gérard ce mutră o să facă atunci când o mânca. Acesta se aşeză foarte serios la masă şi înfipse furculiţa în bucata de carne

tare ca piatra.

— Minunată friptură! Plescăi el din limbă. Din ce e, senior Pirnero? Pare să fie foarte bună.

— Carne de vacă... mormăi hangiul.

— Mâncarea mea preferată, numai că-mi place rece mai mult decât caldă, de aceea o s-o las pe diseară. Fiindcă mai am niţel muşchi de vacă în sacul cu merinde, o să-mi frig acum o bucată la grătar. E niţel foc la bucătărie, senior Pirnero?

— Nu, răspunse bătrânul, necăjit că nu-i reuşise planul.

Gérard nu se lăsă însă păcălit. Deschise uşa bucătăriei şi zise cu o mirare prefăcută:

— Văd că e jar destul, senior. Mă duc s-aduc muşchiul şi o s-o rog pe seniorita Resedilla să mi-l frigă chiar dumneaei.

Pirnero îi aruncă fetei o privire poruncitoare, ca să-l refuze. Dar ea se sculă de la locul ei şi-i zise lui Gérard cu bunăvoinţă:

— Cu plăcere, senior, deşi e păcat de bunătatea asta de carne s-o mănânci rece şi nu caldă.

Pirnero turba de necaz. Gérard aduse muşchiul şi se aşeză iar la masă. Tăceau amândoi. Tânărul cunoştea însă prea bine obiceiurile bătrânului şi ştia că tăcerea asta n-o să ţină mult. După vreo cinci minute, Pirnero începu să se frământe pe scaun şi îu cele din urmă zise uitându-se pe fereastră:

— Afurisită vreme!

Şi fiindcă Gérard nu-i răspunse, zise iar:

— A dracului vreme!

Nici un răspuns.

— Ei! se răsti el necăjit.

— Ai spus ceva? întrebă Gérard zâmbind.

— Afurisită vreme! Zăpuşeala asta...

— Nu e chiar aşa de grozavă.

— Nu? Ce dracu' vrei mai mult!

— Am apucat eu călduri mai grozave; când eram în Llano Estacado, de pildă.

— O fi pe-acolo, dar aici nu se potriveşte. Ai văzut râul? A secat aproape de tot. Peştii mor de sete şi oamenii de asemenea. Blestemată ţară, domnule! O las dracului, plec...

Gérard se înspăimântă.

— Cum, vrei să pleci? întrebă el. Unde?

— Hm! Ştii de unde mă trag eu? Tocmai din Pirna, din Saxonia. Acolo mă duc.

— Pentru ce?

— Fiindcă am primit ieri o scrisoare de la un fost camarad de şcoală. Ăsta a ajuns ceva mare — dracu' ştie ce! — Şi are un fecior care e acum şef de gară undeva, la o staţie din Pirna. Tată-său îmi scrie că vrea să-i dau fata de nevastă lui fecioru-său.

— Nu mai spune! O cunoaşte?

— Ce întrebare! Parcă trebuie numaidecât s-o cunoască! N-ai văzut că şi capetele încoronate se căsătoresc fără să se cunoască?

— Şi dumneata ce i-ai răspuns?

— Mi-am dat consimţământul şi binecuvântarea mea de părinte.

— Nu ţi se pare că te-ai cam pripit?

— De ce? Băiatul e de oameni de treabă; o fi şi frumos, are o slujbuşoară bună. Pe cine ar fi putut lua Resedilla mea aici? Cine ştie ce haimana de vânător, vreun calic care abia aşteaptă să aibă cu ce se sătura în' casa mea.

— Hm! Poate că ai dreptate. Felicitările mele, senior!

— Mulţumesc, rosti bătrânul clătinând fudul din cap.

— Toate bune, urmă Gérard, dar dacă zici că pleci, ce faci dumneata cu proprietăţile pe care le ai aici?

— Vând tot. O afacere ca asta a mea, care merge, slavă Domnului, foarte bine, găseşte oricând muşteriu. Cât pentru fermele alea ale mele, date în arendă, n-am eu grijă, au să se vândă ca pâinea caldă.

— Te pomeneşti că ai şi găsit muşteriu.

— Da.

Bătrânului nici prin gând nu-i trecea să plece, dar minţea ca să-l necăjească pe Gérard. Acesta însă făcea o mutră foarte nevinovată, ca si când l-ar fi crezut şi zise cu o părere de rău prefăcută:

— Păcat! Tocmai venisem să te-ntreb dacă n-ai vrea să-ţi vinzi acareturile.

— Cum... cum ai zis? strigă bătrânul întorcându-se brusc spre el.

— Cunosc pe cineva care e muşteriu pentru toate.
— Aşa! Şi cine e mă rog?
— Păi ce să ţi-l mai spun dacă zici că ai unul?
— N-are-a face! Din doi muşterii alegi pe cel care dă mai mult. Ei, s-auzim, cine e?
— Eu.
— Dumneata? N-ai cu ce plăti, oricât de greu o fi patul puştii; ba poate oi mai fi ştiind pe undeva niscaiava bulgăraşi de aur, dar tot n-ar ajunge. Nici chiar plumbul pe care l-ai adus acum nu poate întregi suma pe care o cer eu.
— Hm! Poate că... Cât ceri, senior, pe tot ce ai?
— Şaptezeci de mii de dolari! Îi ai? Pui mâna pe ce vezi aici aşa cum stă.
Gérard clătină capul, îngândurat.
— De, ce să spun, scump n-ar fi, numai că n-am atâtea parale.
— Mi-am închipuit eu. Dumneata cât ai?
— Douăsprezece mii de dolari.
— Fleac! Atâta are şi ăl mai calic. Şi nici plumbul nu cred să facă mai mult de câteva sute de dolari.
— Aşa e, bine zici. Dar cum plăteşti plumbul?
— După calitate.
— Aş vrea să ştiu cât dai pe-al meu.
— Să-l văd.
Gérard nu-i zise nimic, ieşi din prăvălie şi se întoarse cu unul din sacii de piele pe care îi adusese cu el.
— Uite plumbul, dar tare mă tem că n-o să mi-l cumperi, zise el.
— De ce? se miră bătrânul.
— Fiindcă nu o să ai cu ce-l plăti.
— Zău? Mai are bătrânul Pirnero atâtea parale în pungă, fii pe pace.
— O să vedem noi. Poftim, senior, taie sacul la gură, zise Gérard întinzându-i cuţitul.
Bătrânul râcâi jos ceara pecetluită şi tăie pielea sacului în curmeziş. Se apleacă pe urmă să vadă ce e înăuntru. Sări deodată îndărăt, speriat.
— Ăsta e aur... aur curat... bulgări cât alunele de mari... bolborosi el uluit.

— Ei, drăcia dracului! râse Gérard cu poftă. Uite ce făcui domnule, am greşit sacul.

Pirnero vântură în mâini bulgăraşii de aur, nefiind în stare să scoată un cuvânt. Resedilla, care auzise din bucătărie cuvânt cu cuvânt ce vorbeau ei dincoace, intră şi ea acum în prăvălie.

— Ai greşit sacul... strigă Pirnero, căruia îi revenise graiul. Pentru Dumnezeu, senior, ce greutate are ăsta?

— Vreo şaizeci de pfunzi.

— Şi fiecare sac cântăreşte tot pe-atât?

— Da.

— Ai cui sunt sacii?

— Ai mei.

— Atunci... atunci eşti foarte bogat... mai bogat chiar decât mine.

— Probabil.

— De unde ai atâta aur?

— Din munţi. Şi mai e încă mult pe-acolo.

— Mult zici? Vorbeşti cu atâta nepăsare de parcă ar fi vorba de un fleac.

— Aurul nu dă fericire, senior. Mi-am luat şi eu niţel, atât cât îmi trebuie ca să mă însor, după cum ţi-am spus.

— Ştiu, ştiu... Mare prostie faci. Măcar de ţi-ai fi luat o fată care să aibă un tată ca lumea. E şi asta ceva.

— Ai dreptate, râse Gérard. M-am gândit şi eu la început că n-ar fi rău să am şi eu un socru de treabă, am venit însă prea târziu. Tată-său a făgăduit-o altuia.

— Pesemne că nu te cunoştea.

— Ba mă cunoştea foarte bine.

— Atunci a fost un mare dobitoc. Cine te cunoaşte ştie să te şi preţuiască.

— Probabil că nu preţuiam cât celălalt căruia i-a făgăduit-o.

— A, e ceva de capul lui?

— Grozăvie. Şef de gară într-o staţie ori haltă, cam aşa ceva.

Pirnero se uită lung la vânător.

— Ce vrei să spui cu asta, senior?

— Vreau să spun ce e celălalt.

— Ei drăcia dracului! Nu cumva puseşi ochii pe Resedilla mea?

— Mai ştii!

Bătrânul se înfurie.

— Şi mireasa dumitale?

— Ce te superi aşa, senior? Îţi spusesem doar că vreau să mă însor cu o fată de pe-aici. Păi fata dumitale nu e şi ea de-aici?

— Aha, ţi-ai râs de mine! Mie nu-mi plac glume de astea, senior, aşa să ştii! Şi-apoi, Resedilla nu poate să te sufere.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Cum te vede o ia la fugă.

— Nu face nimic. M-am dus după ea şi am întrebat-o dacă fuge de mine fiindcă mă urăşte, sau tocmai pentru că mă iubeşte.

— Prostii! Cine iubeşte nu fuge.

— Şi totuşi aşa a fost. Resedilla mi-a spus că mă iubeşte şi vrea să se mărite cu mine.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

— Aşa ceva n-am mai pomenit. Acum înţeleg de ce se ferea de dumneata. Şi zi, vă iubiţi, ai? întrebă Pirnero luminându-se la faţă.

— Da, răspunseră ei într-un glas.

— Atunci luaţi-vă şi basta!

— Stai că nu merge pe-aşa, senior, zise Gérard. Ce te faci cu şeful de gară?

— Ăsta nici nu există, zise bătrânul, neştiind cum să iasă din încurcătură, îi veni însă repede în gând o minciună. Am spus aşa ca să te pedepsesc, senior Gérard, adăugă el. Crezi că nu ştiu eu cum stau lucrurile cu voi doi? Dar fiindcă vroiai să mă faci să cred că ţi-ai ales altă fată, am născocit povestea cu şeful de gară. Acum, când mi-ai spus că vrei să-mi iei fata de nevastă, pot să-ţi mărturisesc că-mi placi grozav ca ginere. Şi zi, vrei cu adevărat să te însori cu Resedilla mea?

— Din toată inima.

— Şi tu, fetiţo, îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da, tată, râse ea printre lacrimi.

— Atunci veniţi să vă strâng în braţe, copii, în sfârşit, am şi eu un ginere... şi ce mai ginere!

Seara, când fură toţi trei la masă, Pirnero găsi că ar trebui să facă un fel de călătorie de nuntă şi că lucrul cel mai nimerit ar fi să se ducă împreună la cumnatul lui, Pedro Arbellez, unde au să dea cu siguranţă şi de Sternau şi camarazii săi. Singura greutate era cu cine să lase prăvălia. Avea însă oameni de încredere pe care se putea bizui la nevoie.

— Ei, copii, ce ziceţi de ideea mea? Ia închipuiţi-vă mirarea lui Arbellez şi a Emmei când mă vor vedea, ba şi cu un ginere alături!

9. În căutarea dispăruţilor

Într-una din zile, bătrânul Pedro Arbellez, care se restabilise acum pe deplin, stătea într-un fotoliu la fereastra camerei lui şi privea la câmpia întinsă pe care păşteau cirezile sale. Trupele se retrăseseră toate spre sud şi la conac se făcuse iar linişte. Totuşi chipul bătrânului arăta o adâncă mâhnire. Durerea fiicei lui, Emma, despre al cărei soţ nu se mai ştia nimic, îl impresiona peste măsură. Deodată văzu un alai de călăreţi înaintând spre conac. În frunte veneau doi bărbaţi şi o femeie, urmaţi de câţiva catâri cu poveri, conduşi de un argat.

— Cine să fie? întrebă Arbellez pe credincioasa lui Maria Hermoyes care stătea lângă el.

— O s-aflăm noi îndată, răspunse ea. Văd că vin încoace şi vor pesemne să poposească la conac.

Când fură mai aproape, călăreţii dădură pinteni cailor şi intrară pe poarta larg deschisă a conacului. Ne putem închipui mirarea bătrânului când recunoscu într-unui din bărbaţi pe Pirnero, bucuria Emmei văzând-o pe verişoara ei Resedilla şi pe Gérard-cel-oacheş, pe care-l cunoscuse la fortul Guadalupe. După ce se potoli agitaţia şi bucuria revederii, începură să-şi povestească toţi cele întâmplate în timpul din urmă. Gérard ascultase fără să spună un cuvânt.

— Şi nu s-a aflat nimic despre prietenii noştri de când au dispărut? întrebă el când bătrânul Arbellez sfârşi de povestit.

— Nu, nimic.

— Aţi făcut însă cercetări, i-aţi căutat?

— Se-nţelege că da, dar degeaba. Până şi Juarez şi-a dat multă osteneală să dea de urma lor şi l-a însărcinat pe Plisc-de-uliu cu cercetările. Acesta a putut afla că au pornit spre Santa Jaga. S-a dus până acolo după ei şi nu i-a găsit.

— Hm! Aşadar se ştie că au fost în Santa Jaga. Bine că ştiu şi atât! Ar trebui luate lucrurile de la început.

— Da, dar cine?

— Bineînţeles că trebuie să fie cineva care se pricepe. O să mă duc chiar eu.

— Tu? Nu se poate! Nu-l las eu pe ginere-meu să se vâre

într-o astfel de primejdie.

— Atunci îi cred pierduţi, pe toţi ăştia ai noştri care ne sunt dragi.

— Afurisită afacere! Trebuie găsiţi neapărat. Când a dat Dumnezeu să mă văd şi eu cu un ginere, să-l las acum să plece? Tu ce zici, Resedilla?

Ochii tuturor erau aţintiţi la ea.

— Logodnica mea e bună şi vitează, zise Gérard privind-o cu drag.

— Nu sunt bucuroasă să pleci, Gérard, ştiu însă că tu eşti singurul care ai putea să faci ceva pentru ei. Du-te cu Dumnezeu; făgăduieşte-mi însă că vei fi prevăzător şi chibzuit, răspunse ea întinzându-i mâna.

— Fii fără grijă, draga mea. Acum nu mai sunt singur şi am datorii sfinte de împlinit. Voi căuta să-mi cruţ viaţa pe cât îmi va fi cu putinţă, bineînţeles.

— Bravo, băiete, vorbeşti ca-n carte! exclamă Pirnero încântat. Când vrei să pleci, dragă ginere?

— Acum ar fi prea târziu, fiindcă a şi început să se-nsereze. Voi pleca deci mâine dis-de-dimineaţă. Ca să fiţi mai liniştiţi, o să iau şi doi argaţi cu mine care să vă poată aduce veşti din partea mea.

Singur în camera lui, Gérard începu să se plimbe prin întuneric, chibzuind dacă ar mai fi şi o altă cale pentru dezlegarea problemei care îl preocupa. Se opri la fereastră şi privi lung la cerul înstelat care răspândea o lumină blândă şi dulce. I se păru deodată că aude jos sub fereastră un zgomot uşor. Ca vânător al savanelor, nu lăsa nimic neluat în seamă. Se aplecă pe fereastră şi văzu un om păşind încet prin curte. S-ar fi putut prea bine să fie un argat care se ducea să-şi vadă drăguţa — vreo slujnică de-a conacului. Se petrecuseră însă atâtea lucruri ciudate încât avea motiv să suspecteze orice mişcare.

— Stai, cine eşti? strigă el.

Omul nu răspunse şi o luă la fugă spre zidul care împrejmuia curtea.

— Stai ori trag!

Şi fiindcă individul fugea înainte, luă repede arma şi alergă la fereastră.

Lumina era prea slabă ca să-l poată desluşi bine pe individ, dar văzuse direcţia încotro o luase. Apăsă de două ori pe trăgaci, nu auzi însă nici un ţipăt. Detunăturile se auziră în toată casa. Gérard nu se mulţumi cu atât. Într-o clipă băgă revolverele şi cuţitul în buzunar, legă un capăt al lasoului de piciorul patului şi se lăsă jos prin fereastră. Nu trecuse nici un minut de la împuşcătură şi fu dincolo de zid; stătu s-asculte dacă nu se aude ceva. Auzi la stânga lui sforăitul unui cal. Alergă într-acolo, dar până s-ajungă el, tropotul răsună în tăcerea nopţii şi se pierdu în întuneric. Omul pe care-l urmărea gonea nebun peste câmp.

Gérard rămase nemişcat. Ar fi fost o mare greşeală să cerceteze locul, deoarece ar fi şters urmele care i-ar putea folosi mai târziu. Se întoarse spre curtea conacului, nu însă pe unde venise, pentru acelaşi motiv.

La auzul împuşcăturilor cei din casă săriseră speriaţi în picioare. În poartă îi ieşi înainte unul din argaţi.

— A, senior, vă caută toţi pretutindeni, zise argatul îngrijorat.

— Cum putem aduna oamenii conacului cât mai repede la un loc?

— La uşa sălii de mâncare e un clopot mare, sunaţi şi au să alerge toţi acolo.

Gérard trase cu putere de clopot şi în câteva minţite încăperea se umplu de lume. Tânărul le povesti întâmplarea, pe urmă întrebă pe arendaş:

— Ce cameră se află sub a mea?

— Bucătăria.

— Argaţii dorm toţi în conac?

— Nu, cei mai mulţi stau peste noapte afară la vite.

— Dar vreo servitoare?

— Nu. Seara încui eu uşa bucătăriei şi ţin cheia la mine, răspunse Maria Hermoyes.

— Ai lăsat fereastra deschisă?

— Da, ca să iasă căldura de peste zi.

— S-ar putea să fi intrat vreunul din argaţi pe fereastră ca să-şi ia ceva din bucătărie?

— Nu cred. Argaţii noştri au tot ce le trebuie în casa noastră şi nu au nevoie să fure. Şi-apoi îi cunoaştem şi ştim

că nu e nici unul hoţ printre ei.

— Întreb fiindcă aş vrea să merg la sigur. Să cercetăm mai întâi dacă bucătăria e tot încuiată.

Uşa bucătăriei era aşa cum o lăsaseră decuseară. Maria Hermoyes vru să intre înăuntru, dar Gérard o opri.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă, îi zise el. Să cercetăm mai întâi prin curte, poate găsim acolo ceva suspect.

Fiindcă se întâmpla adesea să s-arunce apă pe fereastra bucătăriei, pământul era aci umed; Gérard văzu urme de paşi care dovedeau că intrase şi ieşise cineva pe-acolo.

— Se vede bine că individul a pătruns înăuntru prin fereastră. Nu a fost un argat, căci pare să aibă piciorul mic şi nu poartă cizme, ci ghete. O să desenez urma pe o bucată de hârtie, fiindcă nu se ştie la ce ne poate folosi. Acum să intrăm în bucătărie, să vedem ce mai găsim.

Nu lăsă însă pe nimeni să intre înaintea lui. Cercetă cu de-amănuntul, dar toate erau la locul lor aşa cum fuseseră lăsate decuseară.

— Care a fost cel din urmă în bucătărie? întrebă Gérard.

— Eu, răspunse Maria Hermoyes.

— Ai avut vreo sticluţă în mână?

— Nu.

— Hm! Aveţi vreo sticlă la care să se potrivească dopul ăsta? zise Gérard aplecându-se şi ridicând de jos un dop mititel pe care-l văzu lângă cazan.

Bătrâna vru să-l ia în mână, dar Gérard n-o lăsă.

— Bagă de seamă, poţi să vezi dopul şi aşa.

— N-avem nici o sticlă atât de mică în casă, zise cu mirare Maria Hermoyes.

— Hm! mormăi Gérard învârtind dopul în mână. Văd că e încă ud. Pun capul meu că dopul a fost scos acum de curând din sticlă. Individul ori că l-a pierdut, ori că nu a putut să-l găsească prin întuneric.

— Ce să fi făcut cu sticluţa? întrebă mirat Arbellez.

— Să sperăm că o să aflăm în curând, răspunse Gérard apropiindu-se de fereastră. Uite, pe-aici a intrat, zise el arătând o urmă de noroi, apoi urmărind paşii. Văd şi lângă cazan alta. Dopul l-am găsit tot lângă cazan, deci aici s-a

oprit. Explicaţia ar fi că străinul a deşertat sticluţa în cazan.

— Aşa trebuie să fie! strigă Arbellez încremenit. Dar ce-o fi fost în sticluţă?

— M-am uitat bine la apa din cazan. Seniora Maria, aţi gătit ceva cu grăsime pe ziua de ieri? întrebă Gérard pe bătrână.

— Da, dar în cazan nu fierbem decât apa care ne trebuie la gătit şi care e întotdeauna foarte curată. Ba ieri am frecat chiar cazanul bine cu nisip, l-am limpezit pe urmă şi l-am umplut apoi cu apă curată de la fântână.

— Atunci ce caută ochiurile astea de grăsime deasupra apei? Aveţi vreun câine ori vreo pisică mai jigărită prin curte?

— Ei drace! Crezi că e otravă? întrebă bătrânul Arbellez speriat. Aduceţi căţeaua aia bătrână şi oarbă încoace, porunci el unui argat.

Gérard puse ochiurile de grăsime pe o bucată de pâine şi o dădu câinelui s-o mănânce. După două minute câinele îşi dădu sufletul.

— A otrăvit apa! A otrăvit apa! strigară toţi îngroziţi.

— Da, cu otrava cea mai puternică, numită de indieni *menelbale,* adică planta morţii, răspunse Gérard.

— Ce îngrozitor! exclamă bătrâna Maria Hermoyes făcându-şi cruce. A vrut, pesemne, banditul, să otrăvească pe cineva şi...

— Nu pe cineva, ci pe noi toţi, zise Gérard îngândurat.

Ne putem închipui impresia pe care o făcură cuvintele lui.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că te-a adus în casa mea, zise tremurând de spaimă Arbellez. Dacă nu erai dumneata, mâine eram toţi morţi. Dar cine o fi nemernicul care a pus gând rău unei case întregi de oameni?

— Mai întrebi, senior? Nu vezi că aici era vorba să distrugă tot ce e în legătură cu familia Rodriganzilor?

— Noi nu facem parte din această familie.

— Aşa e, cunoaşteţi însă secretele ei. Sternau, cei doi fraţi Unger au dispărut împreună cu ceilalţi. Mai rămăseserăţi numai dumneavoastră, cei de la conac, pe care au vrut să-i otrăvească dintr-o dată.

— Văd şi eu. Cine să fie făptuitorul? Cine altul poate să fie decât Cortejo! spuse Maria Hermoyes.

— Cortejo sau o unealtă de-a lui, zise Gérard. Deocamdată am stabilit un lucru: încercarea de asasinat; pe făptuitor îl voi descoperi eu pe urmă şi va trebui să mărturisească de cine a fost pus la cale.

— Şi dacă n-o vrea?

— Aş vrea să văd eu omul care nu mărturiseşte când încape pe mâna mea, murmură Gérard-cel-oacheş ameninţător. Noi, cutreierătorii savanelor, avem mijloacele noastre.

— Crezi într-adevăr că-l vei putea ajunge? Ţi-a luat-o cu mult înainte.

— N-o să-i folosească prea mult. Calul lui trebuie să fie ostenit şi sper că mie şi argaţilor care vin cu mine ne veţi da cei mai buni cai pe care îi aveţi în grajd.

— Asta se-nţelege de la sine, mă tem însă că va fi degeaba. Dacă omul e de prin împrejurimi, va fi avut destulă vreme s-ajungă acasă până ce vei pleca dumneata.

Gérard clătină capul zâmbind.

— Ai venit atât de des în atingere cu vânătorii preriilor, zise el, încât trebuie să ştii că nu le scapă nimeni odată ce i-au dat de urmă. Acum să ne ducem la culcare, deoarece am nevoie de câteva ceasuri de odihnă; mâine în zori pornim la drum.

Îndată ce se lumină de ziuă, Gérard se duse împreună cu cei de la conac să găsească locul unde fusese priponit calul străinului.

— Vedeţi, aici a fost înfipt ţăruşul în pământ şi calul legat cu un lasou. Ia uitaţi-vă la cactusul ăsta, zise Gérard.

Planta se afla în imediata apropiere a găurii lăsată de ţăruş.

— Eu nu văd nimic deosebit, bodogăni Arbellez după ce se uită cu băgare de seamă unde-i arătase Gérard.

Ceilalţi fură şi ei de aceeaşi părere.

— Da, da, râse tânărul, un vânător vede mai multe decât un arendaş sau un argat. Asta ce e, domnilor? întrebă el trăgând ceva dintre ghimpii cactusului.

— Un fir de păr din coada unui cal, răspunse Arbellez.

— Şi ce culoare are?

— Ai zice că e negru, da parcă nu tocmai.

— Aşa e, senior. Calul n-a fost nici negru, nici murg, ci un roib cu părul închis de tot. Calul s-a zbătut niţel în pripon şi a nimerit cu coada în cactus. Iarba e bătătorită, dar urme desluşite nu se văd.

— Păcat! exclamă arendaşul. Roibii sunt mulţi şi te poţi înşela. Dacă ai avea o urmă de-a calului cum ai de-a omului, l-ai putea recunoaşte mai lesne.

— Aşa crezi dumneata? Călăreţul trebuie să fi trecut pârâul şi vom găsi la malul lui o urmă bună de copită, zise el.

— Aşa şi era. Ajunşi la malul apei dădură de urme desluşite de copite şi Gérard întipări una pe hârtie.

— Aşa! Acum am ce-mi trebuie; e necesar să mă grăbesc ca să nu mai pierd vremea degeaba.

Se duse în camera lui să-şi ia armele. Resedilla veni după el ca să-şi ia rămas bun. Reuşi s-o liniştească repede, făgăduindu-i că o să se cruţe pe cât îi va fi cu putinţă; apoi coborî în curte, încălecă şi plecă însoţit de cei doi argaţi. Se ţinură după urmele de copită şi nu se opriră decât pe-nnoptat, când nu se mai puteau desluşi urmele.

— Vom poposi aici, zise el argaţilor arătând spre un tufiş.

— Eu nu te-aş sfătui, senior, îşi dădu cu părerea unul dintre ei. Suntem aproape de conacul lui senior Marqueso şi sunt sigur că omul va fi poposit la conac.

— Aşa crezi? Hm! Un ucigaş caută să fugă cât mai departe de locul crimei, asta e ştiut, dragul meu. Şi-apoi, nu-i prea dă mâna să s-arate când se ştie cu musca pe căciulă. De altminteri ne-am apropiat mult de el. Văzui adineauri după urmele copitelor că trebuie să-i fie calul tare ostenit; mâine dimineaţă punem cu siguranţă mâna pe el.

A doua zi, când începu să se lumineze de ziuă, porniră iar la drum. Caii erau odihniţi şi zburau ca vântul pe întinsul câmpiei. Deodată Gérard îşi struni brusc calul.

— Văd aici iarba călcată, zise el şi, sărind de pe cal, examină locul. Ei drăcie! Unde e conacul despre care spuneaţi aseară?

— Colo, după tufele celea, răspunse argatul arătând spre dreapta.

— Ticălosul a descălecat în locul ăsta şi s-a dus pe jos la conac. Uite ţăruşul unde şi-a priponit calul, pe urmă i-a dat

drumul s-o ia îndărăt pe câmp. Uite şi urmele altui cal care duc drept înainte, Voi luaţi-vă după ele şi eu mă reped până la conac, apoi vă ajung din urmă.

Argaţii porniră drept înaintea lor, pe când Gérard se îndreptă spre conac. Găsi aci pe un bătrân stând întins în hamac şi fumând.

— Dumneata eşti senior Marqueso? îl întrebă el.

— Da.

— Nu cumva ai vândut ieri cuiva un cal?

— Vândut? Nu, zise arendaşul sărind jos din hamac. Mi-a dispărut însă un roib din curte încă de ieri dimineaţă şi nu s-a mai întors.

— Să ţi-l fi furat cineva?

— Tot ce se poate. Am bănuit şi eu aşa ceva fiindcă mi-am trimis toţi argaţii după el să-l caute şi nu l-au găsit.

— Era iute de picior armăsarul?

— Cel mai bun pe care-l aveam.

— Afurisit lucru! Urmăresc de la hacienda del Erina un criminal şi socoteam să-l ajung astăzi, dar cu roibul dumitale...

— Fir-ar al dracului! Atunci e adevărat că mi l-a furat! strigă arendaşul înfuriat.

— Mai mult ca sigur. Avea roibul vreun semn?

— Da. Botul e jumătate alb, jumătate negru.

— Mulţumesc. Pot să-ţi mai spun că o să găseşti acolo lângă tufiş urmele calului pe care ţi l-a lăsat în locul roibului dumitale. Rămâi sănătos, senior.

Cu aceste cuvinte, Gérard sări în şa şi pieri în goana calului. Îşi ajunse repede camarazii şi le spuse ce aflase de la arendaş, zorindu-i apoi la drum. Totuşi, oricât ar fi gonit ei de tare, Gérard înţelese că nu-l va putea ajunge pe fugar.

— Omul ăsta e mai deştept decât m-aşteptam eu, mormăi el.

— Pesemne că nu s-a odihnit defel, zise unul din argaţi.

— Nu. A furat armăsarul şi şi-a văzut de drum. Are cel puţin patru ceasuri înaintea noastră. Ne-am mai apropiat noi de el, nu-i vorbă, totuşi nu-l putem ajunge până ce se va însera.

Presupunerile, lui se adeveriră. Tocmai spre seară văzură

în depărtare oraşul Santa Jaga.

— Dacă a trecut prin oraş i-am pierdut urma, zise cu ciudă unul din argaţi.

— N-avem decât să întrebăm din om în om şi să aflăm. De altminteri, dacă a apucat să intre în oraş cred că acolo a rămas, răspunse Gérard. Bănuiesc că locuieşte chiar în oraş şi vom da tocmai aici de el.

Dădură pinteni cailor. Când fură la vreo zece minute departe de Santa Jaga se întâlniră cu un om care mergea lângă un car cu boi.

— Mai e mult până la oraş? îl întrebă Gérard.

— Ia, vreun sfert de ceas, răspunse omul.

— Cunoşti pe cineva acolo?

— Păi dacă aici m-am născut şi am crescut, cum să nu cunosc?

Gérard văzuse urmele carului mai toată după-amiaza, de aceea întrebă mai departe:

— Dumneata vii dinspre apus, ai întâlnit multă lume în cale?

— Nici ţipenie, adică nici un pedestraş.

— Dar un călăreţ da? Îl cunoşti cine e?

— Hm! mormăi omul clipind şiret, s-ar putea să-l cunosc.

— De ce „s-ar putea”?

— Fiindcă nu vroia să-l cunosc. A făcut un ocol ca să nu dau ochii cu el.

— Aşa? Ce fel de cal avea?

— Un roib.

— Cu toate astea îl ştii cine e?

— Da, după cum se ţinea în şa. Nimeni altul nu stă aşa pe cal.

— Cine e?

Omul clipi iar şi zise zâmbind:

— După cum văd eu, senior, ai da mult ca s-o afli. Vezi că eu sunt om sărac şi de...

Gérard băgă mâna în buzunar şi-i aruncă râzând o monedă de argint.

— Să trăieşti! Călăreţul era senior Hillario.

— Cine e ăsta?

— Un doftor de la spitalul mănăstirii della Barbara, de-aici

din oraş.

— Doctor? Aha! Avea calul vreun semn după care l-am putea recunoaşte?

— Da, botul îi era jumătate alb, jumătate negru, măcar că încolo era roib.

— Mulţumesc, seară bună!

În timp ce-şi vedea de drum, mii de gânduri îl frământau pe Gérard.

— Ceea ce am aflat, zise el deodată însoţitorilor săi, e de mare însemnătate pentru noi. E mai mult ca sigur că acest ticălos, care a vrut să omoare atâţia oameni, locuieşte aici în oraş. Vom trage la un han mai bun şi vom sta atât cât va trebui ca să dăm de urmele lui.

10. Evadaţi din temniţă

Doctorul Hillario se legăna în iluzia că planul lui criminal reuşise pe deplin. Nici pe departe nu bănuia că era urmărit, de aceea descălecă — foarte mulţumit de isprava pe care o făcuse — în curtea mănăstirii, tocmai când începuse să se îngâne ziua cu noaptea. Că furase calul altuia, i se părea un lucru fără cea mai mică însemnătate. Deoarece lipsise câteva zile de acasă, nepotul său Manfredo îl aştepta cu mare nerăbdare.

— În sfârşit! exclamă acesta când îl văzu. Ia spune, unchiule, unde dracu' ai stat atâta vreme?

— Vezi că nu puteam să prevăd că va trebui să mă învârtesc trei nopţi în şir în jurul conacului până să pot pătrunde înăuntru.

— Şi cum a mers?

Hillario îi povesti ce ispravă făcuse şi, deşi Manfredo era deprins cu sânge şi omor, nu-şi putu stăpâni un fior.

— Brr! zise el, e groaznic...

— Pentru ce? întrebă bătrânul cu nepăsare. Orice om trebuie să moară odată şi-odată. Ăştia au avut o moarte foarte frumoasă. Au adormit fără dureri.

— Eşti sigur că n-a scăpat nici unul din ei?

— Din ai casei, nimeni.

— Şi pe ceilalţi, care ştiu taina Rodriganzilor, îi avem jos, în lanţuri.

— Nu pe toţi, dar o să-i avem în curând şi pe ceilalţi în mână, când voi fi în México.

— Când vrei să pleci?

— Imediat după ce voi fi mâncat.

— Cum, chiar în astă seară? se miră Manfredo. Nu eşti ostenit de drum?

— Ba da, am pierdut însă trei zile încheiate şi trebuie neapărat să plec. Călare n-o să pot, fiindcă aş adormi pe cal.

— O să te duci atunci cu trăsura mănăstirii?

— Da. Pune să înhame caii şi să tragă la poarta din dos; nu trebuie să ştie nimeni că am plecat iar.

Hillario îmbucă la repezeală ceva, se primeni, dădu câteva

instrucţiuni lui Manfredo, pe urmă plecă.

Acesta ascultă până ce huruitul trăsurii se pierdu în depărtare şi vru să se ducă apoi în camera bătrânului ca să ia cheile subteranei unde erau închişi prizonierii. Văzu însă deodată un om intrând în curte. Era conspiratorul acela scurt şi gros care mai fusese pe-acolo.

— Doctorul Hillario e acasă? întrebă el.

— Nu. A, dumneata eşti senior Arrastro?

— Da, Manfredo. Unde e unchiul tău? Când a plecat?

— Chiar acum.

— Cum, de-abia acum? De ce aşa de târziu?

— N-a putut mai devreme, zicea însă că o să sosească la timp.

— Se poate. Poţi să intri în camerele lui?

— Da, fiindcă acolo locuiesc în lipsa bătrânului.

— Atunci hai înăuntru, am ceva foarte important de vorbit cu tine.

În vremea asta, Gérard-cel-oacheş ajunsese în oraş si trăsese la un han, unde ceru să i se dea o cameră. Mâncă repede ceva şi vru să se ducă la mănăstire. După ce stinse lumânarea, deschise uşa şi ieşi pe coridor. Se izbi însă de cineva care dibuia şi el prin întuneric să coboare scara.

— *All devils!* se văicărea acesta înjurând.

— N-am ce-ţi face. N-ai decât să bagi de seamă! zise Gérard scurt.

— Cum, ce-ai spus? Să bag de seamă? Na!

La aceste cuvinte, Gérard se pomeni cu o palmă care-l făcu să vadă stele verzi.

— Fir-ar al dracului! răcni el. Cum îndrăzneşti... şi-l apucă pe individ cu mâna stângă, iar cu dreapta îi cârpi o palmă tot atât de grozavă ca aceea pe care o primise.

Într-o clipă se încăieram pe întuneric şi începură să-şi care la pumni, care mai de care răcnind:

— Na! Poftim! Satură-te!

La gălăgia pe care o făceau, o uşă din apropiere se deschise şi în prag se ivi un tânăr îmbrăcat într-un costum bogat mexican, cu o lumânare în mână.

— Ce se petrece aici? întrebă el când îi văzu pe cei doi

buşindu-se.

— Vreau să-l învăţ minte pe nemernicul ăsta, răspunse unul din ei izbind cu sete.

— Şi eu să-ţi mai îndes câteva scatoalce... gâfâia Gérard.

— Ce-ai cu el, Plisc-de-uliu? zise cu mirare tânărul.

Lumina era prea slabă şi cei doi beligeranţi nu se puteau vedea bine la faţă.

— Cum? Ce?... Plisc-de-uliu?... strigă Gérard dând drumul adversarului său.

Acesta îl întoarse cu faţa la lumină şi rămase încremenit.

— Ei drăcia dracului! exclamă americanul rămânând cu gura căscată. Pe tine te-am buşit, mă?

— Şi eu pe tine?

— Dar de unde vii, omule?

— De la del Erina. Şi tu?

— Din capitală.

Acum se amestecă şi tânărul în vorbă:

— Ce, vă cunoaşteţi? întrebă el râzând. Atunci te-aş ruga să-mi spui şi mie cine e domnul şi pentru ce l-ai salutat atât de prieteneşte.

— Foarte simplu. El vroia să treacă pe coridor, eu de asemenea. M-a pocnit cu uşa în nas şi eu i-am tras o palmă, el mie alta şi ne-am hârjonit aşa până ce-ai intervenit dumneata. Cine e, o să-ţi spun pe urmă, când vom fi în camera dumitale, senior Kurt. Hai, mă, înăuntru.

Plisc-de-uliu îl apucă pe Gérard de braţ şi-l trase după el.

După ce închise uşa în urma lor, Plisc-de-uliu îi prezentă pe unul celuilalt şi peste puţin timp aflară unii de la alţii ce i-a adus în Santa Jaga.

— Unde e Grandeprise şi marinarul? întrebă Gérard.

— Într-o altă cameră, răspunse Kurt.

— Curios... ţinta noastră, a mea şi a dumneavoastră, e aceeaşi: doctorul Hillario. Cunoaşteţi mănăstirea?

— Noi nu, dar Grandeprise a mai fost pe acolo.

— Tocmai vroiam să mă duc în cercetare.

— Eu de asemenea.

În clipa aceea se deschise uşa şi apăru Grandeprise. Mare-i fu mirarea când dădu cu ochii de Gérard. După ce îi spuseră despre ce e vorba, Grandeprise zise plin de bucurie:

— Fericită coincidenţă. Un vânător iscusit preţuieşte mai mult decât alţi zece inşi şi tare m-aş mira să ne scape iarăşi Cortejo şi Landola din mână.

— Dumneata ai mai fost vreodată în camera doctorului?

— Da. De câteva ori chiar. N-are decât un divan, câteva scaune, o masă, un birou, nişte poliţe cu cărţi, iar pe pereţi tablouri şi o mulţime de chei.

— La ce slujesc cheile astea?

— Cine ştie!

— Hm! Poate că se află în mănăstire încăperi şi ganguri tăinuite. Ce formă au cheile?

— Cam ciudată şi par să fie de un sistem foarte vechi.

— Atunci sunt aproape sigur că vom găsi în subteranele mănăstirii ceea ce căutăm.

— Vrei să spui persoanele dispărute?

— Da, dacă nu le va fi omorât bătrânul. S-ar putea însă să-i găsim pe Cortejo şi Landola tot acolo.

— Sfinte Dumnezeule! Dacă-i aşa, să nu mai zăbovim nici un minut. Motivul pentru care Hillario s-a amestecat în afacerea asta îl vom afla noi mai târziu. Cine mai locuieşte în mănăstire?

— Încă vreo câţiva medici în afară de Hillario. Clădirea, transformată în spital, are trei pavilioane: unul pentru tot felul de boli, altul pentru nebuni, iar cel de-al treilea — cândva locuit de călugări — e acum gol. Mai sunt şi alte clădiri mai mărunte, unde stau servitorii şi în care sunt bucătăriile şi cămările.

— Atunci n-avem de ce ne teme. Trebuie să vedem mai întâi dacă doctorul Hillario e acasă; deci să se ducă unul din noi acolo.

— Eu nu pot, fiindcă se poate să mă fi văzut la hacienda del Erina, zise Gérard.

— Nici eu, pentru că mă cunoaşte.

— Eu şi mai puţin, pentru că naşul meu poate să mă dea de gol.

— Să se ducă Peters, fu de părere Grandeprise.

— O afacere atât de importantă nu se poate încredinţa unui om simplu ca el, zise Kurt. Pe mine Hillario nu mă cunoaşte, deci mă duc eu. Grandeprise, spune-mi, te rog,

cum se poate ajunge în camera bătrânului?

— Treci curtea şi urci scara principală. Mai toate încăperile clădirii au un număr pe uşă. A lui Hillario e 25.

— Unde răspund ferestrele?

— Două spre o curte laterală şi una spre frontonul casei. Sub aceasta din urmă ne vom posta noi. Aşa vom fi siguri că nu i se poate întâmpla nimic lui senior Unger.

— Cel mai indicat lucru ar fi să-l luăm pe doctor prin surprindere. Să nu întrebăm pe nimeni de el şi să intrăm de-a dreptul în casă. Ce va urma, vom vedea noi după împrejurări. Senior Unger se duce la el în cameră şi noi pândim sub fereastră. Dacă vede că e în primejdie, ne strigă şi alergăm toţi în ajutorul lui.

Plecară bine înarmaţi de la han şi urcară dealul care ducea la mănăstire. Auziră huruitul unei trăsuri care cotea după un colţ al zidului; nu bănuia însă nimeni că în ea se afla chiar acela pe care-l căutau. Grandeprise le arătă fereastra camerei doctorului. Poarta era deschisă şi Kurt intră în curte. Ferestruica despre care vorbise Grandeprise era luminată şi cei trei vânători se uitau mereu spre ea ca să poată sări la cel mai mic semn în ajutorul tânărului. Deodată auziră paşi apropiindu-se. Se ghemuiră la pământ ca să nu fie văzuţi. O umbră trecu pe lângă ei şi păşi pe poartă.

Era conspiratorul Arrastro, care se întâlni apoi în curte cu Manfredo.

În vremea asta, Kurt urcase scara fără să întâlnească pe nimeni. Văzu camera cu numărul douăzeci şi cinci şi intră fără să bată la uşă. Lampa ardea pe masă, dar înăuntru nu era nimeni. O altă uşă ducea la odaia de dormit a bătrânului. Kurt crezu că-l va găsi pe doctor aici şi deschise uşa, dar nu văzu pe nimeni. Tocmai vroia să se întoarcă dincoace, când auzi paşi pe coridor. Instinctiv se dădu înapoi şi trase uşa după sine, lăsând-o însă întredeschisă. Văzu intrând în cameră două persoane: pe conspiratorul acela mărunt şi îndesat şi încă un individ pe care-l luă drept servitor.

Burtosul se lăsă greoi pe un scaun, pe urmă îl întrebă pe celălalt:

— Şi zi, unchiu-tău a plecat adineauri. Nu ştii ce l-a făcut să zăbovească atât?

— Nu.

— Eşti singura lui rudă, pare-mi-se, nu-i aşa? zise el aruncându-i o privire scrutătoare.

— Da.

— Hm! Mă mir atunci că nu are destulă încredere în tine.

— Ba are.

— De ce nu ţi-a spus atunci ce l-a împiedicat să-mi îndeplinească la timp ordinele?

— Nu mi-a spus fiindcă nu l-am întrebat.

— Şi ştii tu de ce s-a dus bătrânul în capitală?

— Ca să împiedice plecarea împăratului odată cu francezii, pentru ca Maximilian să fie condamnat de Juarez la moarte şi executat.

— Bine. Juarez, ucigaşul împăratului, îşi pierde toată popularitatea. În acest chip scăpăm de amândoi şi puterea e în mâinile noastre. I s-au dat lui unchiu-tău toate instrucţiunile. Se va întâlni cu Maximilian în Queretaro, nu în México. Până aici lucrurile au reuşit perfect, dar s-ar putea să-şi vâre dracul coada şi cine ştie ce întâmplare să-l facă pe împărat să părăsească ţara. Prieteni deştepţi şi binevoitori îl pot face să înţeleagă că nu se mai poate bizui pe nici un sprijin, pe nici un ajutor şi pe nici un partizan. Trebuie convins că poporul ţine cu el.

— N-o să fie uşor.

— Şi greu şi uşor, după cum vrei s-o iei. Am dat dispoziţii ca împăratul să fie încredinţat că, fără ştirea celui mai aprig duşman al lui, Juarez, partizanii împăratului se ridică să lupte sub flamura lui. Cum o afla asta, Maximilian rămâne cu siguranţă în ţară şi e, cu tot atâta siguranţă, pierdut. Mâine vor izbucni în câteva localităţi răscoale şi cea mai importantă aici, în Santa Jaga.

— Aici? zise Manfredo uluit. Toată populaţia e pentru Juarez.

— Aş! Las' pe mine! Am tocmit vreo două sute de indivizi gălăgioşi care vor sosi chiar în noaptea asta la Santa Jaga pentru a manifesta mâine pe străzi pentru împărat.

— Cetăţenii au să-i ia la goană.

— N-au să reuşească. Mănăstirea a fost clădită pe timpurile când fiecare casă era o adevărată fortăreaţă. Are

ziduri groase ca ale unei cetăţi. Oamenii noştri se vor adăposti în mănăstire.

— Aşa se poate.

— Faptul că mişcarea porneşte de aci va fi pentru unchiul tău cea mai bună recomandare.

— Ştie bătrânul despre planul ăsta?

— Nu, fiindcă nu-l cunoşteam nici eu când am fost ultima dată aici. Tocmai venisem să-i spun, dar zici că a plecat. O va afla la Queretaro şi va şti ce are de făcut.

— Cei care vin sunt soldaţi?

— Hm... sunt oameni bine înarmaţi, cărora le e indiferent pentru cine luptă.

— Pe când să-i aşteptăm?

— La noapte, pe la ceasurile patru. Tu să le dai drumul înăuntru fără să simtă cineva. Când se va lumina de ziuă, flamura împărătească va flutura pe zidurile mănăstirii şi cetăţenii nu vor îndrăzni să crâcnească.

— O s-asculte de mine conducătorul lor?

— N-ai decât să-i spui cuvântul de ordine „Miramar" şi va şti că eşti de-al nostru.

— N-o să fii şi dumneata de faţă?

— Nu. Trebuie să mă duc chiar în astă-noapte într-altă parte, tot în chestia asta. Vezi de fii tot atât de credincios cauzei noastre şi răsplata nu va întârzia, te asigur. Eu mă duc. Ţine instrucţiunile acestea scrise pentru conducătorul trupei şi să i le dai imediat ce va sosi. Noapte bună!

— Stai să te conduc până jos, să văd dacă n-a închis cineva poarta în vremea asta.

De-abia ieşiră ei şi Kurt alergă la fereastră, o deschise şi le şopti celor de jos:

— Bătrânul a plecat. Totul merge bine. Staţi liniştiţi până vin eu. Ascundeţi-vă repede, să nu vă vadă cineva.

Kurt închise repede fereastra şi se furişă iar în camera de alături. După câteva minute se întoarse şi Manfredo şi începu să se plimbe îngândurat prin cameră. Tânărul se gândea tocmai să dea buzna peste el şi să-l ia la întrebări, când îl văzu pe mexican luând nişte chei din perete şi îndreptându-se spre uşă. Se răzgândi. Manfredo băgă cheile în buzunar, aprinse un felinar şi plecă, lăsând uşa deschisă. Kurt se repezi

la sfeşnicul cu lumânare de pe masă, pornind după el. Lumina felinarului cădea tot în faţă, de aceea Kurt păşea mereu în umbră. Îşi descălţă binişor cizmele ca să nu facă zgomot, apoi păşi mai departe, neslăbindu-l o clipă din ochi pe mexican.

Trecură prin mai multe ganguri umede şi strâmte fără ca lui Manfredo să-i vină în gând să întoarcă măcar o dată capul. Gangul în care intrară acum avea mai multe uşi. Manfredo se opri la una din ele, trase zăvorul, pe urmă o descuie cu cheia şi intră.

„Să fi fost şi aci un alt gang sau o temniţă” se întrebă Kurt. Stătu s-asculte. Auzi glasuri omeneşti. Se apropie în vârful picioarelor şi vârî niţel capul pe uşă. Văzu o încăpere pătrată şi câţiva inşi ferecaţi în lanţuri ele zid. Manfredo pusese jos felinarul şi se oprise în mijlocul încăperii. La lumina aceea slabă nu se putea desluşi chipurile întemniţaţilor.

— Există o singură cale să scăpaţi de aici, îl auzi el pe mexican zicând.

— Care? întrebă cineva din fundul încăperii.

— Ştii că Mariano acesta e adevăratul dumitale nepot şi contele Alfonso fiul lui Gasparino Cortejo?

— Da.

— Bine. O să-ţi pun două condiţii şi dacă le îndeplineşti, sunteţi toţi liberi.

— Să le auzim.

Era contele Fernando care vorbea. Manfredo urmă:

— Prima: Să declari că acest Alfonso e un înşelător şi să ceri să-şi ia pedeapsa atât el cât şi toate neamurile lui.

— O voi face.

— A doua: Să renunţe Mariano la drepturile lui şi să recunoşti că eu sunt copilul furat, căruia i-a fost substituit Alfonso.

Urmă o tăcere.

— Ei, răspunde! porunci Manfredo.

— Aşa! zise în cele din urmă don Fernando. Vrei să devii conte de Rodriganda?

— Da. Asta e condiţia principală pe care vi-o pun, răspunse cu obrăznicie mexicanul.

— Nu mă voi învoi niciodată la o astfel de cerere.

— Atunci o să rămâneţi închişi aici în vecii vecilor. Vă las

un ceas de gândire până ce mă întorc cu pâine şi apă pentru voi. Zici „da”, bine, „nu”, vă las pe toţi să muriţi de foame.

— Dumnezeu o să ne salveze.

— Ce stai de vorbă cu nemernicul ăsta? strigă indignat Sternau.

— Nemernic, ai? Stai că-ti arăt eu ţie! răcni Manfredo; se apropie de prizonier şi ridică mâna să dea, dar în clipa aceea îşi simţi braţul prins ca într-un cleşte.

Se întoarse speriat şi văzu clipind prin întuneric doi ochi fulgerători şi ţeava unui revolver îndreptată spre el.

— Cine eşti şi ce cauţi aici? întrebă Manfredo îngălbenindu-se.

— O să afli numaidecât, răspunse Kurt. În genunchi, ticălosule! Stai tu, pungaşule, o să te leg ca să nu te poţi mişca.

Cu aceste cuvinte îşi desprinse lasoul din jurul mijlocului şi-l legă de mâini şi de picioare fără ca Manfredo, îngrozit, să facă vreo mişcare de împotrivire. Acum putu în sfârşit Kurt să răsufle uşurat.

— Slavă Ţie, Doamne, că am reuşit! Sunteţi liberi.

— Liberi? strigară toţi cu bucurie. Cine eşti dumneata, senior?

— O să vă spun mai târziu. Deocamdată să vă scot din gaura asta împuţită. Puteţi umbla?

— Da, răspunse Sternau.

— Ştiţi cum se deschid lanţurile cu care sunteţi ferecaţi? Omul acesta are cheia la el.

Kurt scoase o cheie din buzunarul lui Manfredo şi descuie lanţurile prizonierilor, care căzură la pământ zăngănind. Vrură s-alerge toţi să-l îmbrăţişeze, el însă se feri, deşi ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu încă, dragii mei, le zise el. Mai sunt şi alţi tovarăşi de suferinţă cu voi?

— Nu, răspunse Sternau, care mai avea încă destulă vigoare în el.

— Dar Cortejo şi Landola trebuie să fie şi ei aici.

— Sunt. Cei doi Cortejo, Landola şi Josefa.

— Cu atât mai bine, deşi nu înţeleg cum se face asta. Să ieşim acum la aer curat.

Kurt luă cheile de la Manfredo, care zăcea legat burduf la pământ, îl împinse cu piciorul într-un colţ şi, după ce îi văzu pe toţi în gang, încuie bine uşa în urma lui. Mergeau însă foarte încet, căci mare parte din prizonieri de-abia se puteau ţine pe picioare.

Aerul devenea tot mai curat cu fiecare pas pe care-l făceau. Ajunşi în beciul care răspundea spre scară, Kurt aprinse lumânarea şi o înţepeni de un stâlp. Acum se puteau vedea bine la faţă. Sternau apucă mâna salvatorului său şi zise cu glas rugător:

— Senior, cine eşti dumneata?

— Acum o să vă spun, zise el cu ochii umezi de emoţie. Unul din dumneavoastră trebuie însă s-o afle cel dintâi.

Se uită pe rând la fiecare prizonier în parte şi, când fu în faţa tatălui său, întrebă cu glas tremurat:

— Vei avea destulă putere să afli o bucurie mare, neînchipuit de mare?

— Da.

Kurt îl cuprinse atunci de gât şi strigă plângând ca un copil:

— Tată! Tată dragă!

Unger nu-i putu răspunde căci zăcea leşinat de emoţie în braţele lui. Ceilalţi îi priveau înduioşaţi pe când boabe mari de lacrimi li se prelingeau încet pe feţele lor slăbite şi palide.

Sternau îşi veni cel dintâi în fire.

— Kurt! Tu... tu eşti Kurt Unger? bâigui el emoţionat.

— Da, eu sunt, răspunse tânărul întinzându-l cu băgare de seamă pe tatăl său pe pământ.

— Doamne, Doamne, mari sunt puterile tale!... murmură Sternau cu evlavie. Şi-acum, dragul meu, înainte de-a ne răspunde la alte întrebări, spune-mi ce fac ai noştri.

— Sunt toţi în viaţă şi sănătoşi.

Şi Sternau, omul acela voinic cât un munte, care îndurase atâtea în viaţa lui fără să crâcnească, se lăsă în genunchi, îşi împreună mâinile şi zise printre lacrimi:

— Dumnezeule Atotputernic, Ţie, care vezi toate, care-i pedepseşti pe cei răi şi-i răsplăteşti pe cei buni, îţi mulţumesc din adâncul sufletului meu că mi-ai dat zile să trăiesc clipele astea de bucurie.

Kurt se simţi cuprins iar de două braţe tremurătoare.

— Ah, tu eşti unchiul Săgeata-trăsnetului, nu-i aşa? strigă el râzând.

— Nu se poate să ne fi salvat numai tu singur, zise Sternau după ce se mai potoliră. Trebuie să mai fie cineva cu tine.

— În mănăstire sunt numai eu, dar camarazii mei sunt afară în curte: Plisc-de-uliu, Gérard-cel-oacheş şi vânătorul Grandeprise. Să mergem, domnilor, să ieşim de-aici. Nu se ştie dacă ticălosul acesta de Hillario n-are complici. Să mergem deci încet ca să nu facem zgomot.

Sprijinindu-l cu o mână pe tatăl său, care se trezise din leşin, cu felinarul în cealaltă, porni înaintea celorlalţi, care îl urmau în tăcere. Pa urmă venea Sternau, care ţinea lumânarea aprinsă. Ajunseră la locuinţa doctorului. Era târziu şi toţi ai casei dormeau. Infirmierii îşi aveau locuinţa într-o altă parte a clădirii, aşa că nu-i simţi nimeni.

În camera lui Hillario ardea lampa. De-abia acum se putură vedea bine la faţă. Începură iar întrebările, dar Kurt le tăie vorba.

— Mai târziu, mai târziu, acum avem altceva de făcut. Trebuie să vedem cum ieşim mai repede din vizuina asta.

— Ai dreptate, încuviinţă Sternau. Unde sunt cei trei vânători despre care spuneai?

— Stai că-i chem imediat.

Kurt se apropie de fereastră şi zise cu glas scăzut:

— Gérard! S-a întâmplat ceva suspect în curte?

— Nu. Acolo cum stăm? întrebă Gérard mai mult în şoaptă.

— Bine. Aruncă-mi lasoul tău să-l leg de fereastră, pe urmă urcaţi-vă sus.

Gérard aruncă lasoul şi după ce Kurt îl legă bine se căţărară toţi trei pe rând şi săriră înăuntru. Mare le fu mirarea când se văzură într-o societate atât de numeroasă.

— Uite-i, domnule! zise Plisc-de-uliu privindu-i cu ochii holbaţi.

— Da, noi suntem, răspunse Sternau râzând. Vă datorăm multă recunoştinţă că aţi luat parte la salvarea noastră.

— Ei aş! Dar cum dracu' a făcut băiatul ăsta de-a reuşit?

se minună vânătorul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— O s-o afli mai târziu, zise Kurt. Dumneavoastră rămâneţi aici ca să nu li se întâmple iar ceva, eu mai am puţină treabă. Unchiule Sternau, crezi că mai e cineva din mănăstire complice de-al lui Hillario?

— În afară de nepotul său, nu cred.

— O să vedem noi îndată.

Zicând acestea, Kurt alergă spre uşă fără să ia în seamă teama lor.

— Din câteva sărituri fu în curte, a cărei poartă principală era încuiată. La lumina felinarului văzu încă o poartă, care ducea într-o curte laterală, unde era o clădire la care se vedea lumină la una din ferestre. Pe uşa camerei era o tăbliţă pe care scria: „Sala de aşteptare”. Intră înăuntru. Paznicul sări speriat de la locul lui şi-l privea uluit.

— Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici? îl întrebă omul încremenit.

— Nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac nimic, răspunse Kurt. Sunt în vizită la nepotul doctorului Hillario. Cine e însărcinat cu conducerea serviciului în lipsa bătrânului?

— Ceilalţi doi medici.

— Care din ei e de serviciu în noaptea asta?

— Doctorul Menucio.

— Scoală-l imediat.

— Trebuie? Vezi că dacă nu e ceva grav...

— Foarte grav. Spune-i că-l caută un ofiţer.

După câteva minute paznicul veni să-l ducă la doctorul de serviciu. Acesta era somnoros şi-l primi cam morocănos.

— Trebuia neapărat să mă scoli din somn? întrebă el necăjit.

— Da. Te ameninţă o mare primejdie, răspunse foarte grav Kurt.

— Pe mine? Ascultă, domnule, nu sunt dispus la glume.

— Nici eu. Vin să te rog să îngrijeşti de câţiva bolnavi.

— Nu văd unde ar fi primejdia pentru mine?

— Şi totuşi aşa e. Te rog să-mi spui dacă dumneata cunoşti uneltirile criminale ale doctorului Hillario.

— Cine eşti, senior, care îndrăzneşti să vorbeşti de uneltiri criminale?

— Am tot dreptul să vorbesc astfel, răspunse Kurt şi-i povesti pe scurt despre eliberarea prizonierilor.

Doctorul era atât de mirat, încât asculta clătinând numai capul cu neîncredere la cele ce auzea.

— Vreau să mă conving şi eu că e adevărat ce-mi spui, zise medicul şi se îmbrăcă în grabă.

Mirarea lui fu de nedescris când dădu cu ochii de nenorociţii aceia care zăcuseră atâta timp în întuneric, aproape nemâncaţi şi ferecaţi în lanţuri.

— V-am adus un medic, le zise Kurt. Ne trebuie o cameră mai spaţioasă şi o hrană substanţială; de asemenea şi ceva întăritor de băut.

Medicului i se părea că visează. Când îl văzu însă pe don Fernando galben ca un mort, întins pe divan, înţelese că tot ce vedea era cruda realitate. Prizonierii nu ştiau nici ei cărei împrejurări îşi datorau salvarea, de aceea nu puteau da nici o lămurire precisă. Totuşi, din cele ce află de la ei, doctorul înţelese că e de datoria lui să intervină fără cea mai mică şovăire.

Prizonierii fură duşi într-o cameră mare şi bine aerisită, li se dădură rufe curate şi baie la dispoziţie, pe urmă ceva de mâncare şi de băut, dar ei doreau mai mult să afle cărei împrejurări datorau salvarea decât să mănânce şi să bea. În sfârşit, Kurt îl lămuri pe deplin.

— Prieteni, le zise la urmă Sternau, nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală şi cum eu sunt cel mai în putere, o să am puţină treabă cu Kurt al nostru pe afară.

Ucigătorul-de-bivoli şi Inimă-de-urs vrură să-i însoţească, el îi rugă însă să rămână. Luară numai pe Plisc-de-uliu şi Grandeprise, care nu vroiau să se lase cu nici un preţ şi ieşiră cu toţi pe uşă. Coborâră scara care ducea în subterană şi intrară în încăperea unde-l lăsaseră pe Manfredo. Îl găsiră în acelaşi loc, căci era atât de strâns legat, încât nu putea nici măcar să se mişte.

Mexicanul, laş din fire, văzând că totul era pierdut, vru să iasă basma curată din această afacere.

— Eu nu sunt vinovat... bolborosea el. A trebuit s-ascult de ordinele unchiului meu.

— Nu e o scuză, se răsti Sternau la el. Vreau să ştiu dacă

e adevărat ce spui, de aceea îţi cer să-mi răspunzi la ce te voi întreba. Pentru ce ne-aţi închis aici?

— Fiindcă unchiu-meu zicea că vrea să mă facă pe mine conte de Rodriganda.

— Ce idioţenie! Unde sunt lucrurile pe care ni le-aţi luat?

— La mine; numai caii i-am vândut.

— Bine. O să mi le restitui pe urmă. Ştii unde se află Landola şi Cortejo?

— Da. Cheile sunt la domnul de colo, zise el arătând cu capul spre Kurt.

— Să ne duci la ei. Cunoşti toate gangurile şi încăperile subterane?

— Le cunosc. Bătrânul are în sertarul biroului un plan al clădirii.

— Să mi-l dai. Există vreo ieşire tainică din subterană?

— Da, una singură.

— Unde corespunde?

— La o carieră de piatră, afară din oraş.

— O să ne duci acolo. Unde e unchiu-tău?

— S-a dus în México sau Queretaro; e la împărat.

— Pentru ce?

— Să nu-l lase pe Maximilian să plece din ţară...

— Motivul îl ştiu. Cine era burtosul cu care te-am văzut aseară vorbind?

Manfredo se înspăimântă iar. Aşadar şi asta o ştia Kurt.

— Îl cheamă Arrostro. Vine adesea la bătrân ca să-i aducă ordine.

— De la cine?

— De la o asociaţie secretă.

— Din ce persoane e alcătuită?

— Nu ştiu.

— Unde îi e sediul?

— Nici asta nu ştiu.

— Hm! Primeşte unchiul tău documente secrete?

Manfredo se codi să răspundă.

— Dacă nu spui, o să te bat până ce-o să-ţi deschid pliscul, îl ameninţă Sternau. Te-am întrebat dacă primeşte documente secrete.

— Da.

— Şi ce face cu ele, le păstrează?

— Da, într-o celulă tăinuită.

— Să ne duci acolo. Scoală-te acum şi arată-ne unde i-aţi închis pe Corteji.

Sternau îi slăbi niţel legăturile de la glezne ca să poată umbla.

— Deocamdată să vedem ce e cu hârtiile pe care le-a adus burtosul ăsta-seară, zise Kurt.

După ce îi scoaseră cheile din buzunar, îl luară pe Manfredo între ei şi se duseră la celula unde erau închişi ceilalţi prizonieri.

Tânărul descuie uşa. Lumina felinarului căzu pe patru trupuri ghemuite jos la pământ.

— Vii să ne dai în sfârşit drumul, ticălosule? răcni un glas răguşit.

Era Gasparino Cortejo, care credea că Manfredo e singur.

— Să vă dea drumul, nemernicilor? strigă Grandeprise, care luase felinarul din mâna lui Sternau şi păşise înăuntru.

— Grandeprise! bâigui Cortejo privindu-l îngrozit.

— Da, Grandeprise, care a venit să-ţi ceară socoteală ţie şi preascumpului meu frăţior. O, de data asta nu o să-mi mai scăpaţi, fiţi siguri!

— Ce cauţi aici? Nu cumva te-a făcut Hillario paznic în locul lui Manfredo? întrebă Gasparino. Fă-ne scăpaţi şi-ţi dau un milion de dolari...

— Un milion, pungaşule? Nici un gologan nu-i al tău. O să ţi se ia tot, până şi ticăloasa ta de viaţă.

— Pentru ce? Doar n-am făcut nimănui nimic.

— Nimic zici? Întreabă-l pe acesta şi o să-ţi spună.

Grandeprise lăsă să cadă lumina felinarului pe chipul lui Sternau care intrase după el.

Cortejo îl recunoscu.

— Sternau! scrâşni el îngrozit.

În momentul acela îl recunoscu şi celălalt Cortejo şi Josefa.

— E liber! răcni Josefa.

— Atunci dracul ne-a tras pe sfoară, mormăi Landola cu o înjurătură îngrozitoare.

— Da, v-a tras pe sfoară, zise Sternau. Pedeapsa dumnezeiască începe. Veţi ieşi din această încăpere pentru a

da socoteală judecătorilor de faptele voastre şi să vă primiţi pedeapsa pe care o meritaţi.

— Ei aş! râse Landola. Nu ne sileşte nimeni să mărturisim.

— Nu ne trebuie mărturisirea voastră, faptele vorbesc de la sine. De altminteri, există mijloace destule care să vă facă să mărturisiţi.

Încuiară uşa celulei la loc şi porniră mai departe.

— Acum să ne arăţi planul clădirii şi al subteranei, zise Sternau către Manfredo.

Găsiră într-adevăr planul în biroul lui Hillario. Era atât de bine întocmit, încât nu mai era nevoie de ghid. Rămâneau de cercetat documentele secrete ale bătrânului. Fură duşi, fără cea mai mică împotrivire din partea lui Manfredo, în încăperea unde copiase spioana o parte din documente. Sternau îşi aruncă ochii pe ele, pe urmă cercetă lăzile şi cuferele care se aflau acolo. Văzu toate odăjdiile şi giuvaierurile pe care le arătase bătrânul şi Emiliei.

— Ale cui sunt? îl întrebă Sternau pe Manfredo.

— Ale bătrânului, mormăi el tremurând.

— Minţi! De unde le are?

— Când s-a desfiinţat mănăstirea i-au rămas lui.

— Bine. Au să fie predate cui se cuvine. Acum să ne duci la gangul care corespunde afară.

Manfredo se supuse. După vreo zece minute se aflau la ieşirea din gang, acoperită cu o grămadă de bolovani care păreau că se află acolo din întâmplare. Era însă de-ajuns să se dea doi, trei la o parte ca să rămână o gaură destul de mare cât să poată trece un om.

— Se potriveşte de minune pentru scopul nostru, zise Kurt către Sternau, de astă dată în limba germană, ca să nu-l înţeleagă mexicanul.

— Care scop? întrebă Sternau cu mirare.

— Gangul prin care trebuiau să pătrundă în mănăstire cele două sute de inşi care vor sosi la ora patru.

— Şi unde era vorba să-i aştepte ăsta?

— În vale, unde începe urcuşul la mănăstire. Se plănuise ca mişcarea care trebuia să împiedice plecarea împăratului să pornească de aci. Se cere să zădărnicim neapărat planul, atât în interesul lui Juarez, cât şi al lui Maximilian.

— Eu cred că şi în cel al locuitorilor orăşelului, deoarece aşa-zişii soldaţi care sosesc nu sunt altceva decât o adunătură de bandiţi şi tâlhari.

— Nici nu se putea altfel. Dar noi ce facem? Dacă dăm de veste cetăţenilor ne expunem primejdiei de a fi trădaţi.

— Aşa e. N-ai vrea tu să primeşti trupele în locul lui Manfredo?

— Cum să nu?

— Bine. Vorba e să nu ceară să li se dea drumul pe poarta cea mare.

— O să le spun că planul a fost simţit şi că Juarez a trimis oameni să împresoare mănăstirea.

— Au să înţeleagă deci că nu pot pătrunde înăuntru fără ciocniri sângeroase.

— Şi eu o să le spun că ar fi mai cuminte să-i bag în mănăstire printr-un gang, pe care îl ştiu numai eu şi Hillario.

— Sunt sigur că au să te urmeze fără să şovăie, numai nu ştiu cum o să reuşim să-i facem pe urmă nevătămători.

— Îi închidem şi gata.

— Nu se poate, sunt înarmaţi şi vor sparge uşile cu gloanţe sau cu paturile puştilor. Trebuie să găsim un mijloc ca să-i dezarmăm.

— Cu forţa nu merge. Stai, mi-am adus aminte de sistemul cu care îşi dezarmează Hillario prizonierii.

— Vrei să spui gazele? Nu merge, sunt prea mulţi.

— De ce nu? Principalul e s-avem praf din acela în cantitate mai mare. Să presupunem că am ajuns într-un gang cu două ieşiri, care e destul de lung ca să încapă toţi în el. Presărăm pe jos praful. Eu merg în fruntea lor, tu la coadă, iar ei la mijloc. Când am ajuns la uşă, ne aplecăm şi dăm foc pulberii. Flacăra se răspândeşte într-o clipă în lungul gangului. Tu fugi pe uşa ta, eu pe a mea şi încuiem repede uşile în urma noastră.

— Hm! zise Sternau îngândurat. Planul ar putea reuşi, dar de unde să luăm pulberea? apoi întorcându-se spre Manfredo: Cine pregătea praful cu care ne-aţi ameţit pe noi?

— Bătrânul.

— Cunoşti reţeta?

— Nu.

— Se alterează la umezeală?

— Nu. Arde ud tot aşa de bine ca şi uscat. Noi îl ţinem într-o pivniţă umedă, dar nu se strică.

— Şi se aprinde tot aşa de uşor ca praful de puşcă?

— Şi mai repede chiar.

— Aveţi ceva provizii din el?

— Da, un butoiaş plin.

— Arată-ni-l.

Se întoarseră în gang.

— Gangul acesta pare destul de lung pentru scopul nostru, îi zise Sternau lui Kurt.

— Da, dar cum să ştiţi eu când ai ajuns la capătul lui ca să dau foc pulberii?

— O să te strig pe nume, adică. Manfredo, deoarece trebuie să creadă că eşti nepotul lui Hillario.

— Toate bune, ce facem însă cu caii, fiindcă e probabil că vor veni călări.

— Îi vor lăsa desigur în paza câtorva din ei. Pe aceştia, suntem noi destui ca să-i biruim la repezeală.

— Bine zici. Să încercăm mai întâi pulberea.

Manfredo îi duse într-un beci unde se afla un butoiaş pe jumătate plin cu un praf negricios, care n-avea nici un miros.

— Să facem o probă, zise Sternau; luă puţin praf, îl risipi pe jos şi-i dădu foc.

Într-o clipă izbucni o flacără gălbuie care răspândi un miros tare şi înecăcios.

— Cred că o să reuşim, fu el de părere; acum să ne întoarcem la ai noştri.

Îl duseră pe Manfredo iar în celulă, încuiară uşa în urma lor şi urcară scara ce ducea la locuinţa doctorului.

— După cum aud, vii din capitală, îi zise Sternau lui Plisc-de-uliu. Unde e în momentul de faţă cartierul general al lui Juarez?

— În Zacatecas. Toate localităţile la nord de oraş sunt ocupate de trupele lui.

— Şi care ar fi cea mai apropiată de aici?

— Nombre de Dios. Un bun călăreţ e în patru ceasuri acolo.

— Ai putea găsi drumul pe întuneric?

— Plisc-de-uliu să nu-l găsească! spuse jignit vânătorul.

— Vrei să te duci dumneata?

— Da. Pentru derbedeii care vor sosi la noapte, nu-i aşa?

— Da. Vei spune comandantului pieţei ce ştii si îl vei ruga să-ţi dea oameni pentru prinderea lor.

— Am înţeles. Mâine până la prânz sunt îndărăt.

— Dar dacă n-au să te creadă?

— Nu se poate. Când am venit încoace am trecut cu tânărul Unger pe acolo şi ne-am dus să facem o vizită comandantului. De altminteri mă cunoşteau dinainte, ne-am întâlnit cu el când aştepta împreună cu Juarez sosirea lordului Dryden. Pe atunci era numai locotenent, azi e maior. În tara asta binecuvântată înaintează omul repede. Acu' mă duc la han să-mi iau calul şi în zece minute sunt pe drum.

Sternau le spuse celorlalţi ce văzuse şi ce găsise jos în subterană. Când aflară că era vorba să prindă o întreagă armată de oameni, fiecare vroia să fie de faţă, dar Sternau fu de părere că prea mulţi inşi ar da loc la bănuieli.

În afară de don Fernando, care era tare slăbit, ceilalţi îşi reveniseră destul de repede. Bucuria revederii şi siguranţa că se află liberi făcuseră minuni. Din personalul spitalului, pus la curent cu cele întâmplate, se întrecea care mai de care să-i servească pentru a nu fi bănuiţi de complicitate cu Hillario.

Când fu aproape de ora patru, Sternau se duse să presare pulbere pe gang, în vreme ce Kurt plecă să iasă înaintea trupelor. Coborî dealul şi stătu s-asculte. I se păru că aude zăngănit de arme. Deodată un glas lângă el strigă:

— Cine e?

Kurt tresări speriat, căci nu văzuse pe nimeni venind. Omul părea că răsărise din pământ.

— Prieten, răspunse el repede.

— Cuvântul de ordine?

— Miramar.

— Bine. Vino cu mine.

Kurt se simţi tras de braţ şi dus o bucată de drum. Zări un grup de oameni şi cai adunaţi într-un loc.

— A sosit? întrebă cineva.

— Da, uite-l, răspunse omul care îl adusese.

— Cine eşti? întrebă comandantul, care părea să aibă

gradul de colonel.

— Sunt Manfredo, nepotul doctorului Hillario.

— Bine; poarta e deschisă?

— Nu. Ar fi rău de noi dacă aş fi deschis-o, fiindcă m-ar lua imediat la cercetări comandantul.

— Ce fel de comandant? Mie nu mi s-a spus nimic.

— N-aveau cum să-ţi spună, fiindcă au sosit de-abia după miezul nopţii!

— Cine?

— Oamenii lui Juarez. Vreo cincizeci de inşi.

— Să fi simţit vreo mişcare?

— Conducătorul lor m-a întrebat cam în ironie dacă aşteptăm musafiri peste noapte.

— Aha! Bănuiesc probabil ceva. O să-i iasă însă ironia prin nas. Mergem sus şi-i facem pe toţi piftie.

— Numai să se poată, senior. Sunteţi în stare să treceţi prin zid ori printr-o poartă încuiată?

— Asta nu, dar putem sparge poarta.

— Şi în vreme ce-o spargeţi cei dinăuntru o să tragă.

— Aş! Zici că sunt numai cincizeci.

— Da, vezi însă că aceşti cincizeci adăpostiţi după zid sunt mai de temut decât o mie la un loc deschis.

— Aşa e. Ei, drăcia dracului! Ce-i de făcut? Am ordin să pătrund cu orice preţ în mănăstire.

— Şi eu să vă bag înăuntru. Mexicanii noştri au uitat pesemne că vechile mănăstiri au subterane şi ganguri tăinuite care duc pe căi întortocheate tot acolo. Un astfel de gang vom folosi şi noi.

— Ce surpriză pentru ei când vor vedea mâine dimineaţă că mănăstirea e în stăpânirea noastră, râse mulţumit comandantul. Unde e intrarea gangului?

— Foarte aproape de aici, pe stânga.

— Ne trebuie şi felinare?

— Numai două şi pe astea le avem noi.

— Bine, du-ne în gang. Dar cu caii ce facem?

— Lăsaţi câţiva oameni să-i păzească şi mă întorc eu pe urmă să-i pun la adăpost.

Colonelului nu-i trecu nici o bănuială prin gând şi-l urmă pe Kurt fără cea mai mică şovăială.

Când ajunseră la deschizătura gangului auziră pe cineva întrebând cu glas răstit:

— Cine e? Stai!

— Prieten, răspunse Kurt.

— Cuvântul de ordine?

— Miramar.

— Bine, poţi să treci.

— Ăsta cine e? şopti comandantul.

— Unul de-ai noştri. Trebuie să fim pe puţin doi ca să trecem gangul.

— Hm! Unde e intrarea?

— Aici, zise Sternau luminând cu unul din felinare locul şi dându-i-l pe celălalt tânărului.

— Cine merge înainte? întrebă colonelul.

— Eu, răspunse Kurt.

— Şi ăsta de colea la urmă?

— Da.

— Ne-ar mai trebui vreo câteva felinare, dar nu mai e vreme să te duci după ele. Înainte deci!

Kurt se aşeză în fruntea coloanei şi intră în gang. Comandantul, imediat după el. Trecură prin mai multe ganguri înguste, unde nu puteau păşi decât câte unul, până ce ajunseră la cel mai lung dintre ele, în care era presărată pulberea. Kurt stinse pe furiş felinarul.

— Ce faci, omule? se răsti colonelul îngrijorat.

— Nimic, s-a făcut puţin curent când am ajuns la uşă.

— Aprinde repede lumina.

Kurt se lăsă pe vine şi trase un chibrit. Văzu numaidecât pulberea împrăştiată pe jos.

— Manfredo! îl auzi el, din fericire, în clipa aceea pe Sternau strigându-l de la capătul celălalt.

— Ce e? întrebă Kurt şi lăsă jos chibritul aprins.

O flacără gălbuie izbucni în acelaşi timp la amândouă capetele gangului. Tânărul sări îndată ca fulgerul pe uşă, trase zăvorul după el şi aprinse felinarul.

Ascultă şi auzi înjurături şi gemete, pe urmă se făcu tăcere. Pulberea îşi făcuse efectul. Kurt alergă sus să le spună şi celorlalţi că planul lor reuşise pe deplin. Se întoarse, urmat de ei, la gang. Deschiseră cu băgare de seamă uşa ca să nu-i

înăbuşe mirosul şi văzură că soldaţii erau întinşi, nemişcaţi, la pământ.

— Kurt! auzi tânărul de la capătul celălalt al gangului, tu eşti?

— Da.

— Să-i dezarmăm repede şi să încuiem uşile la loc.

După ce sfârşiră se adunară iar cu toţii în camera lui Hillario.

— Straşnică păcăleală! zise micul André. Asta n-or s-o uite ei cât or trăi.

— Stai că n-am isprăvit încă. Unde şi-au lăsat caii? întrebă Sternau.

— Aproape de şosea, răspunse Kurt. Mă reped până la paznici să le spun că am reuşit să pătrundem în mănăstire şi să-i biruim pe republicani.

— Crezi că au să ne urmeze de bunăvoie şi o să-i avem în mână fără luptă?

— Mai ştii! Sunt destul de neghiobi. Cât priveşte caii ăştia mexicani, te urmează ca nişte căţeluşi.

— După puţin timp Kurt ieşi din mănăstire şi o luă fluierând pe drumul unde ştia că sunt caii.

— Iacă-mă! zise el cu o voioşie prefăcută.

— Ce-ţi veni, mă, să fluieri aşa ca sa te audă toată lumea? zise unul din mexicani necăjit.

— Cine vrei să m-audă? Republicanii sunt toţi închişi în beci. Până să prindă de veste i-am legat fedeleş şi i-am băgat la răcoare.

— Ura! Auziţi, măi?

Mexicanii se adunară toţi în jurul lui.

— Dar ai noştri ce fac?

— Ce să facă, săracii! Mănâncă şi beau de zvântă...

— Auzi ai dracului! Şi nouă ni s-a uscat gâtul de sete...

— Păi voi staţi să păziţi caii.

— Cine-a spus? Colonelul?

— Nu, ăsta e sus la doftor şi beau amândoi pe-ntrecute. Altul zicea că...

— Nu ne pasă nouă de ce zice altul; ei să bea şi să mănânce şi noi să stăm ca bufniţele pe întuneric? Să mă slăbească dumnealui! E mare curtea mănăstirii?

— Destul de mare.

— Încap toţi caii ăştia în ea?

— Cum să nu!

— Atunci mergem şi noi la mănăstire. Încalecă şi tu pe un cal şi arată-ne drumul.

— Bine, eu vă duc, dar dacă vi s-o întâmpla ceva să nu ziceţi că eu sunt de vină.

— Lasă vorba şi fă ce-ţi spun.

Tânărul încălecă şi porni urmat de ceilalţi; caii veneau după ei ca oile. Ajuns sus, dădu un semnal şi porţile fură deschise imediat. Îndată ce intrară în curte se închiseră repede în urma lor.

Când mexicanii văzură curtea pustie şi întunecoasă, unul din ei întrebă:

— Bine mă, unde ne sunt camarazii?

— În curtea cealaltă; stau şi benchetuiesc; haideţi să îmbucaţi şi voi ceva.

Descălecară şi trecură în curtea de-alături, unde fură dezarmaţi şi legaţi la repezeală, fără să aibă timp să crâcnească.

De-abia acum se putea spune că farsa reuşise pe deplin. După ce-i băgară şi pe ei în subterană, trimiseră după alcade. Acesta făcu un raport amănunţit despre cele întâmplate şi fu de părere ca Landola, cei doi Cortejo şi Josefa să rămână închişi în celulele lor până ce Juarez va afla de prinderea lor şi le va hotărî soarta.

Acum rămânea de stabilit ce e de făcut. Era neîndoielnic că procesul în afacerea Rodriganda trebuia să pornească de aci, din México, ceea ce nu se putea deocamdată din pricina tulburărilor care domneau în ţară. Francezii plecaseră şi tronul împăratului se clătina şi ameninţa să se prăbuşească din moment în moment. De-abia pe urmă se vor putea bizui pe ajutorul lui Juarez.

După o matură chibzuinţă hotărâră ca Sternau, Kurt, Plisc-de-uliu, Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs, Săgeata-trăsnetului şi micul André să se ducă la preşedinte, ca să-l pună la curent cu cele întâmplate, în timp ce Mariano, Gérard şi ceilalţi să rămână pe loc, pentru a supraveghea prizonierii. Aduseră şi pe cei doi argaţi de la han şi după ce li se spuse şi

lor ce s-a întâmplat, îi trimiseră la hacienda del Erina pentru a duce şi acolo vestea cea bună că prizonierii fuseseră salvaţi.

Până la amiază sosi şi Plisc-de-uliu, care-i comunică lui Sternau că maiorul împreună cu două sute de lăncieri vin şi ei în curând.

Într-adevăr, trupa nu întârzie să sosească. Sternau îşi aminti că îl cunoscuse şi el pe maior la Rio Grande del Norte, pe când îl însoţea pe Juarez. Ne putem închipui indignarea ofiţerului când auzi ce li se întâmplase. Hotărî ca prizonierii să rămână deocamdată pe loc şi să lase o sută de soldaţi de pază. Aflând apoi că cei salvaţi vor să se ducă la Juarez, făcu un raport către generalul Escobedo şi-l rugă pe Sternau să i-l predea imediat ce vor sosi. Escobedo comanda trupele din nordul Mexicului, pe când Porfirio Diaz se îndrepta cu o întreagă armată spre capitala ţării. Juarez îşi stabilise cartierul general la Zacatecas, unde era în momentul de faţă şi Escobedo.

Rămânea acum de pus la punct chestia odăjdiilor şi a giuvaierurilor mănăstirii din subteranele acesteia, de asemenea şi documentele complotului pus la cale de asociaţia din care făcea parte şi Hillario. Împachetară tot ce crezură că i-ar putea fi de folos lui Juarez şi luară lucrurile cu dânşii.

11. În Zacatecas

Porniră chiar în după-amiaza aceea şi tocmai a treia zi ajunseră la destinaţie. Întâiul drum al lui Sternau şi Kurt fu la preşedinte. Acesta era din cale-afară de ocupat, dar când auzi cine-a venit, îi primi imediat. Zapotecul, înalt şi voinic ca un brad, le ieşi înainte în pragul uşii şi chipul lui, de obicei grav, strălucea de bucurie.

— Dumneata eşti, într-adevăr, senior? îi zise el lui Sternau întinzându-i amândouă mâinile. Nici nu-mi venea să cred când mi s-a spus că vrei să-mi vorbeşti. Aşadar nu-i adevărat ce-am auzit că ţi s-a întâmplat iar ceva?

— Ba e foarte adevărat, senior, răspunse grav Sternau. Atât eu cât şi tovarăşii mei am fost într-o situaţie disperată din care ne-a scăpat tânărul acesta. Daţi-mi voie să vi-l prezint. Căpitanul Kurt Unger, din escorta regală şi unul din compatrioţii mei.

Juarez îl privi binevoitor, apoi zise scrutându-şi memoria:

— Kurt Unger... parc-am mai auzit eu numele ăsta.

— Aveţi dreptate, senior, răspunse tânărul. Am primit prin intermediul dumneavoastră o casetă cu bijuterii din comoara mixtecaşilor.

— Atunci eşti fiul căpitanului de vapor Unger şi nepotul lui Săgeata-trăsnetului? întrebă Juarez aducându-şi imediat aminte.

— Da.

— Fii binevenit printre noi, căpitane, senior Sternau mi-a procurat o adevărată bucurie dându-mi prilejul să te cunosc. Şi-acum, dragă senior Matava-se, te rog să-mi spui şi mie cum şi unde dispăruseşi iar.

Sternau îi povesti peripeţiile prin care trecuse. Zapotecul îl ascultă până la sfârşit cu mare atenţie.

— Nu pot pune la îndoială cele spuse de dumneata, zise zapotecul când Sternau sfârşi, mă întreb însă cum s-a putut petrece aşa ceva în Mexic. Acest doctor Hillario nu mi-e necunoscut. Seniorita Emilia l-a demascat, fapt pentru care-i sunt profund recunoscător. Totuşi nu-l credeam în stare de atâta mişelie. Care să fi fost scopul pe care-l urmărea nu-

nţeleg. Şi cum aţi reuşit să scăpaţi?

— Să vă spună tânărul acesta, zise Sternau arătând spre Kurt.

— Povesteşte-mi şi mie, te rog.

Kurt începu mai întâi cu întâlnirea lui cu Plisc-de-uliu în Germania şi sfârşi cu eliberarea prizonierilor şi prinderea trupelor complotiştilor. Uimirea prezidentului creştea clipă cu clipă, pe urmă chipul lui începu să se însufleţească din ce în ce.

— Ceea ce mi-ai spus dumneata, senior, e pentru mine de mare importanţă, zise el la sfârşit. Aşadar există aici o asociaţie care voieşte să mă forţeze să devin ucigaşul lui Maximilian al Austriei.

— Aşa se pare.

— Şi omul acela mărunt şi gras e unul din membrii asociaţiei? Nu ştii cum îl cheamă?

— Ba da, Arrastro.

— Fie cine-o fi, voi pune eu mâna pe el. Şi doctorul Hillario e unealta lor?

— Fără cea mai mică îndoială.

— Zici că se află acum la Queretaro pe lângă împărat? Atunci e şi seniorita Emilia în primejdie, deoarece bătrânul i-a devenit duşman de moarte. O să vedem noi însă ce se poate face. Nici nu-ţi închipui, senior, ce serviciu imens mi-ai făcut. Zădărnicirea planului de la Santa Jaga a fost o lovitură de maestru.

În vremea aceasta Kurt scoase o scrisoare din buzunar şi o întinse lui Juarez.

— Ce recomandaţie excepţională! zise preşedintele după ce o citi. Ambasadorul dumneavoastră în Mexic îmi scrie foarte elogios despre dumneata.

— Era nevoie de ea pentru a vi-o putea înmâna pe ceastalaltă.

Cu aceste cuvinte Kurt îi întinse un plic mare, sigilat, lui Juarez. În timp ce citea, chipul zapotecului părea din ce în ce mai mirat.

— *Dios mio!* strigă el după ce sfârşi. Ceea ce văd eu aici e o distincţie deosebită pentru un om atât de tânăr ca dumneata.

Sternau era şi el foarte uimit. Deşi nu ştia ce scrie în scrisoare, bănuia ce poate să fie.

— În afară de câteva merite neînsemnate am avut norocul să mă bucur de bunăvoinţa unor persoane suspuse, răspunse tânărul cu modestie.

— Da, văd. Mă bucur că aceste persoane au ştiut să aleagă pe cineva demn de încrederea lor. Sunt împotriva unor tratative pe cale oficială asupra sorţii unui om care a contribuit mult la zdruncinarea republicii mexicane, dar admit un schimb de vederi pe cale particulară.

— Toată lumea e de părere că în împrejurările actuale împăratul Maximilian nu poate avea nici un punct de reazem. Dumneavoastră ce ziceţi? întrebă respectuos Kurt.

Juarez făcu un gest de dispreţ cu mâna.

— Îl numeşti împărat? Cu ce drept?

— Pentru că e recunoscut ca atare de toate statele europene.

— Nu şi de acelea interesate în cauză. De altminteri, statele despre care vorbeşti ar fi trebuit să aibă atâta perspicacitate ca să înţeleagă de la început că e vorba de o farsă, care trebuia să se sfârşească odată ce s-ar fi terminat combustibilul. Acum totul s-a isprăvit. Eu n-am recunoscut nicicând şi nu recunosc nici acum pe un Max de Habsburg care s-a lăsat ademenit — în paguba lui — de Napoleon al III-lea să joace va banque. Banca a câştigat. Te-aş ruga să nu vorbeşti niciodată în faţa mea de un împărat al Mexicului, care nu există pentru mine. La întrebarea dumitale îţi pot răspunde numai atât: domnul acesta nu va fi în stare să se menţină.

— Şi care credeţi că îi va fi soarta?

— Senior Unger, văd că vorbeşti limpede şi deschis. Voi face şi eu acelaşi lucru. Dacă acest Max pleacă la vreme, scapă cu viaţa şi se va putea lăuda — dacă va dori — că s-a numit cândva împărat al Mexicului. Dacă se codeşte însă, atunci e cu siguranţă pierdut.

— Ce înţelegeţi prin cuvântul „pierdut”?

— Că îi va fi cu neputinţă să se mai salveze. Statul mexican îl va da în judecată.

— Statul cine e?

— Eu.

Kurt se înclină.

— Veţi fi preşedinte al Mexicului?

Juarez îşi încruntă sprâncenele.

— Cum, „voi fi”? Nu am fost şi până acum?

Kurt nu-şi pierdu cumpătul.

— Vă atrag atenţia, senior, că nu e vorba de părerea mea personală.

— Sau nu mai sunt? zise Juarez cu trufie. Cine m-a înlocuit?

— Napoleon şi Maximilian.

— Aş! Ăştia doi!... Nici dumneata nu crezi ce spui. Fii sigur că peste câteva săptămâni întreaga ţară mi se va supune cu entuziasm. Ţi-am spus-o şi-ţi repet: comedia s-a sfârşit.

— Atunci judecătorul lui Maximilian veţi fi dumneavoastră? Şi care va fi sentinţa?

— Moartea prin glonţ.

— Nu vă gândiţi că membrul unei familii imperiale nu poate fi împuşcat aşa, pur şi simplu?

— Vom institui un tribunal.

— Tribunalul acesta trebuie să ia în seamă cine e acuzatul. Se cer oarecare consideraţii pentru un arhiduce de Austria.

— Cine vrea să i se dea consideraţie trebuie să ştie să o dea şi el altora. Un bandit, un calomniator, un ucigaş, un falsificator, un conspirator trebuie pedepsit, indiferent din ce strat social face parte. Şi cu cât e mai inteligent, cu atât trebuie să fie şi pedeapsa mai aspră, dacă individul a păcătuit împotriva legilor pe care el e în măsură să le cunoască mai bine ca un altul.

— Acestea sunt principiile unui judecător neînduplecat.

— Acela sunt eu.

— Dar nu ale unui părinte de stat care are dreptul de-a fi milostiv şi iertător.

— Cine-ţi spune că nu m-am gândit la iertare?

— Propriile dumneavoastră cuvinte.

— Juarez se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin cameră, apoi se opri brusc în faţa lui Kurt.

— După cum înţeleg eu, tinere, scopul venirii dumitale e

transmiterea dorinţei statului german ca să fiu îngăduitor şi iertător cu Maximilian.

— Aţi ghicit, senior.

— Cunoşti felul cum au pus stăpânire francezii pe ţara noastră pentru a i-o preda lui Maximilian? Ştii că eu eram pe-atunci omul ales de Dumnezeu şi de popor ca să domnesc peste Mexic?

— Da.

— Şi-ai putea susţine că mi-am făcut poporul nenorocit?

— Sunt convins de contrariul.

— M-a detronat poporul?

— Nu, deşi venise o delegaţie la Paris să-i ceară împăratului...

— O înscenare stupidă pe care nu o pot crede nici copiii din leagăn. Francezii mi-au fost adevăraţii duşmani. Lui Maximilian nu-i aduc decât două acuzări: întâi, că s-a învoit orbeşte la planul unui om care a devenit împărat printr-o mare vărsare de sânge în ţara lui şi al doilea, că acum, când francezii au părăsit ţara, se încăpăţânează să rămână. Numai bizuindu-se pe sprijinul lui Napoleon a fost în stare să facă unele greşeli care se vor răsfrânge asupra capului lui. Cunoşti Comunicatul de la 3 octombrie?

— Da.

— Îl cunoaşte şi guvernul dumitale?

— Bineînţeles.

— Bine. Ce scrie în comunicat?

— Orice duşman al imperiului e un trădător de ţară şi revoluţionar, care va fi pedepsit cu moartea fără a fi judecat.

— Comunicatul acesta a costat viaţa multora. Până şi cei mai credincioşi generali ai mei, Artega şi Salazar au fost asasinaţi fără a fi în prealabil judecaţi. Trăiam liniştiţi şi fericiţi în ţara noastră. Au venit atunci francezii şi ne-au spus că nu avem dreptul la pace şi linişte şi că Max o să ne fie împărat. Au început vărsările de sânge. Cine au fost răzvrătiţii, tinere? Noi?

— Hm...!

— Sau francezii? Ori Napoleon şi Maximilian?

— Ai dreptate, senior, zise Sternau care ascultase până atunci în tăcere.

— Şi totuşi noi am fost trataţi ca bandiţi, urmă Juarez agitat. Conţinutul acestui comunicat sângeros nu e altceva decât dictonul acelui biruitor care a zis „Vai de cei învinşi!” Am fost cei învinşi şi a fost vai de noi. Dumnezeu e însă bun şi drept şi acum suntem noi învingătorii. Putem deci striga la rândul nostru: „Vai de ce învinşi!” Şi cu mai mult drept. Totuşi nu o facem. Nu vrem să fim cruzi şi răi. Ne cerem însă dreptul nostru şi, odată cu el, libertatea oricărui cetăţean al acestei ţări. Cunoşti, senior, dreptul talionului din Biblie? Dreptul acesta domneşte şi astăzi în prerii, pretutindeni unde popoarele trăiesc în pace şi bună înţelegere.

— E groaznic! îl întrerupse Kurt. Acele popoare care se bucură de binefacerile civilizaţiei...

— Civilizaţie? Aşa credeam şi eu mai înainte. Dar când o armată năvăleşte într-o ţară ca tâlharii! Asta e cultură, civilizaţie? Dacă Pantera Sudului ucide şi jefuieşte e pur şi simplu o fiară cu chip de om şi va fi închis în cuşcă. Dacă acest Cortejo vrea să fie preşedinte e nebun sau caraghios. Dacă însă Napoleon şi Maximilian al Austriei dau năvală, cu putere armată, într-o ţară străină ai cărei locuitori nu le-au făcut nici cel mai mic rău, atunci se aseamănă cu botocuzii, comanşii sau alte neamuri sălbatice pe care le numim barbare. Şi dacă te-am întrerupt când ai început să vorbeşti despre civilizaţia popoarelor, e că au şi ele înscris în legislaţia lor acest drept al talionului. Nu mai zic însă „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”, dar pedepsesc omorul cu moartea şi celelalte crime cu o pedeapsă echivalentă sau amendă în bani. Ai numărat dumneata picăturile de sânge care au curs în timpul ocupaţiei Mexicului?

Kurt clătină cu mâhnire capul.

— Ai dreptate, nu s-ar fi putut număra, urmă Juarez. Au fost râuri întregi. Sunt nedrept dacă osândesc la moarte pe cel care le-a vărsat, când orice judecător dă pe mâna călăului pe oricine a ucis un singur om?

— Repet, senior, că acela despre care vorbeşti astfel e de viţă împărătească.

— Ei şi? Cu atât mai rău că nu şi-a dat seama ce face. Ce-ar zice austriecii dacă s-ar pomeni că vin în fruntea unei armate să le dovedesc că aş fi un mai bun domnitor decât...

În clipa aceea uşa se deschise brusc şi un bărbat care se cunoştea după uniformă şi trese că e ofiţer superior, dădu buzna în cameră şi se repezi cu mâinile întinse la Juarez. Chipul lui oacheş, trăsăturile aspre şi ochii lui lucitori dovedeau un temperament energic şi o voinţă extraordinară.

— Senior Juarez! strigă el cu o bucurie nestăpânită.

— Generalul Porfirio Diaz, dumneata aici în Zacatecas! exclamă Juarez strângându-i mâinile. Te credeam mai la nord. Nu cumva s-a întâmplat ceva neplăcut?

— Dimpotrivă, îţi aduc o veste cât se poate de bună, răspunse vesel generalul.

— Ah! Vorbeşte!

Diaz se uită la cei doi germani.

— Senior Sternau şi senior Unger, zise Juarez, doi prieteni de care nu mă feresc.

Cei trei bărbaţi se înclinară politicos.

— Ştiu că n-ai primit ultimele două scrisori ale mele, începu generalul. Au fost interceptate de duşman. De aceea am venit eu însumi să-ţi comunic anumite lucruri. Că francezii au plecat din ţară, asta o ştii.

— Da.

— Că Max se află la Queretaro, de asemenea.

— Da.

— Nu mai are decât trei oraşe în stăpânirea lui: Capitala, Queretaro şi Veracruz. În capitală porunceşte generalul său Marquez, ticălosul acela care jupoaie populaţia până la sânge.

— Multă vreme nu o s-o mai facă, fii pe pace.

— Să sperăm. Aşteptam instrucţiuni de la dumneavoastră, dar fiindcă nu le-am primit, deoarece trimişii mei au fost prinşi şi împuşcaţi, am acţionat din propria mea iniţiativă. Cele trei oraşe care mai sunt în stăpânirea lui Maximilian trebuie izolate şi comunicaţia între ele întreruptă; de aceea am luat cu asalt Puebla şi am ocupat-o.

— Adevărat? întrebă Juarez cu bucurie. E un mare succes, pentru care îţi mulţumesc, generale.

— Acum am venit eu însumi ca să mă înţeleg verbal cu dumneavoastră şi cu generalul Escobedo ce mai e de făcut.

— Foarte bine ai făcut, senior. O să te anunţ eu când va fi momentul consfătuirii. Deocamdată te rog să primeşti

ospitalitatea mea; să mergem să-ţi arăt camera unde vei fi găzduit pe timpul şederii aici.

Bucuria îl transformase complet pe preşedinte. Se scuză faţă de Unger şi Sternau, îl luă pe victoriosul general la braţ şi ieşi cu el pe uşă.

Se întoarse radios. Chipul lui sever strălucea de voie bună.

— Dumneata ai mai auzit până acum de acest general Diaz? îl întrebă el pe Sternau.

— Da, foarte mult chiar.

— Când mă gândesc sau mă uit la el, îmi vine numaidecât în minte numele unui mare general de-al lui Napoleon Bonaparte pe care acesta îl numea cel mai viteaz dintre viteji.

— A, vreţi să spuneţi mareşalul Ney?

— Da. Diaz e mareşalul Ney al meu. Nu e numai un militar capabil, ci şi un bun diplomat. Sunt sigur că va fi odată şi-odată succesorul meu. Cunoşti Puebla?

— Da, am trecut doar pe acolo.

— Se află situată între capitală şi portul din Veracruz. Îndată ce va fi cucerită, Maximilian de Habsburg e pierdut. Legătura cu portul e tăiată, deci nu ne mai poate scăpa.

Kurt îşi împreună rugător mâinile.

— Senior, vă implor... fiţi îndurător...

— Şi eu vă fac aceeaşi rugăminte, adăugă Sternau.

Juarez îi privi clătinând capul. Chipul lui luase o expresie de bunătate care se vedea rar la el.

— Credeam că mă cunoşti, senior doctore, zise el.

— Aşa şi e. Ştiu că sunteţi un om cu o energie de fier, a cărui voinţă e neînduplecată...

— Altceva nimic?

— ... şi a cărui inimă nu e întotdeauna stăpânită de această voinţă. De aceea nădăjduiesc că rugămintea noastră nu va fi zadarnică.

— Hm! De fapt ce doriţi să fac?

— Lăsaţi-l pe arhiduce să fugă.

— Dar dacă nu stă în puterea mea?

— Atunci procedaţi în aşa fel ca să nu fie condamnat la moarte.

Zapotecul clătină îngândurat capul.

— Cereţi cam prea mult de la mine, domnilor. Maximilian

şi-a hotărât singur sentinţa când a semnat comunicatul acela sângeros. Vroiam totuşi să fiu îndurător cu el, dar n-a vrut să mă asculte. Nu pot să-l recunosc de împărat al Mexicului, după cum n-a vrut nici el să mă recunoască ca preşedinte, aşa că între noi doi nu pot exista tratative diplomatice. Dar eu nu sunt numai preşedinte, ci şi om şi fiindcă e şi el om ca şi mine, i-am vorbit ca de la om la om. N-a vrut însă să mă asculte.

— Ce nesocotinţă din partea lui! exclamă Sternau.

— Am trimis-o la el pe seniorita aceea, Emilia. Ea i-a atras atenţia asupra celor din jurul lui. I-a dovedit că toţi sunt trădători sau oameni fără judecată care nu ştiu ce fac. Degeaba!

— Atunci e singur vinovat.

— Da. Am pus să i se spună că drumul spre mare îi stă deschis până în ultimul moment. Ce credeţi că a făcut? A râs. I-am mai spus că o dată în mâinile oamenilor mei nu-mi va mai fi cu putinţă să-l scap, a râs iar.

— Altă cale nu există? întrebă Kurt.

Juarez îl privi scrutător.

— Poate, răspunse el îngândurat. Vrei să te însărcinezi dumneata cu afacerea asta?

— Imediat, zise Kurt cu bucurie.

— Va fi de prisos, ştiu. De altminteri, eşti singurul om căruia cutez să-i dau o astfel de însărcinare. Crezi că poţi să străbaţi prin avanposturi?

— Vreţi să spuneţi ale împăratului?

— Da. Pentru ale mele îţi voi da eu un permis.

— Am destule acte de legitimaţie şi scrisori de recomandaţie la mine, aşa că n-au să mă oprească.

— Şi crezi că vei putea pătrunde la Maximilian?

— Cu siguranţă.

Juarez îl privi iar adânc în ochi, ca şi când ar fi vrut să-i citească până în fundul sufletului, pe urmă se aşeză la birou şi se apucă să scrie ceva. După ce sfârşi, întinse foaia de hârtie tânărului şi-l întrebă:

— Crezi că va fi de ajuns?

Kurt citi următoarele:

„Prin aceasta interzic oricui să oprească din drum persoanele care vor prezenta aceste rânduri. Dimpotrivă, ordon să li se lase liberă trecerea prin toate posturile noastre şi să li se înlesnească pe cât se poate călătoria pentru a putea ajunge la locul hotărât. Cine nu ascultă de ordinul meu va fi pedepsit cu moartea,

Juarez”

— E mai mult decât trebuie, zise cu bucurie Kurt, care se şi vedea salvatorul împăratului şi sărbătorit ca un erou în patrie.

— Nu prea cred, răspunse cu răceală Juarez.

— Sunt sigur că ordinul va fi ascultat cu sfinţenie.

— Asta da, numai de cel interesat în cauză, nu.

— Maximilian? Ar trebui să fie nebun!

— Bine, încearcă!

— Pot să-i arăt şi lui biletul de liberă trecere?

— Da.

— Şi altora?

— Nu. Te vei servi de el numai în caz de nevoie. De altminteri îţi atrag atenţia că dacă partizanii mei ar afla că am contribuit la salvarea arhiducelui, sunt pierdut. Cu toate acestea mă dau în mâinile dumitale, deşi eşti un copil aproape. Sper însă că vei fi vrednic de încrederea pe care ţi-o acord.

Kurt vru să spună ceva, zapotecul însă îi curmă repede vorba.

— Eu am făcut, după cum vezi, tot ce se poate face pentru salvarea lui Maximilian. Dacă totuşi arhiducele va cădea în mâinile noastre, nu mai există scăpare pentru el. Eu nu sunt un domnitor autorizat cu puteri nelimitate, ci supus voinţei poporului. De aceea rog pe Dumnezeu să-ţi ajute în îndeplinirea misiunii dumitale.

Cu aceste cuvinte Juarez îi întinse mâna tânărului, apoi adăugă întorcându-se spre Sternau:

— Cred că prietenul dumitale e grăbit şi va vroi să plece cât se poate mai repede. Ar fi de dorit să intervină la Queretaro pentru seniorita Emilia, pe care o ştiu în primejdie

de când se află acolo doctorul Hillario. Cât pentru dumneata, voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Astăzi aş vrea însă să-ţi fac eu o mare rugăminte.

— Pe care o voi îndeplini cu mare plăcere.

— Stai, nu te grăbi aşa, senior. Ce proiecte ai în momentul de faţă?

— Deocamdată n-am hotărât încă nimic. Venisem să vă comunic numai ce s-a petrecut. Ştiţi că fără bunăvoinţa dumneavoastră nu se poate face nimic privitor la afacerea Rodriganda.

— Asta aşa e. Cortejo, Josefa, Landola, Hillario şi nepotul lui trebuie aduşi pe banca acuzaţilor. Ar fi totuşi de dorit să avem o mărturisire completă din partea lor. Şi nici atunci chiar, nu vom putea avea o condamnare valabilă.

— Pentru ce?

— Gândeşte-te la situaţia noastră actuală. Nu ştim încă nici noi ce se va întâmpla. În această afacere se cere ca şi un alt stat să legalizeze sentinţa, mai ales în Spania. Trebuie deci să aşteptăm ca şi situaţia Mexicului să se clarifice.

— Neplăcut lucru...

— Sper însă că până în iunie să se sfârşească. Nu mai e mult, după cum vezi. Cum socoţi să-ţi petreci timpul până atunci?

— Îmi îngăduiţi să rămân în apropierea dumneavoastră?

— Cu mare plăcere. Tocmai ce vroiam să te rog. N-ai vrea să intri ca ofiţer în serviciul meu?

Sternau clătină încet capul.

— Ştiţi senior că eu...

— Ssst! zâmbi Juarez. Ştiu ce vrei să spui. Viaţa dumitale e prea preţioasă unor persoane care ţi-au dus atâţia ani dorul, încât nu vrei să ţi-o primejduieşti pentru o cauză care nu te-priveşte direct.

— Aşa e. N-aş vrea totuşi să fiu judecat fals.

— Deloc, dragul meu. Nu mă îndoiesc nici de curajul şi nici de capacitatea dumitale extraordinară; ţin însă mult să te am în serviciul meu.

— Dacă nu ca ofiţer, atunci nu-nţeleg...

— Ca medic. Suntem în luptă continuă. Medici avem puţini — şi ce fel de medici! Rar unul care să se priceapă niţel mai

ca lumea la operaţii.

— Şi pentru cât timp m-aţi angaja?

— Fără nici o obligaţie. Nu vreau să-ţi fiu o piedică. Poţi pleca oricând vrei.

— Bine, primesc.

— Aşadar, ne-am înţeles. Ştiu că faci un sacrificiu, pentru care îţi voi fi întotdeauna recunoscător. Pe cine mai ai cu dumneata?

— Inimă-de-urs, Ucigătorul-de-bivoli, Plisc-de-uliu, Săgeata-trăsnetului şi micul André.

— Ei ce-au de gând?

— N-au hotărât încă nimic. Pentru micul André aş avea eu o idee. Tot are senior Unger trebuinţă de un însoţitor, i l-aş propune pe el.

— Îl iau cu mare bucurie, zise Kurt repede.

— Bine, şi-acum mai e ceva. Parcă spuneai de nişte odăjdii şi obiecte preţioase pe care le-aţi găsit în beciul mănăstirii.

— Da, împreună cu scrisorile politice ale lui Hillario.

— Vrei să mi le arăţi şi mie?

— Vă stau la dispoziţie, atât scrisorile cât şi celelalte.

— Mulţumesc. De azi înainte vei locui la mine şi după ce te vei odihni niţel vom discuta mai departe despre cele ce ne interesează.

12. O hotărâre fatală

Un călăreţ singuratic gonea grăbit pe şoseaua care ducea de la México la Queretaro. Între aceste două oraşe se află micul orăşel Tuia. Călăreţul îl străbătu fără să se oprească, deşi calul său părea să fie foarte obosit. Când fu însă afară din oraş, lăsă în urmă şoseaua care mişuna de soldaţi si o luă peste câmp până ce ajunse la ruinele unei clădiri care căzuse probabil nu de mult pradă flăcărilor. Omul descălecă, lăsă calul să pască în voie şi se aşeză jos, lângă un zid năruit.

Deodată auzi pe cineva că-l strigă încet pe nume:

— Senior Hillario!

Privi în juru-i, dar nu văzu pe nimeni.

— Senior Hillario! Auzi el iar.

Scoase pistolul de la brâu şi cercetă cu ochii prin toate ungherele, degeaba.

— Senior Hillario! strigă de astă dată glasul ceva mai tare.

Înţelese acum dincotro venea glasul. Se dădu după zid şi văzu că acela care îl strigase nu era altul decât Arrastro.

— Nu te aşteptai, nu-i aşa? zise conspiratorul rânjind.

— Dumneata?... Ce cauţi aici? îl întrebă cu mirare bătrânul.

— Asociaţia noastră e pretutindeni. Te aşteptam. Am fost la Santa Barbara şi-am vorbit cu nepotul dumitale. Nu era nici un ceas de când plecaseşi. Am vrut să mă iau după dumneata, dar nu ştiam pe ce drum apucaseşi. Cum îţi cunoşteam însă ţinta călătoriei şi aflasem că împăratul nu mai e în capitală, mi-am închipuit că te vei duce de acolo la Queretaro. Am căutat deci un punct între aceste două oraşe şi ruinele astea mi s-au părut locul cel mai nimerit ca să te aştept.

— Atunci ai să-mi comunici ceva important?

— Da.

— Ce mai era pe la mănăstire?

Arrastro îl privi mirat.

— Pentru ce mă întrebi?

— E foarte natural să te-ntreb. Când pleacă omul de acasă are întotdeauna grijă să nu se întâmple ceva în lipsa lui.

— Aşa? La un ceas după plecare... Hm! Ce vrei să se întâmple într-un interval atât de scurt?

— Nu se ştie.

— Tare mă tem că dumneata ascunzi ceva, senior.

— Te înşeli. Trăim însă în timpuri tulburi şi fiecare clipă poate aduce o schimbare.

— Nu cumva vrei să te joci cu mine de-a v-aţi-ascunselea? Nu te-aş sfătui, murmură Arrastro cu glas ameninţător.

— N-am nimic de ascuns, răspunse bătrânul cu o nepăsare prefăcută. Ce ziceai că ai să-mi comunici?

— Din ziua când ţi-am dat însărcinarea pe care o ştii, au survenit unele schimbări. Vin să-ţi uşurez simţitor sarcina. Asociaţia a trimis trupe în unele localităţi din spatele republicanilor, ca să le împiedice înaintarea.

— Adică să-l ţină în loc pe Juarez.

— Da. Mai mult încă. Mişcarea trebuie să pară în folosul împăratului.

— Aha, am înţeles! Maximilian o să creadă că numărul partizanilor săi e mai mare decât s-aştepta. Curajul şi încrederea lui o să sporească şi n-o să vrea cu nici un chip să plece.

— Întocmai. O să creadă că situaţia e mai bună decât e în realitate, ceea ce o să-l dea drept în mâna republicanilor. În urma Comunicatului său de la 3 octombrie, aceştia nu-l pot graţia şi vor trebui să-l execute. Juarez va fi socotit ucigaşul lui şi hulit de toată lumea.

— Şi unde vor avea loc demonstraţiile?

— Prima la Santa Jaga.

— La Santa Jaga? întrebă bătrânul speriat. De ce tocmai acolo?

— Aşa a hotărât asociaţia secretă...

— Şi mănăstirea della Barbara?

— Va fi punctul principal. Clădirea e ca o fortăreaţă şi nu poate fi atacată, de aceea a fost ocupată după plecarea dumitale de-ai noştri.

— Ei drace! Şi eu nu sunt acolo... bombăni Hillario necăjit.

— De ce te supără atât lucrul ăsta? îl întrebă burtosul privindu-l bănuitor.

— Cred că nu e greu de ghicit. Ca medic-şef al spitalului

sunt răspunzător de tot ce se petrece la mănăstire.

— Nu mă priveşte pe mine.

— Dar cu atât mai mult pe mine. Câţi soldaţi aţi dus acolo?

— Vreo două sute.

— Am în spital bolnavi, unii mai grav, alţii mai uşor, convalescenţi şi alienaţi. Îţi poţi închipui efectul pe care-l va face zgomotul unei ocupaţii militare.

— N-au decât să crape!

— Îmi compromiteţi instituţia.

— Aş! Ce eşti dumneata vinovat?

— Cu toate acestea eu voi trage consecinţele.

— Ah, râse Arrastro, de când ai devenit aşa de sensibil? Mă tem că nemulţumirea dumitale are o altă cauză.

— Avea dreptate. Bătrânului nu-i era de bolnavi, ci se gândea la prizonierii lăsaţi sub supravegherea nepotului său. Ce nu se putea întâmpla! Şi ce lesne se putea descoperi taina! Totuşi răspunse cu o linişte prefăcută:

— Ce altă cauză poate avea?

— Atunci nu te agita degeaba. Armata a intrat peste noapte în mănăstire şi a ocupat a doua zi oraşul în numele împăratului.

— Eşti sigur?

— Da. Eu n-am fost de faţă, sunt însă sigur că lovitura a reuşit, fiindcă nu era nimeni să opună vreo împotrivire. Astfel de lovituri s-au mai dat şi în alte nouă localităţi. Uite lista, încheie burtosul şi-i întinse doctorului o hârtie.

— S-o păstrez?

— Da, s-o arăţi maiorului Orbanez, aghiotantul generalului Miramon la Queretaro.

— Şi Orbanez e aliatul nostru?

— Nu te priveşte. Te duci şi te anunţi la el, pe urmă o să vezi ce-o să mai fie.

— Celelalte lovituri au reuşit?

— Da.

— Atunci sunt sigur că împăratul n-o să plece.

— Şi eu. Mai ai să mă întrebi ceva?

— Nu.

— Bine, poţi să pleci sănătos. Ne vom revedea îndată ce

va fi nevoie.

— Dumneata unde te duci de-aici?

— La Tuia.

— Deci tot la Queretaro?

— Nu. Nu intru în oraş, îl ocolesc numai.

— Pentru ce? Am putea face drumul împreună.

— E mai bine să nu fim văzuţi în acelaşi timp. Adios!

Burtosul dispăru după o grămadă de ruine, apăru pe urmă călare şi se pierdu în zare. Hillario îşi urmă şi el drumul. Ceea ce aflase îl nemulţumea foarte mult.

Ajuns la Queretaro, se duse de-a dreptul la maiorul Orbanez, a cărui locuinţă o găsi lesne. Acesta îl privi iscoditor.

— Mi-ai fost anunţat ca doctorul Hillario, îi zise el. Te cunosc eu pe dumneata mai de mult.

— Nu-mi aduc aminte să fi avut onoarea...

— O, îl întrerupse maiorul, vreau să spun că numai din auzite. Ştiu că eşti un foarte bun medic.

— Mă faci curios...

— Şi un devotat partizan al Maiestăţii Sale împăratul. Sau mă înşel...?

— Sunt gata să-mi dau viaţa pentru suveranul meu.

— Nici nu m-aşteptam la altceva. De altfel, vizita dumitale mi-a fost anunţată încă de ieri de un prieten comun pe care nu vreau să-l numesc. Ce veste mi-aduci, domnule doctor?

— Una tot atât de bună pe cât e de importantă: câteva oraşe s-au declarat în favoarea împăratului.

— Ah! Ar fi într-adevăr foarte importantă... Ce anume localităţi?

— Poftim lista.

Ofiţerul luă hârtia şi o citi.

— Numai oraşe din spatele armatelor lui Juarez! zise el cu o mirare prefăcută. Se pot considera aceste mişcări ca izbutite?

— Da, toate. La una din ele am fost şi eu martor.

— Vrei să spui Santa Jaga?

— Exact! Am văzut când a intrat armata în oraş şi a înălţat în vârful turlei mănăstirii drapelul împărătesc.

— Şi populaţia ce atitudine avea?

— Admirabilă! La ziuă tot oraşul saluta cu urale steagul.

— Ai fi dispus să repeţi în faţa împăratului ce mi-ai spus?

— Cum să nu!

— Bine. Te voi duce la el. Aşteaptă, te rog, puţin.

Orbanez trecu în camera de-alături, chipurile să mijlocească o întrevedere cu împăratul, dar aci îl aştepta Arrastro.

— Ei, cum ţi se pare?

— Minunat.

— Confirmă totul?

— Mai mult încă. Susţine că a fost de faţă la revolta din Santa Jaga.

— Nu m-aşteptam să-l văd atât de supus. E unealta pe care o sfărâmi după ce te-ai slujit de ea.

— Vrei să-l sacrifici?

— Ce alta putem face? Să cădem noi în locul lui? Îţi atrag atenţia că toate aceste revolte, în afară de cea din Santa Jaga, pe care le are trecute pe listă nici n-au existat. De altminteri, nici o pagubă de bătrânul ăsta şiret. Ascunde în mănăstire taine pe care ţin neapărat să le descopăr. Dacă nu dispare el, noi doi — dumneata şi cu mine — suntem pierduţi, şi... Miramon împreună cu noi.

Zise ultimele cuvinte atât de încet, încât celălalt de-abia îl putu auzi.

— Atunci o să-l duc la împărat.

— Mai întâi la Miramon; e la mănăstirea La Cruz, în camera lui de lucru.

— Aşa s-a şi întâmplat. Şi unde ne întâlnim pe urmă? întrebă ofiţerul.

— Eu părăsesc imediat Queretaro; îmi vei trimite toate comunicările acasă la mine, în Tuia.

Ieşi pe o uşă lăturalnică, în vreme ce aghiotantul se întoarse în camera unde-l aştepta Hillario.

— Vom merge întâi la generalul Miramon, îi zise el cu un zâmbet prietenos. Ştii şi dumneata că nu poţi intra aşa de lesne la un cap încoronat.

— Mă rog, vă stau la dispoziţie.

Trecură printr-un gang, apoi ofiţerul deschise o uşă şi intrară într-un fel de anticameră. Bătu la o altă uşă şi la un „Intră” spus cu glas poruncitor, o deschise. Când uşa se

închise cu băgare de seamă în urma lui se afla în faţa faimosului şi temutului general.

— Ce te aduce încoa'? Vii cu cineva? îl întrebă el pe ofiţer.

— Cu o persoană pe care trebuie să vi-o prezint: doctorul Hillario din Santa Jaga.

— A, unde am trimis noi două sute de oameni? zise generalul. Era acolo când au sosit?

— Nu, plecase.

— Păcat! Atunci nu ne poate da vreo informaţie mai precisă.

— Ba da. Jură că a fost de faţă la răscoală.

— Care a reuşit pe deplin, nu-i aşa? Foarte bine. Ai pus lucrurile admirabil la cale. Când voi fi preşedinte voi şti să te răsplătesc după merit. Dar, urmă el, stând câteva momente îngândurat, nu crezi că jocul nostru e prea riscant?

Aghiotantul clătină capul.

— Defel.

— Şi totuşi mă tem. Dăm pe împărat pe mâna lui Juarez. Va voi el să ne fie recunoscător şi să ne lase să plecăm nesupăraţi?

— Cu siguranţă.

— Nu uita că pentru a prinde leul trebuie să ne vârâm mai întâi în capcana pusă lui. Mai că aş zice că mare prostie ar face Juarez să mă lase pe mine, rivalul lui, liber.

— Îl cunosc eu pe Juarez. E o fire nobilă şi recunoscătoare.

— Nobleţea lui mă lasă rece, eu pe recunoştinţă mă bizui. Cheamă-l înăuntru pe omul adus de dumneata.

Hillario păşi pragul. Se găsea pentru întâia oară în faţa şefului conspiraţiei. Generalul Miramon îl privi scrutător.

— Mi s-a spus că vii din Santa Jaga, începu el. Ce ai să-mi comunici de pe acolo?

— O trupă de imperiali a intrat în oraş şi au înălţat drapelul imperiului deasupra mănăstirii.

Miramon se încruntă.

— O trupă de nebuni vrei să spui, fiindcă o astfel de acţiune, care nu e susţinută de altele la fel, e o adevărată nebunie.

— Nu e cazul.

— Cum? S-au semnalat şi în alte părţi astfel de mişcări?

— Da. Poftim lista, senior general. Cred de altminteri că mişcarea se întinde mereu.

— Ah, îmi aduci, văd, o veste foarte bună. Poţi dovedi adevărul?

— Răspund cu capul meu, generale.

Miramon citi lista.

— Şi răscoala a reuşit pretutindeni?

— Da.

Miramon îşi stăpânea cu greu un zâmbet, jumătate de milă, jumătate de bucurie.

— Vestea mi-e destinată numai mie? urmă el.

— Nu, generale. Sper că vestea mea bună îmi va înlesni o audienţă la Maiestatea Sa.

— La împăratul? se prefăcu Miramon foarte mirat.

— V-aş ruga...

— Ajunge că mi-ai adus mie vestea. Ştii doar că eu sunt comandantul general aici.

— Ştiu, senior, dar orice supus devotat al Maiestăţii Sale doreşte să vadă măcar o dată în viaţa lui pe suveranul său la faţă şi sper că vestea mea va contribui să mi se încuviinţeze o astfel de favoare.

— Recunosc, zise generalul cu o ezitare bine jucată, că vestea dumitale merită o răsplată. Aşadar, garantezi cele ce susţii?

— Cu viaţa şi cu capul meu!

— Atunci sunt dispus să-ţi înlesnesc audienţa.

Miramon îşi încinse sabia şi-i zise lui Orbanez:

— Mulţumesc, maior Orbanez şi la revedere!

Ofiţerul salută şi ieşi, iar generalul făcu semn lui Hillario să-l urmeze.

Împăratul Maximilian îşi făcuse la Queretaro cartierul general în mănăstirea La Cruz.

În timp ce Miramon punea la cale noul plan pentru nimicirea împăratului său, acesta stătea la fereastră şi privea dus pe gânduri jos, în grădina mănăstirii, pe când în mijlocul camerei stătea în picioare şi aştepta un bărbat mărunt şi îndesat, în uniformă bogată de general mexican. Chipul lui pârlit de soare era tot atât de îngândurat ca şi al împăratului. Omul acesta — la care se cunoştea foarte bine obârşia

indiană — era generalul Mejia.

Dacă Juarez, vorbind cu Sternau despre generalul Porfirio Diaz îl numise „cel mai brav dintre bravi”, tot astfel ar fi putut să spună Maximilian despre generalul Mejia „cel mai devotat dintre devotaţi”. După cum Ney şi-ar fi dat viaţa pentru Napoleon, Mejia şi-ar fi sacrificat-o pe a sa pentru împăratul său.

Se părea că împăratul avusese tocmai o convorbire serioasă cu generalul Mejia şi intervenise o pauză între ei. În cele din urmă Maximilian rupse tăcerea şi întrebă fără să se întoarcă:

— Aşadar Puebla e pierdută?

— Iremediabil, Maiestate.

— Dar eu cred că localitatea poate fi recucerită. Avem doar aici cinci mii de oameni la dispoziţie.

— Nu ne putem lipsi de nici unul din ei, fiind ameninţaţi de Escobedo.

— Acesta se află în Zacatecas, după cât ştiu.

— Dar şi-a întins avangarda atât de departe, încât în trei zile ne poate ajunge.

Împăratul se întoarse brusc.

— Ah! Te temi de Escobedo?

Mejia nu răspunse.

— Ei? întrebă Maximilian nerăbdător.

— Nu mă tem de el, e însă unul dintre cei mai buni generali din câţi cunosc eu. De altminteri, cred că n-am dat încă dovadă să mă fi temut de cineva.

— Văd însă că prea eşti prudent.

— Nu pentru mine, ci pentru împăratul meu.

— Tot din prudenţă vrei să renunţi pentru totdeauna la Puebla?

— Pentru că nu avem mijloace s-o recucerim.

— Dacă zici că avem trebuinţă de armata noastră de-aici, îl avem pe Marquez în capitală şi el are forţe destule.

— Îi trebuie aceste forţe. El este ameninţat de Diaz.

— Atunci îl crezi pe Diaz tot aşa de bun general ca şi Escobedo?

— Şi mai bun!

— Marquez nu e mai prejos ca el.

— Să-mi dea voie Maiestatea Voastră să mă îndoiesc. Marquez e urât de toţi. Domină capitala prin teroare. E prea tărăgănat, nu e sincer. Tocmai acestei tărăgăneli i se datorează faptul că Diaz a reuşit să ne ia Puebla.

— Dumnezeule, ce perspective!

— Din nenorocire, adevărate. Maiestate, suntem încercuiţi...

— Vrei să spui că nu ne putem îndrepta spre coastă?

— Da.

— Nici cu armatele reunite? Dispun de peste treizeci de mii de oameni de credinţă. Dacă m-aş hotărî să plec, aceştia mă pot escorta fără primejdie la Veracruz. Dumneata ce zici, nu cumva te îndoieşti?

— Din nenorocire, da.

— Pentru ce? întrebă Maximilian cu ciudă.

— Întâi, fiindcă n-am încredere în aceşti oameni „de credinţă” şi al doilea pentru că Porfirio Diaz ne-a tăiat calea.

— Suntem mai tari ca el. Îl înlăturăm şi pace!

— Îi va alerga imediat Escobedo în ajutor.

— Îl înlăturăm şi pe el.

— Să nu uite Maiestatea Voastră că, dacă renunţăm la Capitală şi la Queretaro, ne găsim fără nici un ajutor, pe când aşa avem cel puţin o acoperire.

Maximilian nu era tactician şi bun strateg; fire impresionabilă, aci spera din toate puterile, aci dispera cu desăvârşire.

— Aşadar crezi că totul e pierdut?

— Da, răspunse grav Mejia.

Împăratul îşi mângâie barba cu o mână tremurândă şi se uită cu imputare la general.

— Ştii dumneata că nu eşti deloc ceea ce se cheamă „un curtezan”?

— N-am fost niciodată, Maiestate. Eu sunt soldat şi supus devotat al împăratului meu.

Maximilian îi întinse mâna mişcat.

— Ştiu. Eşti dumneata niţel „cobe”, dar nu din răutate.

— Cobe? replică Mejia impresionat. Nu, Maiestate! V-am prevenit de când aţi pus piciorul pe pământul acestei ţări. Prevestirile mele s-au adeverit, din nenorocire. Voi pieri

împreună cu împăratul meu.

Urmă iar o pauză, în care timp împăratul privea mâhnit pe fereastră. Se întoarse apoi încet şi cu anevoie spre indian.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, generale, că mă căiesc acum că nu te-am ascultat.

Mejia apucă mâinile împăratului, le acoperi de sărutări şi zise cu lacrimile în ochi:

— Mulţumesc, mulţumesc pentru cuvintele acestea, Maiestate, ele mă despăgubesc de toate suferinţele pe care le-am îndurat în tăcere.

— Da, da, ştiu că eşti credincios şi devotat. Şi crezi într-adevăr că trebuie să ne retragem?

— Unde?

— Hm, nu ştiu...

— Nu mai există scăpare. México şi Veracruz vor cădea şi vom fi asediaţi aici.

— Atunci ne vom împotrivi.

— Ca să murim!

— Cuvântul acesta nu-mi place. Nu mi-e frică de o moarte eroică pe câmpul de luptă. Nu cred însă că va îndrăzni cineva să ridice mâna asupra unui fiu al casei de Habsburg.

— Şi totuşi vor îndrăzni, Maiestate.

— Crezi? zise împăratul ameninţător şi semeţ. Ar fi un asasinat săvârşit împotriva împăratului lor.

— Locuitorii acestei ţări zic că ei n-au împărat.

— Mă vor răzbuna!

— Cine?

— Puterile.

— Putut-au Anglia şi Spania face ceva? Şi-au retras din primul moment trupele. Şi Franţa? Napoleon şi-a scos repede capul din laţ şi ne-a lăsat pe noi în el. Care din Puteri o să ne răzbune?

— Istoria.

Spuse aceste cuvinte cu o convingere adâncă.

— Istoria? zise Mejia uimit. Ea e întotdeauna nepărtinitoare?

— Nu întotdeauna, dar posteritatea va condamna pe judecătorii şi călăii noştri.

— Poate că posteritatea ne va condamna pe noi, judecând

din punctul de vedere al mexicanilor.

— Adică al călăilor noştri?

— Să-mi îngăduie Maiestatea Voastră să privesc acest punct de vedere cu obiectivitate. Adevăratul mexican nu recunoaşte pe nimeni de împărat al Mexicului. Numeşte pe arhiducele de Austria un venetic care a îmbibat pământul ţării cu sânge.

— Generale, întrebuinţezi expresii prea tari.

— Aceste expresii sunt ale republicanilor. Vă rog să v-aduceţi aminte de Comunicatul de la 3 octombrie.

— Nu mi-l mai aminti! strigă Maximilian indignat.

— Totuşi trebuie s-o fac, Maiestate. V-am sfătuit atunci să nu-l semnaţi, dar nu m-aţi ascultat. Din momentul când i-am considerat pe republicani asasini şi i-am tratat ca atare, aveau şi ei, din punctul lor de vedere, dreptul să ne considere şi pe noi tot astfel. Cade arhiducele Maximilian al Austriei în mâinile lor, nu se mai sinchisesc de părerea Puterilor şi nici de ce va scrie istoria.

— Ar fi groaznic!

— Da, vom fi consideraţi drept ucigaşi de rând şi vom fi împuşcaţi fără multă vorbă.

— Mai degrabă mor cu sabia în mână!

— Nu întotdeauna ai prilejul să-ţi alegi moartea.

— Nu există deci nici o posibilitate să înlături o astfel de soartă?

— Una singură.

— Adică retragerea?

— Retragerea, uncie? Exclus! Retragerea era posibilă când Bazaine aştepta să ia pe bord pe Maiestatea Voastră. O retragere mai era cu putinţă — şi ultima — când Puebla ne aparţinea încă şi calea la Veracruz ne mai era deschisă. Acum nu mai e.

— Atunci ce mijloc de salvare zici că ar mai fi?

— Ar fi... fuga.

— Fuga? Pentru nimic în lume!

— Altul nu există.

— Niciodată!

— Eu nu l-aş dispreţui.

— Ai fi considerat drept laş.

Mejia înălţă cu mândrie capul.

— Maiestate, generalul Mejia e prea bine cunoscut ca să fie considerat laş. Oare laş a fost Napoleon când a fugit din Egipt sau din Rusia? În amândouă împrejurările şi-a lăsat armatele în urmă, ştiind că nu pot obţine nimic.

— Napoleon a salvat ideea de Maiestate imperială, nu pe sine.

— Acelaşi lucru trebuie să-l facă şi Maiestatea Voastră. Încă un exemplu: Fost-a Carol al Suediei un erou când a refuzat să se întoarcă în patrie?

— Acesta a fost un zvăpăiat şi un nesocotit.

— Şi cel puţin viaţa nu-i era în primejdie. Pe când aici, moartea cea mai hâdă o aşteaptă pe Maiestatea Voastră.

— De altfel, cred că acest mijloc de salvare nici nu mai e cu putinţă. Toată ţara e plină de duşmani.

Mejia puse acum mâna pe spadă şi zise cu ochii fulgerători:

— Nu are Maiestatea Voastră câteva sute de husari unguri gata să-şi sacrifice viaţa pentru domnitorul lor? Mă oblig ca împreună cu aceştia să duc pe Maiestatea Voastră la coastă şi să-l îmbarc pe un vapor.

— Nu-i pot sacrifica.

— Acelaşi lucru se va întâmpla şi dacă rămâneţi.

— Şi dacă plec eu ce se va întâmpla cu generalii mei?

— La fel ca şi cu ei.

— Se poate însă interveni...

— Orice intervenţie va fi zadarnică.

— Vor fi deci pierduţi Marquez, Miramon...

— Ar încerca într-adevăr Maiestatea Voastră să-l salveze şi pe acest Miramon? Va fi cel dintâi căruia i se va intenta procesul.

— E sub protecţia mea.

— Protecţia aceasta nu va fi luată în seamă. Miramon e considerat de toată ţara drept trădător.

— Generale!

— Ştiu eu ce spun.

— Generale! exclamă iar Maximilian cu glas aspru.

Mejia nu se intimidă. Urmă:

— Toată vina pentru cele ce s-au întâmplat lui i se

atribuie.

— Dovedeşte-o!

— A auzit Maiestatea Voastră despre Jecker?

— Desigur.

— Acest elveţian emigrat în Franţa a împrumutat în 1859 preşedintelui de atunci, Miramon, şapte milioane de franci pentru Mexic. Bani nu i-a înmânat decât trei milioane, restul în titluri fără valoare. În schimb, Miramon, care a fost mituit, a eliberat creanţe de-ale republicii Mexic în valoare de şaptezeci şi unu milioane franci. Aşadar, peste şaizeci şi opt de milioane au fost escrocate.

— Generale!

— Această datorie fictivă a fost cumpărată de domnul Morny, frate vitreg al lui Napoleon. Şi fiindcă Juarez nu a vrut să plătească suma...

— Generale! strigă Maximilian ameninţător.

Mejia nu se tulbură şi urmă:

— Napoleon a pornit război împotriva ţării noastre.

— Şi mă faci pe mine părtaş! zise indignat împăratul!

— Departe de mine gândul! Ţin numai să atrag atenţia Maiestăţii Voastre asupra glasului poporului, care va fi, poate, odată, glasul istoriei.

— Eşti mai mult decât îndrăzneţ!

— Sunt, ca să salvez pe Maiestatea Voastră. Trebuie să dovedesc că Miramon nu se poate aştepta nici la milă, nici la iertare. Şi nici Marquez, Vidauri sau ceilalţi nu vor putea fi salvaţi dacă Maiestatea Voastră se sacrifică pentru ei. Capul unui împărat e mai scump şi mai de preţ decât ei toţi la un loc. Maiestate, mă asociez la rugămintea tuturor supuşilor devotaţi ai Maiestăţii Voastre. Cuvântul „fugă” nu are, în împrejurarea de faţă, înţeles ruşinos ca în alte cazuri. Încredeţi-vă în mine! Să ne întoarcem în Europa, s-adunăm noi forţe ca să începem lupta din nou şi să ieşim biruitori.

Mejia căzuse în genunchi şi strângea cu putere mâinile împăratului.

— Nu... pot! murmură el.

Mexicanul îşi juca acum ultimul şi cel mai bun atu.

— Să se gândească Maiestatea Voastră la împărăteasa noastră. Poate că mai există salvare pentru ea. Poate că

ochiul ei se va însufleţi iar când îl va vedea pe omul adorat. Să se afunde pentru totdeauna în noaptea neagră a nebuniei, când va afla că omul acesta a murit în ştreang ca un criminal odios?

Împăratul îşi acoperi faţa cu mâinile şi îngăimă cu glasul frânt:

— Despre... ci... ne vorbeşti?

— Despre aceea pe care Maiestatea Voastră o mai poate salva, trebuie s-o salveze salvându-se pe sine.

— Charlotte, o, Charlotte!

La cuvântul acesta lacrimi mari şi fierbinţi se prelingeau printre degetele lui albe şi subţiri.

— Maiestate... şopti generalul cu inima sfâşiată de durere.

Maximilian lăsă mâinile în jos şi zise plângând.

— Mejia, ai atins acum o coardă la al cărei răsunet nu mă pot împotrivi.

— O, Doamne, să fi îndrumat Tu acum inima împăratului meu pe calea adevărată? strigă generalul şi sări în picioare.

— Da, răspunse hotărât Maximilian. Charlotte, soţia mea scumpă, va fi scoasă din bezna adâncă a nebuniei, dacă mi-e cu putinţă să-i redau lumina minţii. Şi zici că există salvare?

— Da, prin fugă.

— Într-ascuns?

— Nu, la asta se opune şi mândria mea. Negreşit că nu trebuie să-ştie toată lumea că Maiestatea Sa părăseşte ţara. În fruntea credincioşilor husari o duc pe Maiestatea Voastră cu siguranţă pe bord.

— Dar republicanii?

— Nu mă tem eu de ei.

— Când vor afla, ne vor tăia calea.

— Vor fi nevoiţi să ne lase să plecăm.

— Da, după ce-i vom respinge. Eu însă vreau să se verse cât mai puţin sânge.

— N-o să se verse deloc. Juarez ne va apăra.

— Juarez? spuse împăratul uimit. Ce vrei să spui? Juarez să-mi înlesnească fuga?

— Da, răspunse Mejia convins. Îşi mai aduce aminte Maiestatea Voastră de seniorita Emilia cu care a avut prilejul să stea de câteva ori de vorbă?

— Da, m-a sfătuit în diferite rânduri să plec.

— Referindu-se la Juarez, nu-i aşa?

— Da. O credeam însă o aventurieră.

— Poate că şi e. Dar Juarez se serveşte de ea pentru misiuni care nu trebuie să aibă un caracter oficial.

— A, e o spioană?

— Nu, mai degrabă o intermediară.

— Eşti şi acum în relaţii cu ea?

— Da.

— Ştii că asta te-ar putea face suspect, generale?

— Juarez nu vrea moartea Voastră, Maiestate. Ştie că nu vă mai poate salva odată ajuns în mâinile republicanilor, de aceea a trimis-o pe ea, ca să exprime în taină dorinţa lui. Femeia mi s-a adresat mie.

— Are însărcinări limitate?

— Nu le cunosc încă, dar îndată ce va şti că Maiestatea Voastră îi îngăduie, se va prezenta în audientă.

— Ar fi totuşi o nesocotinţă din partea noastră să comunicăm unei persoane de-a lui Juarez că mă gândesc la fugă. Totuşi, vreau să văd ce are să-mi comunice. Trimite s-o cheme.

— E jos, în grădină.

— Aşa? Bănuiesc că dumneata ai adus-o sau i-ai spus să vină, nu?

— Iertare, Maiestate! M-am rugat atât lui Dumnezeu ca împăratul meu să-mi asculte ruga! Eram convins că bunul Dumnezeu se va milostivi, de aceea i-am trimis vorbă să vină.

— Bine, du-te de-o adu.

Mejia plecă. Pe sală se întâlni cu Miramon şi încă un bărbat străin. Se salutară cu răceală şi trecură nepăsători unul pe lângă altul.

— Aşteaptă-mă aici, zise Miramon către Hillario.

Trimise pe ofiţerul de ordonanţă să-l anunţe la împărat, pe urmă intră la el. Pe chipul acestuia era ceva ce nu putea înţelege. Mejia ieşea de aici. Trebuia să şteargă impresia făcută de el.

— Ce e nou? întrebă împăratul grav.

— O veste cât se poate de importantă Maiestate, răspunse Miramon înclinându-se adânc.

— Adevărat? Probabil că nu tocmai bună.

— Dimpotrivă, foarte bună chiar.

— M-aş mira, fiindcă nu mai sunt obişnuit cu astfel de veşti.

— O, Maiestatea Voastră se va deprinde iar cu ele şi va domni încă mulţi ani fericit, spre binele şi gloria ţării noastre. Juarez va renunţa la Queretaro.

— Da? spuse împăratul mirat.

— Şi Diaz la Puebla.

— Nu înţeleg...

— Juarez e forţat de răscoala partizanilor noştri să dea îndărăt.

— Răscoală? O răscoală împotriva lui Juarez, zici?

— Da. În foarte, foarte multe localităţi.

— Numeşte-le!

— Mai întâi Santa Jaga.

— Pe cât ştiu, oraşul acesta e mult mai la nord de Zacatecas. Răscoala ar fi deci în spatele lui Juarez.

— Aşa şi e.

— Şi celelalte?

— Sunt toate înapoia republicanilor.

— De unde ai veştile astea?

— De la o persoană demnă de toată încrederea.

— Unde e persoana?

— La uşa Maiestăţii Voastre.

— A, ai adus-o cu dumneata?

— Mi-am zis că Maiestatea Voastră va avea dorinţa să afle o veste atât de importantă din însăşi gura acestei persoane.

— Mulţumesc, generale. Cine e persoana?

— Un medic foarte învăţat şi bine cunoscut în lumea ştiinţifică, doctorul Hillario, şeful spitalului de la mănăstirea della Barbara, din Santa Jaga.

— Să intre.

Ciudat, atitudinea împăratului se schimbase ca prin minune. Nu se mai gândea la fugă. Ochii îi sclipeau, obrajii i se înroşiseră şi se uită cu bunăvoinţă la cel care trecea pragul.

— Dumneata eşti doctorul Hillario? îl întrebă el.

— La poruncă, Maiestate, răspunse bătrânul şi se aplecă

până la pământ.

— Faci politică militantă?

— M-am ocupat până acum numai de bolnavii mei, Maiestate.

— Foarte frumos din partea dumitale. Mi s-a spus că instituţia pe care o conduci a fost tulburată în ultimul timp.

— Maiestatea Voastră vrea să vorbească despre răscoala care a avut loc la Santa Jaga?

— Da. Mişcarea era serioasă?

— Destul de serioasă. Populaţia a pactizat cu armata. Toţi locuitorii din oraş şi împrejurimi au pus mâna pe arme, s-au înălţat steaguri şi drapele, s-au tras clopotele la biserici, s-au alcătuit companii, batalioane şi regimente de civili care pornesc să-l apere pe împăratul nostru.

— La cât se ridică numărul răsculaţilor în Santa Jaga?

— Dimineaţa erau două sute şi seara trei mii.

— Am auzit că astfel de mişcări au avut loc şi în alte părţi.

— Aşa şi e. Am lista la mine.

— S-o văd şi eu.

Bătrânul întinse hârtia. Maximilian o citi, apoi îi zise lui Miramon:

— Toate în spatele lui Juarez.

— Cu atât mai bine pentru noi.

— Vor reuşi şi acestea ca aceea din Santa Jaga?

— Cu siguranţă. Astfel de mişcări se întind ca un incendiu în prerii. După socoteala mea, se află treizeci de mii de oameni în spatele lui Juarez şi numărul lor sporeşte mereu.

— Se cere să le dăm un conducător destoinic.

— Cer voie Maiestăţii Voastre să-mi îngăduie o discuţie în privinţa aceasta. Vedem însă că ideea de un imperiu a prins rădăcini adânci şi nu poate fi distrusă de nici un utopist republican.

— În orice caz efectele acestei comunicări asupra armatei sunt nepreţuite.

— Cred şi eu. Republicanii vor trebui să-şi îndrepte atenţia spre noul duşman de la nord, ceea ce ne dă timp şi loc pentru noi mişcări.

În vreme ce împăratul discuta cu aprindere despre aceste lucruri, veniră Mejia şi seniorita Emilia din grădină.

— E cineva la Maiestatea sa? îl întrebă el pe un lacheu.

— Da.

— Cine?

— Generalul Miramon cu un străin.

Fruntea lui Mejia se încreţi. Presimţea o primejdie şi, hotărât ca un soldat ce era, îi zise Emiliei.

— Haidem înăuntru!

Era împotriva protocolului ceea ce făcea el. Miramon se încruntă când îl văzu. Împăratul însă se apropie de el şi-i zise repede:

— Ştii, generale, că nu mai e nevoie de planul nostru?

Miramon tresări. Ce plan se făurea aici fără ştirea lui?

Mejia se înclină cu răceală.

— Aş fi fericit să aflu că au survenit noi evenimente care să facă planul nostru de prisos. Aş putea să le aflu şi eu?

— Foarte simplu. Poporul se ridică împotriva lui Juarez şi chiar în localităţile din spatele lui. E deci silit să dea înapoi, ceea ce ne va da posibilitatea să-l prindem între două focuri.

Inteligentul mexican clătină capul.

— Are Maiestatea Voastră dovezi?

— Da. Vestea ne-a fost adusă de dumnealui.

Generalul se întoarse spre Hillario. Acesta nu îndrăznise să întoarcă capul când auzise uşa deschizându-se, de aceea n-o văzuse încă pe spioană.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă Mejia.

— E un domn pe care l-am şi prezentat Maiestăţii Sale, zise Miramon cu glas aspru.

Pe buzele lui Mejia flutură un zâmbet.

— Asta nu împiedică să-l cunosc şi eu, răspunse el. Maiestatea Sa n-a binevoit încă să-mi spună numele său, de aceea întreb.

— Domnul acesta e doctorul Hillario, de la mănăstirea della Barbara din Santa Jaga, explică împăratul.

Mejia nu-şi putu stăpâni un gest de mirate. Aruncă o privire Emiliei, pe urmă bătrânului şi se opri privindu-l scrutător.

— Îngăduie Maiestatea Voastră să pun câteva întrebări acestui om?

— Cum să nu! Întreabă-l!

— Cine te-a trimis pe dumneata la Queretaro? îl întrebă Mejia pe Hillario.

— Populaţia oraşului Santa Jaga. S-a declarat, împreună cu locuitorii altor oraşe pentru Maiestatea Sa împăratul. Suntem treizeci de mii de oameni bine pregătiţi să-i ţinem piept lui Juarez.

— Cine e conducătorul vostru?

— N-avem încă şi rugăm să ni se dea unul.

— În astfel de cazuri se trimite o delegaţie şi nu un singur om. Unde ţi-e delegaţia?

— O delegaţie ar fi putut cădea în mâinile lui Juarez, de aceea am venit singur.

— Sper că eşti om cinstit. O cunoşti dumneata pe doamna?

Bătrânul se întoarse brusc. O recunoscu imediat, dar avu atâta putere de stăpânire să nu-şi trădeze sentimentele!...

— Da, răspunse el liniştit. E o spioană de-a lui Juarez, pe care nu m-aşteptam s-o văd aici.

— Ah! exclamă Miramon uitându-se cu atenţie la ea.

Mejia îl măsură cu răceală şi zise:

— Maiestatea Sa ştie cine e doamna. Am aflat de la ea că a fost la mănăstirea della Barbara. Se pare că lucrurile nu sunt tocmai în regulă acolo.

Miramon interveni. Bănuia ce avea să urmeze, de aceea zise repede:

— Chestiunile particulare ale acestui domn nu ne privesc pe noi, ci vestea pe care ne-a adus-o.

— Eu o cred falsă, răspunse Mejia.

— Senior! strigă Miramon indignat.

— Ce ton e acesta în faţa Maiestăţii Sale, suveranul nostru? Repet că nu cred un cuvânt din ce spune omul până nu voi avea dovezi.

Împăratul făcu un gest cu mâna şi se adresă lui Miramon:

— Generale, dumneata l-ai introdus. Eşti convins că a spus adevărul?

— Da.

— Ajunge! apoi lui Mejia: Nu mai e nevoie de doamna; o poţi conduce afară.

Mejia încleştă pumnii dar tăcu. Se înclină adânc, dar

numai înaintea împăratului şi ieşi cu Emilia, lăsând la împărat pe duşmanul său de moarte. Şi de data asta trădătorul îl biruise.

De-abia după un ceas plecă şi Miramon cu Hillario. Îi indică acestuia un han şi trimise apoi să-l cheme pe aghiotantul său.

— S-a făcut, senior? îl întrebă Orbanez când intră.

— S-a făcut, dar a mers foarte greu, răspunse dânsul.

— A, împăratul a bănuit ceva?

— Împăratul nu, ci Mejia.

— A fost la împărat cu seniorita Emilia?

— Da. Mejia făcuse un plan cu împăratul despre care nu trebuia să ştiu eu.

— Pe dracu'! Nu cumva o fi vrând să fugă?

— Aşa bănuiesc.

— Trebuie neapărat să-l împiedicăm. Şi ce rost avea seniorita în toată afacerea asta?

— Foarte important. Hillario mi-a spus că e o spioană de-a lui Juarez.

— Atunci e de presupus că împăratul cu Mejia vroiau să fugă cu ajutorul lui Juarez, ceea ce nu trebuie să se întâmple cu nici un preţ.

— Eu am făcut ce mi-a stat în putinţă. Împăratul crede ce i-am spus eu şi Hillario. E plin de speranţă şi aşteaptă vestea că Juarez a fost atacat pe la spate. Voi trimite un regiment care să simuleze un atac, aşa ca Maximilian să fie pe deplin convins şi să cadă în cursă.

— Ar fi treaba făcută numai pe jumătate. Ce uşor ar putea să capete bănuieli!

— N-a lipsit mult. Această seniorita Emilia trebuie să-i fi spus lui Mejia lucruri prea puţin recomandabile despre Hillario al nostru. Generalul începuse să pomenească nu ştiu ce, dar l-am întrerupt repede.

— Atunci ar trebui să o îndepărtăm pe spioană.

— În orice caz. Mejia nu va mai avea astfel nici o dovadă şi nici ajutorul ei pentru fugă. Bănuiala împăratului va cădea atunci asupra ei şi va crede că a şters-o ca să scape de răspundere. Ştii unde stă?

— Da. Locuieşte la bătrâna seniora Miranda, mătuşa mea,

şi-ţi închipui că nu se poate să nu-i cunosc casa.

— Ai putea s-o ademeneşti diseară afară, fără să se bage de seamă?

— O să încerc. Şi ce facem pe urmă cu ea?

— Împăratul nu trebuie să ştie nimic. O trimitem apoi la Tuia şi îi facem acolo proces de spionaj. Colonelul Lopez e omul nostru de încredere, aşa că ne putem bizui pe el. O s-o ducă el la destinaţie, fii pe pace.

13. Un atac neizbutit

În timp ce se urzea acest plan împotriva Emiliei, spioana se întoarse acasă necăjită. Înţelegea că rolul ei aici se terminase şi ar fi vrut să plece cât mai curând din oraş. Auzi deodată paşi la uşă. Bătrâna servitoare a casei băgă capul înăuntru şi zise:

— Au venit doi domni care vor să vă vorbească, seniorita. Unul îşi zice senior Un... Unger şi celălalt Straubenberger.

— Nu-i cunosc, dar să poftească.

Erau Kurt şi micul André.

Când îl văzu pe André, Emilia se înveseli şi îi întinse amândouă mâinile.

— Dumneata, senior? Ce surpriză plăcută! De unde vii? Spune repede, sunt nerăbdătoare...

André se uită cu băgare de seamă în juru-i, pe urmă răspunse în şoaptă:

— De la Juarez.

— De la Juarez? Primejdios lucru. Şi domnul cine e?

— N-ai auzit de cei doi fraţi Unger, care au fost împreună cu senior Sternau?

— Ba da. Vrei să spui Săgeata-trăsnetului şi căpitanul de vapor?

— Chiar aşa. Domnul acesta e senior Kurt, fiul căpitanului. A venit anume din Germania ca să ne salveze. Fiindcă trebuie să ştii că toţi am fost prizonieri până acum de curând.

După ce-i povesti André ce-a păţit, Kurt o puse la curent cu scopul venirii lui aici.

— Cum, vrei să vorbeşti cu împăratul? se miră ea. Pot să te întreb ce?

— Te rog să mă ierţi că nu pot să-ţi spun, deşi sunt convins că eşti demnă de toată încrederea.

— Nu face nimic, senior, zise ea cu amabilitate. Rămâneţi mai mult timp în oraş?

— Nici eu nu ştiu, depinde de răspunsul pe care-l voi obţine de la împărat. Pe urmă mă întorc iar la Juarez.

— N-ai vrea să mă iei şi pe mine? Aici nu mă simt deloc în siguranţă.

— Cum să nu! Te luăm negreşit, zise entuziasmat micul André.

— Sunt de părerea prietenului meu, adăugă Kurt.

— Când vă duceţi la împărat?

— Imediat.

— Veniţi după aceea pe la mine, ca să aflu când plecaţi. Chiar în astă-seară, nu-i aşa? Pe la ora nouă. Trebuie să ştiţi că la noi e obiceiul să se primească vizite până târziu.

— Venim, seniorita. Ce zici, dragă André?

— Cu plăcere.

— Ce bine mi-ar părea să puteţi pleca mâine!

— Posibil. O să-ţi spunem diseară.

André se duse la hanul unde trăsese, iar Kurt la mănăstirea La Cruz, unde locuia împăratul. După ce i se luă un foarte sever interogatoriu şi prezentă actele sale de legitimaţie, îl lăsară să intre.

Se afla în sfârşit în faţa omului despre care vorbea o lume întreagă, pe care mulţi îl ridicau în slava cerului iar alţii îl condamnau.

Maximilian se uita cu ochii lui mari şi frumoşi la el.

— Mi-ai fost anunţat ca ofiţer în armata prusacă sub numele de Kurt Unger, nu-i aşa? începu împăratul cu glas prietenos.

— Aşa mă cheamă, Maiestate, răspunse tânărul şi salută milităreşte.

— Şi vii din Capitală, da?

— Da, Maiestate, dar nu direct.

— Ai fost trimis la mine de ambasadorul dumneavoastră?

— Din nefericire nu, Maiestate.

Chipul împăratului se înăspri.

— Atunci e vreo afacere particulară care te-a adus aici?

— Particulară? Da, mai că aş putea să-i spun aşa.

— Adică personală, care te priveşte pe dumneata?

— Nu, Maiestate. Vin de la Zacatecas.

Împăratul se dădu un pas îndărăt.

— De la Zacatecas, din cartierul general al lui Juarez? Ai fost la Juarez?

— Am şi vorbit cu el.

— Ce-ai căutat dumneata ca ofiţer prusac la Juarez?

— Nu în calitate de ofiţer, ci ca particular am fost acolo, Maiestate. A fost cu mulţi ani în urmă prietenul şi protectorul unor membri ai familiei mele şi în numele acestora m-am dus la el.

— Şi cum se face că de la Juarez ai venit la Queretaro?

— Am fost trimis de el la Maiestatea Voastră.

Trăsăturile feţei împăratului deveneau tot mai aspre.

— Mă crezi dumneata omul care să intre în tratative cu Juarez? întrebă el cu severitate.

— Nicidecum. Am venit aici din însărcinarea unor persoane de seamă care, deşi în anturajul zapotecului, vor numai binele Maiestăţii Voastre.

— Ce mare cinste! răspunse cu ironie Maximilian. Ei şi ce-ai să-mi spui?

— Am adus Maiestăţii Voastre un document, obligându-mă pe cuvântul meu de onoare să-l distrug, dacă nu voiţi să vă serviţi de el.

— Adică pot să-l citesc, dar pe urmă să ţi-l dau îndărăt.

— Numai în cazul amintit, Maiestate.

— Ce misterios sună! Dă-l încoa'!

Kurt scoase din portofel o hârtie scrisă de Juarez şi i-o întinse. Împăratul o citi, la început mirat, pe urmă chipul lui se întunecă din ce în ce.

— Nu-nţeleg ce înseamnă asta... Cine a scris rândurile acestea? întrebă el.

— Juarez, răspunse cu răceală Kurt.

Era destul de inteligent ca să vadă că misiunea lui dăduse greş.

— Semnătura e autentică?

— Maiestate... sunt ofiţer!

— Vreau să spun dacă ai fost de faţă când a scris Juarez documentul.

— Da.

— Pentru care motiv a făcut-o?

— A fost rugat de persoanele despre care am vorbit Maiestăţii Voastre.

— Presupunea deci că am intenţia să fug?

— Nu; e convingerea tuturor partizanilor săi că numai pe calea aceasta Maiestatea Voastră se poate salva.

— Nu uita înaintea cui te afli, tinere!

— Sunt perfect conştient de situaţia mea, Maiestate!

— Din rândurile de faţă reiese că mi se oferă o persoană în care mă pot încrede. Cine e persoana?

— Eu.

— Aşa? exclamă împăratul uimit. Dumneata eşti acela care voieşte să mă salveze?

— Da.

— Un simplu căpitan!

— Sunt încredinţat că mă pot achita de însărcinare, Maiestate. Aceeaşi părere şi-a exprimat-o şi Juarez.

— Ar fi o nebunie! Poftim documentul înapoi.

Tânărul îl băgă în buzunar, apoi zise:

— Cred de datoria mea să atrag atenţia Maiestăţii Voastre că acesta a fost ultimul pas pe care l-a făcut Benito Juarez în problema pentru care am venit.

— Observaţia dumitale a fost de prisos.

— A pornit dintr-un sentiment de devotament, Maiestate. Şi, deşi a fost de prisos, îmi permit să mai fac încă una şi cea din urmă: s-a format un complot ca să-l distrugă pe Juarez, silindu-l să devină ucigaşul Maiestăţii Voastre.

— Ştii că sună foarte romantic ce spui dumneata!

— Totuşi, e adevărat. Şi deoarece nu devine ucigaş decât dacă Maiestatea Voastră va cădea în mâinile lui, complotiştii vor face tot ce le stă în putinţă ca să vă ţină în Queretaro.

— De unde eşti atât de bine informat?

— Îmi permit mai întâi să pun întrebarea dacă n-a fost aici un anume Hillario, medic la Santa Jaga?

— Consider întrebarea ca inutilă.

— Atunci nu-mi rămâne altceva de spus decât că acest Hillario e unealta complotiştilor şi ar fi bine să nu se ia în seamă ce spune el.

— Înţeleg. Juarez nu vrea prăbuşirea lui, de aceea mă îndeamnă să fug, ca să nu fie silit să mă prindă.

Împăratul spuse aceste cuvinte cu o intonaţie insultătoare, dar tânărul căpitan răspunse cât se poate de liniştit:

— Vă dau cuvântul meu de onoare că Juarez nu a fost îndemnat decât de inima lui bună şi de rugăminţile noastre să

scrie documentul pe care am avut cinstea să-l prezint Maiestăţii Voastre. Nu e el omul care să se lase influenţat de o astfel de maşinaţie şi ar prefera de o mie de ori să fie înfrânt, distrus, decât să facă astfel de calcule, nedemne de un suflet mare şi nobil ca al lui, încheie Kurt, apoi se înclină şi ieşi.

Împăratul rămase mai impresionat decât s-ar fi putut aştepta. Uită să-l întrebe pe tânăr dacă acesta pleacă sau mai rămâne în Queretaro; uită că tactica militară i-ar fi dictat poate să-l aresteze pe acest om care văzuse ce se petrece în oraş şi l-ar fi putut trăda faţă de Juarez. Nu se gândea decât la ultimele cuvinte pe care le auzise. Îi răsunau în urechi ca un tunet îndepărtat dar... lăsă să treacă ceasul salvării fără să se folosească de el.

Kurt nu se simţea dispus să se întoarcă la han. Se plimbă niţel prin oraş până ce se înseră, apoi se duse să cineze împreună cu André, care-l aştepta.

— Ai reuşit? îl întrebă acesta când îl văzu.

— Nu. Împăratul tot mai speră să-l doboare pe Juarez.

— O să-i fie cam greu.

Pe la ceasurile nouă, pe când seniorita Emilia îşi aştepta musafirii, auzi paşi la uşă; cineva o deschise atât cât să poată vedea înăuntru şi când se încredinţă că tânăra femeie e singură, intră.

Emilia se sperie, dar când recunoscu în cel care intrase pe aghiotantul lui Miramon se linişti.

— Te rog să mă ierţi, seniorita, că am pătruns de-a dreptul la dumneata, începu el, e vorba însă de o afacere secretă. Ştiu că ai fost astăzi cu generalul Mejia la împărat. Maiestatea Sa n-a putut să-ţi acorde toată atenţia care ar fi trebuit deoarece Miramon era şi el acolo cu o persoană străină. Cum însă Maiestatea Sa ar dori să aibă câteva informaţii asupra acelei persoane, voieşte să-ţi vorbească chiar acum.

— Şi ai venit să mă duci la împărat?

— Da. Maiestatea Sa doreşte să nu afle nimeni de acest lucru.

— E de datoria mea să mă supun, vreau însă să-i spun mai întâi servitoarei mele că...

— Nu, nu, nici ea nu trebuie să ştie unde te duci.

— Nici n-am de gând să-i spun. Aştept însă nişte persoane şi vreau să le las vorbă că mă întorc peste un ceas.

— Bine. Eu mă duc să te aştept afară, zise maiorul Orbanez şi plecă.

Emilia se îmbrăcă repede şi coborî scara. Dădu ordine servitoarei ce avea de făcut, apoi ieşi în stradă.

— Aşa; acum îţi stau la dispoziţie, îi zise ea maiorului.

— Nu bănuieşte nimeni unde te duci? o întrebă el.

— Nimeni.

— Atunci să mergem.

— Haidem!

Emilia îl urmă, dar de-abia făcu patru paşi şi fu apucată pe la spate de două braţe puternice.

— Aju...

Mai mult nu putu spune căci simţi cum i se astupă gura; o pânză i se puse peste faţă şi cineva o legă zdravăn de mâini şi de picioare.

Imediat o urcară pe un cal, unde un călăreţ o prinse în braţe şi calul porni în galop. De-abia putea respira. Drumul ţinu, după cum i se păru ei, o veşnicie, apoi calul se opri. I se scoase căluşul din gură şi pânza de pe obraz. În sfârşit, putea răsufla în voie.

— Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta? Trebuie să vă fi înşelat asupra persoanei mele... se tângui ea.

— Defel. Ştim foarte bine cu cine avem de-a face, râse călăreţul.

— Şi ce aveţi cu mine? întrebă ea cu spaimă.

— Tacă-ţi gura! O să ţi se răspundă la vreme. Cu muieri ca tine nu ne batem noi prea mult capul. Laţul de gât şi... basta!

Cel care vorbea astfel era colonelul Miguel Lopez, unchiul soţiei mareşalului Bazaine, cavaler al Legiunii de onoare şi un musafir foarte bine văzut la curtea împăratului Napoleon al III-lea, la Paris.

— Uite şi pentru tine un cal. Nu pot să mă târăsc mereu cu tine în braţe. Vei fi legată pe el. Nu te împotrivi şi nu încerca să crâcneşti ori să fugi, că te împuşc pe loc, m-ai înţeles?

Emilia fu legată pe cal, colonelul luă frâul în mână şi porni în galop mai departe. După vreo trei ore de drum ajunseră la o cârciumă singuratică, la marginea şoselei. Printre obloane

se zărea lumină.

— Diego, ia te uită niţel înăuntru şi vezi cine e, porunci Dopez.

Soldatul descăleca şi se uită pe una din crăpături.

— Câţiva argaţi, zise el. Văd trei, dar nu cred să fie mai mulţi de cinci.

— Să descălecăm şi să tragem o duşcă. Dezleag-o pe femeie de pe cal şi adu-o înăuntru.

Legară caii de un par şi Lopez intră în cârciumă, urmat de ceilalţi.

Când cei cinci soldaţi o legaseră pe Emilia la Queretaro şi porniseră cu ea, maiorul Orbanez făcuse imprudenţa să strige după ei:

— Drum bun la Tuia!

Călăreţii nu-l auziră, dar îl auziră alţi doi inşi, adică micul André şi Kurt, care tocmai veneau să facă vizita promisă spioanei. Cum străzile oraşului nu erau pavate pe vremea aceea, paşii lor nu fuseseră auziţi. Un ţipăt: Aju... le ajunse la ureche. Se opriseră miraţi şi micul André întrebă:

— Parcă a strigat cineva după ajutor?

— Da, era un glas de femeie.

— Da. I s-a băgat un căluş în gură şi n-a mai putut sfârşi cuvântul.

— Trebuie să vedem ce e. Înainte!

— Stai! Să ne apropiem pe nesimţite, altminteri stricăm totul.

Îşi înăbuşiră paşii pe cât era cu putinţă şi se furişară tiptil până aproape de casa în care locuia Emilia. Văzură un grup de soldaţi călări; aceştia dădură pinteni cailor, care porniră în goană, apoi auziră un glas strigând dup a ei:

— Drum bun la Tuia!

Într-o clipă Kurt fu lângă el şi-l apucă de braţ.

— Ce se petrece aici? întrebă tânărul.

— Nimic! şuieră omul printre dinţi şi cu o smucitură se smulse din strânsoare, apoi o luă la fugă. Kurt rămase cu haina individului în mână.

— Scapă! strigă André şi vru să se ia după el.

— Stai, îi porunci Kurt.

André se opri, dar mormăi necăjit:

— Vrei să-l lăsăm să fugă?

— Poate că e mai bine aşa. Şi dacă presupunerile mele se adeveresc, tot nu ne poate folosi la nimic.

— Cum, presupui ceva? Ori crezi că seniorita Emilia...

— Să ne încredinţăm mai întâi.

— Fir-ar ai dracului de ticăloşi!

Cu aceste cuvinte micul André urcă scara în fugă. Găsi uşa încuiată şi casa cufundată în întuneric. Cobori iar, dar când ajunse în gang îi ieşi servitoarea înainte.

— Pe cine căutaţi? întrebă ea.

— Seniorita Emilia e acasă?

— Nu. A, dumneavoastră sunteţi pesemne domnii pe care îi aştepta. Mi-a spus să vă întoarceţi peste un ceas. A fost pe-aici aghiotantul generalului Miramon şi dumneaei a plecat numaidecât după el.

— Ia fă niţică lumină. Aşa. Cunoşti haina asta?

— Sfântă Fecioară! E haina lui senior Orbanez, nepotul stăpână-mi!

— Bine. Ştiu ce vroiam să ştiu. Seniorita a plecat pentru scurt timp în călătorie. Încuie camera şi să nu dai nimănui cheia, ai înţeles?

Kurt o lăsă pe bătrână uluită şi o luă repede spre han, urmat de micul André, care era indignat.

— Ei drăcie! mormăi el. Seniorita a fost răpită, nu mai încape îndoială. Şi dobitocul ăsta de aghiotant s-a dat singur de gol. Hm, la Tuia... Trebuie să ne ducem după ea.

— Cunoşti drumul? îl întrebă tânărul căpitan.

— Da, am fost de mai multe ori pe-acolo.

Ajunşi la han, plătiră repede, încălecară şi vrură să plece.

— Plecaţi, senior? întrebă hangiul. Degeaba. Nu e voie să iasă nimeni din oraş după ce s-a întunecat.

— Tot ce se poate, pe noi însă nu ne opreşte nici întunericul, nici lumina, răspunse micul André jumătate în serios jumătate în glumă. Rămâi sănătos...!

Cu aceste cuvinte dădură pinteni cailor şi porniră în goană. La porţile oraşului dădură peste o santinelă.

— Stai, cine e? strigă santinela.

— Ofiţeri!

— Cu ce însărcinare?

— Trimişi de-ai generalului Mejia.

— Treceţi!

— Ia spune, băiatule, n-au trecut pe-aici acum o jumătate de ceas câţiva călăreţi? Suntem de-ai lor.

— Ba da, era şi colonelul Lopez cu ei.

— Chiar aşa. Aveau şi o cucoană cu ei?

— Da. Se grăbeau al dracului fiindcă îndată ce-au ieşit pe câmp au luat-o la goană ca nebunii.

— Lasă că-i ajungem noi. Ţine!

— Mulţumesc, senior.

În timp ce soldatul prindea moneda de argint din zbor, cei doi călăreţi dădură pinteni cailor, care porniră ca săgeata.

— Halal să le fie! Nici măcar un cuvânt de ordine n-au... mormăi André.

— Cu atât mai bine pentru noi.

— Tocmai mă gândeam să-i dau soldatului una cu patul puştii în cap ca să aflu parola.

— Ar fi fost păcat de el, săracul. Şi poate o greşeală. Acum, la drum!

Călăreau în galop de câteva ceasuri fără să a de urma răpitorilor, când zăriră o cârciumă de drum, prin ale cărei obloane se vedea lumină.

— Nu cumva vor fi aici? întrebă André.

— Cu siguranţă. Uite colo şase cai, ai lor trebuie să fie.

— Bine zici. Bravo, am pus mâna pe ei!

— Sst! Să-i legăm şi pe ai noştri, dar niţel mai departe. Dacă vedem că seniorita e înăuntru, ne facem că n-o cunoaştem şi că nu bănuim nimic.

Descălecară. Din cârciumă se auzea zvon de glasuri. Îşi legară caii şi priviră înăuntru printre crăpăturile obloanelor.

— Un ofiţer şi patru soldaţi... şopti André.

— Şi câţiva argaţi la o altă masă, adăugă Kurt. Uite-o pe seniorita, colo lângă vatră.

— O văd. Şi-acu', bucură-te, colonele Lopez, micul André e aici!

— Să-i cruţăm pe cât va fi cu putinţă.

— Hm, vom vedea noi...

— Bănuiesc că nici n-au auzit tropotul cailor noştri. Să intrăm.

Kurt avusese dreptate. Când îi văzu în uşă, Lopez sări speriat de pe scaun, dar văzând că nu sunt decât doi se aşeză iar la locul lui şi-i măsură sfredelitor cu privirea. Fără să le pese, se duseră şi se aşezară la o masă liberă de lângă uşă, ca să fie siguri că nu le poate scăpa nimeni. Cârciumarul se apropie de ei şi-i întrebă dacă vor să bea ceva.

— Trei pahare şi o sticlă cu vin, porunci André.

— Trei? Păi văd că sunteţi doi...

— Nu e treaba ta!

Colonelul se amestecă acum şi dânsul în vorbă.

— Cine sunteţi dumneavoastră, senior?

André, care stătea cu spatele la el, se întoarse, îl privi cu obrăznicie şi mormăi:

— Da curios mai eşti dumneata!

— Ce? se răsti Lopez. Ştiţi cine sunt eu?

— Nu ne pasă! Mare lucru n-oi fi...

— Eşti nebun, omule? zbieră Lopez şi se apropie de masa lor.

Emilia înţelesese, din momentul când îi văzuse intrând pe uşă, că au venit s-o scape, dar nici un muşchi de pe faţa ei nu trăda ce se petrece în sufletul ei. Acum însă i se făcu frică pentru André. Acesta se uită fără teamă la colonel şi răspunse foarte liniştit:

— Unul din noi trebuie să fie nebun.

— Tu!

— O să vedem noi care...

Cu aceste cuvinte, André dădu un ghiont cu atâta putere în stomacul colonelului, încât acesta se prăbuşi la pământ. În clipa următoare îngenunche peste el şi-i puse mâna în beregată. Cei patru soldaţi vrură să sară în ajutorul superiorului lor, dar Kurt întinse revolverul spre ei.

— Nici o mişcare, că trag! le strigă el.

Cuvintele şi atitudinea lui erau atât de ameninţătoare, încât nici unul nu cuteză să mai facă un pas. Argaţii şi cârciumarul, obişnuiţi cu astfel de scene, găseau că e mai bine să nu se amestece.

— Gata cu colonelul? întrebă Kurt.

— Îndată, răspunse André, izbindu-l încă o dată cu pumnii în cap. Aşa, acum îi ajunge pentru o bucată de vreme.

— Dă frânghia aceea din cui, să-i legăm niţeluş pe ăştia patru seniori.

Soldaţii fură legaţi burduf unul după altul. Nu îndrăzneau nici acum să se împotrivească, căci Kurt îi ţinea la respect cu revolverul, pe urmă îl legară şi pe colonel, ca să nu facă vreo năzbâtie când şi-o veni în simţiri.

— Gata! porunci André. De-acum înainte nu mai iese nimeni din casă fără voia noastră. Care ascultă de poruncă, bine, care nu, îl ia ori pe el, ori pe mine dracul.

Apoi, apropiindu-se de Emilia îi zise:

— Te-ai speriat rău, nu-i aşa? Am sosit tocmai în momentul când ticăloşii ăştia porneau în galop cu dumneata. Poftim, seniorita, bea o înghiţitură, să-ţi mai treacă spaima. Ei, ce zici, cârciumar, aşa-i că am avut dreptate când ţi-am poruncit s-aduci trei pahare?

Emilia mulţumi cu sufletul plin de recunoştinţă şi duse paharul la gură. În momentul acela se auzi de afară tropot de copite şi in clipa următoare apăru în prag... burtosul, agentul Asociaţiei secrete. Îi văzu pe soldaţi legaţi şi vru să se dea îndărăt, dar André fu mai iute decât el şi-l apucă strâns de braţ.

— Stai, prietene! Cine-a apucat o dată să intre, nu iese până ce nu-i dăm noi voie.

— Vezi, senior, că vreau numai să beau un pahar cu rachiu şi să-mi văd de drum... bolborosi Arrastro, speriat.

— Dinspre partea mea bea şi-un butoi întreg, dar de stat trebuie să stai până ce-om isprăvi noi treaba, pe urmă n-ai decât să pleci unde vei voi.

— Asta nu! zise Kurt zâmbind. Domnul va fi aşa de bun să ne însoţească la Juarez.

Burtosul se îngălbeni ca un mort.

— La Juarez? Pentru ce?

— Fiindcă preşedintele doreşte foarte mult să te cunoască. Unde-ai fost astăzi?

— La Queretaro şi prin împrejurimi. Sunt negustor şi călătoresc pentru afacerile mele.

— Da, faci negoţ cu minciuni şi afacerile dumitale se rezumă la una singură: trădarea.

— Vai de mine, senior! Mă luaţi drept altcineva... bâigui el

înspăimântat.

— Nu cred. Şi-apoi, o să vedem noi îndată. Te cunoaşte cineva la Santa Jaga?

— Nu, nimeni.

— Dar îi cunoşti desigur pe doctorul Hillario şi pe nepotul său Manfredo?

— Doamne fereşte, nici n-am auzit de ei!

— Minţi! Te-am văzut eu cu ochii mei în mănăstirea della Barbara.

— Te înşeli, senior...

Kurt nu se mai putu stăpâni şi-i arse o palmă de-l lipi ele perete.

— De ce mă baţi, senior...? N-am fost eu, zău aşa... Ăla pe care l-aţi văzut o fi semănând pesemne cu mine... zise ticălosul ţinându-se cu mâna de falcă.

— Semăna atât de bine, că eşti chiar tu, nemernicule! N-ai vorbit tu în seara de joi, în camera bătrânului, cu nepotu-său şi i-ai spus că vor sosi în noaptea aceea două sute de soldaţi pe care să-i ascundă în curtea mănăstirii?

Arrastro îl privea cu ochii holbaţi, totuşi avu curajul să tăgăduiască încă.

— Nu... nu... murmură el.

— Soldaţii aveau ordin să ocupe mănăstirea, ca împăratul să fie ucis şi Juarez acuzat de moartea lui.

— Nu. Nici nu m-am gândit la aşa ceva...

— Poţi tu să tăgăduieşti cât vei pofti, dar te vom sili noi să vorbeşti, fii pe pace! O să te legăm acum pe cal şi o să te luăm cu noi. Să plecăm!

Kurt aruncă o monedă de argint pe masă şi ieşi urmat de André, care-l ducea de braţ pe conspirator şi de Emilia care, acum liberă, încăleca singură pe cal.

Burtosul fu legat zdravăn şi plecară, lăsând în urma lor pe soldaţi şi pe colonelul lor — care între timp se trezise — încremeniţi.

Trebuiau acum să treacă prin apropiere de Queretaro, ca s-ajungă la avanposturile lui Juarez. Prudentul şi energicul zapotec dăduse ordin armatelor sale să se apropie cât mai mult de oraş, ceea ce nu ştia încă nici chiar generalul Mejia, aşa că înainte de amiază Kurt se întâlni cu o coloană în marş

din divizia generalului Belez.

Fură duşi imediat înaintea lui. Acesta îl cunoştea pe Kurt, căci îl văzuse la Juarez — de asemenea şi pe seniorita Emilia. Era un om aspru şi un republican înfocat. Ascultă cu mare atenţie la cele ce-i povesti tânărul, apoi porunci să-i fie adus prizonierul.

— Tăgăduieşti acuzaţiile pe care ţi le-a adus acest senior? îl întrebă el arătând spre tânăr.

— Cum să nu tăgăduiesc, dacă nu e adevărat? răspunse el. Pe mine mă cheamă Perdillo şi sunt un biet negustor cinstit.

Generalul se uită la el batjocoritor şi zise zâmbind:

— Dar ce-o să zici când ţi-oi spune că te cunosc eu şi încă foarte bine?

— O să spun că te înşeli, senior...

— Câine! Nu mă înşel niciodată când e vorba de o persoană şi mai ales de un ticălos ca tine. Ai cunoscut vreodată pe unul Taverna?

Omul se făcu alb ca varul.

— Nu... bolborosi el.

— Care l-a predat francezilor pe generalul Tonamente?

— N... nu l-am... cunoscut nici... odată... senior!

— Nu? Atunci poate că ţi-e mai cunoscut numele Arrastro?

Burtosul tremura tot.

— Nu... ştiu despre cine... vorbiţi, senior.

— Nemernicule! Pentru toate ticăloşiile ai avut curaj, numai să-ţi mărturiseşti fărădelegile eşti prea laş! strigă cu scârbă Belez. Ti-ai zis Perdillo; mai bine-ţi ziceai Perdido — Pierdutul, căci pierdut eşti! Te-am demascat. Acum câteva luni ai fost condamnat la moarte prin spânzurătoare de către Consiliul de război din Monterey. Ai reuşit să fugi, am pus acum mâna pe tine şi-ţi vei împlini osânda.

Arrastro tremura şi bolborosea cuvinte fără şir.

— Sentinţa va fi executată; spânzuraţi-l! porunci generalul.

Într-o clipă i se aruncă ticălosului un laţ de gât şi fu târât spre cel mai apropiat copac.

— Generale, zise Kurt, poate că ne-am mai putea folosi de el ca să aflăm numele complicilor săi.

— Mi-e egal. Sentinţele se dau ca să fie executate. Ridicaţi-l în spânzurătoare, ca să se vadă cum ştie armata republicană să-i pedepsească pe trădători.

O smucitură şi Arrastro se bălăbănea între cer şi pământ. Se zgârci de câteva ori, se întinse iar, apoi rămase nemişcat; se sfârşise cu el pentru totdeauna.

În aceeaşi zi colonelul Lopez se întoarse la Queretaro şi-şi poate oricine închipui în ce dispoziţie. Datoria lui era să se ducă imediat la Miramon ca să-i raporteze cele întâmplate.

Generalul îl ascultă încremenit.

— Ce? strigă el. V-aţi lăsat biruiţi de doi inşi? Şi unde au dus-o pe spioană?

— La Juarez, după cum i-am auzit pe argaţi spunând.

— Tot e bine şi-atât, fiindcă suntem siguri că n-o să mai dea ochi cu împăratul, de aceea o să-ţi iert greşeala pe care ai făcut-o. Sper însă că noua însărcinare pe care o să ţi-o dau o vei executa cu mai multă grijă şi cu mai multă prudenţă, ca să o duci la bun sfârşit.

Ce fel de însărcinare îl aştepta bănuia el, colonelul, dar se feri să spună Vreun cuvânt deocamdată.

Evenimentele se succedau acum cu repeziciune. Escobedo înainta mereu şi înconjura cu douăzeci de mii de republicani ai lui pe cei cincisprezece mii de imperialişti pe care Maximilian îi avea de partea lui; asediul oraşului Queretaro începu. Tot astfel înconjură Porfirio Diaz cu armatele lui capitala ţării, México, în care izbucni în curând foametea.

Kurt nu vru să stea nici el degeaba. Se alătură armatei de geniu şi conduse lucrările de asediu, iar Sternau îşi dădea concursul în calitate de medic.

Juarez îşi stabilise reşedinţa în San Louis Potosi. Dryden era cu el. Ne putem închipui bucuria lui când află de salvarea prizonierilor, printre care era şi Mariano.

Îndată ce se lăsă liberă comunicaţia la coastă, Sternau scrise acasă că toţi sunt în viaţă şi sănătoşi dar nu ştie încă data întoarcerii în patrie, la Rheinswalden.

Într-una din zilele următoare, căpitanul Rodenstein stătea în fotoliu la birou şi răsfoia nişte hârtii. Îmbătrânise rău bietul căpitan şi îl chinuia un acces afurisit de gută, de nu mai putea

de dureri.

Ludwig, credincioasa lui ordonanţă de odinioară, intră pe uşă, alătură călcâiele şi salută milităreşte, aşteptând să fie întrebat.

— Bună dimineaţa, Ludwig, îi zise căpitanul.

— Bună dimineaţa, să trăiţi, domnule căpitan.

— Ce mai nou? Aţi prins vreun braconier? A fătat vreo vacă?

— Nu, să trăiţi.

— Să te ia dracu' cu „nu” al tău! Atunci la ce-ai venit? Aoleu! Iar podagra asta..., se văietă bătrânul schimonosindu-se de durere. Mă, Ludwig, mă, ce n-aş da eu să fiu în locul tău şi tu într-al meu!

— Ca să mă doară pe mine, nu-i aşa, domnule căpitan? Lasă că am şi eu necazurile mele...

— Zău? Ce fel de necazuri, mă, tontule?

— Păi... să-mi măriţi leafa, să trăiţi...!

— Ce face? Ieşi afară, nemernicule! Auzi, să-i măresc leafa! Când ţi-oi da cu luleaua asta în cap îţi iese măritul lefii prin nas! Aoleu! Iar mă doare... Da' ia vezi cine bate.

— Nu ştiu, să trăiţi, domnule căpitan.

— Uită-te, dobitocule!

Ludwig se duse la uşă, o deschise şi scoase capul afară.

— Factorul, să trăiţi, domnule căpitan.

— Ia vezi ce vrea.

Ludwig ieşi şi se întoarse fluturând în mână o scrisoare.

— De unde e? întrebă bătrânul cu nerăbdare.

— Din Mexic, domnule căpitan, ura! Scrisoare din Mexic!

— Din Me... Me... Mexi... De unde, mă?

— Din Mexic, domnule căpitan, n-aţi auzit?

Căpitanul făcu ochii mari şi strigă:

— Mă Ludwig, mă, să ştii că mă găseşte damblaua de bucurie! Du-te dracului, babo! O să te schimb cu una mai tânără — şi cu aceste cuvinte bătrânul zvârli la pământ luleaua lui veche şi afumată, care se făcu praf.

— Să trăiţi, domnule căpitan! Mai bine mi-o dădeaţi mie... zise Ludwig, uitându-se cu părere de rău la cioburile risipite pe jos.

Bătrânul deschise scrisoarea, citi puţinele rânduri pe care

Sternau i le scria, comunicându-i pe scurt felul în care fuseseră salvaţi de Kurt, sări apoi în picioare răsturnând scaunul în spatele lui şi începu să strige:

— Salvaţi! Ura! Toţi! De Kurt. Gaudeamus igitur! *„În curând o scrisoare mai lungă. In dulci jubilo. Al vostru, Sternau.”*

Ludwig îl privea înlemnit.

— Dar bine, domnule căpitan, nu vă mai doare?

— Ce să mă doară, mă?

— Păi... podagra...

Acu' îşi aduse bătrânul aminte că se văicărise până mai adineauri. Se minună parcă singur, bătu apoi cu piciorul în pământ şi zise râzând:

— S-a dus, mă Ludwig, zău s-a dus. Dumnezeu s-o ierte!

— Nu mai spuneţi! Cum se poate una ca asta, domnule căpitan?

— De, mă, ştiu şi eu!

— O fi bucuria ori scrisoarea, domnule căpitan?

— Bucuria, mă, dobitocule! Auzi tu, mă, mie, mie mi-a scris întâi! Ce băiat de treabă şi Sternau ăsta! Şi dă fuga la bucătărie şi spune să vă facă o masă mare. Eu mă duc la vila Rodriganda să le arăt scrisoarea.

Şi uitând de podagra lui care pierise că prin minune, bătrânul plecă sprinten ca un flăcău să ducă vestea cea bună şi celorlalţi.

14. La „Izvorul diavolului”

Pe când scrisoarea lui Sternau stârnise mare bucurie alor săi, prizonierii care se aflau în subteranele mănăstirii della Barbara erau foarte îngrijoraţi de soarta lor. Nu era vorba de soldaţii aduşi de Arrastro — care ştiau că Juarez nu va fi prea aspru cu ei, ci de cei doi Cortejo, de Josefa, Landola şi Manfredo, pe care, o dată liniştea restabilită în ţară, îi aştepta un proces atât de senzaţional şi o pedeapsă exemplară.

Subteranele mănăstirii erau destul de încăpătoare pentru cei două sute de soldaţi, aşa că aceşti cinci prizonieri periculoşi fuseseră băgaţi — în afară de Josefa şi tatăl ei — într-o singură celulă.

Zilele treceau pentru ei într-o disperare adâncă. Pe Josefa o mai chinuiau şi durerile pe care le avea în piept. Lui Gérard, care rămăsese la mănăstire cu Mariano, bătrânul conte Fernando, căpitanul Unger, Grandeprise şi Mindrello, i se urî în cele din urmă aici. Se duse la cartierul general al zapotecului ca să-i ofere serviciile sale. Energia lui se potrivea mai bine cu fapte de eroism decât să facă pe paznicul unor întemniţaţi pe care-i ştia în destulă siguranţă. Să fi bănuit el ce avea să se întâmple în lipsa lui în subterane...

— *Caramba!* — înjura Landola, deprins cu întinsul şi vântul mării şi pe care întunericul şi aerul îmbâcsit îl făcea să sufere cumplit — dacă o mai ţine multă vreme aşa, înnebunesc! Mai că aş vrea să mă văd o dată în faţa judecătorului şi să facă pe urma ce-or şti cu mine. Viaţa însă, în gaura asta puturoasă, n-o mai pot îndura. Cât o fi de când suntem închişi aici? Să mă ia dracu' dacă ştiu! Am pierdut cu desăvârşire noţiunea timpului.

— Douăzeci de zile, oftă Gasparino cu glas stins. Eu le-am socotit. Ni se dă zilnic câte o pâine şi un ulcior cu apă la vremea prânzului. După socoteala mea ni s-au dat până acum douăzeci de pâini.

— Douăzeci de zile! Mi s-au părut o veşnicie. Nici nu-mi mai dau seama de ceea ce se petrece. Gândurile mi se încâlcesc în creier; aerul ăsta înăbuşitor şi bezna care mă înconjoară îmi sug măduva din oase. Aş da fericirea de apoi —

în care, de altfel, nu cred — să mai văd o dată lumina soarelui şi să simt puntea unui vapor sub picioarele mele.

— Cred că nu o să mai simţi în curând nimic sub picioare, fiindcă o să aibă grijă călăul să-ţi pună ştreangul de gât, ca să n-atingi nici pământul, zise Manfredo. Ah, de-aş avea eu numai mâinile libere, nu mi-ar mai chiţcăi şobolanii la ureche...

— Dacă! zise Landola în bătaie de joc. Dacă ăsta e porc-de-câine. Şi apoi cum crezi dumneata că ai putea ieşi ferice vreodată din afurisita asta de subterană? Ştiu că mi-ai spus odată că ar exista un gang care duce la o carieră de piatră. Ai mărturisit însă singur că ai fost silit să predai planul duşmanilor noştri şi îţi închipui că au avut ei grijă să închidă gangul sau să pună pe cineva să păzească ieşirea, aşa încât ar fi cu neputinţă să fugim pe-acolo.

— Aşa e, dar nu v-am spus că ar mai fi o ieşire care nu era trecută pe planul pe care i l-am dat afurisitului ăla de neamţ. Unchiul meu a lăsat-o dinadins neînsemnată, ca să-şi păstreze o portiţă de scăpare în cazul când ar reuşi cineva să descopere planul mănăstirii.

— Şi dumneata cunoşti portiţa asta de scăpare?

— Da, numai că n-are nici un rost să vorbim despre ea atâta timp cât...

Îşi curmă vorba căci auzi pe cineva trăgând zăvorul. Uşa căptuşită cu fier se deschise şi intră un om cu un felinar într-o mână, un ulcior în cealaltă şi o pâine la subsuoară.

La vederea lui, Manfredo fu cât p-aci să scoată un ţipăt, dar se stăpâni, căci omul încruntă sprâncenele şi-i făcu semn din ochi spre pâinea pe care o puse jos lângă el.

În clipa următoare omul ieşi şi se făcu iar întuneric.

— Ce-a fost asta? întrebă Landola. Băiatul parcă vroia să ne atragă atenţia asupra unui lucru. De altfel, nu era acelaşi care ne aducea până acum mâncarea. Oare ce-o fi însemnând?

— Sst! îl opri Manfredo să continue. Nu vorbi aşa de tare, să nu ne audă paznicii. Eu ştiu cine era. E unul din infirmierii spitalului. I-am făcut odată un serviciu care l-a scos din mare încurcătură şi s-ar putea să vrea acum să-şi arate recunoştinţa faţă de mine. Nu ştiu însă cum a reuşit să i se

dea lui însărcinarea să ne aducă mâncarea. L-am văzut când mi-a făcut semn spre pâine.

Manfredo luă de jos pâinea şi o rupse în două. Ştiu îndată, deşi nu putea vedea nimic ce era în ea.

— Cielo! Un amnar din cele care se întrebuinţează în prerii, şopti el de-abia stăpânindu-şi emoţia. Uite şi un muc de lumânare!... Şi... o bucăţică de hârtie şi un creion.

Ceilalţi ascultau tremurând de încordare.

— Aprinde repede lumânarea, şopti Landola cu glas răguşit.

— Dar dacă se vede lumina prin crăpăturile uşii?

— Aş! Cum nu se vede de aici lumina când ne aduce mâncarea, n-o să se vadă nici afară. Hai, repede!

Manfredo se supuse. La lumina slabă a mucului de lumânare citi următoarele cuvinte:

„După mari greutăţi am reuşit să mă trimită pe mine cu mâncarea. Dacă ai vreo dorinţă, scrie-o în dosul biletului şi pune-l în ulcior după ce-l veţi goli.”

— *Valgame Dios!* exclamă Manfredo. Suntem salvaţi!

— Mai va! zise Landola. Cum vrei să-ţi desfacă lanţurile dacă n-are cheia?

— Asta ar fi lesne. În camera unchiului meu există un dulăpior în care se mai află încă o cheie. Dacă infirmierul reuşeşte s-o ia, suntem liberi, răspunse Manfredo.

— Bine, bine, dar cum ieşim dintre zidurile mănăstirii?

— Las' pe mine! S-avem numai cheia şi un cuţit...

— Atunci sunt de părere să scrii imediat ce ai de scris. Trebuie să economisim lumânarea. De sfătuit ne putem sfătui şi pe întuneric.

— Are dreptate, încuviinţă Cortejo care mai prinsese curaj. Scrie repede biletul.

Manfredo luă creionul, întinse hârtia pe genunchi şi scrise pe dosul biletului:

„În camera de lucru a unchiului meu se află atârnat deasupra biroului un dulăpior. În el e cheia care ne poale descuia lanţurile. Procură-mi cheia şi un cuţit. Atâta e tot ce-

mi trebuie.”

Stinse mucul de lumânare şi îl ascunse, împreună cu celelalte lucruri găsite în pâine, în buzunarul hainei. Să fi intrat acum cineva în celulă, habar n-ar fi avut că în clipa aceea primul pas pentru fuga prizonierilor era făcut.

— Şi? întrebă Gasparino după ce se făcu iar întuneric.

— Nimic! răspunse Landola. Trebuie să aşteptăm.

— Cât? urmă Gasparino cu îndărătnicie.

— Cel puţin trei zile.

— Trei zile! De ce atât? Cred că nu mai pot indura trei ceasuri.

— Eşti un prost, altminteri ar trebui să-ţi dai seama că nu se poate mai curând.

— Pentru ce?

— Fiindcă prietenul ăsta al nostru nu are când citi biletul până mâine la prânz când va veni să ne aducă mâncarea; altă zi o să treacă până ce ne-o aduce ce i-am cerut şi tocmai a treia zi, când o veni iar cu mâncarea şi o fi uşa descuiată, ne putem gândi la fugă. Năvălim peste paznic şi...

— Îl omorâm?

— Ba bine că nu!

— Şi cu salvatorul nostru ce facem?

— Îl legăm zdravăn ca să se creadă că e nevinovat. Dar tot n-am făcut nimic.

— Din nenorocire! S-ar putea să intervină multe care să ne împiedice fuga. Şi dacă totuşi reuşim, ce facem cu frate-meu şi cu nepoată-mea care sunt închişi în celula de pe partea cealaltă a gangului? Trebuie să-i eliberăm şi pe ei.

— Hm! mormăi Landola. Ţi-e într-adevăr atâta milă de ei?

— Hm! repetă şi Gasparino. La drept vorbind nu merită.

— Ai dreptate. De altfel trebuie să te gândeşti că nepoata dumitale ne-ar fi o povară, în starea în care e. Ce să facem noi cu muierea asta, pe care şi aşa o s-o ia dracu' mâine-poimâine? Lui îi e totuna dacă o ia de aici ori de aiurea, de aceea sunt de părere s-o lăsăm unde e.

Tonul cu care vorbea era revoltător, dar nimeni nu se sinchisi de el. Nu se gândeau decât la salvarea lor, fără să le pese de ceilalţi.

— Rolul nostru în afacerea Rodriganda s-a sfârşit, urmă Landola. Nu ne-a mai rămas decât să salvăm ce-om putea din dezastrul planului nostru. Dumneata ce zici, senior Cortejo?

— Nu prea ştiu ce-am mai putea salva.

— Dumneata nu, dar pe feciorul dumitale Alfonso l-ai uitat?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cred că afacerea e destul de limpede. El e deocamdată moştenitorul averii Rodriganzilor. Vindem proprietăţile la repezeală şi dispărem cu milioanele pe care le putem realiza de pe urma vânzării.

— Dar dacă Alfonso nu vrea?

— Parcă îi rămâne altceva de făcut? Nu-ţi vei fi închipuind că Alfonso îşi va mai putea juca rolul de conte de Rodriganda! O să fie chiar foarte mulţumit să apuce ce-o putea până a nu fi prea târziu.

— Şi cum ai vrea să facem împărţeala?

— Foarte simplu. Suntem trei, adică eu, dumneata şi el. Fiecare din noi ia a treia parte.

— L-aţi uitat pe al patrulea, zise Manfredo. Ori nu cumva vreţi ca eu să nu m-aleg cu nimic?

— Nu te teme, o să primeşti ce ţi se cuvine, zise Landola împăciuitor. Se înţelege de la sine că dumneata, căruia îi vom avea de mulţumit salvarea noastră, trebuie să ai drept la parte egală.

Cuvintele păreau sincere, dar dacă Manfredo ar fi putut vedea prin întuneric zâmbetul drăcesc de pe buzele piratului, s-ar fi îngrozit.

— Cum îţi închipui fuga? întrebă iar Cortejo. Ar fi cea mai mare prostie pe care am face-o. Drumul de la Veracruz e tăiat de trupele imperiale şi mexicane. Trebuie să căutăm un port de pe partea de vest a coastei, de pildă San Blas sau Manzanillo. Calea până acolo e aproape liberă. Sper că Maximilian o să-i mai dea atâta de furcă indianului ăla Juarez, până ce ne-om vedea noi în siguranţă. Principalul pentru noi e deocamdată să câştigăm timp. Până să se sfârşească tulburările în Mexic şi să poată ajunge în Spania vestea despre afacerea noastră, noi trebuie să fi isprăvit ce avem de făcut la Rodriganda.

Discutară multă vreme planul în amănunţime apoi se mai liniştiră. De-abia aşteptau însă să treacă zilele.

A patra zi, când paznicul veni să-l schimbe pe camaradul său, îl găsi pe acesta într-un lac de sânge şi pe infirmier legat cobză şi cu un căluş în gură. Prizonierii dispăruseră. În celula lui Pablo Cortejo şi a Josefei nimic nu era schimbat. Nenorocita zăcea în chinuri cumplite şi tată-său o privea neputincios, ferecat în lanţuri.

Îl dezlegară imediat pe infirmier şi aflară de la el ce se întâmplase: ieri, pe când venise s-aducă mâncare prizonierilor, aceştia se repeziseră la el, îl legaseră într-o clipă, fără să-i dea timp să ţipe, pe urmă acela care îşi zicea Landola înfipse cuţitul în inima paznicului şi fugiseră cu toţii.

— De frică am leşinat şi nu ştiu ce-a mai fost cu ei, încheie infirmierul văicărindu-se.

Cazul fu raportat imediat maiorului, comandantul armatei de ocupaţie la mănăstire. După cinci minute era la faţa locului împreună cu persoanele cele mai interesate în cauză, adică don Fernando, Mariano, Grandeprise, căpitanul Unger şi Mindrello.

Grandeprise examină cu de-amănuntul celula dar nu găsi nimic care ar fi putut lămuri cazul.

Clătină îngândurat capul şi-i zise maiorului:

— Senior, dumneavoastră sunteţi de părere că fugarii s-au putut elibera fără ajutorul cuiva?

— Exclus! răspunse maiorul.

— Bine, vă rog atunci să-l arestaţi imediat pe omul care a fost aici legat. Sunt aproape sigur că el i-a ajutat să fugă.

— Pe ce-ţi bizui bănuiala?

— Pe multe. Susţineţi că prizonierii nu s-au putut elibera singuri. Deci, numai două persoane i-au putut ajuta, adică paznicul sau persoana care le aducea zilnic mâncarea. În severitatea cu care erau păzite ieşirile, ar fi fost cu neputinţă ca un al treilea să pătrundă înăuntru. Şi apoi, de ce l-au omorât fugarii numai pe paznic şi pe el nu?

— Ai dreptate, răspunse maiorul. Apoi, întorcându-se spre infirmier, strigă cu glas ameninţător: Mărturiseşte, ticălosule, că tu le-ai înlesnit fuga!

— Vă înşelaţi, senior, eu nu ştiu nimic... încercă el să se

apere.

— Bine. Se va dovedi pe urmă. Legaţi-l!

Ancheta dovedi că nici unul din paznicii puşi la uşi nu văzuse în ajun pe nimeni ieşind din mănăstire. Pablo Cortejo şi Josefa fură şi ei luaţi la cercetări; nu ştiau însă nimic. Furia lor când auziră că părtaşii crimelor înfăptuite de ei fugiseră lăsându-i aici fu de nedescris.

Problema evadării ar fi rămas poate nedezlegată, dacă maiorului nu i-ar fi venit o idee. Aveau pe lângă regiment un copoi care adulmeca urma când vreun soldat dezerta din front. După un sfert de ceas câinele fu adus în celulă, legat de o curea. I se puse sub bot un ghemotoc de paie din culcuşul prizonierilor şi câinele începu numaidecât să miroasă şi să tragă cât putea de curea, încât de-abia îl mai puteau ţine.

Fără să se oprească din fugă, câinele alergă pe gang, intră într-o subterană, se opri înaintea unui perete şi începu să râcâie zidul cu laba. Se cercetă locul şi văzură cu mirare că se află acolo o uşă secretă. Apăsară pe un resort ascuns în zid şi în faţa lor se căscă o deschizătură.

— Ei drace! exclamă Grandeprise. Doctorul Hillario mai ştia de o altă ieşire, neînsemnată pe plan. Mănăstirea asta pare să fie o adevărată vizuină. Repede, mai departe!

Gangul ducea drept înainte, până la un perete vertical, la care câinele începu iar să miroasă. Apăsară şi aici pe un resort, o uşă se dădu la o parte şi lumina le năvăli în faţă.

— Ajunşi afară, câinele adulmecă urma şi vru să pornească din nou, dar Grandeprise îl ţinu în loc.

— Staţi! Le zise el celor ce-l însoţeau. Ştim acum pe unde au fugit bandiţii. Trebuie neapărat să ne luăm după ei. Senior maior vreţi să-mi mai lăsaţi câinele?

— Cu plăcere. Nu cumva vrei să pleci singur în căutarea fugarilor? Nu te-aş sfătui.

— Voi lua cu mine încă câţiva inşi destoinici care nu se dau în lături de la o vânătoare ca asta, răspunse el.

— Nu se poate, zise Mariano. Uiţi că avem şi noi o răfuială cu oamenii aceia? Merg şi eu cu dumneata.

— Şi eu, adăugă Mindrello. Ticăloşii mi-au amărât atâţia ani din viaţă că nici nu mă gândesc să rămân pe loc când e vorba să-şi capete pedeapsa pe care o merită.

— Mindrello are dreptate, îşi dădu cu părerea don Fernando. Nici eu nu mă las. Nu vreau să se spună că...

— Nu! îi curmă Grandeprise vorba. Sarcina asta s-o laşi în seama celor mai tineri, domnule conte. Îţi jur pe tot ce am mai scump că te poţi bizui pe noi şi că nemernicii nu vor scăpa. Dumneata ne-ai stingheri numai, căci nu poţi ţine la drum ca noi ăştialalţi. Şi-apoi trebuie să rămâi de pază la ceilalţi prizonieri, ca să nu scape şi ei.

Bătrânul conte şi căpitanul Unger n-avură încotro. Maiorul stărui să-i dea lui Grandeprise câţiva călăreţi, dar americanul nu vru să primească, aşa că renunţă în cele din urmă. Nici nu trecu un ceas şi Grandeprise, Mariano şi Mindrello ieşeau pe poarta mănăstirii, aprovizionaţi cu merinde pentru o săptămână. În fruntea lor mergea copoiul cu nasul în pământ şi aşa ele repede încât de-abia îl puteau urma caii.

Urmele fugarilor duceau deocamdată în jurul oraşului la o depărtare destul de mare. Era vădit că bandiţii se fereau să fie văzuţi de cineva.

Când se îndepărtară de oraş, câinele porni ca o săgeată spre miazăzi, ceea ce miră foarte mult pe urmăritori, care se aşteptau ca fugarii s-o fi luat spre apus, în ţinuturi mai puţin locuite.

— Crezi, senior, că-i vom ajunge? îl întrebă Mindrello pe vânător.

— Depinde de când şi-au putut procura cai, răspunse el. Dacă le-a reuşit repede, atunci va trece mai multă vreme până să dăm de ei. Au doar o după-amiază şi o noapte întreagă de drum înaintea noastră.

Din fericire, temerile lui nu se adeveriră. Pe la prânz zăriră o fermă singuratică şi câinele o luă la goană într-acolo. Ocoli ferma şi se opri la un loc bătătorit de copite de cai. Mirosi câtva timp urmele, adulmecă aerul şi se aşeză jos dând din coadă. De aici câinele nu-i mai putu urmări pe fugari deoarece paşii încetau.

Grandeprise întoarse calul şi goni spre fermă, în poartă îl întâmpină un argat cu privirea posomorâtă.

— *Buenos dias, señor,* îl salută vânătorul politicos. Ai putea să-mi spui dacă ai văzut trei inşi trecând ieri pe-aici?

Bătrânul se întunecă şi mai mult la faţă.

— Sunteţi de-ai lor, senior?

— Nu, îi căutăm. Sunt trei criminali care au fugit din închisoare şi după socotelile noastre nu se poate să nu-i fi văzut.

— Dacă aşa stau lucrurile, răspunse argatul mai luminându-se niţel, o să vă spun. De văzut n-am văzut pe nimeni, dar trei trebuie sa fi fost fiindcă ne-au lipsit azi-dimineaţă trei cai şi tot atâtea şei.

— Nu mai încape îndoială că ei au fost, ştiu acum ce să cred. Mulţumesc, senior şi rămâi sănătos!

— Umblă sănătos! Te-aş ruga însă, dacă cumva dai de ei, caută un copac cu crăci cât mai groase şi spânzură-i pe toţi cu capul în jos şi cu picioarele în sus.

— Aşa o să şi fac, senior, fii pe pace. Adios!

Vânătorul, se întoarse la prietenii săi şi examinară urmele. Erau vechi de-o zi, aşa că avuseseră destulă vreme să se îndepărteze.

Grandeprise luă câinele de curea şi porniră la drum ţinându-se mereu pe urmele lăsate de fugari. Nu-şi pierdură curajul, ştiind că aceştia n-aveau la ei nici bani, nici arme şi nici merinde, aşa că nu vor putea ajunge prea departe.

Pe înnoptate, când nici ochiul cel mai ager n-ar fi putut desluşi urma, descălecară să facă popas de noapte. Se aflau pe o hacienda cu iarbă grasă, cea din urmă care se afla în direcţia de miazăzi şi Grandeprise se duse cu Mariano şi schimbă caii cu alţii mai odihniţi, ştiind că de acum încolo cu greu ar mai fi avut prilej să găsească alţii.

A doua zi porniră iar la drum. De astă dată, până şi câinele părea descurajat. Soarele se înălţa tot mai mult pe cer şi dealurile erau tot mai anevoie de urcat. Fiecare din ele părea un vulcan stins, cu valea plină de bolovani enormi de lavă. Deodată între dealurile de acolo se ivi o vale întinsă în mijlocul căreia se vedea un sat. Puţinele case erau din bolovani de lavă, iar zidurile, care împrejmuiau nişte porumbişti. Sărace, erau tot din bolovani de lavă. Ţinând uliţa cea mare a satului — de altfel singura care exista — călătorii noştri ajunseră la o clădire, care se deosebea de celelalte numai printr-atât că deasupra găurii care slujea de uşă era atârnată o scândură pe care scria cu litere negre: „Hotel

Dolores”.

Cuvântul spaniol „Dolores” nu înseamnă numai un nume de femeie, ci şi durere, ca în limba latină. Un alt nume nici că s-ar fi potrivit pentru o mai tristă locuinţă ca aceea. Când drumeţii îşi opriră caii şi îl strigară pe hangiu, apăru un om numai în cămaşă şi pantaloni, care îi privi cu ochi bănuitori.

— *Buenos dias, señor,* începu vânătorul. S-ar găsi ceva de îmbucat în casa dumitale?

— Pe parale se poate.

— De parale să nu duci dumneata grijă, avem, slavă Domnului! Dar ia spune, n-au trecut azi trei călători pe-aici?

Hangiul se încruntă.

— Nu cumva sunteţi de-ai lor? întrebă el şi mai bănuitor.

— Să ne ferească Dumnezeu! Avem numai o vorbuliţă cu nemernicii aceia. Dar de ce întrebi aşa de supărat, nu cumva ţi-au făcut vreun pocinog?

— Să-i ia dracu'! strigă hangiul necăjit. M-au ameninţat cu bătaia dacă nu le dau numaidecât de mâncare şi după ce s-au îndopat bine şi le-am cerut plata, m-au luat în râs şi s-au dus p-aci încolo.

— De mult au plecat?

— Păi, n-or fi mai mult de două ceasuri...

— *Gracias a Dios!* jubilă Mindrello. Am pus, în sfârşit, mâna pe ei!

— Nu încă, zise Grandeprise. Senior, adăugă el adresându-se hangiului, cum e drumul de-aici în munţi?

— Rău, foarte rău. Până la poalele ăluia de colo mai merge, pe urmă să te ferească Dumnezeu! Numai bolovani şi râpe, să-ţi frângi gâtul, da mai al dracului e ăl de duce sus la *Fuente del diablo.*

— Adică la Izvorul diavolului? Asta ce mai e?

— Senior, aici la noi tot pământul e un vulcan. Craterele sunt toate stinse, nu-i vorbă, dar pe alocuri izbucnesc izvoare clocotite că ţi-ai putea fierbe cafeaua în ele. Cel mai mare şi mai fierbinte e Fuente del diablo. Ţâşneşte din adânc şi face un fel de lac care, măcar că are scurgere la vale, nu scade niciodată.

— Nouă nu ne pasă ce şi cum, pe noi ne interesează numai calea cea mai scurtă ca s-ajungem în vârful dealului.

— Hm, mormăi hangiul, aruncând o privire la caii drumeţilor. Cu ăştia nu puteţi ajunge decât pe drumul pe care l-au luat şi ceilalţi, dar ăsta e groaznic. Pe jos aş şti eu altul mai scurt, numai că e abrupt al dracului, măcar că nu-i mai greu decât celălalt de urcat. Nu cred însă că o să vreţi.

— De ce nu?

— Fiindcă ar trebui să vă lăsaţi caii aici şi v-ar trebui pe urmă să vă duceţi mai departe.

— Te-nşeli, senior. Drumul nostru e numai până ce-om pune mâna pe oamenii despre care ţi-am vorbit; dacă i-am prins, ne întoarcem de unde-am venit.

— Aşa mai merge. Vă duceţi calări până unde se isprăveşte poteca, pe urmă vă lăsaţi caii şi urcaţi cu piciorul. Ori şi mai bine, merg eu cu dumneavoastră şi aduc caii aici la mine.

— Te poţi ţine după noi?

— N-avea grijă. Caii vă sunt osteniţi; şi-apoi am un măgăruş care se ia la întrecere cu ei, fără să rămână de ruşine. Dar nu vreţi să intraţi să luaţi ceva?

— Mai târziu, acum suntem grăbiţi. Trebuie să vedem să nu ne scape tâlharii din mână.

Hangiul clătină capul.

— Eu altminteri zic, senior. Niţică odihnă şi ceva de băut şi de mâncat nu strică. Vreme, berechet! Pe drumul pe care v-am spus eu ajungeţi cu un ceas înaintea lor la Izvorul diavolului.

— Mă tem că o să pierdem vreme căutându-l, fiindcă nu ştim unde vine.

— N-are a face. Eu vă însoţesc până la Barranca şi de acolo nu vă mai puteţi rătăci. Urcaţi râpa drept înainte şi cum ajungeţi în vârf aţi şi dat de Izvorul diavolului. Dacă vreţi, vă duc chiar până acolo.

— Mulţumesc, senior, ne ducem singuri; îţi suntem însă recunoscători dacă ne însoţeşti până la râpă şi iei caii cu dumneata la han. Cum însă zici că ne putem odihni o jumătate de ceas la han fără să păgubim ceva, primim. Să descălecăm!

În timp ce hangiul îşi ospăta muşteriii, Grandeprise îl întrebă:

— N-ai băgat de seamă dacă fugarii se simţeau în siguranţă sau se temeau să nu fie urmăriţi?

— Aş putea să-ţi răspund ceva hotărât, anume că unul din ei, căruia ceilalţi îi ziceau Landola, a răspuns râzând unuia din ei la întrebare, că li s-a pierdut de mult urma. Ba, zicea el, după ce-or trece dealul nu mai au să se teamă de nimic şi o să trebuiască să facă repede rost de ceva parale, mai ales că acolo are să fie mai lesne ca pe-aici.

— Îmi închipui eu ce credea el. Ca să-şi ajungă scopul le trebuie bani şi speră să şi-i procure prin cine ştie ce crimă. Vom avea noi grijă să-i împiedicăm la vreme. Acum să plecăm. Am mâncat şi ne-am odihnit destul, să nu mai pierdem vremea degeaba.

Pe când drumeţii încălecau, hangiul se duse în ogradă şi veni cu un măgăruş slab, să-i numeri coastele. Cu toate acestea urecheatul ducea la drum şi se ţinea pas cu pas după cai.

După vreun ceas, ajunseră la poalele dealului, începu urcuşul. Poteca era plină de bolovani şi caii ameninţau să se poticnească din clipă în clipă. Se opriră apoi în faţa unui povârniş unde cu greu putea urca un om cu piciorul.

— Aici e râpa, zise hangiul. Ţineţi drumul drept înainte căţărându-vă pe stâncă şi după două ceasuri ajungeţi în vârf. Acolo e Izvorul diavolului. Calea pe care-au luat-o fugarii călări duce pe partea cealaltă cu multe cotituri şi... *Cielo!* Ce-i asta? strigă el arătând spre potecă.

Văzură câinele cu părul zbârlit, înţepenit pe labele de dinapoi, privind cu ochii scânteietori în sus. Când îşi îndreptară şi ei privirea într-acolo, zăriră ceva întins la pământ, la o depărtare de vreo două sute de metri.

— *Santa Madonna!* Un cal... se minună hangiul.

— Un cal? Ai dreptate, acu îl văd şi eu. Să vedem ce e cu el, zise Mariano.

În câteva minute ajunseră la locul arătat de hangiu. Călăreţii îşi struniră caii şi scoaseră un ţipăt de groază. La picioarele lor zăcea alături de calul lui mort, Manfredo, într-un lac de sânge, cu beregata tăiată.

Descălecară. Grandeprise se aplecă să vadă dacă nenorocitul mai răsuflă, dar se încredinţă repede că era mort

de câteva ceasuri.

Vânătorul îşi aruncă ochii la calul ucisului, apoi zise:

— Înţeleg foarte bine ce s-a petrecut. Calul, obosit, s-a poticnit, a căzut şi şi-a rupt picioarele. Manfredo s-a luat la ceartă cu unul din tovarăşii săi ca să-i dea lui calul şi în cursul certei a fost înjunghiat. Aş fi însă curios să ştiu care din ei a fost ucigaşul, Cortejo sau Landola?

— Pot să vă spun eu, răspunse hangiul. Am văzut că numai ăla de-i zicea Landola avea un cuţit la el.

— Atunci el a fost. De altfel mi-am închipuit eu. Celălalt n-ar fi avut atâta curaj şi nici atâta îndemânare. Va fi însă ultima crimă a ticălosului, jur pe toţi dracii din iad!

— Mă îngrozesc de cruzimea acestor oameni, zise Mariano. Manfredo era doar acela care i-a scos din mănăstire şi drept mulţumire l-au asasinat mişeleşte. Nu-i vorbă, nici n-a meritat o soartă mai bună, fiindcă le-a înlesnit fuga, deşi ştia cine sunt. În sfârşit, aşa i-a fost scris! Acum să ne grăbim, ca să nu ne scape criminalii din mână.

Îşi luară rămas-bun de la hangiu şi porniră să urce râpa. Băgară în curând de seamă că se aflau pe un teren care clocotea fără întrerupere. Pe alocuri pământul era crăpat şi se auzea dinăuntru fierbând, ca într-un cazan cu smoală, iar apa ţâşnea printre bolovanii de lavă. Mindrello se opri la un moment dat şi băgă mâna în apă însă şi-o trase repede, scoţând un ţipăt de durere.

— Vai de mine, da fierbinte mai e, frate! Era cât p-aci să-mi opăresc toată mâna.

Cam pe la ceasurile patru ajunseră în vârful dealului. Pământul clocotea sub picioarele lor şi după ce mai făcură câţiva paşi se şi aflau la *Fuente del diablo.* Într-o adâncime, împrejmuită de bolovani de un diametru de vreo zece metri, sclipea o apă neagră ca smoala. Luciul apei apărea numai atunci când o adiere de vânt risipea ceata care se forma din aburii calzi, amestecaţi cu aerul rece care domnea aici. Împrejurimile lacului erau alcătuite din bolovani şi sfărâmături de stâncă; părea că în timpuri imemoriale se jucaseră aici dracii de-a mingea, smulgând în furia jocului lor bucăţi întregi de stâncă. În orice caz, aspectul fioros al locului nu-şi dezminţea numele. Dacă porneai însă de-aici şi te îndreptai

spre apus, aveai înaintea ochilor o privelişte de o frumuseţe neîntrecută... Munţii înverziţi coborâţi în pantă lină până departe. Deşi oceanul era la o depărtare de două sute de kilometri, aveai impresia că e la numai câţiva, paşi de poalele muntelui unde se întindeau încântătoarele şiruri de Sierra.

Grandeprise îl puse pe Mindrello să observe coborâşul dealului care şerpuia în cotituri până departe. Toţi tăceau. Deodată Mariano întrerupse tăcerea.

— Ce-o să facem cu prizonierii, după ce-i vom prinde? îl întrebă el pe vânător.

— Spune-mi mai întâi care e părerea dumitale? întrebă acesta în loc să răspundă.

Mariano se gândi câteva momente, pe urmă zise:

— La drept vorbind, ar trebui să-i ducem îndată la Santa Jaga şi să vedem pe urmă ce e de făcut cu ei.

— Ca să ne scape iar şi probabil pentru totdeauna? Vrei să ţi-i iei în spinare? Dar ia spune-mi, rogu-te, pentru ce eşti de părere că ar trebui să-i ducem la Santa Jaga?

— Avem nevoie de depoziţiile lor în procesul familiei Rodriganda cu fraţii Cortejo.

— Şi ce aştepţi din aceste depoziţii? Crezi că au să fie atât de proşti să mărturisească? Şi apoi, îi ai pe Pablo Cortejo şi pe fata lui. Dinspre partea mea ţine-l şi pe Gasparino Cortejo, dar pe Landola — glasul îi tremură când zise aceste cuvinte — pe Landola lăsaţi-mi-l mie. Nu dau voie nimănui să se atingă de el; e al meu şi numai al meu...

Americanul, de obicei atât de calm, nu mai era de recunoscut. Obrajii îi ardeau, ochii îi luceau, pe chipul lui se citea o hotărâre care te înfiora. Să-l fi văzut acum Landola, duşmanul lui de moarte, s-ar fi îngrozit. Mariano vru să spună ceva, dar în momentul acela veni Mindrello şi le zise că fugarii se apropiau.

Se făcură repede ultimele pregătiri pentru prinderea lor; Grandeprise rândui pe camarazii săi de pază după bolovanii de stâncă de la marginea potecii, pe când el aştepta, cu câinele ţinut de lanţ, venirea duşmanului. Nimeni nu avea voie să tragă, decât în caz extrem şi chiar atunci nu în cap sau în piept, căci vroiau să-i prindă pe cei doi bandiţi de vii.

După ce fiecare se aşeză la postul său, Izvorul diavolului

părea tot atât de părăsit şi de înfiorător ca şi mai înainte. Răbdarea le fu pusă la grea încercare şi Grandeprise începu să creadă că Mindrello s-a înşelat, când auzi un zgomot ca şi când o piatră ar fi căzut în prăpastie. Pe urmă răsunară glasuri omeneşti şi-i văzură pe Henrico Landola şi Gasparino Cortejo apărând printre bolovani. Erau de nerecunoscut. Mizeria îndurată în subteranele mănăstirii, oboseala drumului, probabil şi foamea, lăsaseră urme adânci pe chipurile lor până atunci pline de sănătate. După ce ajunseră în vârful dealului, Gasparino scoase un suspin de uşurare şi descălecă, mai bine zis se lăsă să alunece de pe cal. Landola, deşi mai rezistent ca el, fu bucuros să găsească un loc de odihnă.

— *Cielo!* Ce drum, zise Cortejo. N-am să-l uit câte zile oi trăi. Un adevărat calvar. Îţi foarte mulţumesc pentru ideea pe care ai avut-o să venim încoa'.

— Nici nu m-aşteptam la altceva din partea dumitale. În loc să-mi mulţumeşti, te apuci acum să-mi faci imputări. Mare prost eşti, senior Cortejo, dacă nu-ţi dai seama că tocmai ăsta e drumul cel mai sigur; oricare altul ar fi fost de-o sută de ori mai primejdios.

— Şi acuma crezi că suntem în siguranţă?

— În cea mai mare siguranţă! Ceea ce ne-a mai rămas de făcut, adică drumul spre coasta Manzanillei, e un fleac pe lângă ăsta pe care l-am făcut. Bizuie-te pe mine. Cunosc locurile de dincolo de deal şi ştiu mijloace cum să ne pricopsim iar.

— Numai de n-am păţi ceva din pricina afacerii cu Manfredo. Dar şi dumneata, Landola, prea eşti repede de mână când e vorba de viaţa unui om...

— Aş! Cine dracu' se sinchiseşte de un nătărău ca ăla! Şi-apoi, dacă puneau mâna pe el, tot se bălăbănea în spânzurătoare.

— La drept vorbind, avea omul dreptate. Calul era al lui şi ce vină avea el că al dumitale îşi frânsese gâtul? Să fi mers pe jos.

— Da' ce, eram prost! În astfel de împrejurări nu te mai uiţi cine are şi cine nu are dreptate. Mie nu-mi pasă, eu fac aşa ca să-mi fie mie bine.

— Bine că ştiu. Adică ai face la un moment dat cu mine

cum ai făcut cu bietul Manfredo, care ne-a scăpat, săracul, din închisoare?

— Nu vorbi prostii! Nu era vorba de dumneata, ci de Manfredo. Ori aşa, ori altfel, tot nu scăpa el de moarte. Ori vei fi avut de gând să împărţi cu el, cum îşi băgase dobitocul în cap? Te cunosc eu cine-mi eşti. I-ai fi făcut de petrecanie la cea dintâi ocazie. Vezi mai bine dacă poţi aprinde oleacă de foc, să frigem bucata asta de carne pe care am tăiat-o din calul lui.

— Carne de cal... brr! mormăi Cortejo, uitându-se cu scârbă şi cu jind în acelaşi timp la bucata de carne, înfăşurată într-o bucată de cârpă. Nu mi-aş fi închipuit că o s-ajung să mănânc scârboşenii de-astea...

— Zii Doamne fereşte de mai rău! De altfel te asigur că n-o să ţină mult. O s-avem în curând ceva mai bun. Pentru asta ne trebuie însă bani şi iar bani. Cum oi întâlni pe cineva în drum, care să mi se pară cu chimirul doldora, n-am ce-i face...

— Nu cumva oi fi eu? se auzi un glas de după bolovani şi Grandeprise i se aşează în faţă cu puşca întinsă.

Landola şi Cortejo, care numai la asta nu se aşteptau, se înspăimântară grozav. Landola însă îşi veni repede în fire.

— Grandeprise, tu! Dracul te-a adus pesemne în calea mea... El te-a adus, el să te ia!

Într-o clipă smulse cuţitul de la brâu şi se repezi ca un tigru la fratele său vitreg. N-ajunse însă până la el. Câinele, care-i urmărise fiecare mişcare, se năpusti mârâind asupra lui Landola şi-l trânti la pământ. Cuţitul îi căzu din mână.

Mârâitul câinelui fu ca un semnal pentru tovarăşii vânătorului. Săriră din ascunzătoarea lor şi năvăliră asupra celor doi bandiţi. Gasparino nu făcu nici o mişcare; era atât de uluit, încât nu cuteză să se împotrivească. Cu Landola le fu şi mai uşor. Câinele stătea pe pieptul lui cu dinţii rânjiţi, gata să-l apuce de beregată. Într-o clipă fostul pirat fu legat burduf, Cortejo pe urmă.

Îi târâră lângă lacul cu apă fierbinte şi-i rezemată de un bolovan. Câinele nu se mişca de lângă ei.

— Ei, senior Cortejo — începu Grandeprise după ce aruncă mai întâi o privire plină de ură fratelui său vitreg — aşa-i că nu te-aşteptai să ne mai cazi o dată în mână?

Acesta tăcea şi ţinea, ca şi celălalt, ochii închişi ca şi când n-ar fi auzit.

— Faci pe fudulul, ai şi nu vrei să răspunzi? Cu atât mai bine, vom isprăvi mai repede cu voi. Veţi fi crezând că o să vă târâm după noi? Nici gând! O să vă judecăm după legile savanelor şi o să vă osândim pe loc.

Landola nu se putu stăpâni.

— Nu suntem în savane şi nu puteţi să ne judecaţi voi; n-aveţi nici un drept s-o faceţi, răspunse el dârz.

— Eu sunt un cutreierător al savanelor şi nu cunosc alte legi şi drepturi.

— Te priveşte! Noi cerem să fim duşi înaintea unui tribunal adevărat.

— Zău? Atunci de ce-aţi fugit când eraţi duşi la tribunalul adevărat — cum îi zici? Asta înseamnă că nu vă sinchiseaţi de el şi nu înţeleg de ce ne-am sinchisi noi.

— N-aveţi dreptul să ne judecaţi, repetă Landola.

— Aşa crezi tu, Landola? rosti Grandeprise cu glas tăios. Tu care l-ai ucis pe tata, mi-ai luat logodnica şi mi-ai răpit onoarea şi averea. Numai tu eşti de vină că a trebuit să hoinăresc o viaţă de om prin pustiuri, ferindu-mă de oameni ca un ciumat. Şi mai îndrăzneşti să spui că n-am drept să te judec? Ai haz, Landola, zău aşa! Te-am urmărit peste munţi şi văi, peste ape şi uscat, neobosit, ca un jidov rătăcitor care nu cunoaşte odihna; acum, când am reuşit să pun mâna pe tine în sfârşit, nici o putere de pe pământ nu mi te poate smulge din gheare. Eşti cel mai odios monstru care există şi ca un astfel de monstru trebuie să pieri.

Landola ascultase cuvintele acestea cu o nepăsare aparentă, dar cu destulă teamă în suflet. Ştia că nu se putea aştepta de la omul acesta, căruia îi făcuse atâta rău, la nici o cruţare. Deci trebuia să câştige cât mai mult timp, singura posibilitate de scăpare. De aceea, după ce sfârşi Grandeprise, zise cu un râs în aparenţă nepăsător:

— N-o să îndrăzneşti să te atingi de mine. E doar şi senior Mariano pe-aici.

— Te înşeli, Landola, dacă îţi închipui că viaţa dumitale are vreo importanţă pentru mine, răspunse Mariano. Nici prin gând nu-mi trece să-ţi iau apărarea.

— Dar dacă murim noi, cine vrei să dovedească pe urmă că eşti cu adevărat un Rodriganda? Dacă n-ar fi din alt punct de vedere, e de ajuns atât ca să ai tot interesul să trăim.

— Te înşeli şi de data asta. Am şi-aşa destule dovezi, şi-apoi îi avem pe Pablo Cortejo şi pe Josefa la dispoziţie.

— Mărturia noastră e însă cea mai sigură. Numai prin noi poţi dovedi că Alfonso ţi-a fost substituit dumitale.

— Nu te mai osteni degeaba, Landola. Te faci că nu înţelegi situaţia în care te afli. N-avem trebuinţă de mărturia voastră. Depoziţiile conţilor de Rodriganda nu pot fi puse la îndoială. Eşti pierdut şi nici nu pot, nici nu vreau să contribui la salvarea dumitale.

— Să vă ia dracu'! zise Landola pierzând orice stăpânire de sine. Hai, isprăviţi o dată cu comedia asta, ce mai staţi?

— Comedia o să se preschimbe îndată în tragedie, zise Grandeprise. Senior Mariano, ce acuzaţii ridici împotriva acestui individ, zis Landola? Îţi atrag însă atenţia că nu ţi-e îngăduit să vorbeşti decât despre crimele comise împotriva dumitale cum şi a prietenilor dumitale, deoarece judecăm după legile savanelor şi nu ale codului penal burghez.

— Am înţeles ce vrei să spui. Îl acuz pe Landola de crima de-a fi răpit libertatea individuală şi a fi pus stăpânire pe persoana noastră.

— Faţă de cine?

— Faţă de mine şi prietenii mei.

— Şi dumneata, senior Mindrello?

— Îl acuz de aceleaşi crime, ca şi de faptul de-a ne fi aruncat pe mine şi pe contele Fernando de Rodriganda în sclavie.

— Ajunge. Domnilor, nu vreau să mai pomenesc despre cele ce a făcut omul acesta cu mine. Vă întreb însă: ce pedeapsă i se cuvine după legile preriilor pentru răpire de oameni?

Mariano şi Mindrello, ajunşi pe neaşteptate juraţii unui tribunal atât de teribil, trăiseră îndeajuns departe de lumea civilizată ca să ştie ce trebuie să răspundă. De aceea strigară amândoi într-un glas:

— Moartea!

— Şi pentru crimele acestea comise asupra mai multor

persoane?

— De mai multe ori moartea!

— Mulţumesc, domnilor, aţi răspuns după cum trebuia. Acum să trecem la senior Cortejo. Ce acuzaţie îi aduci, senior Mariano?

— Îl acuz de substituirea unui alt copil în locul şi drepturile mele, de încercare de asasinat asupra tatălui meu şi răpirea averilor mele. Îl acuz de asemenea de complicitate la toate crimele părtaşului său, făcute sub îndemnul său.

— Şi dumneata, senior Mindrello?

— Îl acuz de răpirea libertăţii mele, de complicitate la crima de-a mă fi vândut sclav şi de suferinţele pe care le-am îndurat împreună cu don Fernando în sclavie.

— Ajunge, domnilor. Repet întrebarea de-adineauri: ce pedeapsă i se cuvine după legile preriilor pentru aceste crime?

— Moartea.

— Şi pentru repetarea acestor crime?

— De mai multe ori moartea.

— Aţi auzit, zise vânătorul cu răceală celor doi acuzaţi. Sentinţa a fost dată. Pregătiţi-vă de moarte.

Grandeprise tăcu şi se uită cu satisfacţie la ei să vadă ce impresie făcuse asupra lor osânda.

Landola părea nepăsător, numai ochii lui aruncau fulgere de ură spre judecătorii săi. Altfel era însă cu Gasparino Cortejo. Acesta era mai puţin curajos ca tovarăşul său şi părea cuprins de-o teamă nebună. Ar fi fost în stare să-şi trădeze pe cel mai bun prieten al său, numai să scape.

Deodată Grandeprise sări în picioare. Ochii îi luciră sinistru. Se apropie de lac, ca şi când ar fi vrut să încerce apa. Probabil că fu mulţumit, căci dădu de câteva ori din cap. Se aşeză apoi iar în faţa acuzaţilor; pe faţa lui se citea o expresie înfiorătoare.

— Isprăveşte mai repede cu ei; se înserează şi mai avem de făcut drumul acesta primejdios înapoi, zise Mariano.

— Mai repede? Cum îţi vine să vorbeşti aşa? Repede au trecut oare aceşti şaisprezece ani de suferinţă pe care i-aţi îndurat, dumneata şi Mindrello, din pricina acestui diavol cu chip de om? Şi puţin lucru crezi că au fost chinurile sufleteşti

prin care am trecut eu de când nenorocirea mi l-a scos în cale? Vă asigur că un glonţ care ar pune capăt vieţii lor ticăloase ar fi o binefacere pentru aceşti nemernici şi eu aş fi cel din urmă de la care se pot aştepta la o astfel de binefacere. Nu, au meritat de zeci de ori moartea şi vreau să sufere chinuri atât de groaznice, ca să li se pară că mor de sute şi mii de ori.

— Dar ce fel de moarte le-ai hărăzit, senior? întrebă Mindrello. Mare bucurie aş avea să-i văd ducându-se în iad în chipul cel mai plăcut cu putinţă.

— Nu ghiceşti? Şi totuşi e aşa de aproape de dumneata! Ai uitat ce-ai simţit când ai băgat mâna în apa aceea clocotită?

— Per todos los Santos! Ideea e minunată! strigă Mindrello cu entuziasm. Ai dreptate. Îi aruncăm pe nemernicii ăştia în *Fuente del diablo* şi...

— Îi „aruncăm”? întrebă Grandeprise cu glas tărăgănat. Nici nu mă gândesc! Prea ar muri repede. Altceva vreau eu să fac. O să-i las să alunece cât se poate de binişor înăuntru, ca să simtă încetul cu încetul cum îi cuprinde moartea în ghearele ei. Clipele să li se pară veşnicii, să se zvârcolească în chinuri cumplite şi să-şi dorească sfârşitul ca o binefacere care să-i...

Un ţipăt grozav îi curmă vorba. Cortejo ţipase astfel. Se uita cu ochii holbaţi de groază la buzele americanului, ca şi când ar fi văzut un strigoi. Numai descrierea celor ce-l aşteptau îl zdrobise.

Landola avea nervii mai tari, nu lăsa să se vadă ce simţea, deşi cuvintele vânătorului îl izbeau ca nişte lovituri de măciucă.

— *Valgame, Dios!* răcni Cortejo îngrozit. Orice, numai asta nu...! Îndurare, senior, îndură-te, de mine, păcătosul... Doamne, Doamne...!

— Nu te văicări aşa şi nu-l chema pe Dumnezeu în ajutor, ticălosule! Tot nu crezi în El, pentru ce-i batjocoreşti numele! se răsti vânătorul indignat.

— Dacă faci ceea ce spui nu eşti om, ci fiară...

— Noi suntem oameni, fiare aţi fost voi, care aţi făcut să sufere fiinţe nevinovate. Nu te mai ruga ca un laş ce eşti, că tot degeaba e.

— Nu, nu, nu se poate să fiţi atât de neîndurători... Fie-vă milă şi lăsaţi-ne liberi! Jur pe ce am mai scump că nu o să ne mai vedeţi niciodată... Senior Mariano, ştiu că ai o inimă simţitoare şi nu o să ne laşi să murim în chinuri atât de grozave...

— Taci, dobitocule, nu vezi că le faci numai plăcere tânguindu-te aşa! Fii bărbat şi nu te mai boci ca o muiere, se răsti Landola la el, apoi se întoarse cu spatele, ca şi când ar fi vrut să le dea să înţeleagă că nici nu-i mai păsa de ei.

Deodată, Mariano, care stătuse până atunci deoparte, făcu un semn spre Grandeprise că vrea să-i spună ceva. Acesta bănuia cam ce vrea şi se dădură amândoi mai încolo ca să nu fie auziţi.

— Senior Mariano, zise americanul, ştiu ce vrei, dar îţi spun dinainte că orice intervenţie e de prisos.

— Atunci au dreptate să spună că nu eşti om ci fiară, zise indignat Mariano.

Vânătorul îi aruncă o privire aproape duşmănoasă.

— Ştiu, începu el, că nu eşti de părerea mea, cu toate suferinţele pe care le-ai îndurat şi toţi ai dumitale din pricina acestor nemernici. Îţi admir mărinimia, dar nu-mi cere să-mi schimb hotărârea. Am dorit cu atâta nerăbdare clipa răzbunării, încât nu pot s-o las să treacă. Am răbdat de foame şi frig, m-au bătut ploile şi arşiţa trăind ca fugar prin pustiuri, dar n-am disperat; un glas lăuntric îmi spunea că speranţele mele nu vor fi zadarnice. Şi ceasul răzbunării a sosit în sfârşit. Da, ţi-o spun fără înconjur: eu nu pedeapsă vreau, ci răzbunare! Nu sunt eu de vină dacă simt altfel ca dumneata.

— Bine, în ce-l priveşte pe Landola o să-ţi fac pe voie. Dar ce ţi-a făcut Cortejo ca să-l chinuieşti?

— Nici nu vreau să-l chinuiesc. Nu-mi pasă mie de el. Trage-i un glonţ în cap, dacă se învoieşte Mindrello. Mă tem însă că n-o să vrea, fiindcă, pe cât îl cunosc eu, gândeşte şi el la fel ca mine.

Mariano trebuia să recunoască, spre părerea lui de rău, că vânătorul avea dreptate în ce-l priveşte pe spaniol. De aceea nici nu mai încercă. Zise necăjit:

— Bine, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să vă schimb hotărârea, dar degeaba. Nu v-aşteptaţi însă de la mine să fiu

de faţă la cele ce vreţi să faceţi.

— Nici nu-ţi cere nimeni, suntem noi în stare, eu şi Mindrello, să ducem la bun sfârşit treaba noastră.

Se întoarseră la locul de adineauri şi-l găsiră pe Mindrello făcând din curele un fel de lasou. Pentru care scop, nu era greu de ghicit. Cortejo îi urmărea fiecare mişcare cu ochii holbaţi de groază, pe când Landola stătea tot cu spatele întors la ei. În cele din urmă, avocatul nu se mai putu stăpâni şi strigă cu glas răguşit, care nu mai semăna a glas omenesc:

— Dacă mai aveţi o scânteie de simţire omenească în voi, nu se poate să faceţi una ca asta. Nu cer să-mi lăsaţi viaţa, dar cruţaţi-mă de o moarte atât de cumplită. Trageţi-mi un glonţ în piept... vă rog..., un glonţ binefăcător.

— Laş şi nemernic!

Cuvintele acestea fuseseră spuse de Landola, pe care milogeala lui Cortejo îl scotea din fire. Se rostogolise, legat cum era, până la el şi-l privea cu scârbă şi dispreţ.

— Dacă nu te-am cunoscut bine până azi, acum îmi dau seama ce fel de om eşti. Târăşte-te la picioarele lor şi sărută pulberea pe unde au călcat, zdreanţă omenească, laşule! Nu există moarte care să fie prea uşoară pentru un nemernic ca tine. Asta e părerea pe care o am şi pe care am avut-o întotdeauna despre tine. Acuma ţi-o spun ca să ştii!

Cuvintele acestea îl făcură pe Cortejo să uite un moment situaţia în care se afla. Chipul i se făcu roşu ca para focului, ochii îi scânteiau de mânie.

— Şi mi-o spui în faţă, nemernicule, pungaşule care m-ai adus aci! Atunci să-ţi spun şi eu ce gândesc despre tine. Jur pe toţi dracii din iad că dacă e un om care merită să clocotească în cazanul cu smoală de acolo, apăi acela eşti tu, Henrico Landola! Ce mai papară pentru Satan!...

Vinele de pe fruntea lui Landola se umflară şi o furie nebună îl cuprinse. Se ridică pe cât putu, un horcăit îi ieşi din piept. Se zbătea să-şi rupă legăturile şi reuşi în cele din urmă să-şi elibereze mâna dreaptă. Repede ca fulgerul îşi încleştă degetele de braţul lui Cortejo.

— Dacă sunt pierdut şi trebuie să mă duc în iad, o să mergi şi tu cu mine, canalie! şuieră el printre dinţi.

Se rostogoli până la marginea lacului târându-l pe Cortejo

după el şi se aruncă cu un râs sinistru în apa clocotită. Apa ţâşni, apoi se potoli iar. Nimic nu mai arăta drama grozavă care se petrecuse cu o clipă înainte.

Mariano rămase câteva momente ca împietrit, apoi zise înfiorându-se:

— S-a sfârşit. Landola şi-a împlinit singur osânda. Nu mai e nevoie să ne certăm asupra drepturilor pe care le-aveam asupra lor. Dumnezeu să-i ierte!

Se înserase de-a binelea când cei trei drumeţi ajunseră la „Hotel Dolores”. Hangiul îi zorea cu întrebările dar nici unul nu-i răspunse. Se aşezară în tăcere la masă şi mâncară o „friptură de vacă” pregătită de nevasta hangiului. Friptura, destul de bună la gust, era, de fapt, o halcă de carne pe care hangiul o tăiase, după ce plecaseră ei, din calul găsit lângă Manfredo.

A doua zi în zori, Grandeprise, Mariano şi Mindrello porniră la drum îndărăt spre mănăstire.

15. Asediul oraşului Queretaro

Queretaro fu asediat şi în curând populaţia nu mai avea ce mânca. Maximilian încercă să intre în tratative cu Escobedo, oferindu-se să-i predea oraşul, cu condiţia ca să-l lase să plece împreună cu soldaţii săi europeni, iar partizanii săi mexicani să nu fie supuşi nici unei pedepse. La propunerea aceasta, iată ce răspunse generalul Escobedo:

„Am ordin să ocup Queretaro şi să nu tratez cu aşa-zisul împărat al Mexicului — care pentru mine nici nu există. De altminteri, sângele acelora care au fost ucişi pe nedrept pentru acest imperiu inexistent strigă răzbunare. I s-a oferit arhiducelui Maximilian în diferite rânduri posibilitatea să scape, dar a refuzat. Acum să-şi primească pedeapsa pe care o merită.”

Văzându-se respins astfel de Escobedo, Maximilian încercă să se adreseze lui Juarez, dar nu i s-a dat nici un răspuns. Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Miramon. Ambiţiosul conspirator, care-l atrăsese atât de perfid pe domnitorul său în cursă, a căzut singur în ea. Stătea acum retras în camera sa şi în faţa lui se afla colonelul Miguel Lopez, acela care încercase zadarnic s-o înlăture pe Emilia din calea lor. Era cavaler al Legiunii de onoare franceze şi considerat ca prieten personal al împăratului fiindcă acesta îi botezase un copil. Maximilian îl făcuse mai întâi mareşal al Curţii, pe urmă comandant al gărzii împărăteşti. Avea deci destule motive ca să fie recunoscător împăratului. Atât el cât şi Miramon stăteau posomorâţi; fiecare simţea însă în alt fel. Generalul părea omul care se ştie pierdut, dar care se agaţă şi de un fir de pai ca să scape, deşi nu mai spera nimic. Colonelul Lopez nu se dădea încă bătut şi s-ar fi folosit de orice prilej, josnic chiar, ca să iasă din situaţia disperată în care se afla.

— Nu mai putem rezista decât câteva zile, zise Miramon. Cerro des las Campanas a fost complet distrus de bombele inamicului, oraşul e pustiit, întăriturile sunt la pământ, numai

fortul La Cruz mai dăinuieşte încă.

— Pe ăsta nu-l distrug ei, fii pe pace, răspunse Lopez.

— Te-nşeli. În curând Escobedo o să fie stăpân pe oraş şi o să ne aplice fără milă Comunicatul de la 3 octombrie.

— Oare să nu existe nici un mijloc de scăpare?

— Moartea de erou, cu sabia în mână.

— Ei aş! O fi frumos să mori pentru împăratul tău, dar mai frumos e să trăieşti pentru tine însuţi, râse Lopez.

— Poate că ai dreptate, răspunse Miramon îngândurat. Ce înseamnă pentru noi moartea? Renunţarea la tot ce-am clădit ani de-a rândul, la toate speranţele, dorinţele şi planurile noastre. Nu vreau, nu pot să mor cu ideea că acest Juarez, indianul acesta, va fi iar preşedinte al Mexicului, sărbătorit ca erou şi salvator al patriei.

— Trebuie să găsim un mijloc de salvare.

— Există unul, unul singur pe care aproape nu ţi-l poţi mărturisi ţie însuţi, cu atât mai puţin altuia.

— Nici mie?

— Numai dacă ştii să taci.

— Sunt mut ca pământul.

— Bine. Mă încred în discreţia dumitale. Să rezumăm mai întâi situaţia în care se află împăratul.

— E pierdut. Odată cu Comunicatul de la 3 octombrie şi-a iscălit singur sentinţa de moarte, care va fi cu siguranţă executată.

— Atunci nici sacrificiul nostru nu-i mai poate ajuta nimic.

— Nici lui, nici nouă.

— Mai ales nouă. Dacă am întrebuinţa acest sacrificiu în sens contrar, ne-ar putea fi chiar de folos.

— Aha, vrei să spui că în loc să-l apărăm pe împărat ar fi mai bine să-l lăsăm în voia sorţii?

— Ar fi prea puţin, căci înseamnă să stăm inactivi şi pe noi activitatea ne poate salva.

— Am înţeles, zise colonelul cu glas hotărât.

— Bine. Eşti dispus să-mi serveşti de intermediar?

— Da.

— Nu e mult de când din nesocotinţa dumitale ne-a putut scăpa spioana din mâini. Te-am iertat atunci, ştiind că o altă însărcinare îţi va reuşi mai bine. Acum a sosit momentul.

Lopez îi aruncă o privire vicleană.

— Aşadar, prevedeai încă de atunci o astfel de posibilitate?

— Şi mai de mult.

— Cu atât mai bine. Înseamnă că ideea a fost bine chibzuită.

— Aşa şi e.

— Principalul e să găsim o persoană în care să ne putem încrede fără frică.

— Am şi găsit-o. Generalul Velez, cu care am intrat de curând în tratative.

— Velez, care se află în tranşeele din faţa mea? Îl crezi nimerit pentru aşa ceva?

— Da. E un om aspru, îndrăzneţ şi ştie să-şi stăpânească soldaţii, dar nu şi sentimentele. Urăşte de moarte pe împărat şi ar da orice să se poată spune că el a fost acela care l-a prins pe austriac.

— Crezi că e împuternicit să, încheie o convenţie ca aceea proiectată de noi?

— Escobedo va fi mulţumit să pună stăpânire pe oraş fără vărsare de sânge.

— Atunci ar trebui predat în primul rând fortul La Cruz.

— Asta e şi părerea mea. Aşadar, eşti dispus să te însărcinezi cu tratativele?

— Da.

— Bine. Ţine cheia. În astă-seară pe la miezul nopţii Velez se va furişa la porţile oraşului.

— Chiar el?

— Da. Se bizuie pe cuvântul meu că nu i se va întâmpla nimic.

— Ce condiţiuni îi vei pune?

— Trecere liberă pentru mine şi dumneata.

— Şi ce asigurare îi vei cere?

— Nu pot să-i cer să semneze pe hârtie. Nici un general nu e atât de imprudent să-ţi dea negru pe alb o astfel de obligaţie.

— Să ne mulţumim deci numai cu cuvântul lui de onoare?

— E de ajuns. Velez nu şi-a călcat niciodată cuvântul.

— În asta constă toată însărcinarea pe care mi-o dai?

— Da. Vreau numai să adaug că ora trebuie respectată exact: miezul nopţii. Nu mă culc diseară până ce nu vei veni să-mi spui ce-ai făcut.

Lopez plecă. După ce ieşi îşi încleştă însă pumnii şi murmură ameninţător:

— Fiecare trebuie să-şi primească pedeapsa. Tu ai fost acela care l-ai împins pe împărat la moarte, iar eu voi fi acela care te voi trăda. Să mori şi tu odată cu el!

De-abia aştepta miezul nopţii. Ziua şi seara i se părură o veşnicie. În sfârşit sosi momentul. Se furişă la una din porţile oraşului, o deschise încetişor, ieşi afară şi o închise la loc după el.

Privi în juru-i. Nu departe de el o umbră stătea rezemată de zid.

— Cine e? şopti umbra.

— Trimis de-al lui Miramon, răspunse el.

Umbra se apropie.

— Generalul Velez? întrebă Lopez.

— Da. Şi dumneata?

— Colonelul Lopez.

— A, te cunosc. Mi-ai trimis de curând o fată foarte drăguţă... râse generalul înfundat.

— Eu? Habar n-am! zise Lopez mirat.

— Vroiai s-o duci la Tuia ca s-o spânzuri.

— Aha, aia! A fost într-adevăr o afacere penibilă.

— Ce cere Miramon?

— Libertatea pentru mine şi pentru el.

— Hm! Nu o merită... N-aş vrea să-l las să scape.

— Nici nu e nevoie.

— Cum ai zis? întrebă generalul uluit. Parcă ţi-e prieten...

— Nu mi-e nici un fel de prieten.

— La dracu'! Eşti doar împuternicitul lui.

— Asta da. Dar „trebuie” numaidecât să descuie el porţile? Nu pot s-o fac şi eu? Voi face astfel ca să creadă că am convenit cu dumneata ca falsul prieten al împăratului să poată pleca nesupărat.

— O să creadă că eu am procedat necinstit, nu dumneata şi n-aş vrea.

— Aranjăm noi. Trebuie să hotărâm ziua. Dacă oraşul se

predă cu o zi înainte, o să-şi închipuie că a fost o simplă întâmplare.

— Bine zici. Să ne grăbim acum ca să nu se bage de seamă lipsa mea.

— Aştept propunerile.

— Vrei să închei convenţia pe propria răspundere fără să ceri sfatul cuiva?

— Da.

— Ia spune, ştii unde locuieşte împăratul?

— La mănăstirea La Cruz şi cunosc chiar şi apartamentul.

— Cer să fiu lăsat să intru la o anumită oră.

— N-ai decât s-o hotărăşti.

— Mă vei conduce pe urmă la camera lui de dormit. Asta e tot ce-ţi cer.

— Se poate, râse încet Lopez. În schimb cer libertate absolută pentru mine şi avutul meu, în care se cuprinde bineînţeles şi persoanele care fac parte din casa mea.

— Mă învoiesc.

— În afară de asta să mi se numere o sumă de bani pe care o voi stabili eu.

— Dacă ceri prea mult renunţ la afacere. Aşadar...

— Zece mii de pesos ţi se pare prea mult?

— Aproape, totuşi ţi se va da. Deci: în noaptea de 14 spre 15 mai îmi vei deschide la ora unsprezece portiţa aceasta. Vei găsi alături, într-un plic, suma hotărâtă, în bancnote engleze. Îţi dau răgaz până la miezul nopţii să le controlezi. Dacă nu-ţi ajung, consider pactul încheiat între noi ca nul şi încui poarta la loc. La miezul nopţii voi sosi eu cu două sute de inşi să mă conving dacă te-ai ţinut de cuvânt. Mai multe vieţi omeneşti nu vreau să risc. Dacă mă încredinţez că te-ai ţinut de cuvânt şi ai fost discret, trimit după întăriri iar dumneata mă duci la împărat. După ce-mi vei arăta apartamentul lui, poţi pleca. În orice caz vei fi luat de formă prizonier şi, ca să nu fii bănuit, va trebui să stai câtva timp închis. Îţi dau însă cuvântul meu că în interval de două săptămâni vei fi eliberat şi te vei duce unde vei vrea, restituindu-ţi-se averea neştirbită. Ne-am înţeles?

— Perfect.

Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Generalul Velez se

întoarse în tabără şi Lopez se duse la Miramon, care-l aştepta cu înfrigurare.

— Ei, ce-ai făcut? îl întrebă el când îl văzu.

— Sper că vei fi mulţumit, răspunse Lopes zâmbind.

— Slavă Ţie, Doamne! răsuflă generalul uşurat. Mă temeam că n-o să se facă. Astfel de tratative sunt totdeauna primejdioase şi pot avea urmări neplăcute.

Lopez încruntă sprâncenele.

— Primejdioase? Şi cine s-a expus, mă rog, acestor primejdii?

— Noi amândoi!

— Dumneata? Te-ai pus la adăpost şi m-ai trimis pe mine să-mi pun viaţa în joc.

— Da, dar erai împuternicitul meu şi n-aveai decât să te referi la mine. Vezi deci că mă găseam şi eu în aceeaşi primejdie ca dumneata.

— Să zicem, acceptă Lopez ca să schimbe vorba. Din fericire, întreprinderea aceasta primejdioasă a reuşit.

— Condiţiunile?

— Îi deschidem într-ascuns poarta la fort şi locuinţa împăratului ca să-l poată lua prizonier, iar pe noi ne lasă liberi.

— Cu ce te-ai asigurat că va fi aşa?

— Cuvântul lui de onoare nu e destul?

Generalul clătină îngrijorat din cap.

— Hm... ştiu şi eu...!

— Cum, te îndoieşti de cuvântul generalului Velez?

— Îl cred om cinstit, dar în cazul de faţă...

Miramon tăcu. Îi venea greu să-şi sfârşească gândul. Lopez îl înţelese şi întrebă zâmbind:

— Ce te face să crezi că în cazul de faţă ar face o excepţie?

— Pentru că... pentru că... ne consideră trădători.

— Cuvântul nu e frumos, dar adevărat. Unii oameni sunt de părere că faţă de un tră... în sfârşit, un trădător, nu trebuie să te ţii de cuvânt.

— Să fie şi Velez dintr-aceia?

— Sper că nu, nu mi-a fost însă cu putinţă să-i cer altă garanţie, fiindcă ne-ar fi cerut şi el nouă. Şi noi ce puteam să-i

dăm?

— Nimic, decât cuvântul nostru.

— Ei vezi? N-are nici el vreun avantaj...

— Ba da. Situaţia noastră e alta şi ştie că va trebui să ne ţinem de cuvânt. Dar ce soartă ne aşteaptă dacă ne ia prizonieri?

— Plăcută în nici un caz. Dar nici rea, adăugă Lopez cu o intonaţie ciudată. Toţi prizonierii de război sunt eliberaţi după ce s-a încheiat pacea.

— Eu nu intru în categoria celorlalţi.

— Ah! exclamă Lopez cu mirare. (Nu-l iubea pe general şi-i făcea plăcere să-l chinuiască.)

— Da, urmă Miramon, noi va trebui să împărtăşim soarta împăratului.

— Nu cumva îţi închipui că Juarez va executa pe toţi oamenii lui Maximilian, începând cu el şi sfârşind cu cel din urmă soldat?

— Asta ar fi o nebunie!

— Aşadar, vor fi împuşcaţi numai împăratul şi câţiva generali de-ai lui.

Miramon se posomorî.

— Colonele, nu e frumos din partea dumitale să mă înspăimânţi cu o astfel de perspectivă...

— După înţelegerea pe care am avut-o cu Velez, urmă Lopez, acesta va veni aici cu două sute de oameni; dacă vede că ne-am ţinut de cuvânt, va trimite după o trupă mai mare de soldaţi.

— E prevăzător omul! Pentru când s-a hotărât lovitura?

— Pentru noaptea de 15 spre 16 mai.

— De ce aşa de târziu?

Ştim că Lopez stabilise cu Velez să vină cu o zi înainte, de aceea colonelul răspunse zâmbind:

— Nu poate mai devreme, deoarece va lipsi până atunci din tabără.

— Atunci n-avem încotro. Ce oră aţi hotărât?

— Miezul nopţii.

— Să sperăm că noaptea va fi destul de întunecoasă. Dacă lovitura reuşeşte, se-nţelege de la sine că voi avea grijă să te răsplătesc după cum meriţi, zise cu mărinimie

generalul.

Lopez dădu zâmbind din umeri.

— Nimeni nu poate pune temei pe făgăduieli, senior.

— Cum, te-ndoieşti de cuvântul meu?

— Doamne fereşte! Numai că...

— Adică? întrebă Miramon tărăgănat.

— Trebuie să ne gândim că Juarez nu e numai adversarul, ci şi duşmanul dumitale. El va fi preşedinte şi nu vei avea nici o influenţă sub stăpânirea lui.

— S-ar putea chiar să fiu expulzat din ţară.

— Cu atât mai puţin mi-ai putea fi de folos.

— Hm! Şi crezi că eu o să mă supun? Influenţa mea trece dincolo de hotar şi voi întrebuinţa-o ca să-l răstorn pe Juarez, de asta poţi fi sigur.

— Grea problemă, pe care nu cred s-o poată rezolva nici măcar Napoleon, cu atât mai puţin Maximilian de Austria.

— Şcoala şi experienţa pe care am făcut-o în timpul din urmă mi-au ascuţit mintea. Să nu-ţi închipui că odată liber, o să stea mult la putere Juarez. Miramon se bizuia pe Asociaţia secretă, cu ajutorul căreia spera să ia el conducerea ţării în mână. Plănuia să-i dea acestei asociaţii o cât mai mare extindere, ca să pericliteze astfel situaţia lui Juarez. Bineînţeles că se feri să pomenească faţă de Lopez despre planurile lui. Urmă: N-a venit încă timpul să discutăm despre asta. Sper însă că o vom face la momentul oportun. Acum să ne despărţim. Noapte bună, colonele.

— Noapte bună, domnule general!

Lopez plecă, în vreme ce Miramon se duse să se culce. Nu bănuia nici pe departe că Lopez plănuia să-l trădeze, după cum îl trădase el pe împăratul său. Ca să-l facă pe Maximilian să se simtă în siguranţă, trimisese un om să găsească pe unul din partizanii săi, conducător de trupe, căruia îi scrise următoarele:

„La primirea prezentei, vei pleca imediat în fruntea armatei dumitale şi vei da un atac de noapte asupra lui Escobedo, având grijă ca soldaţii şi ofiţerii să strige lozinci şi ordine din care să reiasă că ei ar fi partizani ai împăratului. Atacul va fi fără folos pentru voi, dar cu atât mai mult pentru

mine. Lupta să ţină cât mai mult, pe urmă retrageţi-vă iar în tabără.

Miramon"

Curierul avea ordin ca în cazul în care nu ar fi reuşit să se strecoare printre liniile duşmane, să înghită mesajul, ca nu cumva să fie deconspirat conţinutul lui.

Acesta a pornit în misiunea sa la căderea nopţii şi a reuşit să treacă neobservat de asediatori. În timpul aceleiaşi zile i-a predat destinatarului mesajul secret, acesta trecând deîndată la executarea acţiunii de luptă ce i se ceruse.

Kurt era ataşat trupelor de sub comanda generalului Velez. Statul Major al acestuia plănuise un atac prin care să pună stăpânire pe oraş, dar generalul fu de părere că e de prisos, căci el ştia că fortul va cădea prin trădare. Deoarece nu putea spune acest lucru Statului Major, se învoise şi se aştepta numai asentimentul generalului Escobedo. Pentru aceasta trebuia trimisă o persoană de încredere care să-i expună avantajele planului. Fu ales Kurt Unger.

Kurt plecă chiar în după-amiaza aceea. Îl găsi pe generalul Escobedo în cartierul său general, la o depărtare de un ceas de Queretaro şi discutară cu atâta amănunţime planul, încât îi apucă noaptea.

Se întunecase de-a binelea când tânărul porni îndărăt să ducă învoirea lui Escobedo şi, ca s-ajungă mai repede, se abătu din cale, ca să nu fie silit să treacă printre armatele de ocupaţie, ceea ce l-ar fi făcut să piardă prea mult timp. Deoarece era întuneric şi nu exista drum bătut, se putea rătăci lesne, ceea ce se şi întâmplă. Băgă de seamă şi se opri ca să se orienteze.

În timp ce chibzuia pe unde s-o ia, i se păru că aude un sforăit de cal dinspre o dungă mai întunecată, probabil o pădure. Un alt sforăit, încă unul, ca şi când s-ar fi aflat mai mulţi cai la un loc.

„Unde sunt cai sunt şi oameni, îşi zise el. Să fie prieteni sau duşmani? În orice caz duşmani. Trupele lui Escobedo se găseau de partea cealaltă, pe stânga şi n-aveau ce căuta în

pădure.”

Întoarse calul şi se înapoie o bucată de drum ca, dacă s-ar întâmpla să răspundă calul lui printr-un nechezat, să nu poată fi auzit de oamenii din pădure. Şi-l priponi de un ţăruş, apoi se îndreptă binişor spre locul unde auzise sforăitul cailor. Se furişă pe sub copaci şi se lăsă jos în iarbă. Nu trecu mult şi se auziră desluşit doi inşi vorbind.

— Cât să fie ceasul? întrebă unul din ei.

— Dracu' ştie! răspunse celălalt. Să tot fie unsprezece.

— Aşadar mai avem un ceas.

— Crezi că pe la miezul nopţii pornim?

— Da. La unu trebuie să dăm atacul. Un plan idiot. Noi suntem patru sute şi duşmanul douăzeci şi cinci de mii!

— Prostii! Pe cât ştiu, o să avem de-a face numai cu o mică parte din ei. Cu toate astea ne ducem la o moarte sigură.

— Eu nu cred că o să fie chiar aşa. Pe când stăteam azi de santinelă, a trecut colonelul cu trimisul lui Miramon pe lângă mine şi am prins câte ceva din ce vorbeau. Colonelul era sigur că trebuie să se sacrifice, dar trimisul l-a liniştit zicând că nici nu e vorba de o luptă serioasă, ci se cerea să-l facă pe împărat să creadă că are în spatele duşmanului partizani care sunt gata să lupte pentru el.

— Ei şi! Parcă i-ar mai folosi la ceva!

— Nu se ştie. Eu nu sunt nici general şi nici ministru ca să ştiu. Atacăm; pe urmă, îndată ce încep să şuiere gloanţele, ne retragem.

— Ori să ne lăsăm împuşcaţi strigând. „Viva Maximiliano”. Mare poftă aş avea s-o şterg şi să las pe alţii să strige până le-o astupa gloanţele gura.

— Nu cumva ti-e frică?

— Frică? Defel. Dar una e să lupţi pentru o cauză care are vreun viitor şi alta pentru una pierdută dinainte.

— Pierdută? Vrei să spui a împăratului? Vezi să nu te audă colonelul, te-ar culca pe loc cu un glonte la pământ.

— Nu-l cred aşa de prost. Adevărul nu se plăteşte cu viaţa.

— Adevărul! Crezi că, fiindcă ne-a mers de-a-ndoaselea până acum, tot aşa o să ne meargă mereu? Te înşeli grozav.

Miramon e un om şi jumătate, nu degeaba a fost el preşedinte. Poate că se cere să îl atragem pe Escobedo încoace şi să aibă ai noştri vreme să-i gonească pe asediatori.

Pe când vorbeau ei, se apropiară paşi pe care Kurt îi auzi dar cei doi nu.

— Cum vă vine să vorbiţi atât de tare? întrebă un glas poruncitor.

— Colonelul! ziseră ei sărind drept în picioare.

Kurt presupuse că trupa se afla înăuntrul pădurii, pe când aceştia doi făceau parte din posturile de santinelă de la marginea ei. Presupunerile se adeveriră îndată.

— Mai încet! şopti colonelul. Parcă am dat ordin să nu se vorbească în post.

Soldaţii, simţindu-se vinovaţi, tăcură.

— E ceva nou? întrebă colonelul.

— Nu, răspunse unul din ei.

— Bine şi încetaţi să mai pălăvrăgiţi, în loc s-auziţi voi, vă pot auzi alţii pe voi. Eu mă duc să dau o raită prin împrejurimi.

Kurt nu-l putea vedea, dar înţelese după paşi că se îndrepta spre copacul sub care se întinsese el. Se ridică repede şi se ghemui cât putu lângă trunchi.

Ca să nu se lovească de ceva, colonelul mergea cu mâinile întinse înainte. Simţi trunchiul şi vru să treacă pe lângă el, dar se poticni de piciorul tânărului şi căzu.

— Ce dracu să fie asta? mormăi el necăjit. Parcă era o cizmă... Ia veniţi încoa', băieţi!

Kurt de-abia avu timp să se furişeze repede pe lângă câţiva copaci şi să se ascundă după un trunchi mai gros.

Colonelul se ridică iar în picioare şi-i întrebă pe soldaţi:

— Aveţi chibrituri la voi?

— Da.

Kurt se dădu iute îndărăt.

— Aprindeţi mai multe odată ca să se vadă mai bine.

Tânărul căpitan auzi pârâitul chibriturilor pe cutie şi zări o luminiţă care nu ajungea însă până la el.

— Ei, se vede ceva? întrebă colonelul.

— Nu, să trăiţi, domnule colonel.

— Lăsaţi lumina spre pământ.

Se uită jos, apoi zise, liniştindu-se:

— Ah, o rădăcină acoperită cu muşchi moale; de aceea mi s-a părut că-i un picior de om.

— Altceva nu poate să fie, întări unul din soldaţi.

— Se cere să fim cu mare băgare de seamă în situaţia în care ne aflăm, zise colonelul. De aceea fiţi cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite, aţi auzit băieţi? încheie el şi plecă.

Kurt răsuflă uşurat, deşi colonelul spusese că se duce să dea o raită primprejur. Deodată îi trecu un gând prin minte. Ce-ar fi să-l ia pe colonel prizonier? Uşor nu era, dar se simţea în stare s-o facă.

Se luă, îndoit de mijloc, după ofiţer. Acesta ieşise din pădure şi mergea încet pe lângă copacii care o mărgineau. Când văzu că nu mai poate fi auzit de santinele, se apropie în vârful picioarelor şi-l apucă de gât pe la spate. Colonelul scoase un horcăit şi bătu aerul cu mâinile. O apăsare mai tare şi ofiţerul se prăbuşi la pământ. Tânărul scoase batista din buzunar, o făcu ghemotoc şi i-o vârî în gură, pe urmă îl legă zdravăn cu lasoul său, ca să nu se poată mişca după ce se va deştepta, îl luă în spinare şi se îndreptă spre locul unde-şi lăsase calul; îl urcă pe prizonier pe cal, încălecă şi porni cu el mai întâi la pas, apoi, când fu sigur că nu poate fi auzit, dădu pinteni calului şi o luă în galop. În loc s-o ia însă în direcţia de mai înainte care l-ar fi dus la posturile de avangardă ale republicanilor, se îndreptă direct spre tabăra lor şi se opri numai când santinela îi ceru parola de trecere. După ce-o rosti întrebă cu glas poruncitor:

— Cine e comandantul vostru?

— Generalul Hernano, îi răspunse ofiţerul de gardă.

— Duceţi-mă repede la el. Peste un ceas veţi fi atacaţi.

— Drace! Dar pe cine aduci, senior?

— Un prizonier. N-am timp să-ţi explic. Să ne grăbim.

Ofiţerul dădu ordin oamenilor săi să fie cu mare băgare de seamă, încălecă şi amândoi porniră în goană spre cartierul generalului. Acesta se afla într-un fel de sătuleţ, departe, la o jumătate de ceas de Queretaro. Comandantul stătea tocmai la masă cu ofiţerii statului său major când îi fu anunţat Kurt.

— Un nume german, mormăi el. Să vedem ce vrea. Să intre!

Tânărul apăru cu prizonierul în spate. La vederea acestuia, ofiţerii săriră toţi în picioare.

— *Valgame, Dios!* exclamă generalul, ăsta ce mai e?

— Un prizonier, domnule general, răspunse tânărul; îl puse jos pe prizonier şi salută milităreşte.

— Cine e?

— Un colonel din armata imperială.

— Hm! Nu prea are semne... Credeai că ai pus mâna pe un elefant şi când colo ai prins un şoarece, zise generalul zâmbind şi ofiţerii se crezură datori să facă haz de spiritul superiorului lor.

— Mă rog, convingeţi-vă, răspunse Kurt fără să se tulbure.

— Nu-l văd în uniforma imperială.

— Totuşi e un imperial. Nici eu nu sunt în uniforma generalului Escobedo sau a preşedintelui, ci sunt îmbrăcat în costumul mexican, ca şi prizonierul.

— Şi cu toate acestea eşti republican. Asta vrei să spui?

— Nu.

— Atunci ce? Mi s-a anunţat un căpitan.

— Ceea ce şi sunt. Fac parte din armata germană, am venit în interes de familie în Mexic şi, din anumite motive, m-am devotat cauzei preşedintelui dumneavoastră.

— În ce calitate?

— În calitate de inginer. Am fost ataşat trupelor de geniu.

— Hm! Eu, drept să-ţi spun, sunt pentru cavalerie. Inginerul e un fel de râmă care se sfieşte de lumina zilei. Mi s-a spus că te cheamă Ummer. Numele mi-e cu totul necunoscut.

Kurt pricepu ce înseamnă asta, totuşi răspunse cât se poate de cuviincios.

— Probabil că domnul ofiţer care m-a anunţat n-a auzit bine sau nu e familiarizat cu numele german. Pe mine mă cheamă Unger şi nu Ummer.

Generalul ridică repede capul.

— Unger? Faci parte din trupele generalului Velez, nu?

— Da.

— A, atunci se schimbă lucrurile. Iartă-mă, te rog. Dacă mi s-ar fi spus numele dumitale exact, primirea pe care ţi-o făceam ar fi fost alta. Domnilor, am onoarea să vă prezint pe

unul din cei mai destoinici şi mai importanţi reprezentanţi ai lucrărilor noastre de asediu.

Ofiţerii se apropiară de tânăr şi-i strânseră călduros mâna.

— Şi acum, urmă generalul, să revenim la prizonierul dumitale. Crezi într-adevăr că e un colonel din armata imperială?

— Da, deşi sunt de părere că e mai degrabă un conducător de bandă. Am auzit când i-au spus doi de-ai lui „colonel”.

Kurt povesti întâmplarea din pădure; cei de faţă îl ascultară cu atenţie, apoi generalul strigă, după ce sfârşi el:

— Ei drace! Vor să ne atace şi noi pierdem timpul flecărind.

— Nu din vina mea, zise Kurt înălţând din umeri.

— De ce nu mi-ai spus de la început despre ce e vorba?

— Sunteţi general şi eu numai un simplu căpitan, răspunse tânărul maliţios. Nu mi-era îngăduit să vorbesc neîntrebat în fata superiorului.

— Hm... mormăi generalul prefăcându-se că nu înţelege ironia. Voi trimite imediat o trupă de oameni la pădurea despre care mi-ai spus şi te rog să o iei sub comanda dumitale.

— Vă stau cu plăcere la dispoziţie. V-aş ruga însă să vă ocupaţi niţel de acest colonel.

— Pentru ce? Timpul ne zoreşte...

— Nu atât cât să nu rămână vreme să-i puneţi câteva întrebări şi să-i scotociţi buzunarele.

— Bine zici. Spuneai parcă adineauri că atacul va fi dat la ora unu din noapte şi că trebuie să fie pregătiţi încă de la miezul nopţii, nu-i aşa?

— Da.

— Acum de-abia a trecut de unsprezece. Dezlegaţi-l!

În timpul acesta prizonierul îşi venise în simţiri. Deschise ochii şi se uită înfuriat de la unul la altul.

Îl dezlegară, îi luară căluşul din gură şi-i poruncină să se ridice în picioare.

— Cum te cheamă? îl întrebă generalul.

Îşi spuse numele.

— Ai auzit ce-a spus domnul acesta?

— Da.

— Mărturiseşti că e adevărat?

— Dumneavoastră ca general veţi recunoaşte singur că nu pot răspunde la întrebare.

— Vrei să spui că datoria dumitale e să nu răspunzi? Bine.. Admit. Totuşi trebuie să te întreb dacă-i adevărat că s-a pus la cale un atac asupra noastră.

— Nici acum nu pot să răspund.

— De la cine ai primit ordinul să...

— Staţi! strigă Kurt întrerupându-l brusc pe general.

Văzuse cum prizonierul vârâse binişor mâna în buzunar şi se căznea acum s-o ducă la gură nebăgat în seamă de ceilalţi. Tânărul îi urmărise însă mişcarea şi-l apucase la vreme de braţ, oprindu-l. Prizonierul făcea sforţări disperate să-şi desfacă braţul, apoi văzând că nu reuşeşte, aplecă repede capul. Înainte ca să-l poată opri cineva fu cât p-aci să vâre în gură ceea ce ţinea în mână. Kurt îl pocni însă ca fulgerul cu pumnul în tâmplă şi omul se prăbuşi leşinat la pământ.

— Ce-a fost asta, domnule! se răsti generalul.

— Avea nu ştiu ce în mână şi vroia să-l înghită, răspunse tânărul, gâfâind încă de lupta cu prizonierul.

Desfăcu pumnul încleştat al acestuia şi scoase din el o hârtie mototolită. O netezi şi i-o întinse generalului.

— Un ordin de-al lui Miramon, zise acesta după ce-o citi. Ordinul dovedeşte, urmă el, sau că oraşul nu e complet împresurat, sau că santinelele noastre nu veghează îndeajuns.

Le citi şi ofiţerilor ce era scris, pe urmă încheie astfel:

— Miramon a înţeles că atacul nu va fi de vreun folos imediat. Posturile noastre de avangardă ar fi dat alarma. Totuşi vorbeşte în scrisoare de un avantaj; oare care să fie?

— După părerea mea, zise unul din ofiţeri, Miramon încearcă după miezul nopţii un atac ca să ne îndrepte atenţia în altă direcţie.

— Părerea mea e alta, observă Kurt. Toate atacurile de până acum ale lui Miramon au fost respinse. Ultimul de la 5 mai i l-am zădărnicit chiar eu cu o singură mână, aşa că, fie el numai un militar mediocru, nu se poate să nu-şi dea seama că toate întăriturile lui sunt împrejmuite de minele noastre.

Oriunde ar încerca să dea atacul, îl aruncăm în aer. Nu, nu, intenţia lui e alta. Vrea să-l distrugă pe împărat, făcându-l să creadă că în spatele nostru se află partizani de-ai lui în număr destul de mare care să ne atace şi să ne îndepărteze de oraş.

— Atunci totul să nu fie decât o şarlatanie?

— Care urmăreşte un anumit scop. Credeţi că e imposibil ca împăratul să mai poată fugi într-ascuns? Trimisul lui Miramon a reuşit să se strecoare printre trupele de asediu, de ce n-ar reuşi şi Maximilian?

— Hm... Va trebui să fim atenţi.

— Pentru a înlătura gândul fugii din mintea lui, Miramon simulează o posibilitate de rezistenţă, chiar de biruinţă, a trupelor imperiale.

— Ce folos poate să aibă el de pe urma prinderii împăratului?

— Poate că speră să-şi salveze prin asta capul.

— Crezi?

— Da. Ştiu că se fac într-un anumit loc sforţări ca împăratul să fie înşelat. În orice caz e nevoie să fie transmis ordinul lui Miramon comandantului suprem şi să fie înştiinţat de atacul plănuit şi mijloacele ca să se împiedice neapărat atacul.

— Se va face. Da cât se ridică numărul acestor *guerillas?*

— La vreo patru sute, pe cât am înţeles.

— Călăreţi sau pedestraşi?

— Am auzit cai sforăind şi mi s-a părut că santinelele aveau pinteni la cizme, după zăngănitul pe care l-am auzit. Şi-apoi, bandele acestea sunt de obicei călări.

— Eşti de părere să preîntâmpinăm atacul sau să-l lăsăm să se producă?

— Nu, fiindcă nu se poate să nu cadă şi din oamenii noştri.

— Atunci să-i atacăm noi mai întâi?

— Nici. Ei sunt acoperiţi de copacii din pădure; deşi prin întuneric nu pot ţinti bine, ne expunem totuşi la gloanţele lor. Cel mai bun lucru ar fi să-i împresurăm.

— Au să rupă rândurile.

— N-au să reuşească, fiindcă veţi avea prevederea să trimiteţi un număr cât mai mare de soldaţi.

— Negreşit. Dar încercarea lor de-a face o spărtură între

rânduri ar însemna pentru noi morţi şi răniţi, ceea ce trebuie să împiedicaţi cu orice.

— Îi vom împiedica, nelăsându-le vreme s-ajungă la încercarea de-a face spărtura. Împrejmuim pădurea şi-i avertizăm printr-un trimis de-al nostru.

— Primejdios lucru! Indivizii aceştia nu ştiu multe; au să-l omoare.

— Nu cred că au s-o facă, dacă trimiteţi pe cineva care să se priceapă cum să le vorbească.

— Uiţi că nu ai de-a face cu o trupă de armată regulată, ci cu oameni de adunătură. Nici unul din ofiţerii mei n-o să îndrăznească să se ducă.

— Atunci mă duc eu.

— Dumneata? Vrei să tratezi dumneata cu ei? se minună generalul. Îţi pot spune categoric că te poţi considera de pe-acum un om mort.

Kurt clătină capul.

— Credeţi-mă că n-am de fel poftă să mor înjunghiat ori împuşcat de unul din ei. Ştiu eu ce fac. Pun însă o condiţie. Să mi se dea o copie de pe scrisoarea lui Miramon.

— Se va face imediat, înainte chiar de raportul pe care-l vom redacta pentru generalul-şef al armatelor.

După ce dădu ordin în consecinţă, Hernano urmă:

— Ce părere ai, ajung două batalioane?

— Cu siguranţă, răspunse Unger. Alegeţi numai buni trăgători şi împărţiţi oamenilor rachete şi facle, deoarece vom fi siliţi să luminăm locul.

Generalul dădu ordinul, apoi cercetară buzunarele prizonierului. Nu se găsi la el nimic important; îl predară soldaţilor ca să fie ţinut sub pază. După puţin timp tânărul pornea în fruntea a două batalioane de soldaţi şi chiar înainte de miezul nopţii pădurea fu înconjurată din toate părţile.

Înţelegerea era ca imediat după ce Kurt va aprinde o rachetă, soldaţii să facă acelaşi lucru ca să înţeleagă cei din pădure că sunt într-adevăr împresuraţi şi nu mai au pe unde fugi.

16. Osândit

Acum venise pentru Kurt momentul să se apuce de treabă.

Înaintă spre pădure, căutând ca paşii lui să se audă desluşit.

— Cine e? Stai! îl întâmpină un glas de sub copaci.

— Un intermediar, răspunse el.

— Stai, ori trag! se răsti iar glasul.

Tânărul se opri. Urmă o pauză în care nu se auzea decât fâsâitul frunzelor şi trosnetul uşor al crengilor. I se păru însă, cu tot întunericul care domnea, că zăreşte câteva ţevi de puşcă îndreptate spre el. De-abia după ce trecu o bucată bună de vreme, auzi un alt glas întrebând:

— Cine eşti?

— Trimis de-al generalului Hernano.

— Ei drace! Ce i-a venit?

— O să-ţi spun după ce mă vei lăsa să mă apropii.

— Câţi sunteţi?

— Unul singur.

— Bine, aşteaptă!

Cu toate că îşi ţinea auzul încordat, Kurt n-auzi nimic, dar în clipa următoare şase umbre săriră ca din pământ înaintea lui fără să-i fi simţit venind. Una din ele îl întrebă:

— Cine eşti dumneata?

— Îi voi spune locţiitorului colonelului şi nimănui altuia. Vă rog să mă duceţi la el.

Câteva mâini se întinseră spre tânăr şi se simţi târât de ele. Nu se împotrivi defel. După câteva momente se opriră înaintea unui grup de oameni.

— L-am adus, domnule maior, zise unul din cei care îl târâseră acolo.

— Ţineţi-l bine, răspunse un glas sforăitor. Are arme asupra lui?

— Nu l-am întrebat.

— Căutaţi-l, dobitocilor!

— Ca intermediar, am venit dezarmat, zise Kurt.

— Taci! se răsti maiorul. Căutaţi-l, v-am spus!

Nu găsiră nimic la el decât racheta pe care o ţinea în mână.

— Ce-i asta? îl întrebă maiorul.

— O rachetă.

— Ce să faci cu ea?

— O să vă spun după ce mă veţi fi ascultat.

— Să mă ierţi dumneata! O să-ţi luăm mai întâi racheta şi o să te ascultăm pe urmă. Legaţi-l!

I se luă racheta, dar, când vrură să-l lege, Kurt zise — fără însă să se opună:

— Bine, vă las să mă legaţi, deşi, după drepturile popoarelor, nu e îngăduit ca solul să fie legat.

— Dar nici nu e îngăduit ca solul să poarte la el rachete, mormăi maiorul.

— Aşa e. Nu am adus-o cu intenţii rele, după cum vă veţi convinge mai târziu. Faptul că am venit singur în mijlocul dumneavoastră dovedeşte că vin cu gânduri cinstite.

— Vom vedea noi. Ei, aţi isprăvit?

— Da, răspunse unul din cei care-l legaseră.

— Atunci putem începe. Aşadar, cine te-a trimis la noi?

— Generalul Hernano, după cum i-am mai spus domnului locotenent.

— Hernano? se miră maiorul. Ce i-a venit omului ăstuia să te trimită aici?

— Foarte simplu: fiindcă ştia că vă aflaţi aici.

— Nu se poate! De unde a aflat?

— A venit astăzi un trimis de-al lui Miramon la dumneavoastră cu un ordin al generalului. Cunoaştem ordinul pe care vi-l pot repeta cuvânt cu cuvânt după o copie pe care o am la mine.

— Asta ar însemna trădare în toată regula. Zici că ai copia la dumneata?

— Da. E în buzunarul drept al pantalonului şi n-a fost observată când m-au căutat.

Simţi cum i se ia hârtia din buzunar, apoi fu înmânată maiorului.

— Faceţi lumină! porunci acesta.

După un moment licări lumina unui felinar şi maiorul citi biletul.

— Trădare de neiertat! strigă el înfuriat.

Un om care stătea lângă el îi şopti:

— Se potriveşte, domnule maior?

— Perfect. Ce zici de asta, senior?

— Nu înţeleg nici eu, singur Miramon ştie de ordinul acesta.

— Erai de faţă când l-a scris?

— Da. Nu mai era nimeni în afară de mine şi am plecat imediat după asta.

— Să fi spus chiar Miramon cuiva sau... A, nu, nu se poate, zise maiorul ca şi când ar fi vrut să înlăture un gând din minte. Apoi adresându-se iar lui Kurt: Ştii cum a ajuns ordinul acesta în mâinile alor dumitale?

— Da, dar nu mi-e îngăduit să vă spun.

Urmă o tăcere adâncă. Luminiţa felinarului se răsfrângea pe chipul încruntat al maiorului, figurile celorlalţi de-abia se zăreau şi vârfurile copacilor se pierdeau în întuneric. Sunteţi împresuraţi din toate părţile, continuă Kurt. O ieşire din pădure e imposibilă. Predaţi-vă mai bine, decât să provocaţi o vărsare de sânge care nu v-ar ajuta la nimic.

— Pentru nimic în lume! zbieră maiorul aruncând pe jos hârtia şi călcând-o în picioare.

Se auzi un murmur de indignare printre ofiţeri şi soldaţi.

— Tăcere! se răsti maiorul la ei, apoi întorcându-se spre sol: Cine ne-a împresurat?

— Un detaşament al generalului Hernano.

— Din câţi oameni?

— Senior, răspunse tânărul, sunt ofiţer şi nu pot trăda secrete militare. Sunt însărcinat să-ţi spun numai că generalul Hernano a trimis o trupă destul de puternică, în stare să biruiască un număr de cinci ori mai mare ca al vostru. Suntem perfect informaţi şi ştim că nu aveţi decât patru sute de oameni.

— Trădare, iar trădare, de o sută de ori trădare!

— Trebuie să recunoaşteţi că odată ce cunoaştem numărul vostru, e firesc să se fi trimis destui oameni ca să nu mai puteţi face nimic. Pădurea e atât de bine încercuită, încât nici unul din ai voştri nu poate-scăpa. Vă sfătuiesc să nu faceţi greşeala pe care a făcut-o colonelul, superiorul vostru,

în interesul dumneavoastră propriu.

— Colonelul? A, mă mir chiar că nu s-a întors încă...

— E foarte explicabil, deoarece e în mâinile noastre.

— Ce-ai spus? Prizonier? Acum înţeleg eu de unde ştiţi toate... De la el, nu-i aşa?

— Nu sunt îndreptăţit să vi-o spun.

— Cu toate acestea nu poate fi altfel. Suntem trădaţi din toate părţile. Ştii, senior, că nu vei ieşi viu de aici?

— Hm! Atunci mort...

— Şi te faci că nu-ţi pasă?

— Ce vrei să fac? Sunt în puterea dumneavoastră. Ai noştri au însă ordin să vă împuşte pe toţi, până la cel din urmă, dacă până într-o oră nu sunt înapoi.

— O să le fie cam greu, fiindcă ştim şi noi să ne apărăm.

— N-o să vă ajute la nimic, tot o să vă biruim. De altminteri venisem la dumneavoastră crezând că am de-a face cu şeful unei trupe regulate, nu cu o căpetenie de bandă.

— Dacă ţi se pare că e vreo deosebire, te rog să te explici.

— Foarte simplu. Cum mă veţi trata, aşa veţi fi trataţi în schimb. Mă omorâţi? Veţi fi împuşcaţi toţi ca ucigaşi. Respectaţi însă dreptul popoarelor? Veţi fi consideraţi prizonieri de război şi veţi fi eliberaţi după încheierea păcii.

— Ceri deci să ne predăm?

— Da. Orice împotrivire v-ar fi zadarnică şi vă dau cuvântul meu de onoare că am spus adevărul.

— Aşadar, dacă ne predăm, suntem numai prizonieri de război şi ni se lasă şi avutul nostru personal?

— Bineînţeles. În orice caz veţi fi dezarmaţi. Juarez nu e însă omul iubitor de vărsări de sânge ca să-şi ucidă prizonierii.

— Cu ce ne poţi dovedi că suntem împresuraţi şi că o împotrivire ar fi zadarnică?

— Pentru asta adusesem doar racheta. Îndată ce o voi arunca în aer, oamenii noştri vor lumina întregul cerc din jurul pădurii, ca să vă convingeţi că am spus adevărul.

Să fi fost indignarea împotriva trădătorilor, laşitate sau înţelesese maiorul că nu are încotro?

Scurt, nu mai stătu la îndoială şi zise:

— Bine, vreau să mă încredinţez mai întâi, senior

Gardenas, dacă te pricepi să umbli cu rachete.

— Da, răspunse unul din ofiţeri.

— Domnii ofiţeri să se împrăştie în jurul pădurii ca să poată cuprinde cu ochii cercul. Gardenas să arunce racheta, pe urmă întoarceţi-vă să-mi raportaţi. Puteţi pleca! ordonă maiorul.

Urmă o tăcere de vreo cinci minute, apoi acesta îi făcu un semn lui Gardenas. Racheta şuieră în aer şi lumină o dungă întunecată care se întindea nu prea departe.

— Sunt oamenii voştri, senior? întrebă maiorul arătând spre ea.

— Da, răspunse Kurt.

— Nu se desluşeşte bine ce e.

— Aşteptaţi puţin. A, uite!

În clipa aceea se auzi în afara pădurii un ordin dat cu glas puternic, ordin transmis din om în om şi după un moment se văzu înălţându-se în văzduh scântei şi flăcări care luminară în jurul pădurii ca ziua.

— Ei drăcia dracului! zise maiorul. E deci adevărat...

Zărise un cerc de soldaţi cu puştile întinse.

— V-aţi convins, domnule maior? întrebă Kurt după ce se făcu iar întuneric.

— Mai aşteaptă puţin.

Nu trecu mult şi ofiţerii se întoarseră impresionaţi de numărul mare al soldaţilor care încercuiau pădurea.

— Ce ziceţi, domnilor? întrebă maiorul.

— Orice împotrivire ar fi zadarnică, îndrăzni unul să spună.

— Aşa cred şi eu. Nu sunt deci nebun să ne expunem viaţa de prisos, cu atât mai mult cu cât văd că am fost trădaţi. Dezlegaţi-l pe parlamentar.

Când Kurt fu iar liber şi vru să se întoarcă la generalul Hernano, se simţi apucat de braţ de trimisul lui Miramon.

— Stai, senior, o întrebare: Voi fi şi eu considerat în rândurile militare?

— Faci parte din trupă?

— Nu.

— Hm! Eşti numai trimisul lui Miramon, dar nu şi militar. În cazul acesta intri în altă categorie. Ştii cum se numesc aceia care transmit ordine secrete furişându-se dintr-o fortăreaţă?

— Sper că nu voi fi luat drept... drept spion...

— Tocmai asta vroiam să spun.

— Eu nu sunt spion.

— Zău? Nu vei fi vrând să spui că eşti aghiotantul lui Miramon?

— Nu.

— Sau poate ofiţer?

— Nu.

— Atunci cum se face că transmiţi ordine militare?

Militarul tăcu.

— Nu răspunzi. Te condamni deci singur.

— Senior, nu cunoşteam importanţa misiunii mele.

— Nu faci impresia. Scuzele dumitale cad de la sine.

În momentul acela maiorul întrerupse convorbirea.

— Domnule, zise el, îţi atrag atenţia că nu mă predau decât cu condiţia ca toţi care se află aici să fie consideraţi prizonieri de război.

— Voi stărui pe lângă comandantul meu să se ia în vedere cererea dumneavoastră, domnule maior.

— Nu e de ajuns. Vreau să-mi dai cuvântul de onoare că această persoană va intra în aceeaşi categorie cu noi toţi.

Kurt se gândi un timp, pe urmă răspunse:

— Bine. Cred că preşedintele nu va avea nimic împotrivă, aşa că mă învoiesc la cererea dumneavoastră.

Tânărul habar n-avea cine era omul căruia îi dăruise viaţa.

Republicanii erau siguri de la început că Unger nu se va mai întoarce, dar când văzură racheta începură să spere şi-l primiră acum cu strigăte de bucurie. Comandantul se învoi cu tot ce făgăduise el; recunoştea că era singura cale de a se împiedica o vărsare de sânge.

După un sfert de ceas, Kurt, comandantul, maiorul şi însoţitorii săi stabileau condiţiile. Principala era ca prizonierii să predea chiar în noaptea aceea armele, apoi să aştepte să se facă ziuă ca să fie duşi în tabăra de la Queretaro.

Negreşit că nici nu fu vorba de somn. Ofiţerii prizonieri îşi dădură cuvântul de onoare că nu vor fugi, de aceea le era îngăduit să se mişte liberi. Mai era cineva care ar fi vrut grozav să se bucure de acest avantaj şi anume... trimisul lui Miramon.

Crezuse că va găsi în Kurt un suflet milos şi îngăduitor şi trimise după el, cerându-i o întrevedere.

— Ce doreşti? îl întrebă tânărul.

— Aş vrea să vă cer o informaţie. Nu-i aşa că ofiţerii sunt liberi pe cuvânt? Nu s-ar putea să mi se dea şi mie această îngăduinţă?

Kurt fu atât de mirat de cererea lui încât nu ştiu un moment ce să-i răspundă.

— Dumitale? zise el apoi. Bine, omule, nu eşti în toate minţile? Parcă ţi-am spus că indivizii care fac ceea ce ai făcut dumneata intră în categoria spionilor. Mulţumeşte-te că ai scăpat cu viaţă.

— Pe care ţi-o ofer din toată inima.

— Foarte mulţumesc! Zici că vrei să te las liber pe cuvânt de onoare. Unde-ai mai auzit ca un spion să aibă onoare?

— Senior, nu ştii cine sunt. Mă numesc Flores, sunt medic şi locuiesc la mănăstirea La Cruz din Queretaro.

— Nu te mai osteni degeaba. Pentru mine nu eşti decât un spion care duce ordine secrete. Nu poţi fi lăsat liber.

Deşi nu se luminase încă bine de ziuă, Kurt zări ochii medicului lucind ca ai unei pisici sălbatice, gata să-ţi sară în faţă. Totuşi omul zise cu glas umil:

— Mă judeci rău, senior. Credeam că-mi slujesc împăratul.

— Din partea mea, n-am nimic de zis; nu tot aşa vor judeca însă ceilalţi. Aşadar, eşti un credincios partizan al împăratului?

— Da. Mărturisesc aceasta unui partizan al lui Juarez, dându-ţi în acelaşi timp dovada că nu sunt nici spion şi nici laş.

Spuse aceste cuvinte cu o lucire sinistră în ochi, pe care şi-o potoli repede, dar care nu-i scăpă lui Kurt.

— Ce privire! îşi zise el. Omul acesta trebuie să fie foarte primejdios şi n-ar fi rău să mă feresc de el.

În sfârşit, se lumină de ziuă şi putură porni spre Queretaro. Prizonierii fură încadraţi de soldaţii republicani. Drumul ducea la un moment dat printr-o văgăună mărginită de o parte de-un povârniş acoperit cu tufe dese. Medicul nu mai putea de necaz că nu i se îngăduise şi lui să meargă călare precum ofiţerii prizonieri. Acum, la lumina zilei, vedea

viitorul mai puţin trandafiriu de cum şi-l închipuise peste noapte. Va fi dus deocamdată la cartierul general, pe urmă la Queretaro. Dacă va fi recunoscut şi se va afla că nu e medicul Flores de la mănăstirea La Cruz ci doctorul Hillario din Santa Jaga? Fuga era singura lui salvare. Căuta zadarnic un prilej. Acum însă, când ajunseră în văgăună, crezu că a sosit momentul.

Drumul era îngust. Atât pedestraşii cât şi călăreţii erau nevoiţi să treacă numai câte unul. Falsul Flores privi în juru-i. Nimeni nu se uita la el. Dacă reuşea să ajungă la tufe, s-ar putea ascunde în ele şi nici un glonţ nu l-ar mai putea nimeri. La capătul văgăunii se mai uită o dată în preajmă-i, apoi... ţuşti! sări în stânga.

— Stai! strigă cineva după el.

De-abia acum băgară şi ceilalţi de seamă fuga lui. Îl văzură alergând în salturi mari spre tufiş. Zece, douăzeci de împuşcături răsunară în acelaşi timp după el, dar nici una nu-l nimeri.

Pătrunse în tufiş. Bucuria lui fu aşa de mare încât scoase un chiot de biruinţă.

Se bucurase însă prea curând. Unul singur din toţi nu-l slăbise un moment din ochi, Kurt Unger. Călărea calm în spatele lui şi când ajunseră la capătul văgăunii se apropiase şi mai mult, fără ca Hillario să bage de seamă. Când îl văzuse acum pierind în tufiş dădu pinteni calului, urcă râpa şi merse o bucată de drum pe marginea ei până înţelese că trecuse de locul unde dispăruse fugarul.

Se opri, descălecă, îşi legă calul de un copac, se lăsă binişor la vale şi se ghemui la pământ. N-aşteptă mult. Auzi crengile trosnind şi un gâfâit de om. Câteva clipe numai şi tufele se dădură la o parte, iar din ele apăru doctorul. Câţiva paşi îl despărţeau de pădure. Dacă reuşea să dispară pe sub copaci nu mai avea de ce să se teamă, era ca şi scăpat.

Kurt se ridică în picioare şi-l întâmpină cu un zâmbet ironic:

— Bună dimineaţa, senior. Unde te duci aşa grăbit? zise el râzând.

Hillario rămase un moment ca împietrit, privindu-l cu ochii holbaţi. Îl ştia pe Kurt în urmă şi i se părea ceva cu totul

imposibil să-l vadă acum răsărind, ca din pământ, în faţa lui.

— Afurisitule! mormăi el, în sfârşit şi încercă să urce povârnişul.

— Stai, ori trag! strigă tânărul îndreptând revolverul spre el.

— Trage, câine! scrâşni Flores/Hillario şi se căţără de zor, sperând că glonţul va da greş.

Peste câteva momente va fi sus.

Kurt se răzgândi. Poate că era mai bine să-l lase în viaţă. Într-o clipită îşi desfăcu lasoul din jurul mijlocului şi în cealaltă parte făcuse un laţ din el. Îl învârti deasupra capului: un şuierat în aer şi laţul se lăsă în jos.

— Fir-ar... mormăi doctorul.

Tocmai ajunsese deasupra povârnişului şi se credea scăpat, când îşi simţi braţele prinse în laţ şi cu o smucitură puternică rostogolit iar în râpă. I se părea că a căzut din rai de-a dreptul în iad.

Închise ochii. Când îi deschise se afla jos, legat de mâini şi de picioare.

— Ei, senior Flores, cum ţi s-a părut rostogolirea? îl întrebă Kurt râzând.

— Să te ia dracu'! răspunse Hillario înfuriat. Pentru ce nu m-ai lăsat să fug?

— Pentru că eşti un spion şi cu spionii trebuie să fim fără milă.

— Dacă aş şti că nu s-a observat prinderea mea, zise Hillario stăpânindu-şi mânia, ţi-aş face o propunere care poate că ţi-ar conveni.

— S-auzim.

— Dezleagă-mă mai întâi, pe urmă îţi spun.

— Nu se poate, dragul meu. S-ar putea întâmpla să trebuiască să te prind iar cu arcanul şi m-ar durea sufletul să te chinuiesc din nou.

— Mă iei în râs? Nici nu-ţi închipui dumneata ce bogat te pot face eu dacă mă laşi liber.

— Libertatea dumitale nu preţuieşte un gologan.

— Te înşeli. Lasă-mă să fug şi-ţi dau cinci mii de dolari. Am bani mulţi, foarte mulţi...

— Aşa? Atunci poţi da şi mai mult.

— Bine, atunci îţi ofer zece mii.

— Zău? Pesemne că ai mare trebuinţă de libertate.

— Ai ghicit! Am acasă câţiva bolnavi grav care vor muri dacă nu sunt acolo să le dau ajutor la timp.

— Îmi pare foarte rău de bolnavi, dar nu şi de medic. Mă tem că n-o să facem târgul. Haidem, senior!

Cu aceste cuvinte tânărul îl ridică pe prizonier ca să-l urce pe cal.

— Cincisprezece mii! strigă el.

— Aş!

— Douăzeci!

— Nu-mi mai bate capul degeaba. N-am eu trebuinţă de banii dumitale, zise Kurt şi-l aşează în şa în faţa lui.

— Atunci îndură-te din milă... se rugă bătrânul eu disperare. Îţi dau treizeci de mii de dolari... O avere!

Tânărul dădu pinteni calului.

— Fă bine şi încetează! se răsti el supărat, dacă nu vrei să-ţi vâr un căluş în gură; cu cât îmi oferi mai mult, cu atât devii mai suspect. Trebuie să fie motive puternice ca să vrei să scapi, motive pe care trebuie să le aflu în cele din urmă.

Falsul Flores nu mai zise nimic. În curând ajunseră aproape de tabără. Bătrânul părea că s-a resemnat. Îl dădură jos de pe cal ca să facă restul drumului în rând cu ceilalţi prizonieri, care îl înghionteau de necaz pe înfundate. Rezultatul încercării lui de-a fugi fu că îl închiseră, pe când pe ceilalţi îi lăsară în tabără, unde li se uşura pe cât era posibil situaţia.

Generalul Hernano era foarte mulţumit de succesul obţinut.

La auzul numelui falsului Flores, dădu ordin să se facă imediat cercetări amănunţite asupra acestei persoane.

După ce fu felicitat de toţi, Kurt Unger tocmai se pregătea să plece, când văzu un călăreţ venind în goana calului spre tabără. Îl recunoscu de departe. Era doctorul Sternau.

— Dumneata aici? strigă Unger când îl văzu. Ce surpriză!

— Pe tine te căutam, dragul meu. Am profitat de faptul că lucrurile s-au potolit de câtva timp şi veneam să te văd. Mi s-a spus că te afli la Escobedo, dar că te vei întoarce chiar în seara aceea. Văzând însă că nu mai vii, am plecat după tine.

— Ca să-mi faci o mare bucurie, răspunse tânărul, fericit.

— Bucurie împărtăşită, dragul meu. Dar ia spune-mi, unde ai fost până acum?

— Am trecut printr-o întâmplare ciudată, care s-a sfârşit, din fericire, cu bine. Nu vrei să descaleci şi să stăm niţel de vorbă? Sper că se va găsi un locşor în tabăra lui Hernano unde să nu ne deranjeze nimeni şi să putem bea în linişte un pahar cu vin.

Găsiră ce le trebuia şi Kurt începu să povestească. Sternau îl ascultă cu atenţie şi zise după ce sfârşi:

— Curios! Cunoşti tu bine situaţia actuală a mănăstirii La Cruz?

— Nu.

— Atunci cei de la cartierul general sunt mai bine informaţi. Foştii locatari au fost evacuaţi şi pe cât ştiu nu se află acum nici un medic acolo. N-ai vrea să mi-l descrii şi mie pe acest doctor Flores?

— Cu plăcere!

Din ce vorbea Kurt, din ce-l asculta mai cu atenţie Sternau. Când tânărul isprăvi, doctorul sări drept în picioare.

— Nici nu bănuieşti cine e persoana pe care ai reuşit s-o prinzi. Trebuie să fie bătrânul Hillario. Ai intrare liberă în închisoare?

— Da.

— Atunci să mergem imediat la el. Eu o să te las pe tine să intri întâi, apoi vin şi eu. Vreau să-i rezerv o surpriză.

— Bine. Vai de el dacă e cine spui! Mă duc pe urmă la general să-l vestesc.

Plecară imediat la închisoare. Aceasta era beciul unei case singuratice, rămasă acolo din vremuri vechi. Era o clădire masivă, cu zidurile groase de peste o jumătate de metru şi cu gratii de fier la ferestre. Soldatul pus de pază îl recunoscu imediat pe Kurt şi-l lăsă să intre. Uşa rămase întredeschisă, ca să poată auzi Sternau ce se vorbeşte înăuntru.

— Dumneata la mine? mormăi prizonierul când îl văzu pe tânăr intrând şi se sculă de jos.

— După cum vezi, răspunse Kurt, cu o privire care îl sperie pe bătrân.

— Şi ce te aduce, mă rog?

— O să afli îndată. Ţi-am spus când mi-ai oferit un preţ atât de mare ca să te fac scăpat, că mi-ai trezit bănuieli şi că voi face cercetări în privinţa dumitale. N-ar fi mai bine să mă scuteşti de osteneală şi să-mi mărturiseşti singur pentru care motiv te temi atât să nu fii recunoscut?

— Recunoscut? De cine? Nu mă tem de nimeni. Cine-l cunoaşte pe doctorul Flores nu poate decât să depună favorabil pentru mine.

— Hm! Cereai cu atâta stăruinţă să fii liber nu pentru că ai bolnavi de îngrijit, ci prizonieri de supravegheat. De pildă unul Gasparino Cortejo, pe urmă altul care-şi zice Henrico Landola...

Hillario se văzu descoperit. I se păru că l-a izbit cineva cu o măciucă în cap. Totuşi ticălosul reuşi să se stăpânească.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, zise el cu o nepăsare bine jucată.

— Atunci poate că-l cunoşti mai bine pe Pablo Cortejo şi pe fata lui, Josefa?

— Numele acestora le-am mai auzit într-adevăr. Orice mexican ştie rolul ridicol pe care l-au jucat ei în politica ţării.

— Rolul pe care-l joacă ei acum închişi în subterana mănăstirii della Barbara din Santa Jaga nu mai e ridicol, ci tragic.

Kurt vorbea tărăgănat, lăsând cuvintele să cadă ca picăturile de apă, una după alta. Bătrânul se îngălbeni ca un mort. Glasul îi tremura când întrebă bolborosind:

— Ce vrei să spui? Nu te-nţeleg... nu ştiu despre cine vorbeşti...

— Zău? Atunci o să-ţi mai spun încă vreo câţiva. De pildă contele Fernando de Rodriganda y Sevilla. Îl cunoşti?

— Nu... răspunse Hillario şi genunchii îi tremurau.

— Mariano, Unger, micul André... Sau poate că-l cunoşti pe Inimă-de-urs, pe Ucigătorul-de-bivoli...?

— Nici pe ei.

— Dar pe Sternau nu se poate să nu-l cunoşti.

Hillario se rezemă de perete ca să nu cadă.

Totuşi putu bolborosi:

— N-am... n-am auzit... încă niciodată numele... numele ăsta...

— Toţi aceştia stăteau legaţi într-o altă subterană, păziţi de Manfredo, nepotul dumitale. Am reuşit să-i eliberez şi acum sunt toţi liberi.

— Ce... ce...? răcni bătrânul.

— Şi l-am închis în locul lor pe Manfredo, care îşi aşteaptă pedeapsa, pe care o vei împărtăşi cu el.

Hillario îl privi înlemnit. Când se petrecuseră toate acestea? Şi unde eraţi soldaţii din mănăstire?

Explicaţia veni imediat.

— Şi celelalte maşinaţiuni ale dumitale au fost descoperite, urmă Kurt. Aliatul dumitale, care te-a trimis la Queretaro, a fost prins şi spânzurat. Seniorita Emilia şi micul André au fost salvaţi de mine. Şi ce e mai important: asasinatul în masă de la del Erina, plănuit de dumneata, a fost zădărnicit. Nimeni n-a băut din cazanul în care aruncaseşi otrava.

Era mai mult decât putea îndura bătrânul. Ochii lui priveau sticlos, ca ai unui mort. Auzea nume şi fapte pe care le credea tăinuite pe veci. Se simţea pierdut; încercă totuşi să tăgăduiască; deşi limba i se împleticea în gură:

— Nu... în... înţeleg... ni... mic...

— Nu, nemernicule! tună un glas la uşă şi statura voinică a lui Sternau apăru în prag.

Hillario îl zări. Bătu aerul cu mâinile.

— Ster... Ster... Ster...

Vru să pronunţe numele, dar nu-l putu spune până la sfârşit. Glasul i se stinse într-un horcăit. Se clătină câtva timp pe picioare, pe urmă se prăbuşi grămadă la pământ cu spume la gură.

Kurt întoarse capul, dar Sternau se lăsă în genunchi şi zise după ce-l examină:

— Pe acesta nu-l vom mai judeca noi, l-a judecat Cel-de-Sus.

— E mort?

— Nu încă.

— Mai poate fi judecat?

— Nu. Va muri încetul cu încetul în chinuri cumplite. După cum văd în privirea lui, mintea i-a rămas perfect lucidă.

— Ce grozăvie!

— Eu rămân lângă el, deşi nu cred că o să mai poată vorbi.

— Aude ce spunem noi acum?

— Cu siguranţă. Nu vezi spaima din ochii lui?

— Ba da. Dumnezeu nu lasă nimic nepedepsit. Dacă moare, rămân o mulţime de crime de-ale lui nedescoperite.

— De asta nu mă tem. Avem destui martori şi dovezi. Din gura lui Hillario nu vor mai ieşi decât cuvinte neînţelese, dar cu timpul nu va mai fi în stare nici atât. Conştient de tot ce se petrece cu el şi în jurul lui, se va stinge încetul cu încetul, dându-şi seama că moare.

Îl chemară pe paznic şi-i spuseră ce s-a întâmplat. Peste puţin, păcătoasa zdreanţă omenească a celui care fusese doctorul Hillario fu transportată la infirmeria taberei.

Sternau se duse apoi să raporteze generalului Hernano cele petrecute, în vreme ce Kurt încălecă şi plecă la postul său, pe care-l părăsise din ajun şi unde era poate nevoie de prezenţa lui.

17. Ziua de 19 iunie

În drum, Kurt se întâlni cu o doamnă voalată care călărea pe un catâr, cu un servitor după ea şi escortată de câţiva cavalerişti. Deoarece calul lui mergea mai repede ca al acestora îi ajunse repede din urmă.

Ca om politicos ce era, îşi scoase pălăria şi salută când trecu pe lângă ea. Mare îi fu mirarea când o auzi pe doamnă zicând:

— Oare nu mă-nşel? Dumneata aici, domnule căpitan?

Deoarece cuvintele acestea îi fuseseră adresate în limba germană, răspunse şi el în aceeaşi limbă.

— A, am onoarea să vorbesc cu o doamnă germană?

— Da. Nu-i aşa că eşti căpitanul Kurt Unger, din armata germană?

— Da. De unde mă cunoaşteţi dumneavoastră?

— Ne-am văzut la Viena şi la Darmstadt, la curtea Marelui Principe. Sper că-ţi mai aduci aminte de mine.

Cu aceste cuvinte, doamna îşi ridică voalul şi tânărul văzu cu surprindere un chip pe care-l cunoştea.

— Cum, sunteţi aici, stimată doamnă? Aţi avut curajul să ieşiţi afară din oraş?

— Ştiai că mă aflu în Queretaro?

— Ştiam numai că sunteţi devotată soţului, pe cât e el de devotat împăratului. Am urmărit cu viu interes soarta dumneavoastră.

— Mulţumesc şi uite mâna mea. Dar ce vânt te aduce în Mexic?

Kurt duse la buze mâna care i se întindea. Era prinţesa Salm, măritată cu prinţul Salm, aghiotantul lui Maximilian şi omul care a împărtăşit până la sfârşit soarta tragică a împăratului său.

— Vă aduceţi poate aminte, stimată doamnă, că am discutat odată, pe când vă aflaţi în Germania, despre familia Rodriganda.

— Desigur. Şi?

— Din cauza acesteia am fost nevoit să trec Oceanul. Rezultatul, deşi a trebuit să-l aştept cam mult, e satisfăcător.

— Mă bucur. Şi ce cauţi acum în lagărul duşman? Pari să fii bine cunoscut şi chiar respectat.

— Ce caut? răspunse el zâmbind. Asediez Queretaro.

— Cum şi dumneata? zise ea tot zâmbind, crezând că tânărul glumeşte.

— Da şi eu. Sunt ataşat la lucrările de asediu.

— Serios?

— Foarte serios.

Expresia feţei ei se schimbă.

— Nu se poate!

— Nu numai că se poate, dar e chiar adevărat. M-am pus singur la dispoziţia lui Juarez şi a lui Escobedo.

— Dumneata, un neutru? se minună ea jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Sunt sigur că mă veţi ierta, doamnă. Îmi daţi voie să vă încredinţez un secret?

— Fii sigur că n-o să-l trădez.

— Ba trebuie şi vă rog să-l trădaţi, dar numai la două persoane.

— Şi care sunt acele persoane.

— Împăratul şi soţul dumneavoastră.

— Nu înţeleg...

— Totuşi e uşor de-nţeles. Din nenorocire, insistenţele mele de până acum au fost zadarnice.

— Ca şi ale noastre. Vin tocmai de la Juarez.

— De la Juarez? Mă interesează extraordinar de mult ceea ce-mi spuneţi.

— M-a primit şi am putut vorbi cu el.

— În misiune?

Prinţesa se uită atent în jurul ei, apoi zise:

— La drept vorbind, inima mi-a dictat să mă duc la zapotec, dar fiindcă te cunosc, îţi pot spune confidenţial că mi s-a dat şi o misiune din partea unei persoane pe care nu cred că e nevoie s-o mai numesc. M-am adresat lui Escobedo să-mi dea o escortă, aşa că am putut ajunge până la Juarez.

— Şi?

— Din nenorocire mă întorc fără nici o speranţă.

Ochii prinţesei înotau în lacrimi.

— Doamne, urmă ea, ce om fără inimă!...

Kurt clătină din cap.

— Vă înşelaţi, doamnă. În aparenţă pare să fie un om aspru şi neînduplecat, dar în pieptul lui bate o inimă simţitoare şi miloasă.

— Nu, nu, nu poate să fie cum zici. M-a ascultat cu răceală şi nepăsare, pe urmă m-a lăsat să plec.

— Cu răceală şi nepăsare? Credeţi? Vroia numai să pară astfel. E indian şi un indian nu-şi manifestă simţămintele decât rareori faţă de un bărbat şi niciodată faţă de o femeie.

— Dacă e simţitor într-adevăr, atunci trebuia să-mi asculte rugămintea.

— Şi ce i-aţi cerut?

— Viaţa împăratului. Răspunsul a fost aspru, nepoliticos, aproape grosolan. Zicea că împăratul a dispus singur de viaţa lui şi că el, preşedintele, nu mai poate face nimic, că e o imprudenţă din partea mea să-i cer un astfel de lucru şi că speră să nu i se mai facă din partea nimănui, o astfel de rugăminte. Nu-i o josnicie, chiar o insultă ce mi-a spus?

— Nu găsesc.

— Cum, nici dumneata n-ai inimă, suflet, de vorbeşti aşa?

— Nu e vorba de mine, ci de zapotec şi înţeleg că n-a spus decât adevărul.

— Atunci nu-l mai înţeleg pe împărat...

— Să vă spun ceva. Juarez a avut dreptate când v-a spus că împăratul şi-a hotărât singur soarta. Juarez a vrut să-l salveze; mai mult încă, a trimis la el diferite persoane cu însărcinarea să-l salveze. Eu însumi am fost una din aceste persoane. Preşedintele mi-a dat o legitimaţie ca să pot trece printre posturile republicane, ameninţând cu moartea pe cine nu va lua în seamă ordinul lui.

— Doamne, dacă mi-ar spune-o altul nici nu l-aş crede! Şi ai ajuns până la împărat?

— Da. Acum câteva zile. N-am obţinut însă nici un rezultat. Împăratul a citit ordinul de trecere al lui Juarez, dar mi l-a dat îndărăt şi mi-a spus să plec.

— Nici asta n-o înţeleg...

— Într-o oarecare privinţă, nici eu. Adică m-am mulţumit că n-am fost declarat „propagandist republican” şi împuşcat de imperiali.

— Nu ţi se pare că exagerezi?

— Nicidecum. O altă persoană care se afla de mai multă vreme în apropierea împăratului, trimisă anume de Juarez ca să stăruiască pentru salvarea lui...

— Cine e această persoană?

— Iertaţi-mă, doamnă, dar nu sunt îndreptăţit să vă spun numele. Această persoană a reuşit să câştige încrederea generalului Mejia...

— Mejia e devotat şi curajos.

— Şi-au dat amândoi toată osteneala să-l convingă pe împărat; — degeaba. Miramon, pe care toţi îl ştim un trădător, a împiedicat încercarea de salvare. Are de partea lui o Asociaţie secretă care nu urmăreşte alt scop decât să hotărască pe împărat să rămână în ţară până ce nu va mai fi nici o posibilitate de plecare. Moartea lui va fi atribuită lui Juarez, arătându-l apoi pe preşedinte ca pe un asasin al împăratului, lucrând astfel la răsturnarea lui.

Kurt povesti prinţesei pe scurt evenimentele din ultimele zile.

— Nefericitul nostru Max! şopti ea cu adâncă mâhnire. Voi istorisi totul soţului meu, care va stărui să fie imediat primit de împărat.

Tânărul înălţă din umeri.

— Mă tem că va fi de prisos. Vedeţi deci că Juarez a vrut numai binele împăratului care, respingând toate propunerile lui, şi-a iscălit singur sentinţa de moarte.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, dragă căpitane. Parcă mă cuprinde disperarea...

— Juarez i-a întins în diferite rânduri colacul de salvare, dar a fost dispreţuit. Indianul nu era persoana cu care poţi trata, căreia să-i datorezi viaţa. E de demnitatea lui ca preşedinte să mai încerce încă o dată, acum, când nici nu mai poate fi vorba de salvare?

— Recunosc că nu. Ca om însă trebuie să se îngrozească la gândul că se poate vărsa sângele unui cap încoronat. Şi totuşi m-a respins.

— Acum. Să revenim la ceea ce aţi numit dumneavoastră mojicia lui. Spuneţi-mi, vă rog, dacă putea face făţiş ceea ce a făcut până acum pentru împărat?

— De ce nu?

— Şi-ar fi atras ura partizanilor săi. Toată consideraţia de care se bucura ca preşedinte şi om politic s-ar fi năruit într-o clipă. Vă miraţi, da? Şi totuşi aşa e. Sunt convins că preşedintele e şi acum dispus să contribuie la salvarea vieţii împăratului.

— Da? exclamă ea cu bucurie. Aşadar mai e vreo speranţă?

— Dacă trebuia s-o tăinuiască la început, cu atât mai mult acum. După ce republicanii vor fi siguri că-l au pe împărat în mână, vor căuta să-l ţină cu orice preţ. Numai prin şiretenie le poate scăpa.

— Aşa cred şi eu.

— Paşii pe care-i va face Juarez în această direcţie trebuie ţinuţi în mare secret. Nimeni să nu bănuiască nici pe departe că preşedintele nutreşte un astfel de gând.

— Recunosc, nu înţeleg însă ce urmăreşti cu explicaţia aceasta amănunţită.

Kurt făcu un gest cu mâna şi urmă:

— Iar dumneavoastră vă duceţi în văzul tuturor să-i cereţi să cruţe viaţa împăratului? În văzul şi auzul tuturor care nu aşteaptă decât s-audă şi să vadă ca să-l condamne.

— Doamne, acum înţeleg eu ce vroiai să spui!

— Vă întreb atunci: Are sau nu dreptul Juarez să vă considere imprudentă?

— O, mai mult decât atât!

— Chiar faptul că a pronunţat acest cuvânt înseamnă că doreşte prudenţă, deci îl preocupă gândul pe care vroiaţi să i-l sugeraţi.

— Domnule căpitan, murmură prinţesa apucându-i mâna, dumneata îmi prezinţi lucrurile într-o lumină pentru care n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Am vrut numai să demonstrez că Juarez nu a fost necuviincios faţă de dumneavoastră, ci a căutat pe o cale diplomatică să vă asigure că va face tot ce-i va sta în putinţă să vă împlinească dorinţa.

Prinţesa se mai înveseli.

— Mi-ai dat o lecţie la care nu m-aşteptam, zise ea. Te ştiam un ofiţer capabil, dar văd că poţi fi şi un foarte bun

diplomat.

— Mă copleşiţi, doamnă! zise Kurt râzând. Să revenim însă la subiectul convorbirii noastre. Va pot da chiar dovada că judec răspunsul pe care l-aţi avut de la Juarez în adevăratul lui înţeles. Vă spuneam adineauri că-l asediez pe împărat numai ca să-l scap. Juarez ştie foarte bine că Mexicul nu mă priveşte întru nimic, că mi-e perfect egal dacă ţara aceasta e stăpânită de un monarh sau de un preşedinte. Ştie de asemenea că nu entuziasmul pentru republică mă îndeamnă să stau aici, la porţile Oueretaro-ului şi să lucrez la facerea unei spărturi în zidurile oraşului.

— Vrei să spui că-ţi cunoaşte intenţiile şi le aprobă?

— Cu siguranţă! Altminteri nu mi-ar procura el singur toate înlesnirile.

— Ţi-a spus-o pe faţă?

— Pe faţă nu, dar m-a lăsat să înţeleg.

— Aşadar, crezi că mai e vreo speranţă de scăpare pentru împărat?

— Da, deşi salvarea lui ar fi ceva foarte greu; el nu poate fi salvat decât dacă vrea să fie salvat. Până acum însă n-a vrut.

— Trebuie convins.

— Ceea ce s-ar putea face numai în cazul când ar putea fi sustras influenţelor unor persoane care nu urmăresc decât pierzania lui. Pentru aceasta timpul e scurt, de aceea se cere să procedaţi cu mare iuţeală. Mijloacele vi le-am dat în mână.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare şi voi căuta să mă servesc de ele fără zăbavă. Pot să-i vorbesc despre dumneata?

— Da. Asiguraţi-l, vă rog, de tot devotamentul meu şi rugaţi-l cu insistenţă să m-asculte când mă va vedea iar în faţa lui.

— Şi anume...?

— Când Queretaro va fi luat cu asalt.

— E groaznic! Crezi că oraşul va cădea?

— Peste câteva zile. Voi fi fericit să-l văd în haine civile şi dezarmat. Să urmeze întocmai semnul pe care i-l voi face şi sper să-l pot salva. Acum să ne despărţim, doamnă.

— Nu doreşti să mă însoţeşti?

— Nu. Vă rog să mă iertaţi, dar se ştie pentru ce v-aţi dus la Juarez şi dacă ne vor vedea împreună s-ar putea să fiu suspectat, ceea ce nu trebuie. Mai mult încă, voi face un ocol.

Se despărţiră cu o strângere de mână cordială şi prinţesa duse cu sine o speranţă pe care o pierduse după plecarea ei de la Juarez.

Trecură câteva zile. Veni ziua de 14 mai. Kurt fu chemat la generalul Velez, cu care avu o lungă convorbire. După ce se sfârşi întrevederea, tânărul se întoarse mai grav ca oricând în cortul său.

Îl găsi pe micul André, care-l aştepta.

— Ce s-a întâmplat domnule căpitan, ce e faţa asta gravă la dumneata?

Kurt nu răspunse şi se plimbă câtva timp îngândurat, cu paşi mari, prin strâmta încăpere. Se opri apoi în faţa lui André.

— Unde e Sternau? îl întrebă el.

— În lagărul lui Escobedo.

— Pune şeile pe cai, trebuie să ne ducem imediat acolo.

— Pentru ce?

— Nu mai întreba.

Peste zece minute zburau în galop spre cartierul generalului-comandant. André avusese dreptate; îl găsiră pe Sternau chiar în locuinţa lui. Fu întrucâtva mirat când îi văzu intrând înfierbântaţi de drum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Trebuie să se fi petrecut ceva grav ca să veniţi după mine.

— Într-adevăr, răspunse Kurt. Putem vorbi fără să fim deranjaţi?

— Da. Dar de ce?

— Pentru ca am să-ţi comunic ceva foarte important.

— Bine. Şedeţi.

Sternau încuie uşa, le oferi câte o ţigară, îşi aprinse şi el una şi aşteptă în felul lui liniştit comunicarea.

— Ceea ce am să-ţi spun, începu Kurt, trebuie să rămână între noi. La noapte Queretaro va fi în mâinile noastre.

André sări drept în picioare.

— Zău? În sfârşit! N-ai idee ce bine-mi pare...

— Vor să dea asaltul definitiv? întrebă Sternau. Escobedo

nu mi-a spus nimic despre asta.

— Nu e vorba de un asalt, oraşul va cădea prin trădare. Colonelul Lopez va preda lui Velez cheia uneia din porţile oraşului. Îţi spun asta pentru că am nevoie de tine pentru îndeplinirea unei misiuni foarte grele. Vreau să-l scap pe împărat.

Sternau clătină încet capul şi zise zâmbind:

— Crezi că e cu putinţă?

— În anumite împrejurări, chiar foarte lesne, înainte de miezul nopţii portiţa va fi deschisă. Velez se strecoară înăuntru cu două sute de oameni şi...

— A, îl întrerupse Sternau, mare pişicher! Vrea să se convingă mai întâi dacă nu i s-a întins o cursă.

— Aşa e. Are încredere în mine şi mi-a încredinţat comanda unei unităţi din aceste două sute. Se va duce imediat la împărat ca să-l aresteze, dar sper să i-o iau eu înainte. Împăratul a fost înştiinţat de mine să fie în haine civile şi...

— Prin prinţesa Salm, probabil.

— De unde ştii?

— Că ai vorbit cu ea când se întorcea de la Juarez? După cum vezi, ştiu mai mult decât bănuieşti tu.

— Ai ghicit. La poartă rămâne numai un soldat de santinelă. Dacă se iveşte ceva neprevăzut, Velez va trimite după ajutoare. Din momentul când vom pătrunde în fortul La Cruz, până la sosirea ajutoarelor, voi avea destulă vreme să-l scot pe împărat pe ascuns afară din fort.

— Şi santinela?

— Nu contează.

— Dacă se va observa că împăratul a dispărut şi se va afla că ai ieşit tu pe poartă cu un civil, bănuielile vor cădea imediat asupra ta.

— Există destule pretexte ca să îndepărtez santinela pentru câteva momente.

— Bine, să zicem. Şi pe urmă unde-l duci pe împărat?

— Mai întâi la mine în cort, unde-l va aştepta André.

— Eu? Să-l salvez eu pe împărat? întrebă acesta entuziasmat.

— Da. Eu trebuie, fireşte, să mă întorc în fort. Dumneata îl

scoţi tiptil din tabără şi mă aştepţi la locul pe care-l vom hotărî dinainte.

— Locul e hotărât de pe acum, zise Sternau zâmbind.

— Care e?

— Aici, în locuinţa mea.

— Mult prea primejdios. Să-l aduc pe împăratul fugar chiar în cartierul general al lui Escobedo?

— În unele împrejurări eşti mai sigur în cuşca leului decât aiurea. Tu îngrijeşte-te de o travestire pentru el şi André îl aduce călare aici.

— Bine, bine, dar nu poate rămâne multă vreme...

— Numai cinci minute. Un loc de refugiu a şi fost stabilit de mai înainte şi oamenii mei aşteaptă numai instrucţiunile inele.

— Ce vrei să spui? Despre ce loc de refugiu vorbeşti?

— N-ai ghicit încă? Trebuie să fie foarte retras, unde nu i-ar trece nimănui prin gând să-l caute pe împărat şi unde poate sta ascuns până ce i se va înlesni calea spre mare. Locul acesta e hacienda del Erina.

— Da, la hacienda... încuviinţă André, dând din cap.

— N-am fost încă pe-acolo, zise Kurt, însă cred că o alegere mai nimerită nici că se putea. Dar cine să-l ducă acolo?

— Eu, răspunse Sternau.

— Dumneata? Ar fi trebuit atunci să-ţi iei un concediu.

— Nu e nevoie. Sunt stăpân pe persoana mea şi pot să plec şi să vin când vreau.

— Ce-o să zică Juarez?

— O să tacă, ba în sinea lui o să se bucure că nu i-am spus unde mă duc.

— Cum? Crezi că bănuieşte ceva?

— Juarez e mai inteligent decât îţi închipui şi mai bun decât îl crede lumea.

— Dar dacă Velez, Escobedo şi ceilalţi prind de veste şi-i iau urma?

— Îi rămâne împăratului partea neruinată a peşterii comorilor, unde nu-l poate găsi nimeni.

— Ai şi vorbit cu Ucigătorul-de-bivoli despre asta?

— Da. El şi Inimă-de-urs îl vor însoţi împreună cu mine pe

împărat.

— Ce... Ce spui? N-au luptat şi ei împotriva împăratului?

— Atât timp cât a fost împărat. De îndată ce nu mai e decât un simplu om ca şi noi şi are nevoie de ajutor, suntem datori să-l ajutăm. Sunt hotărâţi să-l apere şi să lupte pentru el până la ultima picătură de sânge.

— Ce suflete alese! Dar ce se întâmplă cu prizonierii noştri de la Santa Jaga dacă pleci?

— Mă întorc doar. Şi-apoi te poţi bizui fără grijă pe Juarez în privinţa asta.

Planul era pus la cale, rămâneau de discutat acum numai amănuntele, ceea ce făcură; pe urmă Kurt şi micul André se întoarseră în tabăra lor.

Această zi atât de importantă pentru Mexic era pe sfârşite. Se înserase. Timpul era atât de plăcut, încât soldaţii aflaţi la Queretaro îşi făcură tabăra pe străzile oraşului. Aşezară puştile în piramide şi stăteau de vorbă pe şoptite.

Împăratul hotărâse pentru a doua zi dimineaţă un atac împotriva asediatorilor, sperând să aibă mai mult succes decât cu celelalte, care fuseseră toate respinse. Va fi o luptă dârză fără îndoială, de aceea soldaţii se gândiră că au nevoie de odihnă.

Încetul cu încetul se făcu linişte. Oraşul dormea. Numai santinelele vegheau, ocărând în gând că nu le e dat şi lor să se odihnească. Maximilian nu-şi găsea astâmpăr în apartamentele lui, de aceea coborâse cu prinţul Salm, aghiotantul lui, în grădină, fără să fie observat de cineva. Nădăjduia să găsească mai multă odihnă în cortul lui decât între zidurile înăbuşitoare ale mănăstirii. Era miezul nopţii. O umbră se strecură prin portiţa grădinii afară. Se auzi un scârţâit de cheie şi poarta se deschise. Lângă ea se afla o geantă îndesată pe care omul — era colonelul Lopez — o luă, apoi se dădu înapoi în gang, scoase un felinar, îl aprinse şi cercetă conţinutul genţii. Stinse pe urmă felinarul murmurând:

— Totul e în regulă. Generalul s-a ţinut de cuvânt, sper că o să fie mulţumit de mine.

În vremea asta se făcuse şi afară, în tabără, linişte. Nimeni nu bănuia ce se pregătea. În interiorul oraşului stătea

mereu un regiment pregătit pentru orice eventualitate, deoarece se puteau aştepta oricând la un atac. În lagărul republicanilor însă se aduna în tăcere un detaşament de două sute de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Paşi uşori se apropiară de cortul lui Kurt, perdeaua fu dată la o parte şi un glas înăbuşit întrebă:

— Eşti gata, senior?

— Da, generale.

— Atunci haidem.

Se îndreptară amândoi spre grupul celor două sute de soldaţi şi se puseră în fruntea lor. Generalul dădu un ordin şi trupa se puse încet şi cu băgare de seamă în mişcare.

Cerul sclipea de stele. Ar fi fost mai bine pentru cele ce aveau să urmeze să-şi ascundă faţa în nori, ca să nu vadă cum trădarea şi necredinţa învinge adesea pe lume credinţa şi devotamentul.

Când ajunseră la portiţă o găsiră numai rezemată. Velez o întredeschise puţin şi vârî binişor capul în gang.

— Senior, şopti el cu glas scăzut.

— Generale! i se răspunse tot în şoaptă.

— Cum stăm?

— Bine. Toţi dorm, fără să bănuiască nimic.

— Împăratul unde e?

— S-a dus de mult să se culce. De altfel e bine că am ales ora asta. Înainte de-a se lumina de ziuă o să aibă loc un atac.

— Hm! Nu ne-ar fi convenit defel. Ne conduci?

— Da.

— O sută de oameni intrară în curtea mănăstirii.

— Şi ceilalţi?

— O să-i împrăştii pe afară.

— Atunci să mergem.

Generalul scoase sabia din teacă, în stânga luă revolverul, pe urmă ceata se strecură înăuntru, cu Lopez şi cu generalul în frunte.

Kurt avea numai cincisprezece soldaţi la dispoziţie. Când pătrunse în grădină, le porunci să înconjoare gardul, ca să nu se poată strecura nimeni afară. Când îi văzu plecaţi se îndreptă binişor spre cort.

Deodată se auzi zăngănit de arme din interiorul

mănăstirii. Maximilian se trezi şi ieşi din cort.

— Ce e?...

— Sst! Tăcere, pentru Dumnezeu! îl întrerupse Kurt în şoaptă, Maiestate!

— Ei, eu sunt, ce vrei?

— Să vă salvez. Urmaţi-mă.

— Să mă salvezi? Cine eşti şi ce s-a întâmplat?

— Sunt căpitanul Unger şi...

— A, dumneata? Cum ai intrat în mănăstire?

— Velez a pătruns înăuntru prin trădare, cu oamenii săi. Vă implor, Maiestate, urmaţi-mă repede.

— Doamne! Unde?

— Afară la câmp. Calea e încă deschisă, peste un minut poate nu va mai fi.

— Şi pe urmă?

— Câţiva prieteni stau de veghe. Pe dată ce veţi trece poarta sunteţi în siguranţă.

Maximilian nu răspunse. Cele ce auzea îl doborau. Kurt îl apucă de mână şi-i zise rugător şi stăruitor:

— Vă rog, pentru Dumnezeu, nu mai zăboviţi o clipă, ca să nu fie pe urmă prea târziu.

Împăratul se reculese.

— Mulţumesc, căpitane. Dacă e vreo posibilitate de scăpare nu mă împotrivesc, dar nu plec fără credinciosul meu Mejia şi acela de colo, zise el arătând spre cort.

— Cine e? întrebă tânărul gâfâind.

— Prinţul Salm, aghiotantul meu.

— Bine, fie! Şi Mejia unde e?

— La Cerro de las Campanas.

— Atunci nu poate fi salvat.

— Dacă-i aşa, rămân şi eu.

Zăngănitul se auzea acum mai tare. Kurt auzi oameni alergând spre poarta gangului să aducă ajutoare.

— Pentru Dumnezeu, Maiestate, nu mai staţi la îndoială! Peste câteva minute vor fi în grădină şi republicanii pătrund în oraş.

— Nu plec fără Mejia! răspunse cu îndărătnicie împăratul.

— Vă rog, vă implor în numele partizanilor Voştri, în numele a tot ce-aveţi mai scump, în numele patriei Voastre,

urmaţi-mă! Eu voi... Ah! Prea târziu, prea târziu! Veniţi, veniţi!

Îl apucă pe împărat de braţ şi-l trase într-o alee de frunziş, urmat de aghiotant. Generalul Velez coborâse cu ceata lui în grădină şi strigă înfuriat:

— Nu e înăuntru... Nu e în mănăstire! Căutaţi-l aici, aici, aici!

De afară se auzea armata venind în pas alergător. Velez intrase în grădină şi gangul rămase un moment pustiu. Kurt îl trase pe împărat într-acolo.

— Dumnezeule, pentru fugă e prea târziu... suspină el. Să ieşim repede afară şi la Cerro de las Campanas, Maiestate!

Îl trase pe Maximilian, îl împinse de la spate cu de-a sila împreună cu aghiotantul şi ieşiră din grădină, dar aici le ieşi înainte o ceată de republicani.

— Staţi! Cine sunteţi şi încotro? strigă conducătorul lor punându-le sabia în piept.

— Ce-ţi veni, Orbejo? răspunse Kurt. Nu vezi că dumnealor sunt nişte cetăţeni paşnici care îşi văd de drum?

— Să-i spui altuia nu mie! Şi-apoi, dumneata cine eşti? Se apropie de tânăr ca să-l vadă mai bine şi-l recunoscu. A, dumneata eşti, senior Unger? Păi atunci se schimbă treaba! Dar ce caută ăştia doi hidalgo aici?

Se întorceau oamenii de la cârciumă şi s-au oprit curioşi când au auzit gălăgie.

— Aha, au auzit gălăgie! Altă dată să facă bine să stea acasă la ei când aud gălăgie. Hai, lăsaţi-i să treacă!

Republicanii se îndreptară apoi spre grădină.

— Să plecăm repede, repede! îi zorea Kurt, trăgându-l pe împărat după el.

Deodată Maximilian se opri.

— Lasă, zise el cu o linişte admirabilă. Recunosc şi eu acum că ar fi trebuit să te ascult. Prinţesa Salm mi-a vorbit despre dumneata. N-am vrut să te iau în seamă. Ai vrut să mă salvezi, dar n-ai putut fiindcă destinul a fost mai puternic şi a trebuit s-ascult de el. Acum e prea târziu. Lasă-mă să-ţi mulţumesc din suflet şi du-te cu Dumnezeu. Îi strânse mâna tânărului cu un oftat înăbuşit.

— Maiestate, Dumnezeu să vă apere mai bine decât am ştiut eu să vă apăr... răspunse Kurt izbucnind în plâns.

Împăratul cu aghiotantul său dispărură în întunericul nopţii, pe când el rămase nemişcat în loc, ascultând paşii care se îndepărtară tot mai mult. Deodată îl zgâlţâi cineva de umeri.

— Ce stai mă şi te zgâieşti? Hai la biruinţă, n-auzi? Trăiască republica! Trăiască Juarez! Trăiască Escobedo şi Velez al nostru!

Pe Kurt îl cuprinse o furie grozavă. Ridică braţul şi pumnul lui căzu ca un ciocan în capul republicanului şi-l culcă la pământ.

— Na! Satură-te! scrâşni el. Dacă aş putea aş omorî pe toată lumea... Acum să plec, să plec cât mai repede, nu mai am ce căuta aici!

O luă ca un nebun peste câmp şi se opri de-abia când se văzu în cortul său.

— În sfârşit! zise micul André când îl văzu. Unde e împăratul?

— Acolo, răspunse el arătând spre oraş.

— Cum, n-a reuşit?

— Ar fi reuşit, dar n-a vrut el.

— N-a vrut? Ce nebunie! Bine domnule căpitan, de ce n-a vrut?

— Lasă-mă în pace, altminteri te pocnesc acu' cum am pocnit şi pe celălalt!

Se întinse în pat şi vârî capul sub pătură fără să-i pese de ce se întâmplă afară. Aşa îl găsi Sternau a doua zi după prânz când veni ca să-l întrebe cum a dat greş lovitura. Aşteptase în zadar şi zadarnic luase toate măsurile pentru a înlesni fuga împăratului.

Când se lumină de ziuă, fortul La Cruz şi oraşul Queretaro se aflau în stăpânirea lui Escobedo, care alergase mirat auzind că nu fusese nevoie de nici o luptă. Cerro de las Campanas, unde împăratul putuse ajunge fără vreo piedică, nu putuse rezista decât vreo câteva ceasuri.

La ora şapte Maximilian trimise un parlamentar care să trateze capitularea şi la opt şi-a predat sabia generalului Escobedo.

La o lună, adică la 21 iunie, s-a predat şi capitala México generalului Porfirio Diaz, după ce nemernicul comandant

general Marquez a fugit pe ascuns din oraş, iar la 27 din aceeaşi lună trupele preşedintelui îşi făceau intrarea triumfală în Veracruz.

Întreaga republică fu reconstituită şi lui Juarez i se recunoscu titlul şi atribuţiile de preşedinte.

În ziua de 15 mai, generalul Escobedo trimise ministrului de război al preşedintelui Juarez, la San Luis Potosi, următorul raport:

„Azi dimineaţă la ora trei trupele noastre au luat cu asalt fortul La Cruz biruindu-i pe duşmanii lor, iar pe la ora opt Maximilian s-a predat la Cerro de las Campanas, fără nici o împotrivire. Vă rugăm s-aveţi bunătatea să trimiteţi cetăţeanului preşedinte felicitările mele pentru această victorie a neamului.

General Escobedo”

În acest comunicat nu se aminteşte, bineînţeles, trădarea colonelului Lopez, dar ofiţerii superiori republicani ziceau de câte ori venea vorba despre el: „Astfel de oameni sunt buni numai să te serveşti de ei, pe urmă să le dai un picior...”

Îndată ce se răspândi vestea despre căderea împăratului, toţi reprezentanţii Puterilor îşi încordară forţele ca să-l salveze pe prizonier. Juarez însă a rămas surd. Cum ar fi putut el lua în seamă stăruinţele lor când aceste Puteri îngăduiseră umilirea lui aprobând ideea imperiului!

Ambasadorul austriac la Washington se adresă Uniunii Statelor Americane cu rugămintea ca aceasta să intervină pentru ca împăratului să i se acorde graţierea. Uniunea interveni; răspunsul zapotecului a fost scurt şi cuprinzător:

„Recunosc că prinţul ispăşeşte vina altuia mult mai vinovat ca el. Totuşi domnia lui a fost un atentat la neatârnarea poporului meu, de aceea e cu neputinţă să fie graţiat. Să-l lăsăm noi ca un pion central al unor viitoare maşinaţiuni? Ar fi într-adevăr o glorie pentru republică să i se cruţe viaţa, dar şi un pericol, astfel că siguranţa statului pretinde executarea lui.

La 21 mai împăratul avu o întrevedere cu Escobedo. Se oferi să abdice, cerând în schimb să fie lăsat să plece împreună cu ofiţerii şi soldaţii germani, de asemenea, cu Mejia şi cu secretarul său particular. Miramon a fost exclus.

Juarez respinse propunerea. Era de părere că un împărat captiv, fără ţară şi supuşi, nu poate vorbi de abdicare. Şi totuşi încercă şi de data asta să-l salveze aducându-l în faţa unui consiliu de război anume instituit, în loc să lase să fie judecat de tribunalele civile.

Vroia să câştige astfel timp, până ce se vor potoli spiritele. În vremea asta va putea interveni ca împăratul să fie condamnat de către consiliul de război la expulzare şi nu la moarte. Şi poate că intenţiile lui s-ar fi realizat, dacă însuşi omul pe care vroia să-l salveze n-ar fi lucrat chiar el împotrivă.

Acesta scrise o proclamaţie prin care abdica în favoarea bătrânului şi neputinciosului Iturbide şi-i numi pe Parez, Lakunza şi Marquez membrii regenţei: toţi duşmani neîmpăcaţi de-ai lui Juarez.

Se mai făcură şi din alte părţi intervenţii pentru eliberarea lui Maximilian, ceea ce-i îndârji şi mai mult pe republicani, aşa că Juarez se văzu silit să renunţe la tot ce-ar fi putut întreprinde în favoarea împăratului.

În ziua de 13 iunie începu procesul în faţa consiliului de război. În noaptea de 14 iunie la ora unsprezece se dădu sentinţa. Toţi trei fură condamnaţi la moarte prin decapitare. Singura favoare care li se făcu era preschimbarea executării. În loc să moară pe eşafod li se încuviinţă moartea prin împuşcare.

Împăratul era acuzat de conspiraţie, în complicitate cu Mejia şi Miramon.

Execuţia trebuia să aibă loc a treia zi, dar li se mai acordă un termen de încă trei zile ca să aibă timp să-şi aranjeze afacerile familiale. Răgazul acesta dădu loc la o intervenţie pentru salvarea împăratului. Domnul von Magnus, ambasadorul Prusiei, adresă Preşedintelui Curţii Supreme de

Justiţie următoarea scrisoare:

„Excelenţei Sale senior Sebastian Lerdo de Tejada

Sosit astăzi în Queretaro, am constatat că prizonierii condamnaţi în ziua de 14 iunie sunt încă de duminică, 16 c., morţi moraliceşte. Toată lumea va recunoaşte acest lucru: condamnaţii, care îşi aşteptau executarea sentinţei pentru ziua aceea, erau distruşi cu desăvârşire. Spiritul umanitar al secolului nostru nu poate îngădui să se repete mâine o tortură atât de groaznică. În numele umanităţii şi al onoarei vă conjur să fie graţiaţi. Vă repet convingerea mea că Maiestatea Sa Regele Prusiei şi toate capetele încoronate ale Europei vor fi dispuşi să vă garanteze că nici unul din condamnaţi nu va mai călca vreodată pământul mexican.”

Era însă prea târziu. Răspunsul Preşedintelui Curţii a fost următorul:

„Cu regret vă înştiinţez că, după cum v-am mai comunicat alaltăieri, preşedintele republicii nu e de părere, în folosul siguranţei statului şi al dreptăţii, să-l graţieze pe Maximilian de Habsburg.”

Maximilian ceruse să i se aducă condei şi cerneală şi scrise în ultima noapte două scrisori: una soţiei şi alta mamei sale, arhiducesa Sofia, în cea dintâi scria:

„Mult iubita mea Charlotta,

Dacă se va milostivi Dumnezeu să te tămăduieşti şi să poţi citi rândurile mele, vei înţelege toată grozăvia destinului care mă loveşte mereu de la plecarea ta în Europa. Ai luat cu tine sufletul şi norocul meu. De ce n-am ascultat de glasul tău? Atâtea evenimente, atâtea, vai! Atâtea lovituri au năruit toate speranţele mele, aşa că moartea va însemna pentru mine o eliberare fericită şi nu un chin: voi muri glorios ca un soldat, ca un rege înfrânt, dar nu dezonorat.

Suferinţele mele sunt cumplite. Dar dacă Dumnezeu îmi

va îngădui să mă întâlnesc în curând cu tine, voi binecuvânta mâna Lui divină.

Rămâi cu bine.

Nefericitul tău Max".

Adăugă la scrisoare o buclă din părul său, o sărută şi lipi plicul.

Cu totul alta a fost atitudinea celorlalţi doi condamnaţi. Credinciosul Mejia primi sentinţa de moarte cu mult sânge rece. Era indian şi indienii nu se tânguiesc când simt dureri trupeşti sau sufleteşti, cea mai mare glorie pentru ei e să moară pentru prietenul pe care-l stimează şi-l respectă.

Altfel au stat lucrurile cu Miramon. În noaptea trădării se deşteptase speriat şi trimisese imediat după Lopez, care veni numaidecât.

— Ce s-a întâmplat, ce e zgomotul ăsta? îl întrebă el.

Lopez înălţă cu nepăsare din umeri şi răspunse:

— Au intrat republicanii în oraş.

— Cum, l-au luat cu asalt?

— Nu.

— Atunci pe unde-au pătruns înăuntru?

— Nu se ştie.

— Cine e în fruntea lor?

— Velez.

— Parcă era vorba pentru mâine seară.

— Nu s-a ţinut de cuvânt, după cum vezi.

Tonul cu care vorbea îl uimi pe general. Începu să bănuiască adevărul.

— Dar faţă de dumneata, da?

— Mai ştii!

— Trădătorule!

— Dumneata ce eşti? Să le spun tuturor că m-ai însărcinat să tratez cu Velez? Ai căzut singur în cursa pe care voiai să o întinzi şi vei împărtăşi soarta împăratului, pe care l-ai trădat.

Cu aceste cuvinte Lopez ieşi râzând batjocoritor din cameră.

Miramon se înarmă repede, dar îşi dădu imediat seama că orice împotrivire ar fi de prisos. Fu luat prizonier împreună cu

Mejia şi cu Maximilian.

De atunci, stătea în închisoare posomorât tot timpul şi nu scotea un cuvânt.

Fusese un neîmpăcat duşman al lui Juarez, voise să-l răstoarne, simţind totuşi că nu are destule forţe să îndeplinească singur o astfel de lovitură. În México a fost cu neputinţă să găsească un aliat, aşa că s-a gândit să-l răstoarne pe Juarez cu ajutorul unui străin, a cărui domnie să dureze cât mai scurt timp. El a fost unul dintre cei care au adus pe arhiducele Maximilian al Austriei ca împărat. Prinţul acesta a fost unealta lui Napoleon al III-lea ca şi a lui.

De la venirea prinţului în ţară, Miramon s-a declarat făţiş partizanul său, lucrând însă în ascuns pentru binele lui propriu. Convins că imperiul va fi de scurtă durată, pescuia în ape tulburi; dar socotelile lui s-au izbit ele îndărătnicia lui Juarez. Încercase pe toate căile şi cu toate mijloacele să-l înlăture, n-a fost însă chip. Ultima încercare fusese trădarea împăratului, dar căzuse singur în propria lui capcană.

Acum vedea că totul e pierdut. O singură speranţă îi mai rămăsese: graţierea împăratului. Dacă-l graţia pe el, nici generalii lui n-ar fi fost împuşcaţi. Ar fi fost în cazul cel mai rău o expulzare, ceea ce i-ar fi dat prilej lui Miramon să-şi reînceapă uneltirile împotriva preşedintelui.

Acesta fusese şi motivul pentru care ideea graţierii fusese înlăturată. Nu numai că ar fi existat încontinuu un pretendent la tronul Mexicului, dar ar fi rămas în viaţă Miramon şi partizanii săi, care ar fi adus mereu tulburări şi agitaţii în ţară.

Şi acum, Miramon vedea cu ciudă că toate speranţele lui se năruiseră. Nu că l-ar fi chinuit remuşcările, ci furia şi ura împotriva lui Lopez, care-l trădase, îi clocotea în piept. Ca să se răzbune împotriva lui, Miramon trimise după unul din judecătorii de instrucţie şi-i destăinui fapta colonelului, fără să pomenească de complicitatea lui.

— Pentru care motiv îmi vorbeşti despre această afacere tenebroasă? îl întrebă judecătorul după ce-l ascultă cu răbdare.

— Ca să spuneţi împăratului cine a fost trădătorul, răspunse Miramon.

— La ce i-ar folosi? Nu mai are decât câteva ceasuri de

trăit.

— Să ştie cel puţin cine e vinovat de moartea lui.

— Ştie.

— A aflat şi el despre trădarea lui Lopez?

Judecătorul îl privi neclintit şi răspunse rar şi apăsat:

— Împăratul ştie foarte bine — după cum ştim toţi — că trupele noastre n-au pătruns în oraş luând cu asalt fortul La Cruz şi că Lopez n-a fost altceva decât unealta unui general de-al său.

Miramon se stăpâni şi zise cu o linişte prefăcută:

— Asta e ceva nou şi mi se pare imposibil. Nu poate să fie decât o născocire de-a lui Lopez ca să-şi justifice fapta.

— Te înşeli, senior. Nici nu i-a trecut prin minte lui Lopez să pomenească despre aşa ceva, deci nu poate fi vorba de-o justificare.

— Aş vrea să ştiu şi eu numele persoanei a cărei unealtă zici că a fost.

— Îl cunoşti mai bine ca oricine.

— Eu? sări Miramon eu o mirare bine jucată.

— Da, fiindcă persoana eşti chiar dumneata.

— Cum îţi vine, domnule... izbucni trădătorul.

Judecătorul îl întrerupse cu un gest.

— Mai bine să nu mai vorbim despre asta.

— Ba, dimpotrivă, ţin să vorbim. Nu vreau să planeze asupra mea o acuzaţie atât de ruşinoasă.

— Acuzaţie care va rămâne ca o pată pe numele dumitale, zise eu dispreţ judecătorul. Cunoaştem discuţia pe care ai avut-o cu Lopez.

— N-am avut nici o discuţie cu el relativ la afacerea asta. Şi-apoi, aşa să fie, cine putea s-o divulge? Nu cumva însuşi Lopez?

— Nu e atât de prost! O să-ţi dezvălui misterul. Generalul cu care ai intrat în tratative e cunoscut ca om deştept şi foarte şiret...

— Care general?

— Nu e nevoie să pronunţăm nume. Şi-apoi, îl ştii tot aşa de bine ca şi mine. Acest ofiţer ştia perfect primejdia la care se expunea. A vrut să se convingă dacă eşti de bună-credinţă şi a reuşit să câştige de partea lui pe cineva din imediata

dumitale apropiere, care era în acelaşi timp în foarte bune relaţii cu Lopez.

— Cine e ticălosul? întrebă Miramon înfuriat.

— Repet că nu e nevoie să spun nume. Caută printre... aghiotanţii dumitale.

— Atunci declar afirmaţia aceasta o minciună sfruntată.

— Declaraţia e de prisos. Persoana respectivă te-a supravegheat zi şi noapte şi a auzit cuvânt cu cuvânt convorbirea.

— Şi totuşi e o minciună!

— Protestele dumitale n-au nici o valoare, zise judecătorul cu dispreţ. Se ştie perfect ce s-a petrecut. Când cei trei condamnaţi vor fi la locul de execuţie, Maximilian va fi compătimit, Mejia admirat, iar dumneata... nu mă sili să spun epitetul pe care îl meriţi...

Apoi judecătorul îi întoarse spatele şi ieşi.

Miramon rămase într-o stare de nedescris.

— Dispreţuit... voi fi dispreţuit, a vrut omul acesta să mă facă să înţeleg, mormăi el. Ah, de-aş fi iar liber! Făpturile acestea ale zapotecului... le-aş învăţa eu nu numai să mă respecte, dar să se şi teamă de mine!

Nu era în stare să se pocăiască şi nici preotul care veni să-l spovedească nu reuşi să-i schimbe sentimentele.

Iată ce zicea, printre altele, un raport american din 30 mai:

„Mâine vor fi probabil condamnaţi la moarte Maximilian şi cei mai distinşi generali ai săi”.

Se ştia deci şi în străinătate soarta prizonierilor. Orice stat are latitudinea să acuze şi să pedepsească pe toţi aceia care caută, prin silnicie sau vicleşug, să contribuie la distrugerea organizaţiei de stat. După acest principiu s-au condus şi judecătorii lui Maximilian când l-au condamnat la eşafod, preschimbându-i apoi osânda la moarte prin împuşcare. Execuţia trebuia să aibă loc în ziua de 19 iunie la Cerro de las Campanas, la sud de oraşul Queretaro.

Împăratul desconsiderase salvarea pe care i-o oferise Kurt; se refugiase la Cerro, hotărându-şi astfel singur sentinţa

de moarte.

În dimineaţa execuţiei domnea în Queretaro o linişte apăsătoare, deşi nimeni nu închisese ochii în noaptea aceea.

Mexicanul se scoală de obicei foarte de dimineaţă; străzile oraşului erau încă de la ora şase înţesate de mii de oameni. Burghezi, soldaţi, argaţi călări şi pe jos, indieni şi albi, negri, mulatri etc. Oameni de toate neamurile şi în toate porturile, stăteau înghesuiţi în pieţele publice sau cutreierau străzile în tăcere, aşteptând să vadă execuţia unui împărat. În ochii acestor oameni numai pe jumătate civilizaţi nu se citea satisfacţie, chipurile lor grave şi serioase exprimând mila şi compătimirea pe care şi un barbar o simte pentru un nenorocit lovit de soartă. Toţi vorbeau în şoaptă, ca şi când s-ar fi aflat în biserică sau în casa unde a murit cineva.

La ora şapte condamnaţii fură scoşi, din celulele lor, fiecare fu urcat într-o trăsură separată, înconjurată de o escortă puternică. Pe strada principală cele trei trăsuri se întâlniră şi porniră la pas una după alta. Convoiul era însoţit de un escadron de cavalerie şi de o lume imensă care-l conducea pe împărat la locul de execuţie. O muzică militară cânta un marş funebru. În urma fiecărei trăsuri câte patru indieni duceau sicriele, deasupra cărora se aflau crucile ele care urmau să fie legaţi condamnaţii ca să primească gloanţele dătătoare de moarte. Când ajunseră în strada principală, Mejia strigă cu glas răsunător ca să fie auzit de toţi:

— Maiestate, daţi-ne pentru cea din urmă oară o pildă de curajul şi simţămintele Voastre înălţătoare. Noi Vă urmăm la moarte fără nici un regret în suflet!

În momentul acela trecea procesiunea călugărilor franciscani în frunte cu episcopul din México. Doi călugări duceau crucifixul şi agheasma, ceilalţi purtau făclii aprinse în mână. Pe chipul lui Maximilian era o expresie pe care nimeni care l-a văzut pe împărat trădat şi oropsit în ultimele lui momente nu o va putea uita vreodată.

După ce trăsura ieşi din oraş, ochii lui mari şi frumoşi se aţintiră neclintiţi spre răsărit unde era patria lui şi tot, tot ce lăsase în urmă ca să urmeze un miraj care-l ducea acum în mormânt.

Departe, dincolo de mare, era şi falnicul Miramar, acolo nenorocita împărăteasă Charlotta, cu mintea întunecată, rătăcea ziua şi noaptea prin încăperile şi grădinile palatului fără ca ochii ei să vadă frumuseţile care o înconjurau. Un zâmbet dureros îi flutura pe buze. Cu o mână se rezema de pernele trăsurii, iar cu cealaltă îşi mângâia barba lui mătăsoasă. Când convoiul ajunse la locul de execuţie, mulţimea fu respinsă şi trupele formară un pătrat, lăsând doar un singur loc de trecere. Escobedo, însărcinat cu execuţia, se apropie de cele trei trăsuri şi zise condamnaţilor să coboare.

— *Vamos nos a la libertad!*[1] zise Maximilian privind încă o dată soarele pe care-l vedea pentru cea din urmă oară.

Scoase apoi ceasul din buzunar şi apăsă pe un resort. Capacul se deschise şi se văzu chipul împărătesei. O sărută, întinse pe urmă ceasul duhovnicului şi zise:

— Să predaţi, vă rog, amintirea aceasta soţiei mele în Europa. Dacă va mai putea vreodată să vă înţeleagă, spuneţi-i că am închis ochii cu imaginea ei în minte şi în suflet.

Clopotele băteau jalnic, într-o limbă. În faţa zidului care împrejmuia mănăstirea, condamnaţii se opriră. Li se arătară locurile. Maximilian păşi mândru, cu capul ridicat spre cruce. Mejia de asemenea, dar Miramon şovăia, se clătina pe picioare, ca un om beat. Privirile lui se îndreptau rătăcite în toate părţile, ca şi când ar fi cerut ajutor.

Se citi sentinţa de moarte, apoi li se îngădui condamnaţilor să-şi spună ultima lor dorinţă. Miramon bolborosi câteva cuvinte neînţelese. Mejia făcu un gest dispreţuitor cu mâna. Împăratul însă făcu un pas înainte şi zise, fără ca glasu-i să tremure:

— Mor pentru o cauză dreaptă, pentru libertatea şi neatârnarea Mexicului. Fie ca sângele meu să cruţe ţara de orice nenorocire care s-ar putea abate asupra ei!

Cuvintele lui nu găsiră nici un răsunet în sufletele asistenţilor.

Se formară trei plutoane, compuse din câte cinci soldaţi şi doi sergenţi, care se apropiară la trei paşi de condamnaţi.

Împăratul făcu semn subofiţerului care comanda

---

[1] Să murim pentru libertate!

plutoanele, scoase un pumn de monede de aur din buzunar şi i le dădu zicând:

— Împarte banii aceştia soldaţilor după moartea mea. Spune-le să ţintească drept în piept... în inimă şi să nu dea greş.

Împăratul se dădu iar înapoi.

Soldaţii îndreptară armele. Miramon se rezemă de crucea care i se arătă. Maximilian îmbrăţişă pe Mejia. Acesta răspunse la îmbrăţişare murmurând câteva cuvinte pe care nimeni nu le putu înţelege, apoi credinciosul general încrucişă mâinile pe piept aşteptând cu bărbăţie gloanţele ucigătoare.

Episcopul se apropie acum de Maximilian.

— Maiestate, daţi prin persoana mea ţării şi poporului mexican sărutarea de împăcare. Iertaţi în ultimele momente tot şi tuturor.

Împăratul se lăsă îmbrăţişat şi sărutat. Era prea emoţionat. Ştia ce vroia să zică episcopul. O luptă lăuntrică se clădea în sufletul său. Pe urmă se linişti şi zise cu glas tare:

— Spuneţi-i lui Lopez că-l iert pentru trădarea lui. Mulţi plângeau. Ce va fi simţit Escobedo n-ar fi putut ghici nimeni. Chipul lui era grav şi împietrit parcă. *A la disposicion de usted*[2] — zise acum Maximilian, întorcându-se spre el şi se lipi de stâlpul crucii hotărâtă lui.

Sergentul se uita la Escobedo. Acesta dădu din cap şi comandă:

— *Adelante*[3].

Soldaţii se apropiată. Se văzu o sabie sclipind şi ţevile puştilor se lăsară în jos. Sabia se ridică pentru a doua oară. Împuşcături, tobe, trâmbiţe... apoi o linişte de moarte şi împăratul se prăbuşi cu inima ciuruită de gloanţe, peste crucea de care stătea rezemat. Îl ridicară imediat şi-l întinseră în sicriu.

Miramon se rostogoli în ţărână, mort şi el. Numai Mejia rămase în picioare, bătând aerul cu mâinile.

Nu-l nimeriseră bine. Unul din subofiţeri se apropie de el, îi puse ţeava pistolului în dosul urechii şi apăsă pe trăgaci. Glonţul tras atât de aproape îl culcă pe devotatul general la

---

[2] Sunt la dispoziţia dumitale (span.).

[3] Înainte! (span.).

pământ.

— *Libertad y independencia!*[4] răsună până dincolo de cele trei sicrie.

Acesta a fost singurul discurs pronunţat la înmormântarea împăratului şi a celor doi generali ai săi de naţiune mexicană.

În ziua de 30 iunie, împăratul Franz Josef al Austriei, care se afla pe atunci la München, primi vestea morţii lui Maximilian. În ziarul Wiener Fremdenblatt scria următoarele despre împuşcarea nenorocitului său frate:

„Împăratul Maximilian al Mexicului nu mai e. Din expediţia temerară a unui arhiduce curajos şi inteligent s-a născut o tragedie pe care imaginaţia celui mai genial poet n-ar fi putut-o închipui.

Împăratul, pornit să înfăptuiască o operă de civilizaţie, zace acum ucis de vrăjmaşii săi pe câmpiile Mexicului, iar împărăteasa rătăceşte nebună prin încăperile castelului din Miramar.

Într-adevăr, istoria a dat viitoarelor generaţii o problemă din cele mai grele şi mai misterioase de dezlegat.

Noi însă zicem: Aşa a murit Maximilian al Austriei. Era demn să moară pentru o cauză mai bună; dovada a dat-o prin atitudinea pe care a avut-o în ultimele zile ale vieţii sale.”

---

[4] Libertate şi independenţă! (span.).

18. Ecouri

Juarez era din nou atotstăpânitor în Mexic. Kurt nu fusese de faţă la execuţie. Simţămintele sale nu se puteau împăca de fel cu moartea unui om pe care se trudise atât de mult să-l scape, în timp ce avea loc funebra ceremonie stătea cu micul André în cortul său, cu chipul întunecat şi inima strânsă de durere.

Detunăturile puştilor ajunseră până la ei.

— Auzi? Acum i-a... i-a împuşcat... sunt morţi! glăsui André sugrumat.

— Maximilian putea fi considerat mort din clipa când n-a vrut să mă asculte, răspunse Kurt.

— Nu mai era într-adevăr nici un mijloc de salvare? Poate că ar fi fost chip să-l scoţi din închisoare pe furiş.

— Înainte ca Maximilian să fi fost captiv îl puteam scăpa, fără să comit o crimă.

— Pe urmă s-ar fi numit crimă?

— Desigur şi încă una pe care orice text de lege o pedepseşte foarte aspru: participare la evadarea unui prizonier.

— Atunci şi ceea ce voiai înainte era tot împotriva legii.

— Nu. Era încă liber printre ai săi. De îndată însă ce-a căzut în puterea republicanilor a trebuit să mă ţin deoparte.

— Hm! Ai dreptate. Ce să-i faci dacă n-a vrut!...

— De aceea nu avem de ce ne face imputări. Aici nu mai avem ce căuta. Am vrut numai să fiu martor la una din cele mai mari tragedii istorice care au existat, acum pot pleca.

— Ceri concediu sau îţi dai demisia?

— Nici una, nici alta. Nu depind de Escobedo.

— Şi unde ne ducem?

— La Juarez. Încalecă, te rog şi du-te de-i spune doctorului Sternau să-l găsesc gata când voi veni.

A doua zi dimineaţa Sternau, Kurt şi micul André călăreau însoţiţi de cele două căpetenii indiene, spre San Luis Potosi. Când ajunseră la Guanajuato, André se opri.

— Ia uitaţi-vă la calul de colo, îl cunoaşteţi? zise el arătând un cal înşeuat, care stătea legat de un stâlp din faţa unei

cârciumi.

— Calul lui Gérard cel oacheş! se miră Sternau. Trebuie să fi tras aici la han. Haidem în cârciumă să vedem.

Dar Gérard îi şi văzuse şi le ieşi înainte. Fusese la Santa Jaga să-i caute, ca să le spună despre fuga lui Landola şi Cortejo din mănăstire şi moartea lor la Izvorul-diavolului.

Lui Sternau nu-i plăcu defel vestea, deoarece prezenţa lor la proces ar fi fost de mare importanţă; aşa, însă, era de prevăzut că procesul va dura ceva mai mult.

Plecară mai departe împreună cu Gérard şi, cum ajunseră la Potosi, Sternau şi cu Kurt se duseră la preşedinte, care îi primi imediat, deşi era foarte ocupat.

— Aduceţi o veste tristă? întrebă el cu chipul întristat şi grav.

— Da, aduc ecoul împuşcăturilor care au pus capăt vieţii lui Maximilian de Austria, răspunse Kurt îndurerat.

— Ai fost de faţă la execuţie?

— Nu. La ce bun să văd cu ochii mei o tragedie pe care o vedeam venind?

— Trimisul lui Escobedo a ajuns înaintea dumneavoastră. Mi s-a spus că Maximilian a murit ca un bărbat. Eu am fost adversarul său politic, dar nu şi duşmanul lui personal.

Era ca şi când ar fi căutat să se dezvinovăţească în faţa lor, de aceea Sternau îl întrerupse repede:

— Noi o ştim mai bine ca oricine, senior.

— Aşa? exclamă Juarez cu un uşor zâmbet misterios. Atunci m-aţi înţeles şi v-aţi dat osteneala să...

— A fost de prisos. L-a respins şi pe căpitanul Unger ca şi pe mine.

— Credeai deci că ar fi fost cu putinţă, ca arhiducele... înţelegi ce vreau să spun?...

— Nu numai cu putinţă, dar şi foarte lesne, răspunse tânărul.

Juarez clătină din cap, se apropie de fereastră şi privi multă vreme îngândurat afară. Pe urmă se întoarse repede şi zise:

— A fost voinţa lui care l-a dus la moarte. Să-l lăsăm să se odihnească în pace. Dumneavoastră însă vă mulţumesc că mi-aţi înţeles gândul şi v-aţi dat osteneala să-l puneţi în

aplicare. Că n-a fost de folos — nu e vina noastră. Lumea mă va judeca pe nedrept; mă cunoaşteţi mai bine, deşi va trebui să nu spuneţi nimănui nimic, atâta timp cât voi fi însărcinat să conduc afacerile ţării. În vremea aceasta nici un republican nu trebuie să afle ce-am vrut şi ce-am făcut. Dar după ce voi pleca de la cârma statului sau voi fi murit, aduceţi-vă aminte că a sosit momentul să afle lumea întreagă cât am luptat să-mi salvez adversarul. E testamentul meu moral pe care vi-l încredinţez când veţi părăsi ţara care a fost teatrul unei tragedii îngrozitoare, pe care n-am dorit-o şi pe care n-am înfăptuit-o eu.

Vorbea cu glas mişcat şi ochii aproape umezi. Cei doi germani îl ascultau, tot atât de mişcaţi şi de gravi.

Urmă o pauză, pe urmă Juarez îi întrebă:

— Probabil că veţi pleca în curând?

— Sperăm. Va trebui însă să mai rămânem câtva timp sub ocrotirea dumneavoastră.

— Mă bucur. Voi face tot ce-mi va fi cu putinţă. Cred că acum a sosit timpul să ne ocupăm şi de afacerea Rodriganda.

— Cărui magistrat să ne adresăm?

— Mie. Mă însărcinez eu să dau această afacere în mâini bune ca să vi se facă dreptate. Prizonierii se află tot în mănăstirea della Barbara? Aduceţi-i. Să vină şi Maria Hermoyes, bătrânul arendaş Arbellez cu fiică-sa şi indiana Karja.

— Aici la Botosi?

— Nu. Mă duc eu în capitală. Acolo să fie aduşi şi prizonierii.

— Veţi face o anchetă oficială?

— Bineînţeles.

— N-aş fi de părere. Până să sfârşim noi, acuzaţii care se află în Spania vor prinde de veste şi vor căuta să se sustragă justiţiei.

— Bine zici. Vom proceda deci cât se poate mai discret şi voi preveni autorităţile din Spania dând adevăratul motiv, ca să fie cu mare băgare de seamă să nu se afle nimic acolo. Cât îl priveşte pe aşa-zisul conte Alfonso de Rodriganda, să fie ţinut sub o severă supraveghere poliţienească. Ajunge atât?

— Da, senior.

— Pentru aducerea prizonierilor de la Santa Jaga vă pun la dispoziţie un detaşament de soldaţi. Când vreţi să plecaţi?

— Mâine dimineaţă. Până atunci caii noştri se vor fi odihnit îndeajuns şi apoi mai avem şi câte ceva de vorbit cu Săgeata-trăsnetului şi Plisc-de-uliu.

— Bine. Avem destul timp ca să dau ordinele trebuincioase.

Sternau şi Kurt se duseră să-l caute pe lordul Dryden, a cărui misiune se încheiase.

Se sfătuiră apoi cine să plece la hacienda ca să-i aducă pe Maria Hermoyes, Pedro Arbellez, Emma şi Karja. Hotărâră să plece Săgeata-trăsnetului, Gérard şi Inimă-de-urs.

După ce făcură cu toţii o vizită senioritei Emilia, care se afla tot la Potosi plecară a doua zi de dimineaţă spre del Erina.

Peste puţin timp Juarez, ales în unanimitate preşedinte al republicii mexicane, îşi făcu iar intrarea în capitală: fu primit cu un entuziasm de nedescris. Oraşul era decorat, se ridicaseră arcuri de triumf şi o adevărată grădină de flori ploua peste calul său care păşea falnic, conştient parcă de solemnitatea momentului. Dar încă de-a doua zi entuziasmul se potoli şi fiecare aştepta cu îngrijorare ce avea să vină. Cu nepărtinire şi dreptate, Juarez se apucă să selecţioneze. Cercetă cine fusese amestecat în politica din timpul ocupaţiei franceze şi rolul pe care-l jucase în tot acest timp.

Alegea cum s-ar zice, neghina din grâu. Unde era posibil să ierte, ierta; unde vedea însă că indulgenţa ar fi fost o primejdie pentru binele obştesc, pedepsea cu aprigă duritate.

În curând ordinea domnea în ţară şi viaţa îşi reluă cursul ei normal.

Într-o seară, pe când locuitorii capitalei se lăsau furaţi de cel dintâi somn, un convoi de călăreţi se apropia de oraş dinspre miazănoapte.

Luna lumina ca ziua şi se putea vedea desluşit, un prizonier păzit de soldaţi. Prizonierul era legat în şa; pe doi catâri era aşezată o targă acoperită din care se auzeau mereu gemetele unei femei, ceea ce nu părea să înduioşeze de fel pe însoţitorii ei. Convoiul intră în oraş, trecu prin mai multe străzi şi se opri apoi în faţa unei clădiri impunătoare.

Călăreţii descălecară şi unul din ei se apropie de santinelă.

— Preşedintele nu s-a culcat încă? întrebă el.

— Nu. Lucrează în toate nopţile până spre ziuă, răspunse santinela.

— Bine. Du-te de mă anunţă. Numele meu e Sternau.

— Sternau? Nu cunosc. Nu e voie s-anunţăm acum pe nimeni. Vino mâine dimineaţă.

— Când să vin nu e treaba dumitale. Anunţă-mă imediat, ai înţeles?

Cuvintele acestea fură spuse cu atâta hotărâre, încât santinela nu mai îndrăzni să spună ceva. Se întoarse aproape îndată şi-i zise lui Sternau că preşedintele îl pofteşte la el.

Neamţul vru să ceară scuze lui Juarez că-l deranjează, acesta însă îl întrerupse exclamând:

— Ai venit, în sfârşit! De când te aşteptam!

— N-am putut mai devreme, senior. A trebuit s-aşteptăm persoanele de la hacienda şi în intervalul acesta Josefa Cortejo s-a îmbolnăvit atât de grav încât n-am putut-o transporta la oraş.

— Şi acum s-a restabilit?

— Nu. După cum ştiţi a fost izbită cu cizma în piept de un argat la del Erina; fiind greşit tratată la început, starea ei s-a agravat în beciurile de la Santa Jaga.

— Nu se mai poate vindeca?

— Imposibil. Am întrebuinţat toate mijloacele de care dispune ştiinţa medicală ca să o pot transporta până aici. Suferă însă dureri cumplite. Geme zi şi noapte. De îndată ce aceste mijloace îşi vor pierde efectul, moare.

Juarez dădu din cap îngândurat.

— Însuşi Dumnezeu a pedepsit-o înainte de-a o pedepsi legile omeneşti, zise el. Dar vreo mărturisire ai putut obţine de la arestaţi?

— Din nenorocire nu.

— M-aşteptam. Criminalii aceştia vor tăgădui cu încăpăţânare până la sfârşit. Noroc că avem în mână scrisoarea pe care a scris-o Josefa de la hacienda del Erina tatălui ei şi care e o dovadă importantă.

— Eu sper totuşi ca Josefa să mărturisească totul în cele din urmă. Avem un puternic aliat în durerile pe care le suferă.

Am căutat să i le alin niţel cu mijloacele de care vă vorbeam adineauri. Nu o voi mai face însă, ca să o forţez să mărturisească. Sunt sigur că durerile vor deveni de nesuportat şi atunci îndărătnicia ei va fi înfrântă.

— Ca om, mi-e milă de ea, ca jurist însă pot spune că şi-a meritat soarta. Senior Sternau, vă rog să fiţi oaspetele meu. Palatul e destul de încăpător pentru toţi. Pe Corteji voi pune să-i supravegheze cu străşnicie.

Sună şi dădu ordinele necesare.

A doua zi începu interogatoriul acuzaţilor. Cum era de aşteptat, Cortejo şi demna lui fiică tăgăduiră toate acuzaţiile care li se aduceau. Când judecătorul îi puse sub ochi epistola pe care o scrisese cu mulţi ani în urmă nepotului său, Cortejo îndrăzni să susţină că e falsificată de duşmanii lui ca să-l piardă.

Nimeni nu fu mai revoltată de minciuna asta a lui decât Karja, sora căpeteniei indiene Ucigătorul-de-bivoli care, după cum ştim, luase într-ascuns scrisoarea de la Alfonso, la hacienda del Erina.

Primul interogatoriu n-avu deci nici un rezultat, dar nu trecu mult şi se dovedi că prevederile lui Sternau erau întemeiate. Durerile pe care le simţea Josefa deveniseră de neîndurat. Sternau sfătui ca să fie chemat Cortejo la ea în celulă.

Oricât de ticălos era omul acesta, suferinţele copilului său îl doborau. Văzu că Josefa nu mai are decât puţine ore de trăit, ore de chinuri cumplite, chinuri care erau poate o pedeapsă dumnezeiască pentru păcatele şi crimele înfăptuite de ei. Simţea în suflet o deznădejde adâncă şi o durere sfâşietoare. Un preot venit s-o împărtăşească se folosi de aceste momente ca să-i facă pe cei doi să se spovedească şi să-şi salveze astfel măcar sufletele lor încărcate de păcate. Josefa, simţind că moare, zise cu glas tremurător că vrea să mărturisească totul; tatăl ei nu mai avu curajul să se împotrivească.

Juarez veni imediat cu alţi câţiva martori; printre altele află şi de existenţa celui de-al doilea testament, pe care don Fernando îl făcuse înaintea duelului şi care fusese ascuns de Pablo Cortejo.

Josefa dezvălui locul unde se afla testamentul, care se găsi într-adevăr ascuns în palatul Rodriganda. Nu mai rămânea acum nici o îndoială de vinovăţia acuzaţilor.

După câteva ore Josefa îşi dădu sufletul.

A doua zi vecinii palatului Rodriganda, care stătuse pustiu de la plecarea francezilor, văzură că se află în palat mult mai multe persoane decât înainte de-a fi fost locuit de francezi, dar cine erau aceste persoane nu ştia nimeni. Trebuia să se ţină ascuns faptul că don Fernando — pe care toţi îl credeau mort de mult — trăieşte, pentru ca zvonul să n-ajungă încă în Spania, înaintea lui.

Erau încă multe de făcut în pripă.

După câtva timp, ieşi pe poarta de din dos a palatului o trupă de călăreţi, însoţind câteva trăsuri, care luară drumul spre Veracruz.

Nu trecu mult şi se zvoni că Pablo Cortejo fusese condamnat la moarte ca agitator şi încă pentru alte motive, ba chiar împuşcat în curtea închisorii.

Curând după aceasta muri şi doctorul Hillario, în chinuri cumplite.

Aici poate ar fi locul să-i înfăţişăm cititorului, pe scurt, care a fost soarta personalităţilor istorice menţionate în cartea noastră.

Benito Juarez a ocupat funcţia de preşedinte al Mexicului până s-a stins din viaţă, la 18 iulie 1872, în vârstă de 66 ani.

Câţiva ani mai târziu, conducerea ţării i-a revenit celui mai capabil dintre generalii săi, Porfirio Diaz. Acesta a condus cu mână forte Mexicul, atât de tulburat de neîncetatele răscoale. El a deţinut preşedinţia ţării din 1877 până în 1880 şi în perioada 1884-1911. În 1911, la vârsta de 81 de ani, a fost silit să-şi părăsească funcţia şi să se expatrieze. El a murit în exil, la Paris, în 1915, la vârsta de 85 de ani. Urmaşul său, Madero, a fost obligat să facă faţă unor noi lupte îndârjită între partidele politice.

Napoleon al III-lea, împăratul Franţei, cel care a avut ultimul cuvânt în tragedia lui Maximilian al Mexicului, şi-a pierdut libertatea şi coroana la 2 septembrie 1870, la Sedan, unde armata franceză a capitulat, ca urmare a înfrângerii suferite în faţa armatei imperiale germane. El a murit în exil,

la Chiselhurst, lângă Londra, la 9 ianuarie 1873. Soţia sa, împărăteasa Eugenia, a murit la 94 de ani, la 11 iulie 1920, în Spania.

Şi viaţa reprezentantului lui Napoleon în Mexic, generalul Bazaine, a coborât, din înălţimile la care ajunsese la un moment dat, la un nivel deosebit de scăzut. El, cel mai glorios dintre comandanţii de oşti ai lui Napoleon al III-lea, care în războiul germano-francez din 1870-1871 avusese, alături de generalul Mac-Mahon, comanda supremă a armatelor franceze, a fost nevoit să se predea inamicului, ca şi generalul Mac-Mahon. Acesta din urmă a reuşit să-şi refacă cariera, ajungând chiar preşedinte al Republicii Franceze. Soarta lui Bazaine a fost însă cu totul alta. El a fost dat în judecată pentru înaltă trădare, fiind acuzat de laşitate în faţa inamicului şi chiar de a se fi lăsat corupt de acesta. A fost condamnat la moarte, dar a reuşit, cu ajutorul bogatei sale soţii creole, să evadeze, scăpând cu viaţă, pentru a se sfârşi în cele din urmă, la Madrid, la 77 de ani, în sărăcie şi dispreţuit de toţi.

Soţia lui Maximilian, împărăteasa Charlotta, a murit la 19 ianuarie 1927, la 87 de ani, la castelul Bouchout din Bruxelles, unde şi-a petrecut ultimii ani din viaţă, fără să-şi fi revenit din starea de nebunie, agravată şi de moartea tragică a soţului ei.

Locuitorii frumosului castel Rodriganda erau la curent cu toate întâmplările din Mexic. Cu puţin timp înainte fuseseră înştiinţaţi din Spania, prin scrisoarea lui Sternau, că acolo totul era în regulă şi că falsul Alfonso se află, împreună cu mama sa Clarissa, în închisoare. Totodată, notarul unei comune din Pirinei se prezentase în faţa autorităţilor, spunând că doreşte să depună o mărturie importantă. Cu mulţi ani în urmă îl vizitase căpetenia unei cete de bandiţi de prin preajma locului şi-i lăsase un document, într-un plic sigilat, cu menţiunea ca acesta să fie deschis după trecerea unei perioade de timp, în cazul că el nu ar mai apărea pe acolo. După trecerea timpului respectiv şi deoarece căpetenia nu se mai arătase — cititorul ştie din ce cauză — primarul a deschis plicul şi a constatat că era vorba de o declaraţie dată

de Gasparino, în care acesta recunoştea răpirea micului conte Alfonso.

Speriat de cele citite în documentul ce-i fusese încredinţat, el s-a apucat să se intereseze de întâmplările survenite de-a lungul anilor la Rodriganda. Ceea ce a aflat l-a determinat să se adreseze autorităţilor şi să le aducă la cunoştinţă tot ce se petrecuse.

La descoperirea adevărului au contribuit şi mărturisirile scrise ale cerşetorului Tito Sertano, pe care acesta le încredinţase, înainte de a muri, lui Mariano şi din care reieşea cu certitudine că acesta din urmă era veritabilul conte de Rodriganda, iar falsul Alfonso un escroc. Astfel că nimic nu mai putea sta în calea recunoaşterii lui Mariano de către autorităţile judecătoreşti competente ca fiu al contelui Manuel.

Constatând evoluţia favorabilă, a lucrurilor, Sternau a ajuns la concluzia că în două săptămâni ar putea să pornească acasă, spre Rheinswalden.

Primirea veştii sosirii sale i-a umplut de bucurie pe toţi cei prezenţi la conac şi la Rodriganda.

Don Manuel, Don Fernando şi Sir Henry Dryden stăteau laolaltă în jurul unei mese rotunde şi discutau cu însufleţire şi bucurie epilogul fericit al evenimentelor petrecute în anii din urmă. În faţa lor era Rosetta cu soţul ei şi Mariano/Alfonso, cu Amy. Alături şedeau sora şi mama lui Sternau.

Röschen, Trandafiraşul de pădure, îl întâmpinase cu toată dragostea pe tatăl ei iubit. După puţin timp ea se retrăsese, ca să-i lase singuri pe părinţii ei, care nu se văzuseră atâta amar de vreme. Inima ei era atât de plină, încât nici nu observase intrarea lui Kurt, care, după ce îşi salutase mai întâi mama şi pe căpitanul von Rodenstein, precum şi pe bătrânul Ludwig, se apropiase încet de ea şi o ajunsese din urmă tocmai când ea voia să intre în camera ei.

La vederea noului venit, Röschen nu-şi putu reţine un gest de bucurie şi fericire:

— Kurt, dragul meu Kurt, strigă ea, aruncându-se cu un suspin în braţele acestuia.

Puţin după aceasta, în altă încăpere a conacului, bravul Ludwig Straubenberger discuta cu bătrânul Rodenstein

despre ultimele întâmplări, când cineva îl bătu pe umăr. Se întoarse şi văzu lângă el un om mărunt de statură.

— Ludwig Straubenberger, nu mă recunoşti? îl întrebă noul venit.

Cel întrebat se uită atent la interlocutorul său, dădu din cap şi spuse:

— Cred că am mai văzut această faţă, dar mă întreb oare unde? Nu-mi aduc aminte.

— Ei, atunci, ca să scurtăm vorba, am să-ţi spun eu. Sunt fratele tău, Andreas Straubenberger.

Ludwig rămase înmărmurit de uimire şi bucurie.

— Chiar este adevărat? se bâlbâi el.

— Bineînţeles că e adevărat. Plisc-de-uliu mi-a povestit atâta despre tine, că a trebuit să vin să te mai văd odată în viaţă. După asta am să mă întorc în singurătatea savanelor şi pădurilor mele.

Cei doi se îmbrăţişară fără să scoată vreun cuvânt.

Abia după ce s-au regăsit cu toţii la o masă festivă, Sternau avu prilejul să le relateze întâmplările prin care trecuseră cei mai mulţi dintre cei prezenţi, despre procesul şi judecata din Spania, care între timp se sfârşise şi prin care Mariano fusese recunoscut oficial ca fiind adevăratul conte Alfonso de Rodriganda y Sevilla. Clarissa fusese condamnată la închisoare pe viaţă. Şi falsul Alfonso trebuia să-şi petreacă restul zilelor după îndărătul gratiilor. La capătul relatării sale, Sternau anunţă logodna fiicei sale, Röschen, cu tânărul ofiţer Kurt Unger.

Impresia, produsă de această din urmă veste a fost de nedescris. Toată lumea striga, se minuna, se bucura, îi felicita pe tineri şi pe părinţii lor. Cei, doi stăteau îmbrăţişaţi într-un colţ al încăperii, fericiţi şi emoţionaţi, în mijlocul părinţilor lor.

Zilele de sărbătoare şi de veselie durară cât durară, dar în cele din urmă viaţa îşi luă cursul obişnuit. Aşa că nu ne mai rămâne mult de povestit.

Contele Fernando nu s-a mai întors în Mexic. El îşi vându toate bunurile de acolo şi se stabili cu Manuel în Rodriganda germană. Mariano, tânărul conte, locuia fericit cu soţia sa Amy în Rodriganda spaniolă, dar era adesea oaspetele rudelor sale germane. Devotatul Mindrello a fost răsplătit din

belşug pentru devotamentul său faţă de casa de Rodriganda. El primi postul de administrator al castelului, bucurându-se încă mulţi ani de o viaţă tihnită şi fericită. Bravul Pedro Arbellez, împreună cu fiica sa Emma şi ginerele său, gospodăreau hacienda del Erina. La ei se stabilise şi micul André, dar nu pentru a se odihni, ci pentru a-şi continua, de fapt, viaţa aventuroasă de vânător, ca unul care inspirase mult prea mult aerul şi trăise viaţa preriei, ca să le mai poată părăsi vreodată. Nici Săgeata-trăsnetului nu putea să uite viaţa liberă din savană, deşi alături de el se afla Emma, iubita lui soţie. Adesea prindea un mustang din herghelie şi pornea, împreună cu André, în lungi expediţii prin sălbăticiile îndepărtate. Mulţi ani încă numele de Săgeata-trăsnetului era cunoscut şi temut în wigwamurile pieilor-roşii, iar la focurile de tabără ale trapperilor se mai povestea despre faptele sale curajoase. Gérard-cel-oacheş trăia împreună cu Resedilla şi bătrânul Pirnero în Guadalupe, unde adesea primeau vizita lui Plisc-de-uliu şi a lui Grandeprise. Ucigătorul-de-bivoli vână încă multă vreme bizoni şi urşi şi îşi făcea şi el adesea apariţia la prietenii săi. Inimă-de-urs luase cu el pe Karja, care-i devenise *squawă,* în locurile de vânătoare şi păşunat ale apaşilor. Dar şi peregrinările sale îi duceau adeseori la vechii săi prieteni.

Sfârşitul volumului 5 şi al ciclului: „De pe tron la eşafod”.

5

karl may

OPERE

DE PE TRON LA EȘAFOD

Cu volumul de față se încheie serialul „De pe tron la eșafod". În continuare,

„Satan și Iscariotul"

o trilogie fascinantă, având în centrul acțiunii pe îndrăgiții și nemuritorii
OLD SHATTERHAND și WINNETOU
cu aventuri proiectate pe fundalul preriei americane, cu criminali odioși, cu prieteni și dușmani din triburile indiene, eroi înlănțuiți într-o luptă aprigă, extrem de dură, pentru triumful dreptății și onoarei.

Cuprinsul primului volum :

CAPCANA

Mormonul * Corabia cu emigranți * „R. W." * Hacienda del Arroyo * Pe urmele yumașilor * O uneltire diabolică * Spre stâlpul de tortură * Yuma-shetar * Victoria neînsângerată * Din succes în succes * Măsluitorul * Spre Almaden-alto * În calea primejdiei * O răzbunare dreaptă.

Vol. 5 - Lei 2500